DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

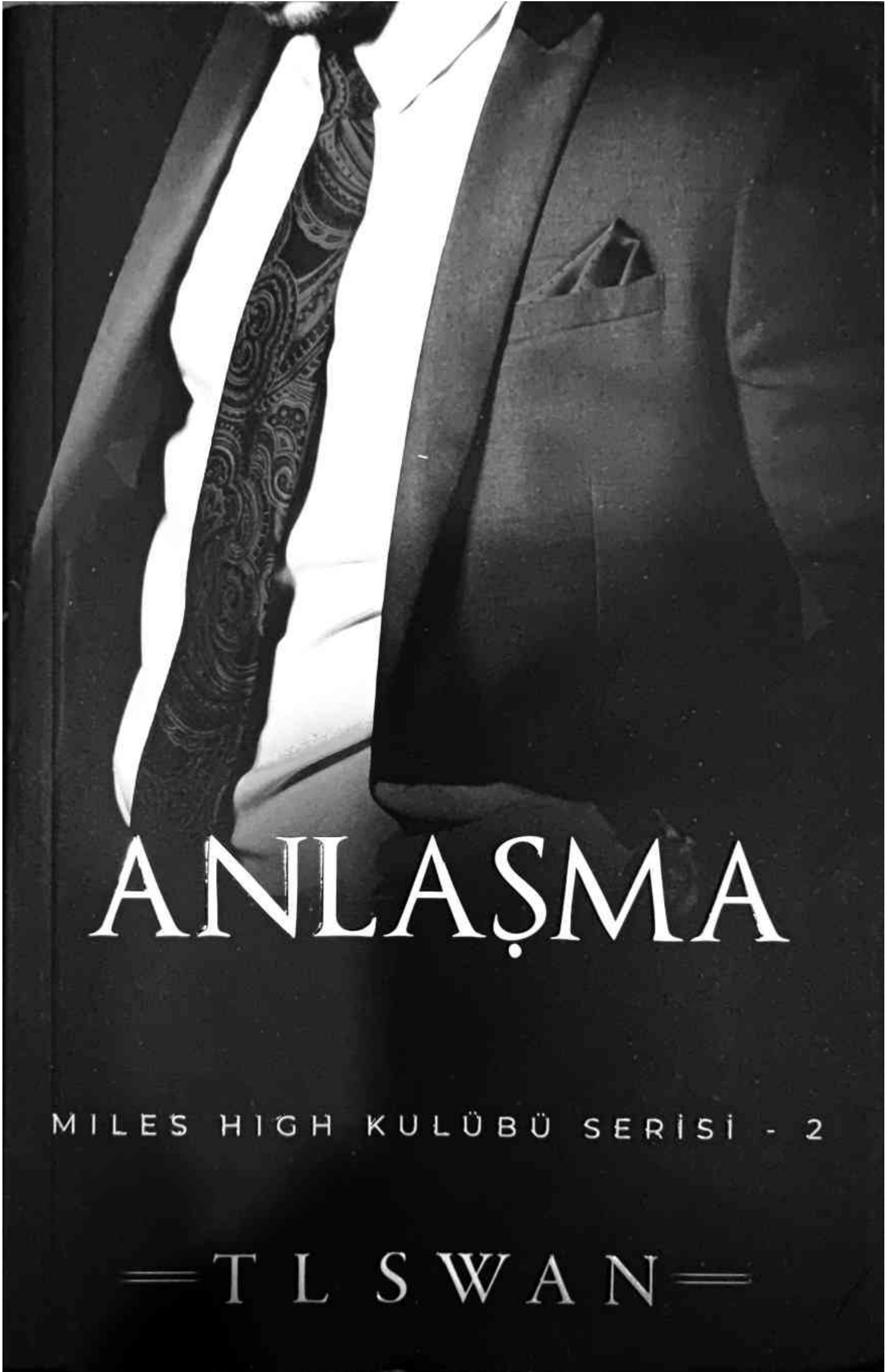
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y



ANLAŞMA

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ - 2

T L SWAN

NEFRET HİÇ BU KADAR İYİ HİSSETTİRMEMİŞTİ.

Tristan Miles'ı ilk kez ölen kocamın şirketini devralmaya çalıştığı bir toplantıda görmüştüm.

Güçlüydü, kibirliydi ve insanı çileden çıkaracak kadar muhteşemdi. Ondan bedenimin her hücresiyle nefret ediyordum. Yüzyılın şoku olarak üç gün sonra beni aradı ve bir randevuya çıkmak istediğini söyledi.

Onun gibi bir adamla birlikte olmaktansa ölmeyi tercih ederdim ama bunun egom için iyi olduğunu kabul etmeliydim. Onu geri çevirmek yılımın en önemli olayıydı.

Altı ay sonra Fransa'da katıldığım bir konferansta konuk konuşmacı olarak ortaya çıkmıştı.

Hâlâ kibirli ve çileden çıkarıcıydı ama bu sefer şaşırtıcı derecede çekici ve espriliydi.

Bana baktığında midemde kelebekler uçuşuyordu.

Ama oraya gidemezdim.

O, takım elbiseli bir çapkındı ve ben de üç asi oğlu olan dul bir kadındım.

Bu konferansın bitmesine ihtiyacım vardı.

Çünkü herkes Tristan Miles'ın her zaman istediğini aldığını bilirdi... ve şimdi onun istediği bendim.



YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

ISBN: 978-625-366-111-3

MARTI

@/martiyayinlari

9 786253 661113

ANLAŞMA
Özgün Adı: The Takeover
T.L. Swan

Çeviren : Semahat Orhan
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzelti : Derya Sevim
Son Okuma : Merve Mumcu
Kapak Tasarım : @blacksheep-uk.com
Sayfa Tasarım ve Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin Romantik
Kitap No: 2617

1. Baskı: Ocak 2024
ISBN: 978-625-366-111-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2020 by T. L. Swan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Amazon Publishing, www.apub.com & Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

ANLAŞMA

MILES HIGH KULÜBÜ SERİSİ - 2

T L SWAN

Çeviren:
Semahat Orhan

MARTI

1. BÖLÜM

Masamdaki telefon çalmaya başladığında, "Alo," diyerek cevapladım.

"Selam, Tristan Miles ikinci hatta seni bekliyor," dedi Marley.

"Ona meşgul olduğumu söyle."

"Claire." Duraksadı. "Bu hafta üçüncü arayışı."

"Yani?"

"Çok yakında aramayı bırakacak."

"Söylemek istediğin şey nedir?" diye sordum.

"Söylemek istediğim şey şu, bu hafta personele ödemeyi fazladan para kullanarak yaptık. Bunu kabul etmeyi istemediğini biliyorum ama başımız dertte, Claire. Onu dinlemek zorundasın."

Derin bir nefes verirken ellerimi yüzümden geçirdim. Haklı olduğunu biliyordum. Şirketimiz Anderson Medya çok zor zamanlardan geçiyordu. Başlangıçtaki altı yüz kişilik personelimizi üç yüz kişiye indirmek zorunda kalmıştık. Hem Miles Medya hem de diğer tüm rakiplerimiz, izleyerek ve öldürücü darbeyi vurmak için mükemmel zamanı bekleyerek aylardır etrafımızda kurtlar gibi dolaşıyordu. Tristan Miles, şirket ele geçirmelerinin başı ve dünyada zorluk yaşayan her şirketin baş düşmanıydı. Şirketleri en kötü zamanlarında bir sülük gibi ele geçiriyor, ardından parçalara ayırıp sonu gelmeyen sermayesiyle onları büyük başarılara dönüştürüyordu. Bir yılan çukurundaki en büyük yılandı.

Zayıflıkları sömürerek, bu ayrıcalık için yıl boyunca milyonlarca dolar para kazanıyordu. Son derece zeki, acımasız ve vicdansız biri olarak ün yapmış, zengin ve şımarık bir piç kurusuydu.

İş hayatı hakkında nefret ettiğim her şeydi.

"Sadece ne söyleyeceğini dinle o kadar. Önerebileceği şeyi asla bilemezsin," diyerek rica etti Marley.

"Ah, hadi ama," dedim dudak bükerek. "İkimiz de onun ne istediğini biliyoruz."

"Claire, lütfen. Aile evini kaybedemezsin. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

İçim üzüntüyle doldu; kendimi bu durumda bulmaktan nefret ediyordum. "Peki, onu dinleyeceğim. Ama o kadar," diyerek teslim oldum. "Bir toplantı ayarla."

"Tamam, harika."

"Hemen heyecanlanma," dedim sırıtarak. "Bunu sadece senin çeneni kapatmak için yapıyorum, biliyorsun."

"İyi, şu andan itibaren çenemi resmen kapatıyorum. Yemin ederim."

"Keşke." Gülümsedim. "Benimle gelecek misin?"

"Evet, elbette. Bay Züppe'nin çek defterini güneş görmeyen bir taraflarına sokacağız."

Bu fikir karşısında kıkırdadım. "Tamam, anlaştık."

Telefonu kapatarak raporuma geri döndüğümde, günlerden cuma olmasını ve birkaç gün için bile olsa hem Anderson Medya hem de faturalar hakkında endişelenmek zorunda olmamayı diliyordum.

Sadece dört gün kalmıştı.

Perşembe sabahı Marley ve ben caddede zorlukla yürüyerek toplantımıza doğru ilerledik. "Neden burada buluşuyorduk, bir daha söylesene?" diye sordum.

"Tarafsız bir yerde buluşmak istedi. Bryant Park Grill'de bir masa ayırtmış."

"Bu çok garip, randevuya çıkmıyoruz ki," diye söylendim.

"Muhtemelen büyük planının bir parçası." Yukarı kaldırdığı elleriyle havaya bir kavis çizdi. "Tarafsız bölge." Yalandan gözlerini irileştirdi. "Aslında bizi götümüzden becermeye çalışacak."

"Yüzünde bir gülümsemeyle." Sırıttım. "Umarım en azından iyi hissettirir."

Marley kıkırdadıktan sonra yönlendirmelerine geri dönerek, "O yüzden stratejimizi hatırla," dedi. Talimat verdiği sırada yürümeye devam ediyorduk.

"Tamam."

"Bana bir daha anlat... böylece ben de hatırlayayım," diye cevap verdi.

Gülümsedim. Marley bir ahmaktı ama komik bir ahmaktı. "Sakin kal, sinirlerini bozmasına izin verme," diye cevapladım. "Kesin bir hayır cevabı verme, sigorta olarak onu arka planda oyala."

"Evet, bu harika bir plan."

"Olması gerek, ne de olsa sen buldun." Restorana varıp köşede durduğumuzda, küçük makyaj çantamı çıkarıp rujumu tazeledim. Koyu renk saçlarım yukarıdan gevşek bir şekilde topuz yapılmıştı. Krem rengi ipek bir bluzla, lacivert bir pantolon ceket takım giyiyordum. Uçları kapalı yüksek topuklu ayakkabılarım ve inci küpelerim vardı. Uygun kıyafetler seçmiştim çünkü beni ciddiye almasını istiyordum. "İyi görünüyor muyum?" diye sordum.

"Ateşli görünüyorsun."

Yüzüm asıldı. "Ateşli görünmek istemiyorum, Marley. Sert görünmek istiyorum."

Karaktere bürünürken kaşlarını çatıp sertçe baktı. "Tamamen sert." Yumruğunu eline vurdu. "Demir leydi vajinası stilinde."

Göz alıcı arkadaşıma doğru sırıttım. Parlak kırmızı rengindeki çılgın saçları kısa ve punk tarzındaydı. Pembe renk kedigözü gözlükleri görkemliydi. Kırmızı elbisesinin içine parlak sarı bir

gömlek giymiş, kırmızı külotlu çorap ve ayakkabılarla tamamlamıştı. O kadar modaya uygundu ki bu onun neredeyse rüküş olmasını sağlıyordu. Marley benim en iyi arkadaşım, sırdaşım ve şirketimizdeki en sıkı çalışanımdı. Son beş yıldır yanımdan hiç ayrılmamıştı. Arkadaşlığı benim için bir hediyeydi, onsuz nerede olurdum bilmiyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Yirmi dakika erken geldik, buraya ilk gelen ben olmak istedim. Ondan bir adım önde olmak."

Omuzları çöktü. "Sana hazır mısın diye sorduğumda, 'Ben hazır doğmuşum,' demen gerekiyordu."

Onu itekleyerek ilerledim. "Hadi artık halledelim şu işi."

Omuzlarımızı dikleştirip, kendimizi sertleştirerek giriş bölümüne girdiğimizde garson gülümsedi. "Merhaba, hanımlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah." Marley'ye doğru baktım. "Burada biriyle buluşacağız."

"Tristan Miles mı?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. Bunu nereden biliyordu? "Evet... aslında öyle."

"Üst kattaki özel yemek salonunu ayırttı." Merdivenleri işaret etti.

"Elbette öyle yaptı," diye mırıldandım sessizce.

Marley tiksintiyle dudaklarını büzdü, ardından yukarı kata çıktık. En üst kat boştu. Etrafa bakındığımızda balkonda telefonla konuşan bir adam gördüm. Üstüne mükemmel bir şekilde oturan lacivert takım elbise giyiyordu. İçinde bembeyaz bir gömlek vardı. Uzun boylu ve kaslıydı. Koyu kahverengi dalgalı saçları üstlerde daha uzundu. Sanki yılan çukuruna değil de, modellik çekimlerine aitmiş gibi görünüyordu.

"Hassiktir... adam seksi," diye fısıldadı Marley.

"K-Kapa çeneni," dedim kekeleyerek. Konuştuklarımızı duyma ihtimali yüzünden panik olmuştum. "Kahrolası havalı davran, olur mu?"

"Biliyorum." Kalçama vurduğunda ben de ona geri vurdum.

Adam bize doğru dönerek geniş bir şekilde gülümsedi ve birazdan geleceğim dercesine bir parmağını yukarı kaldırdı. Sahte bir şekilde gülümsediğimde görüşmesini tamamlamak için bize arkasını döndü. Ters ters sırtına bakarken sinirlenmeye başlıyordum. Ne cüretle bizi bekletirdi. Marley'ye, "Konuşma," diye fısıldadım.

"Islık çalabilir miyim?" Arkadaşım adamı baştan aşağı süzerken fısıldadı. "Ben kesinlikle bu adama ıslık çalmak istiyorum. Aşağılık ya da değil."

Burun kemiğimi sıktım. Bu görüşme şimdiden felaket bir hal almaya başlamıştı. "Lütfen, sadece konuşma," diye tekrar hatırlattım.

"Tamam, tamam." Eliyle dudaklarına fermuar çeker gibi hareket yaptı.

Telefonu kapatıp bize doğru yürüyen adam özgüvenin vücut bulmuş hali gibiydi. Geniş bir şekilde gülümseyerek elini uzattı. "Merhaba, ben Tristan Miles." Tamamen gamzelerden... kare çeneden... beyaz dişlerden ibaretti.

Güçlü ve büyük elini sıktığım anda çarpıcı seksiliğini fark ettim. Bana verdiği elektrik istemsizce ondan bir adım geri çekilmeme sebep oldu. Onu çekici bulduğumu bilmesini istemiyordum. "Merhaba, ben Claire Anderson. Tanıştığımıza memnun oldum." Marley'yi işaret ettim. "Bu asistanım Marley Smithson."

"Merhaba, Marley." Gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Masayı işaret etti. "Lütfen oturun."

Kalbim boğazımda attığı sırada söylediğini yaptım. Gerçekten harikaydı. Sanki sinirlerim yeterince bozuk değilmiş gibi, bu kadar iyi görünmek zorunda değildi.

"Kahve? Çay?" Tepsiyi gösterdi. "Bizim için sabah çayı sipariş ettim."

"Kahve, lütfen," diye cevapladım. "Sadece krema."

"Ben de öyle," diye ekledi Marley.

Kahvelerimizi bardağa dikkatlice doldurduktan sonra yanında bir tabak kekle bize uzattı.

Alaycı bir şey söylememek için çenemi kasıyordum. En sonunda karşımızdaki sandalyeye oturdu. Tek eliyle ceketinin düğmesini açarak sandalyede arkasına yaslandı. Ardından gözleri bana döndü. "En sonunda sizinle tanışmak çok hoş, Claire. Hakkınızda çok şey duydum."

Kızgınlıkla kaşımı kaldırdım, boğuk sesinin cinselliği çağrıştırmasından nefret etmiştim. "Aynı şekilde," diye cevap verdim.

Gözlerimi aşağı indirdiğimde siyah oniks-altın kol düğmelerini ve gösterişli Rolex saatini fark ettim. Bu adamla ilgili her şey para diye bağırıyordu. Tıraş losyonunun kokusu aramızda süzülüyordu. İçime çekmemek için elimden geleni yapıyordum, koku başka dünyaya ait gibiydi. Adama bakarken şapşalca sırıtan Marley'ye göz attığımda onun tamamen... sersemlemiş olduğunu fark ettim.

Harika.

Adam rahat, kendine güvenen, havalı ve hesapçı bir şekilde arkasına yaslandı. "Haftanız nasıl geçti?"

"İyi, teşekkürler," diye cevap verdiğimde sabrım test ediliyordu. "Bir an önce sadede gelelim, Bay Miles, olur mu?"

"Tristan," diyerek beni düzeltti.

"Tristan," dedikten sonra devam ettim. "Neden benimle buluşmayı bu kadar çok istiyorsunuz? Geçen ay, haftada beş kez beni aramanızı gerektirecek kadar önemli ne olmuş olabilir?"

Söylediklerim onu eğlendirmiş gibi işaretparmağını kalın dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra gözleri benimkilerle buluştu. "Bir süredir Anderson Medya'yı izliyordum."

Kaşımı tekrar kaldırdım. "O zaman söyleyin, neler öğrendiniz?"

"Her ay personelinizi işten çıkarıyorsunuz."

"Küçülmeye gidiyorum."

"İsteyerek değil."

Bu adamla ilgili bir şey tepemi attırıyordu.

"Teklif ettiğiniz şeyle ilgilenmiyorum, Bay Miles," dedim tersleyerek. Masanın altından ayak bileğime gelen sert tekmeyle birlikle acıyla irkildim. *Ah*... bu acıtmıştı. Marley'ye doğru döndüm. Hemen-çeneni-kapat anlamına gelen bir şekilde gözlerini irileştirmişti.

"Size bir teklifte bulunacağımı nereden biliyorsunuz?" diye sakince sordu.

Kim bilir bu konuşmayı kaç kere yapmıştı? "İstemiyor musunuz?"

"Hayır." Kahvesinden bir yudum aldı. "Şirketinizi satın almak istiyorum ama ücretsiz geçiş de sunmuyorum."

"Ücretsiz geçişmiş," diye söylendim.

Marley beni tekrar tekmeledi... of, siktir bu acıtmıştı. Ona pis bir bakış attığımda sahte bir şekilde kocaman güldü. "Mutlu, mutlu," dedi sessizce ağzını kıpırdatarak.

"Ücretsiz geçiş derken ne demek istiyorsunuz, Bay Miles?"

"Tristan," diye düzeltti.

"Size nasıl istersem öyle seslenirim."

Bunun her anını seviyormuş gibi bana yavaş, seksi bir gülümsemeyle baktı. "Tutkulu bir kadın olduğunu görebiliyorum, Claire. Bu takdire şayan... ama hadi, ciddi olalım."

Kendimi sessiz kalmaya zorlayarak dudaklarımı büzdüm.

"Son üç yıldır şirketiniz büyük kayıplar verdi. Her yönden reklam gelirlerinizi kaybediyorsunuz." Bana bakarken elini şakağına yasladı. "Finans raporlarının kâbus gibi olduğunu tahmin ediyorum."

Gözlerimizi birbirimize dikmiş bakarken boğazımda bir yumru oluştu.

"Her şeyi ellerinden alabilirim, böylece sen de zor kazanılmış bir ara verebilirsin."

Öfke kanımı kaynatmaya başladı. "Bunu çok severdin, değil mi? Bay Nazik'i oynamayı ve her şeyi ellerimden almayı... atının üzerinde gelerek beyaz bir şövalye gibi günü kurtarmayı."

Bakışları benimkilere odaklandığında yüzünden bir gülümsemenin izi geçti.

"Yapacağım son şey bile olsa şirketimi elimde tutacağım." Yeniden hızlı bir tekme hissederek zıpladığımda sabrımın sonuna gelmiştim. "Beni tekmelemeyi bırak, Marley," diye tersledim.

Gözleri ikimizin arasında gidip gelen Tristan kocaman bir şekilde gülümsedi. "Onu tekmelemeye devam et, Marley," dedi. "Ona biraz mantık aşıla."

Asistanımın, ayak bileklerimin canını çıkarır gibi tekmelemesinden utanarak gözlerimi devirdim.

Tristan amacı yenilenmiş bir şekilde öne doğru eğildi. "Claire, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. İstediğimi her zaman elde ederim. Ve istediğim şey Anderson Medya. Senden onu, seni koruyacak bir fiyata şu anda alabilirim. Ya da-" Sıradan bir şey söylüyormuş gibi omzunu silkti. "Tasfiye memurlarının gelip onu neredeyse hiç fiyatına alması ve iflas etmen için altı ay bekleyebilirim." İki elini masanın üzerinde birleştirdi. "İkimiz de sonun yakın olduğunu biliyoruz."

"Seni kendini beğenmiş şerefsiz," diye fısıldadım.

Çenesini yukarı doğru kaldırıp gururlu bir şekilde gülümsedi. "Nazik adamlar son sırada gelir, Claire."

Öfkem artarken kalbim çok daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Bunu düşün." Kartvizitini çıkarıp masada bana doğru kaydırdı.

TRISTAN MILES

212-884-49467

"Şirketini bu şekilde satmayı istemediğini biliyorum. Fakat gerçekçi olmalısın," diye devam etti.

Gözlerimi ona dikmiş bakıyordum. O, soğuk ve kalpsiz bir halde karşımda otururken, ben duygularımın tehlikeli bir şekilde kaynayarak yüzeye yaklaştığını hissedebiliyordum.

Bakışlarımız birbirine kenetlendi. "Teklifi kabul et, Claire. Sana bu öğleden sonra e-postayla bir rakam göndereceğim. Seninle ilgilenilecek."

Akıl sağlığımı tutan bant en sonunda koptuğunda öne doğru eğildim. "Peki rahmetli kocamın anısıyla kim ilgilenecek, Bay Miles?" dedim öfkeyle. "Miles Medya'nın yapmayacağı kesin."

İlk kez rahatsız olarak dudaklarını büktü.

"Ben ve şirketim hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

"O zaman bu şirketin, kocamın emeğinin ürünü olduğunu da biliyorsunuzdur. Onu sıfırdan inşa etmek için on yıl çalıştı. Hayali onu üç oğluna bırakmaktı."

Gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"O yüzden, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle orada oturup..." Gözlerime yaşlar dolarken elimle masaya vurdum. "Beni tehdit etmeye cüret etme. Çünkü inan bana... beni neyle korkutmaya çalışıyorsan onu kaybetmenin yarısı kadar bile kötü olamaz." Ayağa kalktım. "Çoktan cehenneme gidip geri geldim ve zengin, şımarık bir piç kurusunun kendimi bok gibi hissettirmesine izin vermeyeceğim."

Umursamaz bir şekilde dudaklarını büktü.

Sandalyemi geri iterek, "Beni bir daha arama," diye patladım.

"Bunu bir düşün, Claire."

"Cehenneme git." Kapıya doğru hışımla yürüdüm.

"Sadece kötü bir gün geçiriyor. Kesinlikle düşüneceğiz," diye utanarak cevap verdi Marley. "Kek için teşekkürler, lezizdi."

Merdivenlerden aşağı koşup ön kapılardan dışarı çıkarken yüzümden akan yaşları kızgınca siliyordum. Bu kadar profesyonellik dışı davrandığıma inanamıyordum. Gözlerime yeniden yaşlar doldu. En azından ona kafa tutmuştum, sanırım.

Marley bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Akıllıca davranıp sessizliğini koruduktan sonra caddede aşağı ve yukarı doğru bakmaya başladı. "Of, siktir et, Claire, işe geri dönmeyelim. Onun yerine gidip sarhoş olalım."

Tristan

Pencerenin önünde dikilmiş New York'a bakıyordum. Ellerim ceketimin ceplerindeydi ve garip bir duygu midemde bir delik açıyor gibi hissediyordum.

Claire Anderson.

Güzeldi, zekiydi ve gururluydu.

Toplantımızdan bu yana geçen son üç günde onu aklımdan çıkarmak için kaç kez uğraşırsam uğraşayım başarılı olamamıştım.

Görünüşü, kokusu, ipek gömleğinden belli olan göğüslerinin kıvrımı.

Gözlerindeki ateş.

Uzun süredir gördüğüm en güzel kadındı. Kalbinden gelen sözlerini zihnimde tekrar tekrar duyuyordum.

"O yüzden, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle orada oturup beni tehdit etmeye cüret etme. Çünkü inan bana... beni neyle korkutmaya çalışıyorsan onu kaybetmenin yarısı kadar bile kötü olamaz. Çoktan cehenneme gidip geri geldim ve zengin, şımarık bir piç kurusunun kendimi bok gibi hissettirmesine izin vermeyeceğim."

Masama geçerek oturdum, söylemem gerekenleri aklımdan geçirirken parmaklarımın arasında bir kalem döndürmeye başladım. Onu arayıp toplantımızın sonucunu kontrol etmek zorundaydım ve bundan ödüm kopuyordu. Derin bir nefes verip numarasını tuşladım. "Claire Anderson'ın ofisi."

"Merhaba, Marley. Ben, Tristan Miles."

"Ah, merhaba, Tristan," diye mutlu bir şekilde cevap verdi. "Claire'i mi arıyorsun?"

"Evet. Müsait mi?"

"Seni direkt bağlayayım."

"Teşekkür ederim."

Biraz bekledikten sonra telefona cevap geldi. "Alo, ben Claire."

Sesini duyunca gözlerimi kapattım. Seksi, boğuk... baştan çıkarıcı.

"Merhaba, Claire. Ben Tristan."

"Ah." Sessizleşti.

Siktir... Marley arayanın ben olduğumu söylememişti.

Alışkın olmadığım bir duygu içime yayılmaya başladı. "Sadece toplantımızdan sonra iyi olduğundan emin olmak istedim. Seni üzdüysem üzgünüm." Yüzümü buruşturdum... *Ne yapıyorsun? Plan bu değil.*

"Duygularım sizi ilgilendirmez, Bay Miles."

"Tristan," dedim onu düzelterek.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye parladı sabırsızca.

Aklım durdu...

"Tristan?"

"Cumartesi akşamı benimle akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormak istiyordum." Gözlerim dehşetle kapandı... *Ben şu anda ne sikim yapıyorum?*

Bir anlığına sessiz kaldıktan sonra şaşkınlıkla cevap verdi. "Bana çıkma teklifi mi ediyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Tanışma şeklimiz hoşuma gitmiyor. Yeniden başlamak istiyorum."

Küçümser bir tonda kıkırdadı. "Şaka yapıyor olmalısın. Dünyada kalan son erkek bile olsan seninle çıkmazdım." Ardından fısıldayarak, "Para ve dış görünüş beni etkilemez, Bay Miles," dedi.

Altdudağımı ısırdım... *bu acıtmıştı.* "Toplantımız kişisel değildi, Claire."

"Benim için çok kişiseldi. Git ve yiyip içmek için beyinsiz bir kadın bul, Tristan. Senin gibi soğuk, ruh emici bir piç kurusuyla çıkmakla ilgilenmiyorum." Telefonu kapattı.

Elimdeki telefona bakakalmıştım. Kavgacı sözleri karşısında tüm sistemime adrenalin dolmuştu.

Şoka mı girmiştim yoksa etkilenmiş miydim bilmiyordum.

Belki ikisinden de birazdı.

Daha önce asla reddedilmemiştim ve kimse benimle asla bu şekilde konuşmamıştı.

Bilgisayarıma dönerek *Google*'a girdim: *Claire Anderson kimdir?*

2. BÖLÜM

Altı Ay Sonra

Önümdeki davetiyeyi okudum.

ZİHNİNE EGEMEN OL.

Ah, Tanrım, ne saçmalık ama.

Bundan kurtulmam gerekiyordu, cidden daha kötü bir şey düşünemiyordum.

"Bence bu senin için harika olacak," dedi Marley. Beni konfor alanımdan çıkarmaya çalışırken en iyi satış konuşmasını yapan güvenilir en yakın arkadaşıma baktım. Niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama bu iş fazla ileri gitmeye başlamıştı. "Marley, sana tam şu anda söylediklerimde ciddiyim. Eğer kafadan çatlak bir dolu insanın katıldığı motivasyon konferansının bana yardım edeceğini düşünüyorsan, bugüne dek fark ettiğimden daha fazla çıldırmış olmalısın."

"Kes şunu, bu harika olacak. Uzaklaşacak, kendini gözden geçirecek, yeniden odaklanacaksın. Tazelenmiş olarak geri döndüğünde ise hem şirket, hem hayatın, hem de diğer her şey yoluna girecek."

Gözlerimi devirdim.

"Hadi ama en azından düşünce yapını değiştirmen gerektiği konusunda anlaşamaz mıyız?" diye sorarak masama oturdu.

"Muhtemelen." Keyifsiz bir şekilde içimi çektim.

"Kendini yorgun hissettmen senin suçun değil. Çok şey yaşadın; kocanın beklenmedik ölümü, üç erkek çocuğuna bakmak ve şirketi ayakta tutmaya çalışmak. Cehennem gibiydi. Gerçekçi olmamız gerekirse Wade'in beş yıl önceki ölümünden beri savaşıyorsun."

"Bunları sesli söylemek zorunda mısın? Kulağa daha da depresif geliyor." Yeniden içimi çektim.

Biri ofis kapımı tıklattı.

"İçeri gelin," diye seslendim.

Kapı açıldığında geniş bir şekilde gülümseyen Gabriel göründü. "Öğle yemeği için hazır mısınız, hanımefendi?" Gözleri Marley'ye kaydı. "Selam, Marls."

"Selam," diye karşılık verdi Marley şapşalca gülümserken.

Ben de gülümsedim. "Bay Ferrara." Saatime göz attım. "Erkencisin. Öğle yemeğine daha bir saat var. İkide dediğini sanıyordum?"

"Toplantım erken bitti, ayrıca açım. Şimdi gidelim."

Tasarımcı elinden çıkmış takım elbisesinin içindeki göz alıcı, uzun, esmer ve yakışıklı İtalyan'a bir bakış attım. Gabriel Ferrara, New York'ta bir *rock* yıldızıydı ama benim için sadece yakın bir arkadaştı. Rahmetli kocamı tanıyordu ve her ne kadar Wade hayattayken onunla hiç tanışmamış olsam da ölümünden kısa bir süre sonra benimle iletişime geçmişti. Dünyadaki en büyük medya şirketlerinden birine sahipti, binası da buradan çok uzakta değildi. Ara sıra bana tavsiyeler veriyordu ve yapabildiğimiz zamanlarda öğle yemeği yiyerek görüşüyorduk. Aramızdakiler tamamen platonikti. O, zaman zaman yaslandığım bir kaya gibiydi.

"Gabe, Claire'e bu konferansa gitmesi gerektiğini söyle." Marley bıkkınlıkla içini çekti.

Gözleri ikimiz arasında gidip gelen Gabriel kaşlarını çattı. "Peki... Claire, bu konferansa gitmelisin," diye hevessizce tekrar etti. "Şimdi yemek yiyelim. *Sushi* bekliyor."

Marley'nin gözleri benimkileri buldu. "Sadece bir hafta izin

alıp Paris'e gidemez misin? Kendine biraz zaman ayırsan. Çocuklardan uzaklaşsan. Burada ofiste her şeyle ben ilgilenebilirim. Şu nakit desteğini de aldık, buralarda işler şu an için yolunda. Bu süreyi gücünü toplamak için kullan."

Derin bir nefes verdim. Kendimi bu bunalımdan çıkarmam gerektiğinin farkındaydım. Hayatım o kadar tekdüzeydi ki, her şey için hevesimi kaybetmiştim. Bir zamanlar vahşi ve kaygısız olan hayatım kinle dolmuştu. Bazen Wade'e beni bu karmaşayla bir başıma bıraktığı için öyle kızıyordum ki sanki beni duyabilirmiş gibi kafamın içinde ona ağzıma geleni söylüyordum. Sonra da kendimi çok suçlu hissediyordum çünkü oğullarının büyüdüğünü görmek için her şeyini vereceğini ve beni bırakmanın asla onun tercihi olmadığını biliyordum.

Hayat bazen hiç adil olmuyordu.

Sadece iyilerin genç öldüğünü söylerlerdi, peki ya en iyi olanlar? Onlar neden ölmek zorundaydı?

Marley, "Konferansa git," diye baskı yapmaya devam ediyordu. "Bunu kabul edene kadar öğle yemeğine gitmiyorsun."

"Acele et, kadın. Evet, kabul edildi. Gidiyor." Gabriel konuşmayı bitirmeye çalışıyordu. Ben hareket etmeyince, derin bir nefes vererek koltuğa geri oturdu.

"Motive edici saçmalıkları nasıl yapacağımı bilmediğimi biliyorsun." Ayağa kalkarak dosyaları toplamaya başladım. "Yaptıkları saçmalıklar, deli zırvasında yeni bir seviye."

"Bence biraz deli zırvasına ihtiyacın var çünkü delice meteliksiz olmak hiç eğlenceli değil." Marley yeniden içini çekti.

Sırıttım.

"Bu doğru." Telefonunda gezinen Gabriel gülümsüyordu.

Etrafı toplamaya devam ediyordum. Bu *gerçekten* doğruydu. Delice meteliksiz olmak kesinlikle olmak istediğim bir şey değildi. Sandalyemde arkama yaslanarak umut dolu arkadaşıma baktım.

"Git, gücünü yenile. Lanet olsun, konferans Fransa'nın Cham-

pagne bölgesindeki Epernay'de. Bundan daha güzeli asla gelmez, Claire. Hem vergi indirimi olacak, yani parayı ya bunun için ödersin ya da vergi olarak, seçim senin. En kötü ihtimalle, her öğleden sonra masaj yaptırabilir, her gece gurme akşam yemeğinin yanında iki litre şampanya içip keyifli bir uyuşuklukla yatağa girebilirsin."

Dikkati başka yerde olan Gabriel, "Epernay güzeldir," diye mırıldandı. "Sırf konumu için bile giderdim."

"Oraya gitmiş miydin?" diye sordum.

"Birkaç kez. Geçen yaz Sophia'yla gittik," diye cevap verdi. "Orayı sever."

Kendimi lüks bir otel odasında hayal etmeye başladım. Her şeyden uzaklaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Aslına bakılırsa, beş yıl olmuştu. "Şimdi, gurme akşam yemeği ve şampanya... baştan çıkarıcı."

"Seyahatinin konferans bölümü sıkıcı olursa ekersin ve Fransa'da kendine bir hafta ayırırsın. Bu molaya ihtiyacın var," dedi Marley.

Gabriel ayağa kalktı. "Katılıyorum. Gidiyorsun. Acele et, açlıktan ölüyorum."

Derin bir nefes verdim.

"Bari benim için gitsen?" Marley elimi tuttu. "Lütfen." Tatlı bir şekilde gülümseyerek şirin olmaya çalışırcasına kirpiklerini kırpıştırdı.

Ah, Tanrım. Bunun peşini bırakmayacaktı. "Peki." İçimi çektim. "Gideceğim."

Masamdan zıplayarak kalkıp heyecanla alkışlamaya başladı. "Evet, bu senin için çok iyi olacak, Claire. Tam ihtiyacın olan şey." Aceleyle kapıya gitti. "Sen fikrini değiştirmeden önce hemen uçak biletlerini rezervasyon yaptıracağım."

El çantamı alırken gözlerimi devirdim. "Şimdiden ödüm patlıyor."

"Yaşasın, çok heyecanlıyım." Ellerini iki yanda sallayarak ofisten koşarak çıktı.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Gabriel.

"Evet ama canım *sushi* istemiyor."

"Peki." Eliyle kapıyı gösterdi. "Sen seç ama hızlı olsun. Bayılmak üzereyim."



"Tamam. Detayların üstünden geçelim," diyen Marley içkisinden bir yudum aldı.

Yemeğimden bir ısırık alırken başımla onayladım. Bir restoranda öğle yemeği yiyorduk. Konferansım için yola çıkmadan önceki gündü. "Valizlerin hazır."

Ajandasını çıkararak listesini okumaya başlamıştı.

"Hı-hı."

Listesindeki ilk kutuya tik koydu. "Saçların yapıldı-tik." Listesine devam ediyordu. "Randevular temizlendi," diye kendi kendine mırıldanırken listesini okumaya devam etti.

Bense gelecek hafta için tamamen heyecansız hissederek yemeğime devam ediyordum.

"Ah." Kaşlarını çatarak kafasını kaldırıp bana baktı. "Lazer yaptırdın mı?"

Gözlerimi devirdim.

"Bu çeşit konferanslarda pek çok ateşli fırsat olur, Claire."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Dümdüz bir şekilde ona baktım. "Benim bu konferansa seks yapabilmek için mi gitmemi istiyorsun?"

"Şey." Omzunu silkti. "Neden olmasın?"

"Marley." Çatal ve bıçağımı bir tıngırtıyla tabağıma bıraktım. "Seks, istediğim en son şey. Hâlâ tek bir adamla evliymiş gibi hissediyorum."

Yüzü asıldıktan sonra kâğıdı ve kalemi bıraktı. "Ama değilsin, Claire." Masanın üzerinden elimi tuttu. "Wade öldü, tatlım. Beş yıl önce... ayrıca kesin olarak biliyorum ki o da senin sonsuza kadar yalnız yaşamanı istemezdi."

Gözlerim önümde duran tabağa indi.

"Hayatını dolu dolu yaşamanı isterdi... ikiniz için de."

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

"Senin mutlu olmanı, gerektiği gibi ilgilenilmeni... sevilmeni isterdi."

Kucağımdaki parmaklarımı kıvırıyordum. "Ben sadece..." Sesim yavaşça azaldı.

"Sadece ne?"

"Hayatıma asla devam edemeyeceğimi düşünüyorum, Marl," dedim üzgünce. "Başka bir adam nasıl olur da Wade Anderson gibi olabilir?"

"Onun yerini asla kimse almayacak, Claire. O senin kocan." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Sadece birkaç randevuya çıkmanı söylüyorum. Biraz eğlen... o kadar."

"Belki," diye yalan söyledim.

"Alyansını ve nişan yüzüğünü çıkarıp diğer eline geçirmelisin."

Düşüncesi bile gözlerimin anında yaşlarla dolmasına sebep oldu.

"Hiçbir erkek yanına yaklaşmıyor çünkü hepsi evli olduğunu sanıyor."

"Ben bundan memnunum."

"Wade değil ama. Sana layık olduğunu düşündüğü birini bulunca onu sana gönderecek. Fakat sen de hazır olmalısın."

Gözyaşlarımın arasından güzel arkadaşıma bakıyordum.

"O hâlâ seninle birlikte. Her zaman seninle olacak. Sana göz kulak olması için ona güven. Onun gitmesine izin vermen gerekiyor, Claire."

Bakışlarım onunkilere odaklandı.

"O kazada onunla birlikte ölmedin. Yapabiliyorken yaşa."

Başımı eğip önümdeki tabağa baktığımda iştahım aniden kaybolmuştu.

"Bu öğleden sonra lazer için sana randevu alacağım."

Çatal ve bıçağımı yeniden elime aldım. "O zaman bir palaya ihtiyaçları olacak. Kocaman bir çalılık büyüttüm."

Kıkırdadı. "Evet, o karmaşa gitmek zorunda."

Arabamı park edip önümde duran eve baktım.

Bizim evimize.

Wade'le birlikte inşa ettiğimiz, içinde yaşlanmayı planladığımız eve.

Long Island'da bize ait cennetten bir parça. Wade, çocuklarının yarı kırsal bir bölgede büyümeleri konusunda kararlıydı. Kendisi New York'ta büyümüştü ve çocukları için tek istediği ne zaman isterlerse özgür bir şekilde oynayabilecekleri büyük bir toprak parçasına sahip olmalarıydı.

Bir arazi parseli satın almış, ardından evimizi inşa etmiştik. Ne gösterişli ne de süslüydü. Bindirme tahtalarla kaplanmıştı; köşede geniş bir verandası, büyük bir garajı ve basketbol potası olan bir garaj yolu vardı. Evin içerisinde dört yatak odası, iki yaşam alanı ve rüstik tarzda dekore edilmiş büyük bir mutfak bulunuyordu.

Öylesine Wade gibiydi ki... O zamanlar maddi imkânımız daha iyisine yetiyordu ama iş o noktaya geldiğinde kahkaha ve çocuklarla dolu bir taşra evi istemişti.

Biz de ona sahip olmuştuk.

Düşüncelerim, polisin kapımı çaldığı sabahın o erken saatine kaydı.

"Claire Anderson siz misiniz?"

"Evet."

"Çok üzgünüm. Bir kaza yaşandı."

Bunu takip eden saatler hayati derecede önemli ve acı doluydu. Hepsi zihnimde öyle berraktı ki... nasıl hissettiğim, ne giydiğim, söylediğim kelimeler.

Kalbimin kırılışı.

Morgda üzerine eğilerek ağlayıp yüzüne düşen saçları ellerimle tararken, cansız bedenine fısıldayıp sonsuza dek ona bir söz veren halim gözümün önüne geldi.

"Çocuklarımızı istediğin gibi yetiştireceğim. Başladığımız şeyi devam ettireceğim. Tüm hayallerini gerçekleştireceğim... sana söz veriyorum. Seni seviyorum, sevgilim."

Yüzüm gözyaşlarıyla buruşurken düşüncelerimi şimdiki zamana çektim. O anının aklımda oyalanmasına izin vermek bana hiç iyi gelmiyordu. Eğer kendime oraya gitme izni verirsem, onu en baştan kaybetmişim gibi hissediyordum.

Acı asla gitmiyordu ama bazı günlerde beni öldürecekmiş gibi hissettiriyordu. Bomboş bir kabuktum. Bedenim yapması gerekenleri yapıp işlevini yerine getiriyordu ancak zar zor nefes alıyordum.

Bir sorumluluklar dünyasında boğuluyordum.

Ölümünden saatler sonra kocama verdiğim sözlerin bedeli ağır olmuştu.

Geceleri dışarı çıkmıyordum, sosyalleşmiyordum, gecemi gündüzüme katmış çalışıyordum... hem evde hem de ofiste.

Wade'in hayallerini gerçekleştirmeye kendimi adayarak, çocuklarının sevildiğinden ve korunduğundan emin olarak. Şirketini ayakta tutmaya çalışarak. Çok zordu, yalnızdı ve lanet olsun, tek dileğim şu sikik kapıdan içeri girip beni kurtarmasıydı.

Marley'nin bugün söylediği sözler aklımdan geçti.

"O hâlâ seninle birlikte. Her zaman seninle olacak. Sana göz kulak olması için ona güven. Onun gitmesine izin vermen gerekiyor, Claire."

Kalbimin derinliklerinde haklı olduğunu biliyordum. Havada asılı kalmış bir şarkı gibi, sözleri aklımdan çıkmıyordu. Hassasiyetimi parçalara ayırıyordu.

Bomboş bir hüzün etrafımı sardığında gözlerimi boşluğa dikmiştim... o geri gelmeyecekti.

O, asla geri gelmeyecekti.

Zamanı gelmişti; geldiğini biliyordum.

Yine de bunun daha az acıtmasını sağlamıyordu.

Onsuz yaşamayı hayal edemiyordum. Nasıl yaptığımı da bilmiyordum.

Öğrenmek zorunda olmak istemiyordum.

Başımı eğerek yüzüklerime baktım ve kendimi, düşünmesi bile kötü olan şeyi yapmaya hazırlayarak parmaklarımla alyansımı tuttum.

Yaşların arasından gözlerimi kırpıştırdım, ardından göğsümün üzerinde boğucu bir ağırlıkla yavaşça yüzükleri çıkarttım. Parmak boğumuma takıldıktan sonra en sonunda kayarak özgür kaldılar.

Elimi yumruk yaptım. Yüzüklerimin ağırlığı olmadan daha hafif hissettiriyordu. Çıplak parmağımda kalan beyaz çizgiye baktım. Güneşin kaybettiğim şeye dair hatırlatıcısı.

Onun yüzüğü olmayan elimden nefret ediyordum.

Onun aşkı olmayan hayatımdan nefret ediyordum.

Duyguların altında ezilmiş bir halde kafamı direksiyona yasladım... ve uzun zaman sonra ilk kez, kendime ağlamak için izin verdim.

Valizimin içine son ayakkabı çiftini de attım. Yarın konferans için yola çıkacaktım. "Sanırım hepsi bu."

Yatağımın üzerinde, valizimin yanında yüzüstü uzanan Patrick, "Diş fırçanı aldın mı?" diye sordu. En genç çocuğum aynı zamanda en akıllı olandı. Hiçbir şeyi unutmazdı. "Henüz değil. Onu hâlâ kullanmam gerekiyor. Sabah çantaya koyacağım."

"Tamam."

"Okuldan geldiğinizde büyükanneniz burada olacak," diye hatırlattım.

"Evet, evet, biliyorum," derken gözlerini devirdi. "Ayrıca Harry yaramazlık yaparsa ya da Fletcher asabileşirse hemen seni aramam gerekiyor." Talimatlarımı ezberden sıralarken içini çekti.

"Evet, bu doğru." Kardeşleri çok az şey biliyordu ama Patrick ayrıca benim ispiyoncumdu. Onlar daha yaptıkları şeyi bitirmeden benim haberim olurdu.

Üç oğlum vardı. Fletcher on yedi yaşındaydı ve resmi olmayan kişisel korumam rolünü üstlenmişti. Harry on üç yaşındaydı, ileride ya Nobel Ödülü kazanan bir dâhi olacak ya da bir şekilde hapse girecekti. Çoğunlukla okulda bir çeşit tehlikeyle karşı karşıya kalmayı başaran tanıdığım en yaramaz insandı.

Patrick, benim küçük bebeğim ise sadece dokuz yaşındaydı. Çok tatlı, nazik, hassas ve erkek kardeşlerinin olmadığı her şeydi. Ayrıca benim en büyük endişe sebebimdi. Babası öldüğünde sadece dört yaşındaydı ve çoğu şeyden mahrum kalmıştı.

Babasını hatırlamıyordu bile.

Babasının fotoğraflarını odasının her yerine asmıştı. Ona taparcasına hayranlık besliyordu. Hepimiz besliyorduk. Ama Patrick'in takıntısı neredeyse aşırıya kaçıyordu. Günde en az iki kere benden babasıyla ilgili bir hikâye anlatmamı istiyordu. Ben Wade'le ilgili geçmiş olayları ve hikâyeleri ona yeniden anlatırken gülümseyerek dikkatle dinlerdi. Restoranlardaki, Wade'in en sevdiği yemeklerin hepsini bilirdi ve her zaman aynılarını sipariş vermek isterdi. Babasının eski tişörtlerinden birini giyerek uyuyordu. Bunu ben de yapıyordum ama yaptığımı asla belli etmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, hikâye zamanlarından adeta ödüm kopuyordu. O anda konuştuğumuz hatıraya hepimiz gülüyor, hakkında şakalar yapıyorduk. Sonra çocuklar yataklarına gidip keyifli uykularına dalarken, benim zihnim aynı sahneyi art arda görmeye devam ediyordu.

Onu en baştan yaşayabilmeyi dileyerek.

Wade hâlâ bizimle burada yaşıyordu, sadece kanlı canlı olarak değildi.

Yalnız kalacağım kadar ölüydü... hayatıma devam etmeyi deneyemeyeceğim kadar da hayattaydı.

Cennetle cehennem arasında, tam ortada sıkışmıştım.

Kocamın hayaletine çılgınca âşıktım.

"Tamam, listemi sesli olarak oku," diye devam ettim.

"İ..." Patrick okurken kaşlarını çattı. "İş kı-ya-fet-leri."

"İş kıyafetleri."

"Evet." Neredeyse hepsini doğru okuduğu için gururla gülümsedi.

Uçlara doğru dalgalı olan koyu renk saçlarını karıştırdım. "Tamamdır."

Kelimenin yanında tik koydu. "Gün..." Takılmış gibi kaşlarını çattı.

"Günlük kıyafetler mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Tamam."

"Pijama." Heyecanla omuzlarını kaldırdı. "Bunu biliyordum."

"Biliyorum, büyümüş de okumaya başlamış şu haline bak." Patrick'in disleksisi vardı ve okumak onun için zordu ama başarmamıza az kalmıştı. Valizi kontrol ettim. "Aldım."

Tik koyarak listedeki diğer maddeye geçti. "Ayakkabı?"

"Tamam."

"Sa... sa..." Derin bir konsantrasyonla kaşlarını çattı.

"Saç kurutma makinesi mi?"

"Evet."

"Aldım."

"Elbiseler."

Yanaklarımı havayla şişirip gardırobumun içine baktım. "Hımm, hangi elbiselerim varmış?" Askıdaki kıyafetlerimi gözden geçirdim. "Sadece randevuya çıkmaya uygun elbiselerim var. Pek de iş konferansına uygun kıyafetler değil. Hımm..." Siyah bir elbise çıkarıp üzerime doğru tutarak aynaya baktım.

"Bu güzel bir elbise. Onu babamla nereye giderken giymiştin?"

"Şey." Kaşlarımı çattım. Hiçbir fikrim yoktu ama her zaman yaptığım gibi bir şeyler uydurmak zorundaydım. "Pizza yemeye gitmiştik, sonra dansa."

Şapşalca bir şekilde gülümsediğinde ona söylediğim şeyi hayal ettiğini biliyordum. "Ne çeşit pizza yemiştiniz?"

"Sucuklu."

Gözleri kocaman oldu. "Bu akşam pizza yiyebilir miyiz?"

"Eğer istersen."

"Evet." Havaya yumruk attı. Odadan koşarak çıkarken, "Bu akşam pizza yiyoruz," diye abilerine bağırdı. "Babam gibi, ben de sucuklu yiyorum."

Üzgünce gülümsedim. Eğer Wade'in ekstra acılı ve ançüezli pizza sevdiğini bilseydi, feci şekilde hayal kırıklığına uğrardı ama sucuklu pizzasını yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yemesine izin verecektim.

Elbiselerden birkaçını çıkarıp valizimin içine attım; bunlarla idare edecektim. Başka bir şey satın almak için vaktim yoktu.

Toplanmış valizime bakarken ellerimi kalçalarıma koydum. "Tamam, sanırım bu kadar. Konferans, bekle beni geliyorum."



Araba, Château de Makua'nın büyük girişinden geçti. Pencereden dışarı bakarken, "Vay be," diye fısıldadım. Neredeyse sekiz saat uçtuktan sonra şoförüm beni almıştı. Arabayla buraya gelmek bir üç saat daha sürmüştü. Erken başlayan yolculuğumun sonunda ölümüne yorgundum ama aniden heyecanlanmıştım.

Şoför bagajdan valizimi çıkarınca ona bahşiş verdim, ardından önümdeki büyük binaya doğru baktım.

ZİHİN USTALARI

Bu konferansın adı bile gülünçtü. Tekerlekli valizimi çekerek içeri girdim, hemen sonra resepsiyonda sıra beklemeye başladım.

Bina güzeldi, eski modaydı ve başka bir dünyaya ait gibiydi. Hem lüks hem de gösterişli havasıyla zamanda geri gitmişim hissi veriyordu. Giriş salonu büyüktü ve merkezinde kocaman, dairesel bir merdiveni vardı.

Herkes ileri doğru ilerlerken resepsiyon görevlisi, "Sıradaki?" diye sordu. Sırada önümde duran insanlara baktım. Konferansa katılıp katılmadıklarını merak ediyordum.

Barbie bebeğe benzeyen iki kız vardı. Kocaman silikon dudaklar ve devasa gülünç kirpiklerle iyi göründüklerini nasıl düşünebiliyorlardı? Göz kapaklarında öyle ağır bir şeyle gözleri acımıyor muydu?

Bir tanesinin, köklerde belli olan kaynaklarıyla bel hizasına gelen sarıya boyanmış saçları vardı. Iyy... gerçekten çok rüküştü. Diğeri ise koyu renkli, kıvırcık ve gür saçlara sahipti. Neredeyse

hiçbir şey giymiyor gibi olsalar da şık görünüyorlardı. Kendimi alışılmadık bir şekilde modası geçmiş hissederken atkuyruğumu sıkılaştırıp keten gömleğimi aşağıya doğru çektim. Kahretsin, daha şık bir şeyler giymeliydim.

Sarışın olan arkasında durduğumu fark etti. "Ah, selam. Zihin Ustaları'na mı katılacaksın?"

"Evet." Beceriksizce gülümsedim. "Sen?"

"Evet," diye ciyakladı. "Aman Tanrım, çok heyecanlıyım. Ben Ellie. Ne iş yapıyorsun?"

"Hımm." Aniden çok sıkılgan hissederek omzumu silktim. "Claire. Bir şirket için çalışıyorum."

"Ben kendi imparatorluğumu yönetiyorum," diyen Ellie gözlerini heyecanla açmıştı.

"İmparatorluk," diye tekrar ettim eğlenerek. "Ne imparatorluğu?"

"Ben bir *influencer*'ım."

Beynim ayak uydurmaya çalışırken ona bakakalmıştım. Ah, Tanrım hayır... çakma zırvalıkları paylaşarak para kazanan o budalalardan biriydi. "Gerçekten mi? Harika."

"Dünyayı dolaşarak bikini modelliği yapıyorum." Gülümsedi. "Kendi fotoğraflarımdan birini paylaşırsam, tüm dünya çöker."

Gülümsememi saklamaya çalışırken altdudağımı ısırdım. Bu kız gerçek miydi? "Ben... eminim çöker."

Onun önündeki koyu renk saçlı kız da bize doğru dönerek gülümsedi. "Şipşak, arkadaşım."

"Aman Tanrım... sen de mi?" diye sordu Ellie şokla.

Ardından ikisi de kahkahalara boğuldu. Koyu renk saçlı kız, "Ben Angel," diyerek kendini tanıttı. "Ben de bir *influencer* olacağım."

"Daha başlamadın mı?" Ellie'nin ses tonu küçümseyiciydi.

"Şey." Angel omzunu silkti. "Teknik olarak hayır. Kontratımda hâlâ oynamam gereken birkaç film kaldı ama onları bitirir bitirmez tamamen işe girişeceğim, her şey hazır."

"Film mi?" dedi Ellie şaşırarak. "Ne çeşit filmler?"

"Ben bir porno aktrisiyim. En son filmimi görmüş olabilirsiniz, *Roket Sikli Johnny'yle Anal Sahibe*."

Ellie'nin gözbebekleri büyüdü. "Aman Tanrım," dedi soluğu kesilerek. "Seni kesinlikle tanıyorum." İkisi de oldukları yerde heyecanla gülmeye ve zıplamaya başladı.

Ah, lanet olsun.

Roket Sikli Johnny'nin onun kıçına ne yaptığını merak ediyordum.

Aslında herhangi birinin başka birinin kıçına ne yaptığını merak ediyordum. Birinin bana dokunduğu zamanın üzerinden o kadar uzun süre geçmişti ki her şeyi tamamen unutmuştum. Ama o zaman bile, hiçbir zaman sert-ve-hızlı porno tarzı seks tercih etmezdim. Sevecen ve nazik severdim. Evli insanların yaptığı türden seksi.

Güvenli ve gerçekti, anal bir sahibe olmaktan dünyalar kadar uzaktı.

Marley beni burada ne biçim bir haltın içine sokmuştu?

Arkamdaki adama doğru döndüm. Bunları duymuş muydu?

"Merhaba." Gülümsedi.

"Merhaba."

Sarışın ve normal görünen biriydi. Hoş görünüyordu. "Konferans için mi buradasın?" diye sordu.

"Evet."

"Ben de." Benimkini sıkmak için elini uzattı. "Nelson Barrett."

"Claire Anderson." Gülümsedim.

"Ben bilgisayar bilimciyim." Etrafa bakındı. "Burada konfor alanımın o kadar dışındayım ki komik bile değil."

"Ben de." İçim rahatlamıştı. Normal biriydi. "Medya sektöründeyim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Claire."

"Ben de."

Ardından önümüze dönerek kızların maskaralıklarını izleme-

ye başladık. Gürültücü, hareketli ve burada oldukları için çok heyecanlıydılar. Onları izlerken gülümsüyordum; coşkuları çocuksu ve izlemesi eğlenceliydi.

Bu çeşit bir coşkunun yaklaşık olarak yirmi sekiz yaş yakınlarında yok olduğu şeklinde yararsız bir gözlem yaptım. Hayat onları gerçek anlamda kıçlarından becermeye başlamadan önce iyi geçirecekleri sadece beş yıl kaldığını tahmin ediyordum. Bozulan ilişkilere ve borçlara sahip olacaklardı... Eğer bu sırada âşık olacak düzgün birilerini bulmayı başarabilirlerse.

Tiksintiyle başımı iki yana salladım.

Şu iç karartıcı halime bakın... belki de gerçekten burada olmaya ihtiyacım vardı.

Daha önce hiç negatif bir insan değildim. Kişiliğimin son zamanlarda yüzeye çıkan bu parçasından nefret ediyordum.

Artık kendimi tanıyamıyordum bile.

Sıra ilerlerken insanlar arkamızdaki giriş salonunda bir yığın oluşturmaya başlamıştı. Kalabalıkta sadece heyecanlı girişimciler olan kadın ve erkekler vardı. Nelson'ı saymazsam, sanırım buradaki en yaşlı kişi bendim.

"Aman Tanrım, bu akşam birlikte dışarı çıkmalıyız," dedi Angel.

"Evet," diyen Ellie yukarı aşağı zıplıyordu. "Aman Tanrım. Çok havaya girdim." Bana ve Nelson'a döndü. "Clara, sen de bu akşam dışarı çıkmalısın."

"Bu akşam size ayak uyduramam." Gülümsedim. "Bir dahaki sefere kesinlikle."

"Tamam." Angel'a doğru döndü. "Nereye gideceğiz?"

Vücudumu Nelson'a çevirerek zoraki bir şekilde gülümsedim.

"Bu akşam kaç tane ücretsiz film çekeceklerini merak ediyorum," diye fısıldadı Nelson.

Kıkırdadım. "Evet, öyle değil mi? Şanslı erkekler. Bundan sağ çıkamayabilirler."

"Kesin olarak biliyorum ki ben çıkamazdım," dedi alçak sesle.

Aynı anda kıkırdayarak sırada yavaşça ilerledik. Kayıt sırası Ellie'ye gelmişti.

Yaşça daha büyük ve oldukça seçkin görünüşlü dört adam arkamızdan içeri girdi.

Hımm, belki de burası fena değildi.

Hep beraber sırada biraz daha sohbet ettik. Arkamıza biraz önce gelen adamların uygulama geliştiricisi olduğu ortaya çıkmıştı. Şu anda o kadar da aptal gibi hissetmiyordum. Normal insanlar da buradaymış gibi görünüyordu.

İçeri bir kadın girdiğinde tüm erkeklerin başları ona doğru döndü. Sarışın ve güzeldi. Hem şıktı hem de modaya uygun giyinmişti, tahminimce yirmilerinin sonlarındaydı. "Merhaba, burası kayıt sırası mı?" diye bana sordu.

"Evet," dedim gülümseyerek.

"Konferans için mi buradasınız?"

"Hı-hı."

"Ben de." Elini uzatarak benimkini sıktı. "Ben Melissa."

"Merhaba, Melissa. Ben Claire."

"Memnun oldum."

Sıra tekrar ilerledi, kısa bir süre sonra iki otel personeli daha resepsiyona gelince hepimiz farklı sıralara doğru ayrıldık.

Nelson benim arkamdan gelmişti. "Sonra görüşürüz. Eğer gelmek istersen aşağıdaki restoranda saat yedide akşam yemeği yiyoruz, Claire."

"Ah." İrkilerek ona döndüm. "Teşekkür ederim ama yapacak işlerim var. Seni yarın görür müyüm?" diye sordum.

"Evet, elbette." Gülümsedi. "İyi akşamlar."

Yüzümde bir tebessümle resepsiyon görevlisine döndüm. Düşündüğümden daha rahat hissediyordum. Bu aslında gerçekten işe yarayabilirdi.

Gösterişli konferans salonunda yüz yirmi kişiyle birlikte oturuyordum. Salon elektrikle uğulduyordu. Herkes gevezelik ediyor, not defterleri ve diğer kâğıtları hazır halde bekliyordu.

Buradaki herkes kendisini daha iyi bir hale getirmek için çabalamaya hevesliydi.

Bense... sadece şampanya içmek ve kendim için bir tatil yapma bahanesiyle buradaydım. Ama yine de... yaşasın! Tabii bu konuda hevesli olanlar için.

Sahneye bir adam çıktığında herkes alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Ellerini kaldıran adam geniş bir şekilde gülümsedi. Hımm... kim olduğunu merak etmiştim.

Tezahüratların bitmesini beklerken tekrar gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedi. Gömleğine takılmış küçük bir mikrofon vardı. "Zihin Ustaları'na hoş geldiniz. Kendinizin daha iyi bir versiyonunu bulacağınız bir yer." Sesi sanki bir vaaz veriyormuşçasına yüksek ve ekoluydu. "Hazır mısınız?" diye bağırdı.

İnsanlar sevinçle alkışlamaya başladı.

Ah, Tanrım... çok abartılıydı. Herkes aklını yitirirken ben de salondaki diğerleriyle birlikte alkışladım. İnsanlar ayağa kalkmıştı, alkışlıyor ve kahkaha atıyorlardı. Etrafa bakınırken kaşlarımı çattım. Cidden ama... biraz sakin olun millet.

Bu lanet bir tarikata benziyordu.

Marley için bu saçmalığı filme almayı aklımdan geçirerek telefonuma baktım. O bile buna inanmazdı.

"Şimdi, açılış konuşmacımızı sizlere takdim etmek istiyorum. Çoğunuzun bu çevrede takip ettiğini bildiğim birisi. Motivasyon konuşmaları dünyasında bir *rock* yıldızı ve toplumun her kesiminden insanların hayatlarını değiştiren atölyelerin geliştiricisi. Sadece bir gün için burada olacak. O yüzden lafı daha fazla uzatmadan, *İstediğinizi Nasıl Alırsınız* isimli en son stratejisiyle sahneye hoş geldiniz, Tristan Miles."

Kalabalık çılgına dönerken ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Tristan Miles tasarımcı elinden çıkmış lacivert takımı ve "az önce becerildim" diye bağıran koyu renk dalgalı saçlarıyla sahneye çıktı. Kocaman bir şekilde gülümsedi, ellerini havaya kaldıra-

rak izleyicilerle birlikte alkışladıktan sonra eğilerek selam verdi. Herkes çıldırmış gibi bağırıp alkışlıyordu.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı... *bu ne sikim işti böyle?*

Salondaki herkes kaybolmaya başlarken kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

Öfkemin kabardığını hissettim. Onun görünüşüne bile katlanamıyordum. Şey, aslında bu tam olarak doğru değildi. Kahrolası göt herif iki ucu keskin bir kılıç gibiydi; bakması göz kamaştırıcı ama katlanması imkânsızdı.

"Herkese merhaba," diyen sesi aynı şekilde ekoluydu. "Tebrikler." Salonun sessizleşmesini beklerken gülümsüyordu. Derin sesi tenimdeki tüm tüylerin ürpermesine neden olmuştu. Bir New Yorkluyla karışık, üst tabakaya ait hafif bir aksanı vardı. Kulağa seçkin ve zeki geliyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama her neyse feci seksiydi.

Of... onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

"Hoş geldiniz ve geldiğiniz için teşekkür ederim. Kişisel gelişiminiz için çok değerli bir adım attınız." Konuşurken gözlerini salondaki herkeste gezdiriyordu. "Bilhassa ben..." Gözlerimiz kesiştiğinde konuşmayı keserek bana baktı ve sonra gözlerini kırpıştırdı.

Siktir.

Çabucak toparlandı. "Bilhassa ben, sizler için heyecanlıyım."

O konuşmaya devam ediyordu ama ben duymuyordum. Duyabildiğim tek şey, kan dolaşımımda coşkun bir nehir gibi dolaşan adrenalindi. En son konuştuğumuzda Wade'in şirketini oğullarımdan çalmaya kararlıydı.

Burada oturup bu aşağılık kan emicinin motivasyon konuşması yapmasını dinleyecek değildim.

O, aile şirketlerini eğlencesine mahvediyordu.

Ne kadar acınasıydı.

Elbette adı Zihin Ustaları olan bir konferansta sunum yapardı. Bu tam da onun gösteriş yapma yoluydu. Kendisinin *asıl* zihin ustası olduğunu düşünüyordu... *ne şakaydı ama.*

Ayağa kalkarak yanımdaki kişiye, "Affedersiniz," diye mırıldandım. Benimle aynı sırada koltuklarında oturan insanların yanından geçerek ilerlemeye başladım.

Sahneden, "Claire Anderson," diye seslendi.

Dehşete düşmüş bakışlarım onunkilerle buluştu.

"Hemen yerine otur."

"Ben..." Çıkışa doğru bir adım daha attım.

"Claire," diye uyardı.

Doğruca üzerime sabitlenen yüz yirmi çift göze, ardından tekrar ona baktım.

"Hemen. Yerine. Otur. Dedim."

3. BÖLÜM

Siktir.

Sahte bir şekilde gülümsedim.

Bu aşağılık göt kim olduğunu sanıyordu?

"Hemen. Yerine. Otur. Dedim."

Git de kendini becer, seni koca küçümseyici şerefsiz. Gözlerini dikerek bana baktığında, tek kaşımı kaldırarak tatlı bir şekilde gülümsedim. Sonra kasıtlı olarak kapıya doğru yürüdüm.

Gözlerini kıstı, sonra kendine gelip konuşmasına geri döndü. "Az önce söylediğim gibi," diye devam etti.

Salondan dışarı çıkılan koridora girdim, onun gözlerinden uzakta hâlâ konuşmasını dinleyebiliyordum.

Söylediği hiçbir şeye konsantre olamayarak on dakika boyunca sessizce öfkelendim.

Bu adamın sırf görüntüsü bile sahip olduğumu asla bilmediğim bir asabiyeti ortaya çıkarıyordu.

Köşeden bir bakış attığımda onun sahnede ileri geri yürüdüğünü gördüm. Sesi derin ve buyurgandı. Bir eli pahalı pantolonunun cebindeydi, diğerini de konuşurken heyecanla havada sallıyordu.

Yakışıklıydı, kişiliğinde o güçlü sertliğe sahipti.

İlgi odağı olmakta rahattı, aslında büyük ihtimalle her yerde rahattı.

Her bir kelimesini dikkatle dinleyen kalabalık sessizdi. Notlar alıyor, gerektiği yerlerde gülüyorlardı. Tüm kadınlar huşu içinde ona bakıp onu istiyorken; bütün erkekler de o olmak istiyordu.

Bense... sadece onun parlak-çocuk suratının ortasına yumruk atmak istiyordum.

Her şeyin ona kolayca gelmesinden nefret ediyordum. O hak sahibi ailenin içinde doğmuştu. Haddinden fazla zengin ve lanet derecede karizmatikti. Bir de bu karışıma gülünç derecede yakışıklı olmasını eklemek hiç adil olmuyordu.

Gözümün önüne onun ve ayaklarına kapanan kadınların bir görüntüsü geldi. Tam bir çapkın olmalıydı, büyük ihtimalle aynı anda beş kadınla görüşüyordu.

Telefonda yaptığımız son konuşmayı düşündüm.

"Cumartesi akşamı benimle akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormak istiyordum."

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Tanışma şeklimiz hoşuma gitmiyor. Yeniden başlamak istiyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın. Dünyada kalan son erkek bile olsan seninle çıkmazdım. Para ve dış görünüş beni etkilemez, Bay Miles."

"Toplantımız kişisel değildi, Claire."

"Benim için çok kişiseldi. Git ve yiyip içmek için beyinsiz bir kadın bul, Tristan. Senin gibi soğuk, ruh emici bir piç kurusuyla çıkmakla ilgilenmiyorum."

Bu çok havalıydı.

Kendimi boşluğa doğru şapşalca gülümser halde buldum. Bana çıkma teklif etmişti. Tristan Miles bana çıkma teklif etmişti. Bunu, beni kandırmaya çalışmak için yaptığını bilsem de... Kahretsin, onu reddetmek çok iyi hissettirmişti.

"Claire Anderson." Sahneden gelen sesi duydum.

Ha?

Kafamı kaldırıp dehşet içinde sesin geldiği yere doğru baktım. Bekle... bana bir şey mi sormuştu?

Beni nasıl görebiliyordu?

Tristan yer değiştirip başka bir sahneye geçmişti ve şu anda görüş açımdaydı.

Siktir.

Avucu yukarıda olacak şekilde elini havaya kaldırmıştı. "Lütfen paylaş."

"Affedersiniz." Kaşlarımı çattım. "Soruyu duymadım."

Bakışları benimkilerle buluşurken yüzünden bir gülümsemenin izi geçti.

"Herkesten tatmin olduklarını hissettikleri bir anı hatırlamalarını istemiştim. Kendileriyle gerçekten gurur duydukları bir an."

"Ah." Gözlerim irileşti.

"Sırıtmanızdan yola çıkarak, harika bir şey hatırladığınızı tahmin ediyorum."

Ona bakakaldım.

"Lütfen." Abartılı bir şekilde elini sallıyordu. "Gururunuzu paylaşalım."

Göt herif.

Dik dik ona bakıyordum. Bu adam ciddi miydi?

İki elini de ceplerine sokarak sahneyi adımlamaya başladı. "Bekliyoruz, Claire," derken sesi küçümseyiciydi. Salondaki herkes cevabımı beklerken koltuk altlarımın terle ısındığını hissedebiliyordum. Aman Tanrım, bu adam insanı çileden çıkarırdı.

"Kendimi tatmin olmuş hissettiğim son seferde soğuk, ruh emici bir piç kurusunun randevu teklifini reddetmiştim. Dünyada kalan son erkek bile olsa," diye duyurdum.

Gözlerimiz kilitlendiğinde tek kaşını kaldırdı.

Oyun başlasın, göt herif... benimle taşak geçme.

"Ah... ama Claire, kendi hayat deneyimlerinle ilgili hatırladığın en iyi şeyin başka bir insanla ilgili olması ne kadar üzücü. Sanırım bu, ondan daha çok seninle ilgili bir şeyler anlatıyor. Bu öğleden sonra gerçek bir cevap istiyorum. O zamana kadar üzerinde iyice düşün."

Ardından hiçbir şey olmamış gibi izleyicilere doğru gülümsedi.

Kızgın bir şekilde geriye doğru adım attım. Ne çeşit bir insan olduğumu düşünüyordu ve bu konuda neler öğreneceğimi sanıyordu ki? Kim olduğumu biliyordum ve onunla tamamen mutluydum.

Pislik.

Bu konferans tam olarak ona göreydi.

"Hem ayrıca." Sahnede ileri geri adımlar atmaya devam ederken bana yavaş, seksi bir gülümseme gönderdi. "Büyük ihtimalle bir gün o ruh emici piç kurusuna sana yeniden çıkma teklif etmesi için yalvaracaksın... kabul edeceğinden değil tabii."

Kalabalık güldüğünde, Tristan yeni kurbanına geçti. "Sen, uzun sarı saçlı kız. En gurur duyduğun hatıran hangisi? Cevabı gerçekten iyi düşünüp bulmanı istiyorum."

Kan basıncımın yükseldiğini hissediyordum. Alnım ter damlalarıyla kaplanmıştı. Aşağı inip Bay Züppe'nin kıçına tekmeyi basmak ve onu sahneden aşağı düşürmek istiyordum.

Lanet olsun ona... hayattan kahrolası bir hafta uzak kalıp kim olduğumu unutamaz mıydım?

Ne bok yemeye buradaydı ki?

Sonraki bir saat boyunca Tristan Miles izleyicileri esir alırken, ona korkunç bir ölümle bitecek işkenceler yaptığımı hayal edip boşluğa bakmıştım.

Koltuğumda kalmalıydım. Saçmalıklarını dinlemek zorunda kaldığım yetmezmiş gibi, şimdi de ona destek çıkmam gerekiyordu. Şu anda çıkıp gidersem aptal gibi görünecektim.

Bitir artık şunu.

Sadece bir gün için burada, sonra New York'a geri dönecek, diye kendime hatırlattım. Bana yeniden çıkma teklifi etmeyeceğini söyleme tatminini ona yaşattığım için kendimi çok kızgındım.

Bir insan ne kadar ezik olabilirdi?

Tanrım, adamın büyük ihtimalle şimdiye kadar mutlu bir evliliği vardı... Bir süper model veya Instagram fenomeniyle evli olabilirdi.

Bu adamdan nefret ediyordum. Beni bir aptala çeviriyordu.

"Şimdi kısa bir mola olacak. Bekleme salonunda verilecek çay molasının ardından hedef atölyelerimize başlayacağız. İlk günden hedeflerimizi belirleyip, sonra da beşinci gün ne kadar ilerleme gösterdiğimize bakacağız." Saatine baktı. "Şu andan itibaren yarım saat sonra Boronia Salonu'nda görüşürüz."

Derin bir nefes vererek çay molası için bekleme salonuna doğru yol aldım. Herkes mutlu bir şekilde sohbet ediyordu. Kendime kahve yapıp bir dilim çikolatalı pasta alarak köşede dikilmeye başladım ve telefonumu çıkardım. Google'a *bu bölgedeki masaj salonları* yazdım.

Sikerim böyle işi; buradan gidiyordum.

Bugün için tek hedefim masaj yaptırmak ve iki litre şampanya içmekti.

Kahvemi yudumlarken çıkan listeye tıkladım.

Tristan salona girdiğinde tüm kafalar ona döndü. Etrafını sarmalayan güçlü bir aurası vardı; ona doğru bakmaktan kendini alamıyordun. Koyu kahverengi saçları arkada ve yanlarda kısa, üstlerdeyse biraz daha uzundu. O mükemmel, "az önce becerildim" diyen görüntüye sahipti.

Duruşu dik, kare çenesi güçlüydü. Ömrümde gördüğüm en kahverengi gözlere sahipti. Salonun diğer ucundan bakışları benimkileri bulduğunda dikkatimi çekti. Etkileyici bakışlarının sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum. Aramızda bir elektrik oluşurken, kızgın bir şekilde gözlerimi başka tarafa çevirdim.

Bu kadar iyi göründüğü için lanet olsun ona.

"Merhaba." Arkamdan bir erkek sesi geldi. "Sana katılmamda bir sakınca var mı?"

Ah, bu dün resepsiyonda tanıştığım adamdı. Adı neydi ki? "Kesinlikle yok." Gülümsedim. "Lütfen."

"Ben Nelson. Dün tanışmıştık."

"Evet, hatırlıyorum. Merhaba, Nelson. Ben Claire."

"Evet, elbette. Söylemem gerek," dedi kıkırdayarak. "Bay Miles orada sana biraz sataştı."

"Ah." Yerin yarılıp beni bir bütün olarak yutmasını dilerken kahvemden bir yudum aldım. "Öyle mi? Fark etmemişim." Bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordum.

"Yani, ben kimseye yalakalık yapacak biri değilim ama," dedi coşkuyla. "Adamın çalışmalarını gördün mü?"

"Hayır." Kahvemi yudumlarken başımı kaldırıp baktığımda direkt olarak Tristan'la göz göze geldim. Bakışlarımız birkaç saniyeliğine buluştu, ardından etrafına üşüşmüş olan beş kadından biri bir şey söyleyince ona odaklandı ve ben de gözlerimi çevirdim.

"Altı farklı lisans derecesi var ve beş dil konuşabiliyor," diye devam etti Nelson. "170 IQ'su var. Bu bir dâhiden bile daha fazla, bu mentalist* seviyesinde." Sanki hayat değiştiren bilgiler aktarıyormuş gibi başını salladı.

"Vay be." Zoraki bir şekilde gülümsedim.

Ah, lütfen. Yok daha neler. Gözlerimi irileştirdim... ne büyük meseleydi ama. *Git başımdan, Nelson. Gerçekten sinir bozucusun.* Ben zaten Google'dan masajlara bakmak istiyordum. Mentalist zeki pislikler hakkında konuşmaktan başka yapacak daha iyi şeylerim vardı.

Sarhoş olmak gibi.

"Aslında kendimi çok iyi hissetmiyorum," diye yalan söyledim.

"Ah, gerçekten mi?" Nelson'ın yüzü asıldı. "İyi misin?"

"Migrenim tuttu."

"Ah, hayır."

"Evet, uçak yolculuğu yapınca hep tutar. Çok sinir bozucu. İyi olacağım ama biraz uzanmak zorunda kalabilirim. O yüzden bu öğleden sonrayı kaçırırsam, nerede olduğumu bilirsin. Yarın daha iyi olacağım."

"Elbette, evet." Bir anlığına düşündü. "Ben onlara haber veririm."



* Zihinsel zekasını kullanıp telkin uygulayabilen, düşünce ve davranışları yönlendirme uzmanı. (ç.n.)

Üç saat sonra, güçlü eller omurgamın ortasından yukarı çıktı, hemen sonra çıplak kalçalarıma doğru yavaşça aşağıya kaydı.

Oda karartılmıştı, rahatlatıcı müziğin derin ve şehvetli bir ritmi vardı. Masörün tıraş losyonunun kokusu kadınsı bölgelerime bir şeyler yapıyordu.

Pierre'in elleri sırtımda yukarı çıkarak sıcak bir yağ serpiştirdiğinde keyiflenerek gözlerimi kapattım.

Şimdi... işte... bu daha iyi.

Koyu bir Fransız aksanıyla, "Böyle iyi mi?" diye sordu.

"Mükemmel," diye fısıldadım.

Ah, bu mükemmelden de öteydi, bu muhteşemdi. Bunu her gün yapacaktım.

Konferansı siktir et.

Elleri sırtımda dolaşırken masaya doğru gülümsedim.

Çantamdaki telefonum çalmaya başladı. Yüksek ses, diğer odalardaki insanları sinir edebilirdi. "Ah, üzgünüm." İrkildim. "Bir dakikaya susar."

Sonuna kadar çaldıktan sonra yeniden çalmaya başladı. Siktir. "Özür dilerim." Durmasını bekledik ama yine çalmaya başladı. Lanet olsun, ya evde bir sorun olduysa? "Kusura bakmayın, bana çantamı uzatır mısınız, lütfen?"

Pierre çantamı alarak bana uzattığında içinde telefonumu arayıp buldum. Numarayı tanımıyordum. "Alo," dedikten sonra tekrar yerime uzandım.

"Neredesin?" diye hırladı Tristan. "Atölyeleri kaçırıyorsun."

Ah, kahretsin. "Umm..."

"Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme, Claire. Otel odanda olmadığını biliyorum."

Ses tonu kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Bu adam lanet olası kim olduğunu zannediyordu? "Affedersin?"

"Neredesin?" dedi sinirle.

"Aslına bakarsan masaj yaptırıyorum."

"Ne?" dedi şok olmuş gibi.

"Konferansın çekilir gibi değildi ve tamamen sıkıcıydı. Yapacak daha iyi şeylerim var. Hoşça kalın, Bay Miles."

"Claire Anderson," diye beni azarlamaya başlıyordu ki, "Aramayı Bitir" tuşuna bastım. Telefonumu sessize alarak köşedeki sandalyenin üzerine attım. "Bunun için üzgünüm. Nerede kalmıştık?"

Pierre'in güçlü elleri kaburgalarımdan aşağı kalçakemiklerime indiğinde, arzulu bir sızının içime yayıldığını hissettim.

Gözlerim kapalı bir şekilde gülümsedim. Hımm... şirret olmak cidden eğlenceliydi.

Pierre'in elleri karnımın üzerinde geziniyordu.

Şimdi *bu*... cidden rahatlatıcıydı.



Tristan

Elimde içkimle barın yanında dikiliyordum. "Yani sadece o reklamdan sonra elli bin yeni takipçi kazandım," dedi Saba.

"Vay be, bu harika," diye cevap verdi Melanie.

Dört güzel kadınla birlikte duruyordum ama acayip sıkılmıştım. Sabah ilk iş buradan gidecektim.

Gözlerim odayı taradı. *Nerede bu kadın?*

"Ee, Bay Miles, evli misiniz?"

Bakışlarımı önümde duran sarışına çevirdim. "Bana Tristan de, lütfen. Ayrıca hayır, evli değilim."

"Kız arkadaş belki?" diye sordu Saba.

"Hayır." İçkimden bir yudum aldım. "Tamamen bekârım."

"Gerçekten mi?" diye soran Saba'nın sesi seksiydi. "Ben de öyle. Harika zamanlama diye buna denir."

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Bekâr olmak için zaman daima harika, öyle değil mi?"

Tüm kızlar işaret verilmişçesine gülerken odada etrafa bakındım. Eğer bu akşam buraya gelmezse, çok sinirlenecektim.

"Ben yakın zamanda nişanlımdan ayrıldım," diye cevap verdi Melanie.

Ona doğru baktım. Sarışın ve güzeldi, yani her zamanki tipimdi. İlgileniyormuş gibi davranırken başımı sallayarak onayladım.

"Şu anda gerçekten hedeflerime odaklanmak istiyorum, eski nişanlım ise doğru çevrelerde bulunmuyordu, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Banliyöde bir ev ve üç çocuk istiyordu, bense hayattan bundan daha fazlasını bekliyorum," diye devam etti. "Küresel bir imparatorluk istiyorum."

Tüm kızlar, "Ah, kesinlikle," diyerek aynı fikirde olduklarını belirttiler.

"Aynı şeyi eski sevgilimle ben de yaşadım. Neden bunu anlamıyorlar?" Kızlardan bir diğeri konuşmuştu.

Ah, siktir... beni buradan kurtarın.

Meslektaşlarımdan birine el salladım. "Gidip arkadaşımı göreceğim." Uzaklaşmak için arkamı döndüm.

"Tristan," diye seslendi Saba.

Ona doğru döndüm.

"Belki bugün aldığım notları gözden geçirebiliriz." Seksi bir şekilde gülümsedi. "Sonra, benim odamda."

"Ahh..." Bakışlarım kızlar arasında gidip geldi.

"Demek istediğim..." Omzunu silkti. "Hepimiz notlarımızın üzerinden birlikte geçebiliriz." Parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. "Dört kız olarak biz ve sen. Grup şeysi gibi." Kızlar seksi bir şekilde gülümsüyordu.

"Harika bir gece olurdu," diye fısıldadı Melanie.

"Hiç şüphem yok." Gözlerimi üzerlerinde gezdirirken sırıtıyordum. "Gecenin nasıl ilerlediğine bir bakalım, olur mu?"

Dönerek diğer konuşmacılardan birinin yanına yürüdüğüm sırada arkamdan kıkırdadıklarını duydum. "Selam," dedi Elouise.

"Selam." İçkimden bir yudum aldım.

"Tahmin edeyim; hepsi de senin üzerine atlıyor, değil mi?"

"Hayır." Yüz ifademi düz tuttum. "Bunu nereden çıkardın?"

"Çünkü daha önce kadınların bir erkeğe bu kadar çok asıldıklarını hiç görmedim." Alaycı bir şekilde sırıtıyordu. "Cezbettiğin kadınlar resmen utanma nedir bilmiyor."

İçkimin içine doğru kıkırdadım. Elouise, elli ya da elli beş yaşlarında bir psikologtu. Kişilik özellikleri testlerini yaptığı için, gittiğim konferansların çoğunda olurdu. Bu çevrede olan biten neredeyse her şeyi görürdü. "Güven bana, Elouise, bir süre sonra çok sıkıcı hale geliyor." Yeniden etrafa bakındığımda, Claire'i köşede bir grup adamla konuşurken gördüm.

Burada.

Konuşurken onu izliyordum.

Omuz hizasındaki koyu renk saçları dolgundu. Gösterişli veya seksi olmayan siyah bir elbise giyiyordu. Claire, hemen göze çarpmayan biri olsa da duyarlı ve inkâr edilemeyecek kadar alımlıydı. Genelde alışık olduğum kadınlardan çok farklıydı. Gözlerimi vücudunda tepeden tırnağa dolaştırdım. Yaşı benden büyüktü ama ne kadar olduğundan emin değildim. Belki de birkaç yaştı?

Elouise'le konuşmaya devam ediyordum ama gözlerim odanın karşısındaki Claire Anderson'ın üzerine sabitlenmişti. Adamın biriyle konuşup gülüyordu.

Kimdi o adam?

Hımm.

Gidip onunla konuşacaktım. "Birazdan dönerim," diyerek onun olduğu yöne ilerledim. Tam ona yaklaştığım sırada biri bana seslendi.

"Bay Miles."

Sese doğru döndüğümde çekici bir sarışın gördüm. Öğle yemeğinde çoktan bana asılmıştı. "Ah, merhaba," diye cevap verdiğimde Claire'in duyma mesafesinde olduğum için rahatsız hissediyordum.

"Melissa," dedi. "Öğle yemeğinde tanışmıştık."

"Evet, hatırlıyorum, Melissa." Gülümsedim.

Yanında duran adam bara doğru ilerledikten sonra Claire bakışlarını bize çevirdi. Konuştuklarımızı duyduğu açıkça belli oluyordu.

"Daha sonra ne yapıyorsunuz?" diye sordu Melissa. "Bir içki içmek için buluşabilir miyiz?"

Gözlerini deviren Claire bize arkasını döndü.

Siktir...

"Hayır, işle zevki birbirine karıştırmam." Zoraki bir şekilde gülümseyip, Claire'e doğru yürümeye devam ettim. "Merhaba."

Az önce konuşulanları duymuştu ve başını kaldırıp ifadesiz bir suratla bana baktı. "Merhaba." Umursamaz bir şekilde içkisinden bir yudum alarak bakışlarını karşıya çevirdi.

"Masajın nasıl geçti?" diye sordum.

"Harika." Tekrar içkisinden bir yudum aldı.

Tanrım... çok kabaydı.

"Seninle konuşurken bana bakacak mısın?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için döndüğünde midem beklenmedik bir şekilde kasıldı. "Ne istiyorsunuz, Bay Miles?"

Midemin yaptığı şey yüzünden kafam karışmış bir şekilde ona bakıyordum. "Tristan. Bana Tristan de."

"Hayır," dedi düz bir sesle. "Size Tristan demek, adınızla hitap edecek kadar size yakın olmak istediğim anlamına gelebilir." Dili altdudağının üzerinden geçtiğinde bunu kasıklarımda hissettim. "Ve ben bunu istemiyorum."

"Claire."

"Bana Bayan Anderson deyin."

"Neden bu kadar kaba davranıyorsun?"

"Kaba davranmıyorum; dürüst oluyorum. Yalan söylememi mi tercih ederdiniz?"

Eh... bak sen şu işe.

"Belki de," diye cevap verdim.

Duraksamadan, "Seni görmek çok güzel, Tris. Bir ara birlikte takılıp, kamp ateşi etrafında 'Kumbaya'* şarkısını söyleyelim. Yakışıklılığını ve espritüel cazibeni özlemişim," diye cevap verdi.

* '*Kum ba yah*' izcilikte standart bir kamp ateşi şarkısı olan Afro-Amerikan kökenli halk şarkısı. (ç.n.)

Tatlı bir şekilde gülümseyip etkiyi arttırmak için kirpiklerini kırpıştırdı.

Sırıtıp kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Şerefe. İşte bu çok daha iyi. Havaya girmene sevindim."

Çenesini "buraya gel" tarzı bir işaretle hareket ettirince, eğilerek ne söyleyeceğini beklemeye başladım. "Çekip gidin, Bay Miles," diye fısıldadı.

Uzun zaman sonra ilk kez heyecanlanmış hissederek kıkırdadım. "Hayır."

Bakışları yeniden önüne döndü. "Bakıyorum da her zaman olduğunuz gibi sinir bozucusunuz."

"Sen de hâlâ o şirretlik haplarını alıyorsun belli ki."

"Ah, evet." İçini çekti. "Size olan antipatim için ilaçları suçlayalım. Beni tiksindirmeniz için başka bir sebep olması imkânsız olurdu, öyle değil mi?"

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. Kadınlar benimle bu şekilde konuşmazdı. "*Tiksindirmek* çok güçlü bir kelime, değil mi?" diyerek onun gibi önüme bakmaya başladım. "Bence kullanmak istediğin kelime *büyülemek* olacaktı."

Dudakları yukarı kıvrıldığında gülümsememek için çabaladığını anladım. "Çekip gidin, Bay Miles," dedi tekrarlayarak.

"Seni büyülüyor muyum, Claire?"

"Bana Bayan Anderson deyin," diye fısıldadı. "Hem siz de beni büyülemek için gerekli şeyler yok."

Bakışlarımız buluştuğunda bu gece ikinci kez midemin heyecanla kasıldığını hissettim.

Onu sarmalayan bir aurası vardı, tarifi zordu ve cezbediciydi.

Otoriterdi.

Yatakta kahrolası bir vahşi olduğuna bahse girerdim. Çıplak olduğumuz bir görüntü gözlerimin önüne gelince bacaklarımın arasındaki uyarılmanın sızladığını hissettim. Keyiflendiğimi saklamak için dudaklarımı büzdüm.

"Hoşça kalın." Kalabalığın içinden yürüyerek uzaklaşırken arkasından baktım.

Pekâlâ... kabul edecektim.

Bu kadın delicesine seksiydi.

Bir plan için zihnimi gözden geçirirken onun odanın karşısında yürümesini izliyordum. Burası büyük ihtimalle onu göreceğim tek yer olacaktı. Hımm... bu konuda ne yapmam gerekiyordu?

Telefonumu çıkartıp erkek kardeşimi aradım. İlk çalıştan sonra cevap verdi. "Merhaba, Tris."

"Jameson," dediğim sırada Claire'in başka bir erkekle sohbet etmeye başlamasını izliyordum. "Planlarda bir değişiklik oldu."

"Nasıl bir değişiklik?"

"Konferansta sadece açılış günü için kalacaktım."

"Evet."

"Tüm hafta kalmaya karar verdim. Burada bir..." Doğru kelimeleri ararken duraksadım. "Fırsat var... daha detaylı bir şekilde incelemek istiyorum."

"Tamam, ne zaman geri döneceksin?"

"Gelecek hafta pazartesi."

"Evet, tabii ki. Bak, şu anda bir toplantıdayım. Seni sonra ararım."

"Tamam." Telefonu kapatıp cebime geri koyarken bakışlarım bir kez daha odanın karşısındaki Claire Anderson'a odaklandı.

Bu konferans işte şimdi ilginç bir hale gelmişti.



Claire

"Ben bir içki alacağım," dedi Nelson. "Sen de bir tane daha ister misin?"

"Olur, teşekkür ederim."

"Kısa süre sonra dönerim," diye cevap verdi. Bara doğru ilerlerken arasından baktım.

Hoş bir adamdı.

Şaşırmıştım, bu gerçekten harika bir gece olmuştu. Akşam yemeği yemiştik, dans da vardı. Herkesle sohbet etmiş, sosyalleşmiştim. Marley benimle çok gurur duyardı.

"Ah, şükürler olsun yalnızsın." Sesin olduğu tarafa döndü-

ğümde, Tristan Miles'ın yanımda dikildiğini gördüm. Harika. Gözlerimi devirdim.

"Müridin nereye gitti?" diye sorduktan sonra içkisini yudumladı.

"O da kim?" Kaşlarımı çattım.

"Şu sıkıcı muhallebi çocuğu."

Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım. Bu konuda hedefi tam on ikiden vurmuştu. "Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Nelson Mandela* ya da ismi her neyse." Kadehini Nelson'a doğru havada salladı.

Kendime engel olamadan gülümsedim. "Soyadının ne olduğu hakkında bir fikrim yok ama Mandela olmadığına çok eminim, Bay Miles."

"Bana Tristan demeni söylemiştim."

"Ben de size çekip gitmenizi söylemiştim."

"Biliyor musun..." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksadı. "Eğer bir iş konferansında olduğum için profesyonel davranmasaydım sana soracak çok şeyim olurdu."

"Ne gibi?" diye sordum.

Kravatını düzeltirken, "Şu anda çalışıyorum," dedi.

Ne söylemek istediğini öğrenmeye can atarak cevap verdim. "Mesai saatinizin bittiğini varsayın. Bana söyleyeceğiniz her şey özel bir mesele sayılacak."

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Eh, sevmeyecek çok şey var."

"Ne gibi?"

"Şirketimi istiyorsunuz, Bay Miles."

"Hayır." İçkisinden bir yudum aldı. Ses tonu kızdığını düşünmeme sebep olmuştu. "Şirketiniz için dürüst bir teklif verdim, sen de reddettin. Hikâyenin sonu. O zamandan beri sana yaklaşmadım ve isteklerine saygı gösterdim."

* Irkçılığa karşı verdiği mücadelesiyle bilinen, Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ilk siyahi devlet başkanıdır. (ç.n.)

Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde, aramızdaki enerjiyi hissedebiliyordum. Neredeyse bedenlerimiz kelimeler olmadan birbiriyle konuşuyor gibiydi. İstediğim kadar bunu fark etmiyormuş gibi davranabilirdim ama işin doğrusu Tristan Miles duyusal bir aşırı yüklemeydi.

Abartılı nefretimden ötürü aptal gibi hissederek cevap verdim. "İlla bilmeniz gerekiyorsa, sizi oldukça sinir bozucu buluyorum."

Şoka girmiş numarası yaparken ağzı açık kaldı. "Her zaman bu kadar katı yürekli misin, Claire?"

Kıkırdadım. "Bence ikimiz de aramızda kimin katı yürekli olduğunu biliyoruz."

Bakışları bana odaklanırken tek kaşını kaldırdı. "Peki ya kanın?"

"Kanıma ne olmuş?"

"Kanın sıcak akıyor mu?"

Çok yaramazdı.

Kabul etmekten nefret ediyordum ama... bu adamla ilgili kesinlikle bir şeyler vardı.

Arsızlığı karşısında geniş bir şekilde gülümsedim. "Kanımın sıcaklığını bilmenize gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Ah... ama bir adamın merak etmeye hakkı var." Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde içkisini yudumladı. Aramızdaki hava girdap gibi dönüyordu. "Belki de bunun hakkında konuşmalıyız... dışarıda." Yavaş, seksi bir şekilde gülümseyip tek kaşını kaldırdı. "Mesai saatleri dışında, elbette."

"Dışarı çıkıp kanımın sıcaklığı hakkında konuşmak mı istiyorsunuz, Bay Miles?"

"Evet." Sessiz bir şekilde cevaplarken gözleri dudaklarıma inmişti.

Öne doğru eğilerek, "Bay Miles," diye fısıldadım.

"Evet."

"Sizi çekici bulmuyorum, ne mesai saati içinde ne de dışında."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Yalancı."

Nefesi tenimi gıdıklayarak kollarımdan aşağıdaki tüylerin ürpermesine neden oldu.

"Şunu keser misiniz?" diye sorduktan sonra etrafa bakmaya başladım. Bedenimin ona verdiği tepkiden rahatsız olmuştum. *Hain.*

Bakışları benimkilerle buluştu. "Bana Tristan de."

"Hayır." İçkimden bir yudum aldım. Tanrım, keşke kafama dikerek içkiyi bitirebilseydim.

"Claire." Kulağıma yeniden fısıldamak için eğildi.

"Ne?"

"Bana Tristan demekten korkma."

Gözlerimi devirdim.

"Çünkü çok yakında bir gün, inleyerek ismimi söyleyeceğini tahmin ediyorum."

Sırıttım. "Her zaman böyle hayal dünyasında mı yaşarsınız?"

"Benden söylemesi." Umursamaz bir şekilde omzunu silkerek döndü ve yanımdan uzaklaştı. Kalabalığın içinden yürüyerek geçmesini izledim.

Nelson geri döndü. "İşte içkin."

"Teşekkürler." İçkiyi ondan alarak etrafa bakındığımda Bay Miles'ın bir grup kadının yanında olduğunu gördüm. Hepsi abartılı hareketler sergiliyor ve gülümsüyordu. Hemen sonra, Tristan bana doğru döndü. Koyulaşmış gözleri benimkilerle buluşurken yine yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi, ardından Olimpiyat Oyunları'nın açılışını ilan eder gibi kadehini bana doğru havaya kaldırdı.

Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım.

Yüce İsa, bu da ne demek oluyordu?

4. BÖLÜM

Saat geç olmuştu, gece ikiyi biraz geçiyordu. Nasıl olmuştu da hâlâ buradaydım bilmiyordum.

Gece hızlıca akıp gitmişti. Aceleyle eve giderek ödevlere, akşam yemeklerine, sorumluluklara dalmamak iyi hissettirmişti. Konferanstaki yüz yirmi kişinin tamamının da hâlâ burada olduğunu düşünüyordum. Ortamın havası hafif ve neşeliydi. Odanın arka tarafında barın yanında duruyordum. On kişilik bir grup olarak dikiliyorduk. İnsanlar hikâyeler anlatıyor, bizler de gülüp eğleniyorduk. Arada sırada odanın karşısındaki Tristan Miles'ın bakışlarını yakalıyordum.

Beni izliyordu... bütün gece beni izlemişti.

Bakışının sıcaklığı tenimde güneş gibi ılıktı. Yatakta da bu kadar yoğun olup olmadığını merak etmeme sebep oluyordu. Çünkü şu anda, gözleriyle beni sadece soymuyordu, resmen beceriyordu.

Arzu kanımı ısıtırken kendimi, birlikte çıplak olarak nasıl olacağımızı hayal ederken buldum.

İyi yağlanmış bir makine gibi odadakileri etkiliyordu. Herkes onunla konuşmak istiyor, ona yakın olmak istiyordu. Ve lanet derecede emindim ki buradaki her kadın onu eve götürmekle ilgili fantezi kuruyordu.

Ben kurduğumu biliyordum.

Bunu asla yapmazdım, elbette. Tanrım hayır.

Ama o kararlı flörtöz tavırları kesinlikle çekiciydi... ilgilenmeyen kişiler için bile.

Bir süreliğine zihnimin dalıp gitmesine izin verdim. Onun gibi bir adamla vahşi ve pervasızca seks yapmak nasıl olurdu? Yarına dair kesinlikle bir şans olmadığını bilmek?

Tamamen anın içinde yaşamak.

İçkimin içinde döndürdüğüm pipete bakıyordum. Düşüncelerimi uzlaştırmaya çalışan zihnim, saat gibi işlemeye başlamıştı. Bunun gibi bir düşünceye sahip olduğum dönemden beri çok uzun zaman geçmişti.

Wade öldüğünden bu yana seks aklımın ucuna bile gelmemişti.

Gelecek ay beş sene olacaktı.

Kocamı kaybettiğimde otuz üç yaşındaydım, tam da cinsellikte en parlak olacağım dönemdi.

O gün çok şey kaybetmiştim; sadece onu değil... olduğum kişinin büyük bir parçasını.

Wade'le kolejde tanışmıştık. İki yıl boyunca çıktıktan sonra asla aklıma gelmeyecek o şey olmuştu. Daha yirmi yaşımda doğum kontrol hapı kullanırken hamile kalmıştım.

Wade sevinçten havalara uçmuştu, zaten birlikte olacağımız konusunda hiçbir zaman şüphesi olmamıştı. Daha dördüncü buluşmamızda benimle evleneceğini söylemişti. Benden üç yaş büyüktü ve her şeyi bildiğini sanıyordu.

Özlemle gülümsedim, şimdi geriye dönüp baktığımda gerçekten bildiğini görüyordum.

Öpüştüğümüz, güldüğümüz... yatakta yuvarlanıp seviştiğimiz bir anı aklıma geldi.

Ve kalbim acımaya başladı.

Sadece onu özlemiyordum... birlikte yaptığımız her şeyi özlüyordum. Bana baktığı her seferinde bir kadın gibi hissetmemi sağlama şeklini.

Arzuyla uyarılmayı.

Bir orgazmın coşkunluk hissini.

Tiksintiyle gözlerimi kapattım.

Ah, Tanrım...

İşte tekrar başlıyorduk.

İçmeyi bırakmam gerekiyordu. Şimdi neden içki içmediğimi hatırlıyordum. Büyük, karanlık bir battaniye gelip omuzlarıma çöküyormuş gibi üzgün hissetmeme sebep oluyordu. Ağır ve sorumluluk yüklü bir battaniye. İçkimi barın üzerine bıraktım. El sallayarak, "Ben gidiyorum," diye bildirdim. "Hepinizle yarın görüşürüz."

Çıkışa doğru yürürken üç kadınla konuşan Tristan gözüme ilişti. Bütün gece onu bekleyen aynı üç kadındı. Benim geldiğimi görünce kendisini yaslandığı duvardan ittirdi. Yoluma çıkarken, "Claire," diye seslendi.

Kadınların önünde ona kaba davranamazdım. "Selam." Omzunun üzerinden bizi izleyen hayranlarına gülümsedim.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Kafam karışarak ona bakakaldım. "Ha?"

"Biliyorsun ya?" Gözlerini irileştirdi. "Çalışmak için."

"Ah." Kaşlarımı çattım. O kadınlardan kurtulmaya çalışıyor olmalıydı. "Evet, elbette."

"Önden buyur." Kapıyı işaret etti.

Ah, Tanrım. Kapıya doğru ilerledim.

"Ama-" Kadınlardan biri arkamızdan seslendi.

"Üzgünüm, kızlar, bir sonraki sefere," diye seslenerek bana yetişmek için arkamdan koştu.

Giriş salonunun içine yürüyerek asansöre doğru ilerledik.

"Teşekkürler." İçini çekti.

Gözlerimi devirdim. "Ben sizin günah keçiniz değilim, Bay Miles."

"Biliyorum." Kolunu benimkine doladı. "Gerçekten çalışacağız, sana söylememiş miydim?"

"Bu abartılı flörtöz tavırlar sık sık işinize yarıyor mu?" diye sorduğum sırada asansör kapıları açıldı ve içine girdik.

Kapı arkamızdan kapanırken bana arsız bir şekilde gülümsedi. "Her zaman."

Yere doğru gülümseyerek başımı iki yana salladım, tıraş losyonunun kokusu etrafımda süzülüyordu.

"Kahve mi yoksa şampanya mı içiyoruz?" Oyunbaz bir şekilde sordu.

"Ben bir fincan çay içeceğim."

"Çay mı? Tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "İngiliz büyükanne çayı gibi mi?"

"Evet. İngiliz büyükanne çayı gibi."

"Ah." Kapılar açıldığında asansörden çıktım. O da arkamdan geldi. Koridor boyunca ilerlemeye başladık. Odası neredeydi? Cidden benimle geleceğini düşünmüyordu... öyle değil mi?

"Sanırım ben de deneyebilirim, sadece bu seferlik," dedi.

"Neyi?"

"Çayı."

"Benimle gelmiyorsun," diyerek dudak büktüm.

Yüzü asıldı. "Neden ama?"

"Çünkü ben öyle biri değilim. Çünkü senin için fazla yaşlıyım. Çünkü şey..." Doğru kelimeleri ararken duraksadım. "Sonsuza kadar senden nefret etmeye ant içtim." Odamın kapısına vardığımızda ona doğru döndüm. "Burası benimki."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Hadi ama Claire, sadece çay." Yaramaz gözleri benimkileri yakaladı. "Aklını başından alana kadar seni sikecek veya başka bir şey yapacak değilim."

Bunu sesli olarak söylemesine şok olmuş bir şekilde ona bakakalmıştım. Erkeklerin benimle böyle konuşmasına alışık değildim.

Kaba sözleri, kadınlığımın karanlık köşesine nüfuz ediyordu.

Derinlerimde bir yerde hareketsiz bekleyen bir şeyin uyandığını hissediyordum.

Beş yıl uzun bir zaman.

Aramızdaki hava çatırdadı.

"Seni çok fena boşaltacak veya başka bir şey yapacak da değilim." Yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. "Hayatının en iyi seksi olacağından değil."

Söyleyecek kelimem yoktu... hepsini çalmıştı.

Yumuşak bir şekilde, "Kabul et," derken bakışları dudaklarıma indi. "Yatakta nasıl olduğumu hiç merak etmedin mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedim yalan söyleyerek. Düşünebildiğim tek şey buydu. "Bir kere bile."

"Sikimin ne kadar büyük olduğunu hiç merak etmedin mi?" diye fısıldarken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bana doğru bir adım attı.

Yüce İsa, aleti büyük olmalıydı. Sadece bu özelliğe sahip olan bir adam aletinin boyuna dikkat çekerdi.

Yardımcı olmuyorsun.

Vücudunun çıplak bir görüntüsü gözümün önüne gelirken boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Hayır."

Eğilerek dudaklarını kulağıma değdirdi. "İtiraf et."

Gözlerimi kapattım. Ah, adamım. Bu kötü bir... durumdu. Hem de kötü bir adamla.

Ona pis şeyler yaptığımı hayal ederken, kalbim onunkiyle beraber derin ve yavaş bir şekilde atmaya başladı.

"Sen benim aklımdaydın." Boynumdaki derin, kısık sesi sistemime şok dalgaları göndermeye başladı.

"Nedenmiş o?" diye fısıldadım ama neden sorduğumu bilmiyordum. Cevabı zaten biliyordum.

Kalçalarını ileri ittirerek beni duvara yapıştırdı. Sert ve hazırdı. İçimde bir şeyler erimeye başladı.

Ah, siktir... çok iyi hissettiriyor.

"Üç konuşma ve bir atölye boyunca, tek yaptığım şey sikime bindiğini hayal etmekti," diye fısıldadı karanlık bir şekilde.

Gözlerimin önüne üzerinde çıplak olduğum, bedenlerimizin terle sırılsıklam ıslandığı bir görüntü geldi.

Büyük aleti derinlerimdeydi.

"Tanrım..." diye fısıldayıp saçımı avuçlayarak sertçe çekti. "Birlikte çok ateşli olurduk, Anderson."

Asansör kapısı uyarı verdi ve Nelson dışarı çıktı.

Geçici beyin durmam dağıldığında Tristan'dan uzaklaşarak, "Kes şunu," diye fısıldadım.

Koridorun diğer ucundan ikimize bakan Nelson kaşlarını çatmıştı. "Merhaba."

Tristan gözlerini devirerek hayal kırıklığıyla elini saçından geçirdi. "Merhaba," dedi kuru bir sesle.

Anlık dikkat dağınıklığını fırsat bilerek, anahtarımı döndürüp aceleyle kapımı açtım. "İyi geceler, Bay Miles."

"Anderson," diye fısıldadı.

Kapıyı yüzüne kapatıp kilidi çevirdim. Arkasına yaslanarak gözlerimi kapattım. Nefes nefese kalmıştım ve bedenim onu bu kadar yakınımda hissetmekten dolayı sersemlemişti.

Telefonumdan mesaj sesi duyuldu.

Hadi ama?

Yarın gidiyorum.

Sözleri zihnimde tekrar ediyordu.

"Birlikte çok ateşli olurduk."

Kapının zincirini takarak kapı deliğinden baktığımda onu gözlerini devirip başını iki yana sallarken gördüm.

Sinirlenmişti.

Neredeyse beni kandırdığını biliyordu.

Ah, lanet olsun... bu cidden yakındı. Başka bir mesaj daha geldi.

Claire, hadi ama.

Beni burada öldürüyorsun.

İyi bir kız olunca ödül kazanmayacaksın.

Sadece bir kere yaşıyorsun.

"Ha siktir," diye mırıldandım.

Telefonumu sessize alarak şarja taktım ve aceleyle banyoya girerek o kapıyı da kilitledim. Onunla aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu.

Tanrım, uyan artık, Claire.

Yapmak üzere olduğum en son şey ruh emici bir piç kurusuyla seks yapmaktı. Hem ayrıca, onunla ne yapacağımı bile bilemezdim. Benim yaptığım seks türünün onun yaptığı seks türüyle aynı olmayacağına emindim.

Ben nazik, sevgi dolu özene alışıktım, o ise büyük ihtimalle dünyaca ünlü bir anal ustasıydı.

Ona savunmasız ve cinsel olarak deneyimsiz görünmenin düşüncesi beni titretti.

Kendi sevdiği gibi beni yönlendirdiğini hayal ettiğimde kanım kaynamaya başladı.

Ona üzerimde bir milim bile güç vermemin imkânı yoktu.

"Buraya kadar. Daha fazla yok," diye kızgın bir şekilde fısıldadım. "Soğuk duş." Kuvvetle duşu açtım. "O adam şeytanın kendisi."

Doğruluk çemberinin içine oturmuş, boşluğa bakıyordum.

Hepimize birer birer kendimizle ilgili cevabını sadece bizim bilebileceğimiz bir soru soruluyordu. Var oluşumuzda belirgin şekilde delik açan bir şey.

"Söyle bana, Ariana, seni en çok sinirlendiren şey ne?" diye sordu Elouise.

Dikkatle cevabını düşünen Ariana kaşlarını çatmıştı, onu beklerken biz de sessizce oturuyorduk. Psikolojik testlerimize göre hepimizin soruları farklıydı. Atölyenin bu bölümünü yöneten psikolog Elouise dün sabah yaptığımız oturuma bakarak bunu düzenlemişti. On beş kişilik küçük gruplara bölünerek oturmuş, grubumuzdaki herkesi dinliyorduk.

Bir kere daha boşluğa dalıp gittim.

Bugün tadım yoktu.

Pek çok sebepten ötürü kendime kızgındım.

Hoşlanmadığım birini fiziksel olarak çekici bulmaktan nefret ediyordum. Beni etkilemesine izin vermekten nefret ediyordum. Onu istemekten nefret ediyordum ve en çok da onunla vahşi ve pervasız bir gece geçirme fırsatını kaybetmiş olmaktan nefret ediyordum. Şimdiye kadar New York'a gitmiş olmalıydı.

Siktiğimin Tristan Miles'ı.

Dün gece uyuyamamamın, *YouPorn** izleyerek kendimi boşaltmak zorunda kalmamın sebebiydi.

Ağlamak istememe neden olacak kadar bugün kendimi cazibesiz hissetmemin sebebiydi.

Birinin bana asılması çok güzeldi... arzu edilebilir hissettirilmek.

Yeniden bir kadın gibi hissetmek.

Ve konu Tristan değildi, bu onunla ilgili değildi. Onun temsil ettiği şeyle ilgiliydi.

Hayatımdan kaybolmuş tasasız bir zaman.

Bunu düşünmüştüm... hem de uzun bir süre. Aslında tüm gece düşünmüştüm. Randevu olayına geri dönme tarzı bir şey için yatmam gereken bir adam varsa, bu kesinlikle Tristan Miles'tı.

O karmaşık veya müsait değildi, tam da pervasızca seks yapacağın tarzda bir adamdı. Onu fiziksel olarak çekici buluyordum ama ona karşı herhangi bir duygu hissetme şansım kesinlikle yoktu. O asla âşık olabileceğim bir adam değildi.

Mükemmel fırsattı... ben de onu elimden kaçırmıştım.

Lanet olası harika.

"Claire?" dedi bir ses.

Şaşkın bir şekilde başımı kaldırarak, "Affedersiniz?" diye sordum.

"Hayatındaki en zor şey hakkında konuşalım," dedi Elouise.

Kaşlarımı çattım.

"Yapmak zorunda olduğun en zor şey neydi?"

* YouTube formatında yayın yapan, ücretsiz bir pornografik video sitesidir. (ç.n.)

Bir anlığına ona baktım. "Küçükler Ligi."

Elouise'in yüzü asılırken herkes dikkatle dinliyordu.

"Bana bunu açıkla."

"Hımm." Gergin, derin bir nefes aldım. "Kocam..." Cümlenin ortasında duraksadım.

"En baştan başla." Elouise gülümsedi.

"Beş yıl önce bir sabah erken saatlerde kocam bisiklete biniyordu." Wade'i tam takım sürüş teçhizatı içinde hatırlayınca gülümsedim. "Bir triatlon için antrenman yapıyordu." Duraksadım.

"Devam et."

"Ona... sabah beş elli ikide sarhoş bir sürücü çarptı."

Herkes beni izliyordu.

"Olay yerinde öldü. Otuz altı yaşındaydı." Parmaklarımı kucağımda kıvırıp duruyordum. "O günün hayatımın en zor gün olacağını düşünmüştüm." Söyleyeceğim şeyin anlamlı gelmesi için uğraşırken gülümsedim. "Ama yanılmışım." Bir anlığına sessiz kaldım.

Bir süre sonra Elouise beni teşvik etti. "Devam et, Claire."

"Her geçen gün oğullarımın babasız bir şekilde büyümelerini izlemek çok daha kötü." Gözlerim yaşlarla doldu. "Her cumartesi," diye fısıldarken kelimeleri dudaklarımdan zorlukla çıkardım. "Her cumartesi... maçlarına gidiyoruz. Ve iyi bir şey yaptıklarında, beni görmek için tribünlere bakıyorlar." Kısa bir süreliğine duraksayarak tam karşıya baktım.

"Acele etme, canım."

"Öyle gurur duyuyorlar ki, sonra babalarının bunu görmek için orada olmadığını hatırladıklarında onların küçük yüzlerinin asılmasını izliyorum."

Elouise sessiz bir şekilde başını salladı.

"O yüzden evet..." Omzumu silktim. "Küçükler Ligi hayatımdaki en zor şey."

Grup sessiz kalırken başımı kaldırdığımda Tristan'ı çemberin yanında ayakta dikilirken gördüm. Elleri ceplerindeydi ve kederli gözleri benimkilere bakıyordu.

Başımı eğerek kişisel sözlerimi geri alabilmeyi diledim.

Tristan Miles'ın beni tanımasını istemiyordum. Benimle ilgili, çocuklarımla ve günlük mücadelelerimizle ilgili hiçbir şey bilmesini istemiyordum.

Mesafemi koruyacaktım. Ona duyduğum çekim sadece buydu, fiziksel bir çekimdi.

Hiçbir anlamı yoktu.

"Peki, devam ediyoruz. Richard. Bana çocukluğundan bahset."

Restorandan çıkmış yürüyerek dönerken saat akşam on sayılırdı.

Grubumuz uykulu ve durgundu. Dün gecenin aksine herkes yorulmuştu.

Bugün zor bir gün olmuştu. Fakat kabul etmekten nefret etsem de biraz arındırıcıydı. Kendimi sorgulamak için çok vaktim vardı, ayrıca pek çok kişiyi de bunu yaparken dinlemiştim.

Küçük grubumla aramda beklenmedik bir bağ oluşmuştu. Derin, duygusal ve açık bir yara gibi hassas hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse bu beklenmedikti.

Tristan da akşam yemeğindeydi ama diğer konuşmacılarla birlikte başka bir masada oturmuştu. Sohbet etmiş, konuşmuş ve başka bir adamla derin derin muhabbet etmişti.

Bütün gün hiç sinirimi bozmamıştı ya da benimle flört etmemişti. Aslında, bu sabahki küçük doğruluk bombamı duyduktan sonra yanıma gelmemişti. Onun için biraz fazla gerçekti belki de.

Benim için bile bazen öyleydi.

Otele vardığımız sırada ileride bir market gördüm. Biraz çikolata alabilirdim. Bir fincan çay ve tatlı bir şeyler günü zirvede bitirmiş olurdu. "Marketten bir şeyler alacağım. Hepinizle sabah görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz," diye seslenen grubum otelin içinde gözden kayboldu.

Caddeden karşıya geçip çikolatamı aldım ve sattıkları kitapları

incelemeye başladım. Hımm. Ne okuyabilirdim? Artık romantik kitap okumuyordum ve çocuklarım dünyanın diğer ucundayken korku kitapları ürkütücü geliyordu.

Yok... hiçbir şey ilgimi çekmemişti. Ah, yine de iyi bir düşünceydi.

Kasiyere parayı ödeyip otele doğru ilerlemeye başladım. "Claire!" Ses, otelin yanındaki ara sokaktan geliyordu.

Bakışlarımı sesin geldiği yere doğru çevirdiğimde Tristan'ı karanlıkta dikilirken buldum. "Selam," dedim elimdeki çikolatayı sıkıca tutarak.

"Sadece nasıl olduğunu görmek istedim."

Nasıl olduğumu... bir kurban gibi mi?

Yüzüm asılırken, beklenmedik bir öfke dalgası karnımda yükseldi. Bu sabah zayıflığımı itiraf edişimi duymuş olmasından nefret ediyordum. "İyiyim."

"Gidip biraz büyükanne çayı içmek ister misin?" Caddenin yukarısındaki kafeyi işaret etti. Bunu daha önceki gibi seksi kast ederek söylemiyordu; bu akşam gerçekten çay demek istiyordu.

Aniden, benimle ilgili yön değiştirmesine sinirlendiğimi hissettim. Flörtöz ve eğlenceliyle başa çıkabilirdim.

Bununlaysa... yapamazdım.

"Hayır," diye tersledim. "İstemiyorum." Öfkeyle yanından uzaklaşıyordum ki kendime engel olamadan ona doğru dönerek, "Ne var biliyor musun? Siktir git," dedim.

"Ne?"

"Bana sakın o şekilde bakayım deme, Tristan Miles."

"Nasıl bakmayayım?" dedi şok olmuş gibi.

"Sempatinin o acınası bakışıyla," diyerek dudak büktüm. "Bana seksi bir şekilde bakabilirsin; bana tiksinerek de bakabilirsin. Ama sakın bana acımaya cüret etme."

Bana bakakalmıştı.

"Dünyada bana acımasını istemediğim tek kişi sensin."

İleri doğru bir adım attı. "*Ne* istiyorsun o zaman?"

"Sadece bana normal davranılmasını istiyorum," diye parladım. "Zavallı dul Claire Anderson gibi değil." Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanımadığın, normal bir kadın gibi."

Patlayacakmışım gibi hissetmeye başlayınca kendimi sakinleştirmeye çalışarak içime derin nefesler çektim. Gözlerim onunkileri inceledi. "Aşağılık bir göt gibi davrandığında en azından ne umacağımı biliyorum."

Aceleyle yanıma doğru gelip yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü. Dili dudaklarımın arasından içeri girerken beni duvara doğru bastırdı.

"İnan bana, Claire Anderson... sana baktığım zaman hissettiğim en son şey... acıma."

Dili benimkiyle dans ederken yüzümdeki tutuşu neredeyse acı vericiydi.

Beni aletinin üzerine çekince ona doğru gittim. Sertleştiğini hissedebiliyordum.

İç organlarım sıvı haline dönüşmeye başladı... Aman Tanrım.

İçimde bir şeyler kopunca, ben de onu öpmeye başladım.

Sahip olduğum her şeyle onu öpüyordum ve Tanrım, iyi hissettiriyordu. Derin, erotik... ve uzun zamandır beklenen.

Geri çekilip bana bakarken ellerini yüzümde tutmaya devam etti. Nefes nefese kalmıştı. "Bu öpücük de ne böyle, Anderson?"

Göğsüm hızlıca inip kalktığı sırada ona bakmaya devam ettim.

"Bu hiç de 'büyükanne çayı' öpücüğü değildi." Elleri yüzümü daha sert tutarken, açık dudaklarımı yaladı. Hareketinin baskınlığıyla içimde bir şeyler kasıldı. "Bu aç bir öpücük," diye fısıldadı karanlık bir şekilde ve yeniden dudaklarımı yaladı. Dilimin ne yaptığına bakmaksızın açık dudaklarımı yalama şekli, başka yerlerimi de yalamasını istememe sebep oluyordu. Kafasını bacaklarımın arasında hayal ettiğimde derinlerimdeki her bir kas kasıldı.

"Aç mısın, Claire?" dedi nefes nefese.

Siktiğimin açlığından ölüyorum.

Elimi başının arkasına koyarak onu kendime doğru çektim ve yeniden öptüm. Bu sefer daha sert, daha aceleciydi. Sanki bir çeşit cinsel lastik bant onarılamayacak biçimde gerilmiş ve en sonunda olağanüstü bir şekilde kopmuş gibiydi.

Bütün bahisler kapanmıştı.

Artık üzgün bir dul olmak istemiyordum... sadece bu gece için, bir kadın olmak istiyordum.

Eli göğsüme gittiğinde, yeniden ana odaklandım. Arzu sisi geçici olarak dağıldı ve gerçeklik devreye girdi. Bekle... ne?

Ben ne bok yiyordum?

Aceleyle ondan bir adım uzaklaştım.

"Sorun ne?" Kaşlarını çattığında nefesi kesilmişti.

Arzumu kontrol etmeye çalışırken şakağımı tuttum. "Şunu keser misin?"

"Neyi keseyim?"

"Seninle ilgilenmiyorum, Tristan. Seninle asla ilgilenmeyeceğim. Vazgeç artık," diye fısıldadım kızgınca.

Şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Beni duydun."

"Bana duyduğun çekimi hissedebiliyorum. Yalan söylemeyi bırak."

"Hayal görüyorsun," diye tersledim.

"Beni istiyorsun, kabul et."

Yeniden bana doğru uzandığında daha uzağa, ulaşamayacağı yere geriledim. "Beni rahat bırak, Tristan."

"Buraya geri gel," diye emretti.

"Cehenneme git."

Buraya geri gel... keşke.

Üç kelime daha önce hiç bu kadar ateşli ve bu kadar yanlış hissettirmemişti. Lanet olsun... bedenim çaresizce bana emrettiği şeyi yapmak istiyordu.

Ama ona izin vermeyecektim... Bedenim sadece uyarılmıştı, Tristan ise kaba herifin tekiydi.

Ayrıca yarın olduğunda kendimle yaşayabilmeyi diliyordum.

Otelin giriş salonundan aceleyle geçerken tek bir hedefim vardı. Tristan Miles'tan uzak duracaktım.

O adam şeytanın ta kendisiydi ve günah kadar baştan çıkarıcıydı.

5. BÖLÜM

Kalabalık konferans salonunda ilgisiz bir şekilde oturuyordum. İnsanlar, kafa yapıları hakkındaki konuşmayı dinliyor, not tutuyor ve ayarlanmış görevler üzerinde aktif bir şekilde çalışıyorlardı.

Ben hiçbirini yapmıyordum çünkü kesinlikle konsantre olamıyordum.

Duyusal bir aşırı yüklemenin tam ortasındaydım.

Tristan Miles salonda dolaşıyordu. Zarif bir panter gibi ortalıkta gezerken, izleyicilerin arasındaki koridorlara girip çıkıyor, tavsiyesini isteyen insanlara yardım ediyor ve sesli düşünmelerinde onları cesaretlendiriyordu.

Bana neler olduğuna veya zihnimdeki düşüncelerin neden aniden ortaya çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu. Dün geceki öpücüğümüz içimdeki bir şeyleri açmıştı... bu yüzden sorularım vardı.

Cinsel sorular.

Üzerine mükemmel oturan, lacivert bir takım elbise ve sarı-gri kareli bir kravatla krem rengi bir gömlek giyiyordu. Az önce ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine astığında bedenimdeki tüm kaslar iç çekmişti.

Krem rengi gömleğinin kolları sıvanmıştı, kaslı ön kollarını ve geniş göğsünü belli ediyordu. Şu anda kıçının tam bir manzarası-

nı izliyordum... hem sıkı hem de sertti. Kalın bacakları bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibiydi. Saçları koyu renk ve dalgalıydı. Teni ise... ulu Tanrım, esmer teni güneşten bronzlaşmıştı, ayrıca kahverengi gözlerine tam uyuyordu. Gözlerimi dikip süzmek şöyle dursun, ona bakmam bile hataydı.

Ama elimde değildi, kendime engel olamıyordum. Gerçi olmak istediğimden de çok emin değildim... Bedenimdeki her hücre onun için yalvarıyordu ve Marley'nin onu ilk gördüğü zaman bu adama ıslık çalmakla ilgili söylediği sözler bir meydan okuma gibi beni kışkırtıyordu.

Mükemmel bir erkek örneğiydi.

Onda eksiksiz bir ıslık çalınma kumaşı vardı... bir de fahişe kumaşı. Tristan Miles'ın sadece konuşarak herhangi birinin sırtüstü yatmasını ve bacaklarını onun için açarak yalvarmasını sağlayacağından oldukça emindim. Yatağın ucunda gömleğini çıkardığı bir görüntüsü zihnimde canlanınca midem pır pır etmeye başladı. Bunu devam ettirip, onu çikolata gibi yiyip bitirebilecek o şanslı sürtükleri tebrik ediyordum.

Bakışlarımı yere odaklarken, yaptığım yerinde benzetmeye sırıttım. Tristan Miles *gerçekten* çikolataydı. Zengin, lezzetli, hayal gibi ve zirveye çıkaran... ama sonuçta sağlığa zararlı ve içi kötülük doluydu.

Koridorda yavaşça bana doğru yaklaştığında tıraş losyonunun hafif kokusu etrafımı sarmaya başladı. Onu hissetmiş gibi bedenimin tamamı kokuyu içine çekmişti. Doğruca önüme bakıp odaklanmaya çalışırken kalemimi havada tutuyordum. Tristan bana yaklaştıkça kollarımdaki tüyler yakınlığı karşısında diken diken olmuştu.

Daha önce asla kimseye böyle bir cinsel çekim hissetmemiştim. Çok garipti.

Tüm gece onu düşünmüştüm. Ayrıca hiçbiri, "Ah, ne kadar da hoş bir adam!" tarzında düşünceler değildi.

Beni yatağa attığı ve iyi bir şekilde becerdiğine dair düşüncelerdi.

Ondan hoşlanmıyordum ama... düşünebildiğim tek şey onunla çıplak kalabilmekti. Normalde böyle biri değildim; sadece vajinasıyla düşünen tarzda bir kadın değildim.

Ama onun gibi bir adamla vahşi ve pervasız olmakla ilgili bir şey lanet derecede davetkârdı.

Yavaş bir şekilde yanımda çömelerek, "Yardıma ihtiyacın var mı, Claire?" diye fısıldadı.

Büyük, kahverengi gözlerinin içine bakarken nefesim kesildi.

Evet, lanet olsun ki var.

"İyiyim," diye fısıldadım. "Teşekkürler."

Bakışlarımız olması gerekenden biraz daha uzun süre kilitli kaldığında, aramızda gizli bir arzu dolaşıyordu. Birbirimize yakın olduğumuz her anda oradaydı.

O da bunu hissediyor muydu... yoksa tüm kadınlar ona bu şekilde mi tepki veriyordu?

"Bu öğleden sonra şarap tadım turuna geliyor musun?" diye fısıldadı.

Dudaklarımdan bir kelime çıkarmayı başaramayarak başımla onayladım.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "O zaman orada görüşürüz." Zarifçe ayağa kalktı ve mükemmel duruşuyla yürümeye devam etti. Tıraş losyonunun kokusu havada asılı kalmıştı.

Beklenmedik bir heyecan içime dolduğunda, bedenimin tepkileriyle şaşkına dönerek not defterime doğru baktım.

Ne giyecektim?

Bunu düşündüğüm için kendimden tiksinerek başımı iki yana salladım.

Hayır.

Tristan Miles, yasak bölgeydi.

Kes şunu... ne halt düşünüyorsan, hemen şimdi kes.

Yanaklarım gülmekten acıyordu ve alkolün verdiği sıcaklık yüzümü ısıtıyordu.

Bu gezdiğimiz altıncı şaraphane ve turumuzun son durağıydı, saat az önce akşam on olmuştu.

Gezdiğimiz her bir şaraphaneyle gitgide daha fazla şapşallaşmıştık. Otobüs mekânın önünde durduğunda hepimiz kahkaha atmaktan neredeyse yere düşecektik. O kadar keyifli bir gün olmuştu ki.

Bu konferansın eğlenceli olacağını kim bilebilirdi? Ben kesinlikle bu kadarını beklemiyordum.

Gözlerim barda tek başına oturan adama kaydı. Tristan.

Bugün sadece grup içindeyken konuşmuştuk; bakışlarımız uzaktan birbirimizin üzerinde oyalansa da dün geceki öpücüğümüz hakkında tek kelime bile etmemiştik.

"Tatlı ve porto şarabıyla devam edelim," dedi Jada. "Sonra birahaneye gideceğiz."

Grubumuz devam etmek için planlar yaparak gülüp muhabbet ederken, benim gözlerim yalnız bir şekilde oturan adamın üzerine sabitlenmişti.

Siktir et... gidip onunla konuş işte. Tristan'la konuşmanın bir zararı yoktu, ayrıca belki de ilk düşündüğümden farklı bir yönü olduğu sonucuna varmıştım.

Gerçi bu içtiğim onca şarap yüzünden de olabilirdi. Gruptakiler gülüşüp sohbete devam ederken derin bir nefes aldım ve bara doğru yürüyerek, "Burası dolu mu?" diye sordum.

Gözleri bana döndüğünde dudaklarından bir gülümsemenin izi geçti. "Rahatına bak."

Barda yanındaki tabureye oturduğumda garson bana doğru yaklaştı. "Ne içeceksiniz?"

"Bir kadeh şampanya daha alacağım, lütfen."

"Tabii ki." Gözleri Tristan'a döndü. "Bir viski daha?"

"Lütfen." Tristan doğruca karşıya bakarken elleri önünde kenetlenmişti. "Hiç acele etmedin, Anderson," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Pahalı saatine bir bakış attı. "Saat on."

"Ee, eğer konuşmak için çok geçse, ben gideyim," diye dalga geçerek ayağa kalkmaya yeltendim.

"Otur. Yerine." Sırıttı. "Sessiz bir gece olduğu için şanslısın."

Barmen şampanyayı önüme koyunca gülüşümü saklamaya çalışarak kadehi elime aldım. "Kim şanslı acaba?"

Kıkırdayarak kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Epernay'e."

"Epernay'e," diye fısıldadım. Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde şampanyamdan bir yudum aldım. Soğuktu, kabarcıklıydı ve içimde bir yangın başlatmıştı.

Gözleri tamamen benimkilere sabitlenmiş bir şekilde dudaklarında kalan viskiyi yaladı. "Büyük ihtimalle bana o şekilde bakmayı bırakmalısın."

Elektrik aramızda uğuldamaya başlarken odadaki diğer herkes ortadan kayboldu.

"Ne şekilde?"

"Beni yemek istiyormuşsun gibi."

Midem hareketlenmeye başladı. "Kendinizden çok eminsiniz, Bay Miles."

"Bana Tristan de."

Gülmeme engel olmak için yanağımın içini ısırdım. Bu oyunu seviyordum. "Sana canım ne isterse onu derim," dedim sessizce ağzımı oynatarak.

Derin bir nefes alarak bacak arasını düzeltti.

Onu aletine dokunurken izlemek içime bir şeyler yapınca kadınlığım zonklamaya başladı.

"Seni yemek istediğimi düşündüren şey ne?" diye fısıldadım.

Gözleri dudaklarıma indi. "Çünkü ben seni yemek istiyorum ve karşılık vermek görgü kuralıdır."

Arsızlığı karşısında kıkırdadım. "Korkarım ki görgü kurallarına çok uyduğum söylenemez."

Yavaş bir şekilde kalın kristal kadehini kaldırdı ve dudaklarına götürürken gülümsedi. "Peki... bu kurban etme şeyi işe yarıyor mu?"

"Nasıl kurban oluyormuşum?"

"Eh." Sıradan bir şekilde omzunu silkti. "Bana karşı bir çekim hissetmediğini söyleyip duruyorsun ama yine de..."

"Yine de ne?" diye sordum sessizce.

"Yine de ben onu hissedebiliyorum," diye mırıldandı. "Bedenin, benimkini çağırıyor."

Gözlerimiz kenetlendiğinde ciğerlerimdeki hava dışarı kaçtı.

"Sana yakın olduğum her seferinde, bedenlerimizin birbiriyle konuştuğunu hissedebiliyorum. Bana onu hissedemediğini sakın söyleme çünkü hissedebildiğini biliyorum," dedi fısıldayarak.

Uzunca bir süre birbirimize bakmaya devam ederken aramızdaki hava girdap gibi dönüyordu.

"Ona ihtiyaç duyduğu şeyi verecek misin?" diye sordu ve kadehini dudaklarına doğru kaldırdı.

Altıncı hissiyle şaşkına dönmüş bir halde başımı eğdim. "Üzgünüm ama yapamam."

"Neden?"

"Çünkü senden hiç..."

"Hoşlanmıyor musun?" diye sordu neşelenerek.

Kaba olmak istemediğim için dilimi tuttum.

"Rahatla, Anderson. Sen de benim hoşlandığım biri değilsin. Havalara girme."

Rahatlamış bir şekilde gülümsedim.

"Ama... seyahatte olan şey, seyahatte kalır," diye ekledi.

Bu adamla gizli seks yapmanın düşüncesiyle midem bir takla attı.

Bir şey düşünüyormuş gibi dikkatini önüne verdikten sonra karanlık bir şekilde gülümseyip içkisinden bir yudum aldı.

"Ne?" diye sordum.

"Ee, sen de biliyorsun ki bir gün kaçınılmaz olarak... sikişeceğiz."

Milyon tane pornografik görüntü zihnime üşüşürken ona bakakaldım.

"Bunun gibi bir çekim öylece kaybolmaz, Anderson."

Kollarımdaki tüyler ürperdi; *o* da bunu hissediyordu.

"O yüzden bence... uzaktaki bu zamanı avantajımıza kullanabiliriz."

"Ya da?"

Koyulaşmış gözleri benimkilerle buluştu. "Ben -eninde sonunda- senin inadını kırana kadar New York'a geri döneriz, o zaman seni masanın üzerinde sikerim. Sert, ıslak ve pis olur. Bizi kimin basacağını ise ancak Tanrı bilir."

Şoka girmiş bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. *Ne halt diyor bu?* "Kendinden çok eminsin."

"İstediğim şeyi her zaman alırım." Bana yavaş, seksi bir gülümseme gönderdi. "Ve istediğim şey sensin."

Midem sinirle titreşiyordu. "Neden?"

"Şimdi... senden hoşlanıyormuş ve arkadaşlığımızı keşfetmek veya onun gibi sikik bir saçmalık istiyormuş gibi rol yapabilirim." İçkisinden bir yudum aldı. "Ya da sana sadece doğruyu söyleyebilirim."

"Ki o da?" dedim nefes nefese.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Seni yalayıp yutarken benden nefret ettiğin düşüncesi beni acayip tahrik ediyor."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlamıştım.

Eğilerek kulağıma fısıldadı. "Senin inlemeni duymak istiyorum, Anderson." Nefesi kulağımı gıdıklarken tüylerim diken diken oldu. "Düşünebildiğim tek şey bu; sikim bütün gün senin için ağladı."

Yüce İsa.

"Senden hoşlanmamı beklemiyor musun?" diye sorduğumda isteğiyle ağzım açık kalmıştı.

"Cinsel olarak seninle ilgileneceğine güvenebileceğin... bir arkadaş olarak, elbette."

"Daha fazlası?"

"Kesinlikle hayır."

Sözlerini değerlendirirken şampanyamdan bir yudum aldım. "Bu çeşit şeyler yapan bir kadın değilim," diye fısıldadım.

"Bense bu çeşit şeyler yapan bir adamım. Konuşmana bile gerek yok; tüm işi ben yapacağım."

Aramızdaki hava elektrik gibi çatırdadı.

İşte buydu, dönüm noktası. İçimdeki kaybettiğim kadını bulabilmek için bir teklif. İki seçeneğim olduğunu biliyordum. Ya eve yalnız başıma dönüp her zaman bu anın pişmanlığını yaşayacaktım ya da duygusal bir bağlılık yaşamanın imkânsız olduğu bir adamla dürüstçe seks yapacaktım.

Nelson arkamızdan neşeyle, "Şarap mahzenine gidiyoruz," diyerek büyüyü bozdu. "Siz de geliyor musunuz?"

Gruptakilere göz attığımda diğerlerini bekleyerek kapının yanında dikildiklerini gördüm. Bir karar vermem gerektiğini biliyordum. "Hımm... hayır. Bu geceyi burada bitirip yatacağım."

"Ah, tamam." Nelson, Tristan'a döndü. "Sen geliyor musun?"

"Hayır, burada barda bir arkadaşla buluşacağım. Kadın henüz elmedi," diye tereddüt bile etmeden yalan söyledi.

Nelson gülümsedi. "Şanslı piç kurusu. Benim için de eğlen." Sırtına sertçe bir şaplak atarak ikimize doğru gülümsedi. "İyi geceler, o zaman. Yarın görüşürüz."

Gruptakiler bize el salladıktan sonra aralarında yüksek sesle sohbet ederek barı terk ettiler.

Tristan'ın gözleri bana doğru döndü. "Senin odan mı benimki mi?"

"Benimki."

Tristan arkamda dikilirken odamın kapısının kilidini açtım. Nefesini boynumun arkasında hissedebiliyordum. Her an bayılabilir... ya da orgazm olabilirdim. İki seçenek de ideal veya havalı değildi.

Kapıyı tekmeleyip kapattı ve tek kelime etmeden yüzümü elle-

rinin arasına alarak beni öpmeye başladı. Beni geri geri yatağıma doğru yürütüyordu. Vücudumu sıkıca tutup dilini ağzımın derinliklerine daldırdığında omurgamdan yukarıdaki tüm tüylerim ürperdi.

Buradan sonra ne olursa olsun... adam öpüşmeyi biliyordu. Çok... iyiydi.

Dillerimiz birlikte dans ederken ona bakmak için gözlerimi bile açamıyordum.

Anın o kadar içine girmiştim ki artık gülünç oluyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Kıkırdadım.

"Acele et. Siktir." Telaşla gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Acelen ne?"

"Acelem seni çıplak istediğim için ve ben çıplak kalmadan seni çıplak bırakamam. Bu çıplaklık kanunudur."

"Bir çıplaklık kanunu mu var?"

"Bunu herkes bilir. Siktir." Gözlerini devirdi. "Sana konuşmamanı söylemiştim, hatırladın mı?"

Güldüm. Ah, adamım. Komik biriydi.

Gömleğini omuzlarından indirdiğinde nefesim kesildi. Geniş ve kaslı göğsünde bir miktar koyu renk kıl vardı. Biçimli bir karnı ve pantolonun içine doğru kaybolan V şeklinde kasları vardı.

Hassiktir.

Aniden gergin hissetmeye başladım.

Uzun zamandır beni hiç kimse çıplak görmemişti... aman Tanrım.

Görevi iptal et.

Parmaklarımı tutup fermuarının üzerine koydu. Bakışları benimkilere sabitlenmiş bir şekilde gülümsüyordu. "Hepsini çıkar," dedi sessizce.

Kalbim göğsümün içinde takla atarken, pantolonunun fermuarını yavaşça aşağı indirdim. Aletinin ucu çamaşırının belinden

dışarı çıkmıştı. Ucunda zevk sıvısı parlıyordu. Midem sertçe kasıldı. Korkuyla, beklentiyle ve dehşetle... ah lanet olsun, kasılacak çok şey vardı. Ellerini genişçe iki yana açarak gülümsedi.

"Yap hadi," dedi.

Pantolonunu, ardından iç çamaşırını indirdim. Kalın aleti bacaklarının arasında kocamandı.

Oh... siktir.

Ona bakarak derin bir nefes aldım. Güzel bir adamdı. Yakışıklı, yapılı ve geniş göğüslüydü. Gözlerim büyük bir zevkle onu seyrederken söyleyecek hiçbir sözüm yoktu... sadece *vay canına.*

Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Benim sıram."

Yanaklarımı havayla şişirdim.

"Ben..."

Dudakları boynuma inince tavana doğru baktım. İpek gömleğimin düğmelerini açmaya başladığında irkilerek hafifçe geriye çekildim.

"Ne?"

"Ben... yapmadım..."

Açıklamamı bekleyerek bana bakıyordu.

"Ben..."

"Sen ne?" Beni konuşmaya teşvik etmek ister gibi yavaşça ptü.

"Gerçekten çok uzun zamandır seks yapmadım."

Noktaları birleştirdiğinde yüzü asıldı. "Ne zamandan beri?"

Başımı iki yana salladım.

"Tanrım, Anderson... hiç baskı yokmuş gibi."

"B-bu neden *seni* baskı altında hissettirsin ki?" diye kekeledim.

Ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü, sanki... siktir." Bluzum üzerinde çalışmaya devam ederek onu kenara attı ve sonra durup bana bakarak gülümsedi.

Gözlerimi kapattım, o kadar gergindim ki ona bakamıyordum bile.

Eteğimi kaydırarak çıkarttığında önünde külotum ve sutye-

nimle duruyordum. Sutyenimi çözdükten sonra dudakları meme uçlarıma inerken yavaşça külotumu aşağı indirip kenara attı.

Gözleri bedenimde aşağılara inip tekrar yukarı yüzüme çıktığında yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Yapma," dedim utanarak. "Normalde yattığın kadınlardan dünya kadar uzak olmalıyım."

"Nedenmiş o?" diye fısıldayıp dudaklarımı öptü.

"Ben..."

"Ah, bunu mu demek istiyorsun?" Ellerini kalçalarımdan aşağı kaydırdı. "Biraz selülit," diye mırıldandı. Parmak uçları karnımın üzerinden hafifçe geçti. "Birkaç çatlak." Karnımdaki ufak yağ kütlesini tutup hafifçe çektiğinde dudaklarına karşı gülümsedim. "Sezaryen izi." Parmağını karnımın altındaki büyük izinin üzerinden geçirdi. Elleri, çocuklardan önce olduğu gibi tamamen dolgun olmayan, hafifçe sarkık göğüslerime gitti. Emzirmekten büyümüş meme uçlarımı çevirdi.

O, tüm güvensizliklerime dokunurken kalbim çılgınca atıyordu.

Ellerini genişçe iki yana açtı. "Gördüğü şeyi beğenmemiş bir adam gibi mi duruyorum?" diye fısıldadı.

Gözlerimi büyük ereksiyonuna doğru indirdikten sonra başımı önüme eğdim.

"Claire." Parmağını çeneme koyup yüzümü onunkiyle buluşması için yukarı kaldırdı. "Güzelsin," dedi sessizce, sonra beni öptü. "Çok ama çok güzelsin."

Beni tekrar öptüğünde, öpücüğü yumuşak, nazik ve şefkatliydi. Hiç de beklediğim gibi değildi.

"Güvensizliklerini burada taşıyorsun." Karnımın alt kısmını çimdikledi. "Benimkilerse içeride," diye fısıldadı. "Onları görememen orada olmadıkları anlamına gelmez."

"Bunu biliyordum." Dudaklarına karşı gülümsedim.

Kalçalarımı kavrayarak beni yatağa attı ve emekleyerek üzerime çıktı.

"Nazik ol, lütfen," diye dalga geçti. "Beni incitme."

Kahkahalara boğuldum çünkü hayatımda duyduğum en gülünç şey buydu. "Seni aptal."

Aşağı uzanıp parmaklarını kadınlığıma değdirdi. Gözleri arzuyla alev almıştı. "Hımm... çok ıslak." Eğilerek meme ucumu ağzına alıp sertçe emmeye başlarken iki parmağını içime soktu.

"Ah... Tanrım." Sırtım yay gibi gerilirken parmakları içimde gidip gelmeye başladı.

"Aç bacaklarını."

Yatağa doğru bacaklarımı iyice açtığımda, alışmam için önce yavaş hareket etti. Ardından hızı arttırmaya başladığında parmaklarıyla beni gerçekten sertçe beceriyordu.

Bu çok yabancı ve yeni hissettiriyordu ama korkutan düşünceleri zihnimden attım.

Bu bir kerelik bir şey... sadece tadını çıkar.

Bedenim baskıyla yatağın üzerinde yukarı ve aşağı zıplıyordu.

Siktir, evet... buna ihtiyacım vardı. Buna gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Islak kadınlığımın parmaklarını kavrarken çıkardığı yüksek ses odada yankılandı, gözlerindeki zafer dolu bakış lanet derecede seksiydi. "Kas kendini, bebeğim," diye mırıldandı. "Bana biraz sonra alacağım şeyi tattır."

Sertçe kasıldığımda gözleri odağını kaybetti. Parmakları daha hızlı bir şekilde hareket etmeye başlarken sertçe boşalarak çığlık attım. Titremelerim ve kasılmalarım yataktan havaya kalkmama neden olacak kadar şiddetliydi.

Parmaklarının etrafında bedenim yükselip alçalırken beni becermeye devam eden Tristan yüzünü buruşturdu.

Aceleyle üzerime tırmandı.

Arzu sisimin arasından, "P-prezervatif," diye kekeledim.

"Siktir." Zıplayarak ayağa kalktı ve pantolonunu alıp cebindeki cüzdanını araştırdı. Ardından yüzü dehşetle asıldı. "Siktir. Sadece bir tane var. Nasıl sadece bir tane olur?" Paketi açıp aletine taktı.

Şaşırarak başımı kaldırıp ona baktım. "Ne çeşit bir çapkınsın sen?"

"Görünüşe bakılırsa hazırlıksız olan bir çapkınım." Yeniden üzerime uzanarak bacaklarımı kalçalarının etrafına sardı ve tek bir sert hareketle derinlerime girdi. Göz kapakları titreşti. Nefes nefese, "Lanet olsun, Anderson," diyerek yavaşça dışarı çıktı.

Merakla ona doğru gülümsedim.

"Bildirmekten mutluluk duyarım... vajinan mükemmel bir örnek," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Burada güvensizlik yok."

Kahkahalara boğuldum. "Kapat çeneni, seni şapşal ve sik beni."

Dizlerini genişçe açıp derinlerime kaydığında bir ritim tutturduk. Yaptığı dairesel bir hareket beni çılgına çevirince altında kıvranmaya başladım.

Bakışları odağını kaybetti.

"Çirkin bir seks yüzün var," dedim.

Kahkaha attı. "Sana söylemiştim, konuşmak yok."

Aynı anda güldükten sonra ciddileşip derinlerime girip çıkarken bir süreliğine beni izledi. Bu çok ham ve gerçek hissettiriyordu.

"B- boşalman lazım. Boşalman lazım," diye kekeledi. "Duramıyorum. Boşalman lazım," diye tekrar etti. "Anderson." Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Hayır," diye tersledim. "Hazır değilim." Güzel ve derin giriş çıkışlarının tadını çıkartıyordum... çok iyiydi.

"Ah... siktir et." Sikinin boşaldığının kanıtı olan seğirmesini hissettiğimde derin ve yüksek bir sesle inledi, ardından sona ulaşmak için çılgınca girip çıkmaya devam etti.

Tanrım, bunu tüm gece yapmak istiyordum. "Tristan," dedim fısıldayarak. "Bu da ne... bu kadar çabuk mu?" diye dalga geçtim. Dürüst olmak gerekirse, kendini tutamamış olmasına bayılmıştım. Kendini kontrol edemeyecek kadar tahrik olmasına bayılmıştım. Bu benim için orgazmla ilgili değildi. Uzun zamandır özlediğim bir bağla ilgiliydi ama ona asla bu küçük sırrımı söylemeyecektim.

"Benim hatam değil," derken öfkeyle kekeliyordu. "Bu kadar kahrolası iyi hissettirmemen gerekiyordu. Bu asla başıma gelmez."

"Bir prezervatif," diye fısıldadım. "Ciddi misin sen?" dedim nefes nefese.

"Seni sikmek için sonu hamilelikle bitmeyecek başka bir yolum daha var." Bakışlarını kadınlığıma doğru çevirip karanlık bir şekilde gülümsedi.

Ona bakarak kıkırdadım. Ah... Adam komikti. "Unutun bunu, Bay Miles. Sadece tek hakkınız vardı."



Yana yuvarlanırken çıplak kalçakemiğimde bir el hissederek kaşlarımı çattım. Ha? Ah, siktir.

Gözlerim aniden açıldı. Tristan Miles benim yatağımdaydı.

Seks yapmıştık.

Siktiğimin Tristan Miles'ıyla seks yapmıştım.

Siktir... seni aptal.

Onu sarsarak, "Tristan," diye mırıldandım. Hareket etmeyince tekrar sarstım. "Tristan, uyan."

"Ha?" Kaşlarını çatıp tek dirseğinin üzerine yaslandı. "Sorun ne?"

"Gitmen lazım," diye fısıldadım. Neden fısıldadığımı bilmiyordum, bizi kimse duyamazdı.

"Ne?" Kafası karışmış gibi etrafa bakındı. "Neden?"

"Çünkü saat sabahın beşi ve birazdan herkes uyanmaya başlayacak. Odamdan çıkarken seni kimsenin görmesini istemiyorum."

Bana bakarak kaşlarını çattı. "Neden ama?"

"Çünkü o zaman konferansta konuşmacıyla sikişmiş hayranlardan biri olacağım."

Tekrar yatağa uzanarak parmağıyla burun kemerini sıktı. "Konferansta konuşmacıyla sikişmiş hayranlardan birisin zaten."

"Bu hiç komik değil," dedim sessizce. "Çabuk. Çık dışarı."

"Duygularımı incitiyorsun, Anderson." Yataktan çıkarken sı-

rıtıyordu. "Gecenin bir yarısında beni yatağından kovuyorsun. Daha önce bu kadar taş kalplilik hiç duymadım."

"Kapat çeneni," diye mırıldandım. "Git." Kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı."

Gülümseyerek pantolonunu yukarı çekti. "Ne cüretle bedenimi bu şekilde kullanırsın?"

Yatağa devrildim. "Çok şapşalsın."

Yanıma doğru eğildikten sonra gülümsedi. "Sense çok fena ateşlisin." Beni öptü. "İyi geceler, Anderson."

Ona bakarak gülümsedim. "Sabah oldu."

Ayağa kalkıp ceketini giyerken kapıya döndü.

"Bay Miles."

Vücudunu tekrar bana çevirdi.

"Sanırım ilk önce inleyerek adımı söyleyen sizdiniz," dedim tatlı tatlı.

Gözlerini devirdi. "Bu tartışılır." Kapı arkasından kapandığında tavana doğru şapşal gibi gülümsüyordum.

Bu... şaşırtıcı derecede eğlenceli geçmişti.

6. BÖLÜM

İrkilerek uyandığımda havanın aydınlık olduğunu fark ettim, sabahın erken saatleri için fazla aydınlıktı.

Ha?

Komodinin üzerinde telefonumu arayıp buldum ve saate baktım: 08.45.

Bu da ne? Bu sabah saat sekizde başlayacaktık. Gözlerim dehşetle irileşti.

Aman Tanrım. Yataktan fırlayıp duşa koştum.

Siktir.

Kıyafetlerimin ütülenmesi gerekiyordu, of, bu bir felaketti. Neden daha düzenli biri değildim?

Rekor bir sürede duş aldım, kıyafetlerimi kapıp delirmiş gibi etrafta dolanarak giyindim. Ayakkabılarımı ararken bir yandan makyaj yaparak seke seke dolaşıyordum.

Tristan'ın iç çamaşırı odanın ortasındaydı, onu yerden alıp valizimin içine tıktım. Oda anahtarımı bulmak için etrafa bakındım. Neredeydi?

Ah, lanet olsun. Öğleden sonra resepsiyondan yeni bir tane alırdım. El çantamı alarak koştum.

On dakika sonra aceleyle konferans salonuna girdiğimde herkesi oturmuş, bir kadının konuşmasını izlerken buldum.

Soluk soluğa kalmış bir şekilde yürürken salondaki herkes

bana bakmak için döndü. "Selam," dedim çekinerek. "Neden olduğunu bilmiyorum... alarmım çalmadı." Omzumu silktim. "Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm."

Konuşmacı bir sandalyeyi işaret etti. "Hiç sorun değil, canım. Lütfen otur."

Sandalyelerin arasından yürüyerek arka sıralarda bir tanesine oturdum. Kahretsin. Yerin yarılıp beni yutmasını istiyordum. O kadar profesyonellik dışı görünüyordum ki.

Başımı kaldırıp baktığımda, dikkatle konuşmayı dinleyen Tristan'ı gülümsememek için altdudağını ısırırken buldum. Gözleri bana hiç dönmedi. Tamamen havalı, sakin ve derli topluydu, her zamanki gibi. Giydiği koyu gri takım elbiseyle az önce bir modellik çekiminden çıkmış gibi görünüyordu. Pürüzsüz tıraşıyla mükemmel bir şekilde göz alıcıydı. Koyu renk dalgalı saçlarının hiçbir teli yerinden oynamamıştı.

Bir kaçık gibi gülümsememek için yanağımın içini ısırdım.

O takım elbisenin altında neler olduğunu biliyordum, tamamen lezizdi.

Öğleden sonraki çay molası sırasında kafede oturmuş kahvelerimizi içiyorduk.

Tristan üç hayranıyla birlikte otururken, ben Nelson ve diğer erkeklerden biri olan Peter'la konuşuyordum.

Tristan dün gecenin bahsini hiç açmamıştı, o yüzden tüm olanları hayal edip etmediğimi merak etmeye başlamıştım. Gerçi hiç yalnız kalmamıştık ama yine de...

Benim tarafıma bir bakış bile atmamıştı.

"Ee, Tristan," dedi Saba en seksi sesiyle. "Bu gece gidiyor muyuz? Biz kızlarla parti yapmak için söz vermiştin."

Tristan'ın gözleri suçlu suçlu bakarak bana döndü. "Hayır, gelemem. Üzgünüm. Meşgulüm."

Durumu yönetmesini izlerken kahvemden bir yudum aldım. Kıvranmasını izlemek eğlenceliydi.

"Ne yapacaksın?" Saba kaşlarını çatmıştı.

"Claire'le bitirmemiz gereken bir proje var. Dün gece başlamıştık, hâlâ üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Kızların yüzü hayal kırıklığıyla asıldı.

"Hayır, sorun yok, Tristan," diye araya girdim. "Dün gece sen gittikten sonra işi kendim bitirdim."

Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdıktan sonra kıstı. "Öyle mi?"

"Hı-hı." Masum numarası yaparak kahvemden bir yudum aldım.

Dik dik bana bakıyordu.

"Evet, sanırım bu yüzden aşırı iyi uyudum. En sonunda projeyi halletmek çok iyi hissettirdi, anlarsın ya?"

"Ben daha iyisini yapardım," diye cevapladı düz bir sesle.

"Ama yapmadın." Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Seni bu zahmetten kurtardım. Kızlarla partilemeye gitmelisin. Çok eğlenceli olacaklarına eminim."

"Evet." Kızların hepsi işaret verilmişçesine kıkırdarken, Tristan ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu.

Zil geri dönmemiz için çaldığında herkes ayaklanıp bizi yalnız bıraktı.

"İşi bitirdin, öyle mi?" diye fısıldadı.

Sıradan bir şeymiş gibi omzumu silktim. "Birinin yapması gerekiyordu."

Ayağa kalkıp umursamaz bir şekilde tek eliyle ceketini iliklediği. "Sen tam bir ukalasın, Anderson."

"Kızlarla bu gece iyi eğlenceler," diye mırıldandım. "Gerçi üçüyle birden nasıl başa çıkacağını cidden hiç bilmiyorum."

"Siktiğimin nasıl olacağını göreceksin." Açıkça sinirlenmiş bir halde konferans salonuna doğru sert adımlarla ilerlediğinde arkasından gülümsedim.

Ruhumun derinliklerinde bir heyecan hissediyordum; sanki kişiliğimin oyuncu parçası derin uykusundan uyanıyor gibiydi.

Uzun zaman önce unutulmuş olan parçam.

Tristan kim olduğumu hatırlamamı sağlıyordu... *önceden.*



Oda buharlı ve sıcaktı, bense başımı küvetin kenarına dayamış uykulu bir şekilde gülümsüyordum. Saat on civarındaydı ve o kadar rahatlamıştım ki neredeyse uykuya dalmak üzereydim.

Kapımdaki kilitten gelen sesi duyduğumda kaşlarımı çattım. Ha?

Belki de oda temizliği için gelmişlerdi. Kapı kapandı. "Merhaba?" diye seslendim.

Banyoya giren Tristan, "Merhaba," dedi. Takım elbisesinin ceketini çıkartıp köşede duran sandalyenin üzerine attı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

Soyunmaya devam etti.

"İçeri nasıl girdin?" Kaşlarımı çatmıştım.

"Anahtarla olmasın?" Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı.

"Anahtarı nereden buldun?"

Pantolonunun fermuarını açtı. "Gecenin bir yarısı yataktan kovulmuş kendine saygısı olan her erkeğin yapacağı şeyi yaptım." Gömleğini çıkardı. "Seninkini aldım."

Gözlerim irileşti. "Anahtarımı mı çaldın?" dedim şokla.

"Ödünç aldım. Rahatla biraz, vücut sıvılarımızı paylaşıyoruz. Senin olan her şey, benimdir." Pantolonunu ve iç çamaşırını da çıkardı. "İleri kay. Yanına geliyorum."

"Tristan."

Küvetin içine girip bacaklarımın arasına oturduğunda su kenarlardan aşağı döküldü.

"Çok sıcak." İrkilerek soğuk suyu açmak için uzandı.

"Onu yapmayı aklından bile geçirme," diye mırıldandım.

Gülümseyerek aşağıya kaydı ve gözlerini kapattı. Su yeniden kenarlardan aşağı döküldü.

Bir süreliğine onu izledikten sonra, "Randevun nasıldı?" diye sordum.

"Randevu değildi."

"Peki, dörtlün o zaman."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" dedi somurtarak. "Sonsuzluğun sonuna kadar benimle alay etmek için bir sebep." Saçları tamamen dağılmışken, çocuksu cazibesi en yüksek seviyeye çıkmıştı.

Ortaya çıkan kişiye şaşırmış bir halde gülümsedim. Onu asla etrafında olması eğlenceli biri olarak tanımlamazdım.

Bana bakmak için tek gözünü açtı. "Ne?"

"Gerçekten çok yakışıklı bir adamsınız, Bay Miles."

Sırıttı. "Bana iltifat mı ediyorsun, Anderson?"

Kocaman bir gülümsemeyle yavaşça başımı salladım.

Elini bacağımdan yukarı kaydırdı. "Gerçekten dün gece kendini tatmin ettin mi?"

"Etmiş olsaydım bu canını sıkar mıydı?"

"Evet. Aslına bakarsan sıkardı."

Ayağını elime alarak öptüm ve sonra yeniden göğüslerimin arasına yerleştirdim. "Hayır, Tristan. Etmedim."

Aklında bir düşünceyi işliyormuş gibi bir süre beni izledi. Ayağıyla göğsüme masaj yapıyordu. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Neden söyleyeyim?"

"Bilmiyorum." Bir süre bunu düşündü. "Alıştığımdan çok farklı türde bir kadınsın, Claire."

"Nasıl yani?"

"Bu gece üç kadınla birlikte dışarı çıkmam seni biraz bile rahatsız etmedi mi?"

Gülümsedim. Eğer aramız farklı olsaydı, şüphesiz öfkeden deliriyor olurdum. Fakat Tristan'la sadece eğleniyorduk ve aramızdakilerin asla o şekilde olmayacağını biliyordum, bu yüzden şaşırtıcı derecede iyiydim. "Hayır. Neden?" Ayağını kaldırıp yeniden öptüm. "Etmeli miydi?"

Cevabını dikkatle düşünürken kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

"Kıskanç biriymişim gibi davranmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Bana yandan bir gülümseme gönderdi. "Belki biraz. Zararı olmazdı, değil mi?"

"Tristan," diye fısıldarken role girmiştim.

"Evet."

"Aramızdakilerin özel olduğunu sanıyordum. Bana bunu nasıl yapabildin?"

Gülümsemesini saklamak için dudağını ısırdı. "Bu çok daha iyi."

"Tüm yaşadıklarımızdan sonra aradığın kadın olduğumu sanmıştım," diye mırıldandım.

Geniş bir şekilde gülümsedi. Bu oyunu sevmişti.

Ona doğru yaklaşarak üzerine uzandım. Kaslı kolları beni sararken dudaklarım onunkileri buldu.

"Kıskanman hoşuma gitti gibi," dedi sakin bir şekilde.

Kadınlığımı, sertleşmiş ereksiyonunun üzerinde hareket ettirirken dudaklarına doğru gülümsedim. "Bugün eczaneye gittin mi?"

Kıkırdadı. "Toplu olarak aldım."



Teni terle parıldadığı sırada başını kaldırıp koyulaşmış gözleriyle bana baktı.

Tristan.

Siktiğimin Tristan Miles'ı.

Olağandışı seks tanrısı.

Bunun dün gece yattığım adamla aynı kişi olup olmadığını bilmiyordum. Bu gece benimle birlikte olan adam çarşafların arasında tam bir *rock* yıldızıydı. Huşu içindeydim.

Saatlerdir sikişiyorduk. Vahşi hayvanlar gibiydik, birbirimize doyamıyorduk. Bitirdikten sonra bir süre konuşuyorduk, ardından beni öpmesiyle tüm süreç yeniden başlıyordu.

En üst düzeyde bir maraton gibiydi.

İkimiz de terden sırılsıklamdık, hayatımda asla bunun gibi seks yapmamıştım. "Hadi," diye fısıldadı. Daha sert ve daha yo-

ğun olmasını istiyordu. Gözlerimi kapatarak kaslarımı sıktım. Kalçalarımı elleriyle kavramıştı ve beni aletinin üzerinde yönlendirip istediği yere doğru pozisyon aldırıyordu.

Giriş çıkışları gittikçe sertleşti... derinleşti.

"Evet," diye inledi. "Siktir, evet." Tutuşu daha da acımasızlaştı.

Onunla birlikte inlemeye başlarken gözlerimi kapattım. Siktir... bir kadın vücudu tek bir gecede kaç kere gelebilirdi? Bu çılgınlıktı.

Odağımı kaybettiğim sırada, "Anderson," diye gürledi.

"Ohh," diye mırıldanırken altımdaki göz kamaştırıcı adama doğru baktım. Saçları alnının üzerinde dağılmış, gözleri koyulaşmış ve yüzü tatminle canlanmıştı. Bu, doğasında vardı.

Seks onun işiydi.

'Siktiğimin Tristan Miles'ı' isminin aklıma gelmesi boşuna değildi. İçime doğmuştu sanki.

Baştaki *siktiğimin* pasif bir kelime değildi, bir fiildi.

Bizi döndürdüğünde artık sırtüstü yatıyordum. Bacaklarımı kaldırıp omuzlarının üzerine koydu ve benimle yüz yüze geldi.

Birbirimize bakarken hareketsiz kaldık.

Bedeni benimkinin derinliklerindeydi; sert giriş çıkışlarının yakıcılığı beni esir almıştı.

Yumuşak bir şekilde gülümsediğinde midem heyecanla kasıldı.

Bana öyle bakma.

"Öp beni," dedi nefes nefese. "Beni öpmene ihtiyacım var."

Onu aklımdan çıkarmak için gözlerimi kapattım çünkü lanet olsun, bizimkisi böyle bir şey değildi.

Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu, bu çok fazlaydı. Çok yoğun, çok kişiseldi.

Çok... mahremdi.

"Gözlerini aç," dedi emrederek.

Zorlukla gözlerimi açtım.

"Öp beni," diye fısıldadı.

"Tris," diye mırıldandım, çıldırmanın eşiğine gelmiştim.

"Sorun yok, bebeğim." Alnımdaki saçlarımı geriye doğru çekti. "Seni tutuyorum."

Bakışlarım onunkilerle buluştu. Direncimin kaybolduğunu hissettiğimde, ona kontrolü verdiğim tam anı hissetmiş gibi dudakları benimkilerle buluştu.

Uzun bir süre öpüştük. Dili ağzımın içine girerek kalçalarıyla aynı şekilde hareket etmeye başladı.

Tatmin olmuş derin nefesler alarak inlemeye başladığında, başım arkaya yastığın üzerine düştü. "Siktir, Claire... lanet olsun, bu çok iyi."

Ağzım açık kalırken, yük treni gibi bir orgazm bedenimden geçti ve sertçe titredim.

Gözleri geriye doğru kaydı, kollarını düzleştirip bacaklarını iyice açtıktan sonra hızlıca derinlerime daldı. Başını arkaya atarken yüksek sesle haykırdı. Tekrar boşaldığının belirtisi olan seğirmeyi içimde hissettim.

Bu andan uzaklaşmak için başımı yan tarafa çevirdim. Kahretsin, içime işliyordu ve ondan kurtulmam gerekiyordu.

"Hey," dedi.

Nefes nefese bir halde yüzümü yan tarafta tutmaya devam ettim. Gözyaşlarım akmak üzereymiş gibi hissediyordum.

Tamamen duygularıma yenik düşmüştüm.

"Anderson."

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Bana böyle seslenmesi hoşuma gidiyordu, oyuncu ve derin bir anlam taşımayan bir ifadeydi... Şu anda hissettiğim gibi derin ve duygusal değildi. Gözleri bir anlığına benimkilere kilitlendi. Sanki aklımı okuyormuş, şu anda neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyormuş gibi söze girdi. "Yaşlı bir ördeğe göre oldukça iyi düzüşüyorsun."

Bu hayatımda duyduğum en beklenmedik şeydi. Sırıttım, ardından gülümsedim ve hemen sonra kıkırdamaya başladım. Tanrım, bu adam beni öldürüyordu. Tavana bakarken kahkaha attım. "Bunu sadece sen söyleyebilirdin."

Kendini daha fazla tutamayarak üzerime düştü ve gülmeye başladı.

İçimden çıkıp beni bir kere daha öptükten sonra ayağa kalkıp banyoya gitti.

Bedenim az önce içimde olmasının verdiği etkiyle nabız gibi atıyordu, çıldırmanın eşiğindeymiş gibi hissetmeye devam ediyordum. Karanlığın içinde hâlâ nefes nefese bir şekilde uzandım, içimden sayısız duygu geçiyordu. Doymuş, dolu ve uyuşmuş haldeydim. Zihnimin karanlık köşesinde garip bir korku dolaşmaya başlamıştı. Onu yapabildiğim kadar uzağa göndermeye çalıştım.

Tristan odamdaki küçük mutfaktan gelip bana bir bardak su uzattı. "Al bakalım."

Dirseğimin üzerinde doğrularak bardağı aldım. "Teşekkürler."

"Sesin bütün gece 'Tristan' diye inlemekten çatallandı." Sıradan bir şey gibi omzunu silkti. "En azından su getireyim dedim."

Kıkırdadım. "Kendinle gurur mu duyuyorsun?"

Ellerini kalçalarına koyarak göğsünü şişirdi. Şu anda aleti yumuşak ve tamamen doğaldı ama her zamanki gibi güzeldi. "Boyum bir karış uzamış gibi aslında."

Ona bakarak gülümsedim, ardından yatakta yanıma vurdum. Bu adam o kadar beklenmedikti ki sanki iki farklı kişi gibiydi. Dünyanın görebildiği dış kısmı sertken, benimle çıplak kalır kalmaz bambaşka bir yönü açığa çıkıyordu. Bu Tristan çok daha çekiciydi ve kaç kişinin karakterinin bu bölümünü görme şansı yakaladığını merak ediyordum. "Uzamalı zaten, çok etkilendim."

Yatakta yanıma uzanarak beni kollarına aldığında başımı göğsüne yasladım. "Beni iki saat sonra kovmadan önce," dedi. "Sabah izinliyim, o yüzden herkes konferansa gidene kadar bu yatakta kalıp ondan sonra gideceğim." Şakağımı öptü.

"Ama hâlâ burada olursan," diye fısıldadım. "Konferanstaki diğer sevgilimi kahvaltı öncesi seks için gizlice içeriye nasıl alacağım?"

Aşağıya uzanıp meme ucumu sertçe çevirdi. "Kapat çeneni, yoksa seni komaya girene kadar sikerim."

Tutuşundan kaçmaya çalışırken kahkaha attım. "Bunu zaten yaptın."

"O zaman tekrar yaparım."

Konuşmacının salonda dolaşarak söylediği bir şeye gruptakiler güldü.

Saat öğleden sonra üçtü ve kabul etmekten nefret ediyordum ama Marley haklıydı; bu konferans tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Hem tazelenmiş hem de enerjiyle dolmuş hissediyordum. Elbette bunun, geceleri bana eşlik eden kişiyle çok ilgisi vardı ama her neyse, işe yaramıştı.

Bulmak için yola çıktığımız şeyi başarmıştım: temiz ve düzenli bir zihin. Odaklanmaya ve gelecek altı ayın üstesinden gelmeye hazırdım. Hatta erken kayıt indirimi almak için gelecek seneki konferansa da kayıt yaptırmayı düşünüyordum.

"Merhaba." Tristan'ın sesi salonun yan tarafından gelmişti. Hepimiz şaşkınlıkla ona doğru döndük.

Açık mavi bir takım elbise, şal desenli bir kravat, beyaz bir gömlek ve pahalı görünen kahverengi ayakkabılar giymişti. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

Ona büyük ve parlak bir gülümseme yollamak istiyordum ama ilgilenmiyormuş gibi davranmak zorunda kaldım.

Konuşmacı onu, "Bay Miles," diye selamladı.

"Böldüğüm için üzgünüm, sadece hoşça kalın demek için geldim," diye cevap verdi gruptakilere seslenerek.

Kapıya doğru göz attığımda onu bekleyen siyah deri valizini ve takım elbise torbasını gördüm.

Ne?

Gidiyor mu?

Salonun ortasına doğru yürüdü. "Paris'te katılmam gereken beklenmedik bir toplantım çıktı, o yüzden benden bu kadar. Uçağım birkaç saat içinde kalkacak. Buradan havaalanına gidiyorum." Gözlerini herkesin üzerinde gezdirirken gülümsüyordu.

Ne?

"Bu hafta başardığınız her şey için sizi tebrik ediyorum," diye devam etti. "Elinizden geleni yaparak bu konferansa katıldığınız için kendinizle çok gurur duymalısınız. Başarı öylece gerçekleşmez, bir kafa yapısıdır. Burada öğrendiklerinizi hayata geçirmenizi, yol boyunca başardığınız küçük zaferlerinizi kutlamak için zaman ayırmanızı ısrarla tavsiye ediyorum." Ellerini ceketinin ceplerine sokarak sahne boyunca yürüdü. "Sadece bir hayatınız var. O yüzden ona iki elinizle sıkı sıkı sarılmanız gerekli."

Bize hitap ederken gözleri salonun içindeki herkesin üzerinden geçtiğinde bana dönmelerini beklemeye başladım.

Bana bak.

"Tristan Miles için sıkı bir alkış istiyorum," dedi konuşmacı. "Kendisi çok meşgul bir adamdır; zamanının bir haftasını bağışlaması iş dünyasında neredeyse hiç duyulmamıştır. Teşekkür ederiz, Bay Miles."

Herkes alkışladığında Tristan alçakgönüllü bir selam verdi. Kalbim panikle atmaya başlamıştı. Gidiyordu.

Bana bak.

Ellerini yukarı kaldırarak kalabalıkla birlikte alkışladı ve sonra kapıya doğru dönerek valizini aldı. Son bir el sallamadan sonra, arkasına bakmadan çıktı. Az önce çıktığı kapıya bakakalmıştım. Bir hoşça kal bile yok muydu?

Başımı önüme eğdim.

Siktir.

Ondan bunu beklemem gerektiğini bilmeliydim. Onun soğuk, ruh emici bir pislik olduğunu biliyordum, yine de bir şekilde kendimi onun hakkında yanıldığıma ikna etmiştim.

Görünüşe göre yanılmamıştım.

"Bu sabah bahsi açılan teoriyi tartışalım, olur mu?" dedi konuşmacı.

Buradan koşarak çıkıp bu kadar duygusuz olduğu için ona ağzıma geleni söylemek istiyordum.

Ama yapmayacaktım. Kendime olan saygım buna izin vermezdi.

Yüzüme atılan bir tokat gibi, Tristan'ın gerçekte kim olduğu ve onunla arama neden mesafe koyduğum aniden bana hatırlatılmıştı. Onunla ilgili bildiğim bir gerçekti; en başından beri onun soğuk bir kadın avcısı olduğunu biliyordum ama onu yattığım adamla bağdaştıramamıştım.

Ama bu, dün geceyle ilgili kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

Dikkatimi pencereye yöneltip rüzgârda sallanan ağaçlara doğru bakmaya başladım.

Kendimi... bir sayı gibi hissediyordum, hem de kesinlikle ucuz olan türden.



Odama geri döndüğümde saat akşam on olmuştu. Koridorda ağır adımlarla yürüyordum. Ayaklarım acıyordu ve sıcak bir duş almayı dört gözle bekliyordum. Günün etkinliklerinden sonra içki içmeye karar vermiştik, ardından akşam yemeğine gidecektik. Daha doğrusu onlar gidecekti ama ben gerçekten o ruh halinde değildim.

Tek kuralın hiçbir kural koymamak hakkında olduğu, sıradan seksin dünyasına hoş geldin, Claire. Anahtar kartımı okutarak odamın içine girdiğimde kaşlarımı çattım. Masanın üzerinde kocaman bir buket gül ve kırmızı kurdelesinin üzerine dikkatle iğnelenmiş küçük beyaz bir kart vardı.

ANDERSON

Okuduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı, ondan gelmişti.

Gergin bir şekilde kartı açtım.

YARIM KALMIŞ BİR İŞİMİZ VAR.
HAFTA SONU İÇİN PARİS'E GEL.
XOXOXOX

"Ne?" diye fısıldadım.

Yatağın üzerine külçe gibi otururak elimdeki karta bakmaya başladım.

Bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Tüm gün ona öfkelendikten sonra bu çok büyük bir sürpriz olmuştu. Kartı yeniden okuyarak teklifini değerlendirdim.

Lanet olası Paris'e gidemezdim. Eve, çocuklara dönmek zorundaydım.

Gözümün önünde, her zaman ziyaret etmeyi hayal ettiğim şehirde üç günü... onunla yalnız olarak geçirdiğim hayali canlandı. Çok eğlenceli olabilirdi.

Kahretsin... Gitmek istiyordum.

Ama gidemezdim. *Kes şunu, Claire. Olan oldu artık.*

Derin bir nefes vererek kendime bir fincan çay yapmaya başladım.

Telefonumun mesaj sesini duydum. Tristan'dan geliyordu.

Hâlâ odana geri dönmedin mi?

Yumuşak bir şekilde gülümserken telefonumu sehpanın üzerine bıraktım. Teşekkür etmek için onu aramamı bekliyordu. Çiçeklere doğru ilerleyerek onlara baktım. Taç yapraklarına dokundum, çiçekler büyüktü ve güçlü bir parfümleri vardı. Fransız gülleri. Güzel kokuyu içime çektim.

O kadar beklenmedikti ki.

Güzel hamleydi, Bay Miles. Güzel hamleydi.

Çocukları kontrol etmeye karar vererek annemi aradım. "Merhaba, canım." Annemin gülüşünü hattın diğer ucundan duyabiliyordum.

"Merhaba, anne. Nasıl idare ediyorsun?"

"Ah, harika zaman geçiriyoruz. Sen nasılsın?"

"İyiyim." Odada volta atmaya başladım. Gergin bir enerjiyle doluydum. "Çocuklar evde mi?"

"Hayır, üçü de spor antrenmanında. Melek gibiydiler."

"Dinle, anne." Gözlerim kapandı. Ben ne halt ediyordum? "Hafta sonu için Paris'te ek bir konferansa davet edildim." Elimle saçlarımı yukarıya kaldırıp sıktım. "Ama gideceğimi sanmıyorum."

"Neden ki?"

"Bunu senden istemek çok olur."

"Ah, hayır. Git, tatlım. Çocuklar ve ben harika zaman geçiriyoruz. Eve ne zaman geldiğin benim için hiç fark etmiyor."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, oğlanlarla geçirdiğim kaliteli zamanı seviyorum. İçini döküp rahatla ve biraz eğlen, Claire. Eğer bunu hak eden biri varsa, o da sensin."

"Ama ya Patrick? Huysuzlanabilir."

"O iyi ve mutlu, Claire. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama seni hiç de özlemiyor."

Göğsüm umutla dolmaya başlarken gülümsedim. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ah." Aklım milyonlarca farklı konuya kayarken duraksadım. "Bunu düşüneceğim. Sana yarın haber veririm, olur mu?"

"Elbette. Saat orada geç olmalı. Biraz uyu ve sabah beni ara. Ama ben, git derim. Paris çok güzeldir ve oraya hiç gitmedin."

"Belki." Omzumu silktim.

"Hoşça kal." Telefonu kapattı.

Sersemlemiş bir halde banyoya girerek sıcak suyu açtım. Bunu düşünmek için bir banyoya ihtiyacım vardı.

Bir saat sonra oturduğum yerde doğrularak musluğu yeniden kapattım. Banyoyu doldurmuş, soğuyunca suyu boşaltmış ve sonra süreci tekrar etmiştim. Zihnim dakikada bir milyon kilometre hızda çalışıyordu.

Tristan, bir hoşça kal bile demeden çekip gitmiş ruh emici bir piç kurusuydu.

Ama sonra... bana gül göndermişti.

Fakat ben gül istemiyordum çünkü bizim aramızdakiler öyle değildi... Belki de düzgün bir şekilde veda edemediği için sadece nazik olmaya çalışıyordu?

O bir piç kurusuydu... ama komik bir piç kurusuydu. Ya da bu sadece bir roldü, ben de oltaya fena takılmıştım.

Ah, Tanrım. Kafam öyle karışmıştı ki.

Eğer Paris'e gidersem, kahkaha ve eğlence garantisi vardı.

Gitmezsem, ona bağlanma şansım hiç yoktu.

O bir çapkındı. Büyük ihtimalle on tane kız arkadaşı vardı. O, bağlanacağın türde bir erkek değildi.

Ama çok eğlenceli.

Son iki gece boyunca o kadar çok gülmüştük ki... Bunun geçici olduğunu bilsem de -o anın içinde- gerçekten çok iyi hissettirmişti.

Kesinlikle bir gelecek veya başka bir şey için şansımız yoktu; bunu zaten biliyordum. Biz farklı iki dünyadan geliyorduk.

Bu gerçeğin farkında olarak biriyle bir hafta sonu geçirmek benim için uygun muydu? Bunu bir süre düşündüm.

Yeterince kalp acısı çekmiştim. Belki de ihtiyatı bir kenara atma vakti gelmişti. Belki de vakit sadece... hayır, gitmemek daha güvenliydi. Sonuçta, ne anlamı vardı ki?

Tek gecelik bir şeyi uzatmanın ne gereği vardı? Zaten çoktan iki geceye uzatmıştık. Bu yeterliydi.

Telefonum çalmaya başladığında, *Tristan* ismi ekranı aydınlattı. Ah, siktir.

Gözlerimi kapatarak cevap verdim. "Alo."

"Anderson."

Sesini duyunca yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ne istiyorsun?" dedim alayla.

Kıs kıs güldü. "Odandaki hediyemi alıp almadığını öğrenmek için aradım."

"Ah," dedim sırıtarak. "Almadım, ben Nelson'ın odasındayım."

"Ne sikim diyorsun? Orada olmasan iyi edersin." Olduğu yerde sesler yüksekti, bir bar veya ona benzer bir yerde gibiydi.

Kıkırdadım. "Çok güzeller."

"O zaman?" diye sordu.

"O zaman ne?"

"Paris'e gel. Hafta sonunu benimle geçir."

Sessiz kaldım.

"Benim en sevdiğim şehirlerden biridir. Sana etrafı gösterebilirim. Birlikte gezebiliriz."

"Çalışacağını sanıyordum?"

"Sadece yarın sabah." Bir kadehin içine düşen buzların sesini duydum.

"Neredesin?" diye sordum.

"Otel barında."

"Yeni kurbanını mı arıyorsun?" diye dalga geçtim.

"Buradaki kimsede istediğim şey yok."

Onu dinlerken dudağımı ısırdım.

"İstediğim şey sende, Claire."

"Bir anda bana karşı duygusal ve muhtaç davranmaya başlamayacaksın, değil mi?"

"Duygusal ve muhtaçla işim olmaz." Kıkırdadı. "Çıplak ve müstehcen bana daha çok uyuyor."

Şapşal gibi gülümsedim. "Uçuşlarımı değiştirip değiştiremeyeceğimi bilmiyorum."

"Jetimizi seni alması için ayarlarım."

"Senin uçağın mı var?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Şirket uçağı."

Düşünürken sessiz kaldım.

"Ee?"

Konuyu değiştirerek, "Güller için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Rica ederim. Resepsiyon çöpe atıyordu, ben de boşa gitmelerini istemedim. Bugünkü yapacağım iyilik buydu."

Berbat yalanı beni gülümsetti.

"Hadi, Anderson. Beni yalvartma."

"Peki."

"Bir görev kabul eder gibi... peki mi?" dedi alaycı bir şekilde. "En azından hevesliymiş gibi davran."

"Hafta sonunu altınızda geçirmek için sabırsızlanıyorum, Bay Miles."

Kahkaha attı. "İşte benim kızım. Yarın seni uçuş saatleri hakkında arayacağım."

"Tamam."

"Ah... Claire," dedi sonradan aklına gelmiş gibi.

"Evet."

"Bu gece Kegel* egzersizlerini yap. O amı hoş ve sıkı istiyorum."

Kahkahaya boğuldum. "Sen bir aptalsın."

"Kişi kendinden bilir işi."

"Hoşça kal, Tristan." Gülümsedim.

Telefon kapandı.

Telefonumu havlu rafına atarak ellerimle ağzımı kapattım.

Hayır demem gerekiyordu.

Ah, Tanrım. Bu plana göre gitmemişti.

* Pelvik taban kaslarının sıkılmasıyla yapılan güçlendirme egzersizinin, cinsel birliktelik ve orgazm amacına atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

7. BÖLÜM

Uçak, Paris havaalanında pistte yavaşça dururken, sinirlerim en yüksek seviyede gergindi. Şimdiden bunun bugüne kadar yaptığım en aptalca şey olduğunu biliyordum ve henüz yapmamıştım bile.

Uçuş görevlisi Anastacia sıcak bir şekilde gülümsedi. "Umarım uçuşunuz iyi geçmiştir?"

"Evet, geçti. Teşekkür ederim."

Bir şey unutup unutmadığımı görmek için etrafa bakındım. Uçak tek kelimeyle gülünçtü. Her şeyiyle lükstü. Tristan'ın kim olduğunu bir an için bile unuttuysam, tam zamanında hatırlamıştım.

Bir Miles.

En başarılı medya imparatorluğunun mirasçısı ve dünyanın en zengin ailelerinden birinin üyesi.

Ayrıca bir hafta önce... ondan nefret ediyordum. Belki de hâlâ durum böyleydi.

Ama onda, daha fazlasını istememe sebep olan bir şey vardı.

Burada olduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Tek yapması gereken birkaç espri ve biraz acıma olmuştu, ben de kendimi kollarına atıp düşünmesi imkânsız olan şeyi yapmıştım. Onunla bir gelecek isteseydim, buradan ayrılıp elde edilmesi zor olanı oynardım.

Ama istemiyordum.

Bunun ne olduğunu biliyordum. Rutinden uzak bir hafta sonu, ucuz bir konferans seksiydi. Bu da benim için sorun değildi. Durumun gerçekliği aslında iyiden de öteydi.

Bir rahatlamaydı.

Onu etkilemek zorunda değildim, söylediği hiçbir şeye inanmak zorunda değildim ve kesinlikle olmadığım biri gibi davranmak zorunda değildim.

Tristan eğlenceli ve rahattı, ayrıca vücuduma şaşırtıcı bir şekilde uyum sağlıyordu. Cinsel becerileri de yanında gelen bir hediye sayılırdı.

Burada olduğum için, başka bir erkekle bu şekilde yakınlaştığım için bir suçluluk hissi dalgası içime dolduğunda midem kasıldı.

Onun her bir santiminden hoşlanıp daha fazlasını arzuladığım için.

Bunun sadece bir gece olması gerekiyordu.

Gelmeden önce Marley'nin söylediği şeyi düşündüm. Hayatı Wade ve kendim için yaşamam gerekmiyor muydu?

Eğer ölen ben olsaydım, Wade'in dokunulmamış ve mutsuz olmasını asla istemezdim.

Onun mutlu ve hayallerini yerine getirmiş olmasını isterdim.

Pazar gecesi New York'a döndüğümüzde, bir daha birbirimizi asla görmeyecektik. Böylece beni beş sene daha idare edecek kadar seksle dolmuş bir şekilde eve gidebilirdim. Dürüst olmak gerekirse, bir kereliğine kendim için bir şey yapmaktan dolayı gururlu hissediyordum.

Hiç benim yapacağım bir şey değildi.

"Araba sizi bekliyor, Bayan Anderson," dedi Anastacia.

"Teşekkür ederim." Merdivenlerden asfalt yola indim, siyah bir araba bekliyordu.

Şoför gülerek arabanın kapısını açtığında, "*Merci**," diyerek içeri girdim.

* Fr. Teşekkürler. (ç.n.)

Arkadaşları onu tarafa çekmek ve dinlemeye başladı ve yüksek sesle Tristan onu ondan uzaklaştırmak için hemen davranmaya gelmemişti. Benimle odada bulunuyordu. Onunla konuşmaya her fırsat kaçırdığım sırada yalan ve aldatmanın hatırlatmaya gülümsedim, hiçbirimiz ikimizin kaçmak yaşadığımızı hatırlatmadı.

Bunların tamamı için yarattığımız hissettiriyordu.

Tamamen değiştiğim kişiden uzak.

Eldivenlerimi beyaz bir yüzü kaşımdaki el çantamın içine koydum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken nefesim titriyordu.

Kapıya kadar yaşlığım en çılgın, en eğlenceli yer burasıydı.

Yarım saat sonra odanın önüne geldiğimizde pencereden dışarı izlemeye devam ediyordu.

[illegible]

Vay canına, gözlerini yumuşatıyordu.

"Dışarıda sabrımız olacak." Şefkatli bir sesle bakarak gülümsedi.

Çantamdan cüzdanımı çıkardım.

"Hayır, hayır, hepsi ödendi," dedikten sonra arkadan çıktı. Kapıdan valizimi aldı, arkadan kapı görevlisine kadar çıkarak gülüp beni tanıttı. "Kapıyı kilitleyin."

Kapıyı kilitlemesi içindeki kapı görevlisi gülümseyerek kalmasını sağladı. "Bu taraftan, Kapıyı kilitleyin," dedi.

Kilitlemesi dinen yüzü, "Merci," dedim.

"Bu revoir," diye seslendi.

Adam beni resepsiyonuna yönlendirdiğinde orada bekledim. Her şey beş saniye sürmemişti. Kimsenin bir dikkatini çekmeden yürüyordum.

Resepsiyondaki kadın, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Tristan Miller'ı görmek için buradayım." Çantamı omuzuna kaldırdım.

Gülümseyerek yüzü yaşlı. "Odanın, lütfen."

"Odaya kilitleyin."

[illegible]

"Evet," diye cevap verdi. "Sizi bekliyor. Kimliğinizi alabilir miyim, lütfen?"

Ehliyetimi uzattığımda inceleyip ehliyet numaramı bilgisayara girdi. Ardından bana bir anahtar uzattı. "Yedinci kattaki Eiffel Kulesi Süiti'ndesiniz," dedi. "İsterseniz sizi yukarı götürebiliriz?"

"Hayır, sorun değil." Gülümsedim. "Kendim gidebilirim." Asansöre binerek yedinci katın düğmesine bastım. Lanet olsun, bu otel üst düzeydi. Kahrolası asansör bile süslüydü.

Alçak sesli, derin bir nefes verdim. Aniden kendimi gergin hissetmeye başlamıştım. Aynada saçlarımı düzeltirken kapılar açıldı.

Vay canına.

Gösterişli bir halı, avizeler ve çılgınca bir lüks... hem de bu sadece koridordu. Anahtarın üzerindeki oda numarasına gelene kadar yürümeye devam ettim. Kapıyı çalacak mıydım?

Hayır. Doğruca içeri girecektim.

Anahtarı okuttuğumda görsel bir şölenle yüz yüze geldim. Kanın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum.

Kocamandı, burası oda falan değildi. Ölçüsüz zenginlikte tam bir apartman dairesiydi. Eiffel Kulesi'ne yukarıdan bakan bir terasa çıkan Fransız kapılarıyla, kremler ve beyazlardan oluşan mükemmel bir şekilde dekore edilmiş güzel bir yerdi. Bir film seti gibiydi, sadece daha iyisiydi.

Aman... Tanrım.

Duvarlara büyük, gümüş yaldızlı aynalar asılmıştı ve beyaz kanepeler vardı... beyaz mı? Beyaz kanepeleri temiz tutmayı nasıl başarıyorlardı? Gergin bir şekilde etrafa bakındım. "Merhaba?" diye seslendim.

Terastan gelen konuşma seslerini duyunca el çantamı bırakarak kapıya doğru yürüdüm. Fransız kapılara, uzun beyaz perdeler asılmıştı.

"Nous devons obtenir une rêsponse â ce sujet puis-je advancer a ce sujet cette semaine[*]*?"* diyen bir ses duyduğumda dışarı göz attım.

Tristan balkonda telefonda... Fransızca konuşuyordu. Bu da neydi? Eh, Fransızcanın konuştuğu varsayılan beş dilden biri olduğunu tahmin ediyordum. Başını kaldırıp bakınca beni gördü ve nefes kesici bir gülümseme yolladı. Bir dakikaya geleceğini anlatırcasına bir parmağını yukarı kaldırdı.

Onunla karşılaştığım, pahalı takım elbisesiyle mükemmel göründüğü, telefonda konuşurken bir eli pantolonunun cebinde volta attığı ilk günü hatırladım.

Dejavu.

Olduğu kişiden ve geçimini sağlamak için yaptığı işten hoşlanmadığımı hatırlayınca başımı öne eğdim.

Tanrım, Claire... ne yapıyorsun sen? Oyuna geri dönmek için başka birini bulamadın mı?

"Je dois conclure[**]*,"* dedi her kimle konuşuyorsa. Beni izleyerek gülümserken seksi bir şekilde göz kırptı. "Bir dakika," dedi sessizce ağzını oynatarak.

Sabırsızmışım gibi davranıp gözlerimi devirdim ama aslında değildim. Onun Fransızca konuşmasını bütün gün dinleyebilirdim. "Hadi," dedim fısıldayarak.

"Malade, je vais vous envoyer un message dans la matinêe. Je vais avoir besoin du rapport d'ici lundi s'il vous plait[***]*,"* dedi derin ve seksi sesiyle.

"Acele et," diye mırıldandım ona takılarak.

Gülümsemesine engel olmak için altdudağını ısırırken bana şaplak atacağını anlatır gibi elini yukarı kaldırdı.

"Sözler, sözler," diye cevap verdim sessiz bir şekilde.

Yanımdan yürüyerek geçip daireye girerken telefonda konuşmaya devam ediyordu. *"Oui, s'il vous plait*[****]*."*

---

[*] Fr. Bu konuda bir cevap almamız gerekiyor, bu hafta bu konuda ilerleyebilir miyim? (ç.n.)

[**] Fr. Sonuçlandırmak zorundayım. (ç.n.)

[***] Fr. Hastayım, sabah sana bir mesaj göndereceğim. Pazartesiye kadar rapora ihtiyacım olacak, lütfen. (ç.n.)

[****] Fr. Evet, lütfen. (ç.n.)

Bir buz kovası, bir şişe şampanya ve iki kadehle birlikte geri döndü. Telefonu omzuyla kulağı arasında tutarken şampanyayı patlatıp iki kadehi doldurdu.

Eğilip beni öptükten sonra bir kadeh şampanya uzattı.

Ağzımı oynatarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Kendine hâkim olamıyormuş gibi beni yeniden öptüğünde, hattın ucundaki bir kadının dakikada bir milyon kilometre hızla Fransızca bir şeyler söylediğini duyabiliyordum.

"O kim?" Kaşlarımı çattım.

"Kişisel asistanım," diye fısıldadı. Kadının söyleyeceklerini bitirmesi çok uzun zaman alıyormuş gibi başını iki yana salladı. "*Oui, oui, nous en parlerons lundi. Je dois y aller. Au revoir,*" diye cevap verdi.

Karşı taraf konuşmaya devam ederken dinleyen Tristan sabırsızca gözlerini devirdi.

Şampanyamdan bir yudum alarak gülümsedim. Serin, taze tat dilimde dans ediyordu. Ah... evet. Şampanya şişesini inceledim, iyi kaliteli bir içkiydi.

"*Okay, je dois y aller. Passer un bon week-end, au revoir*," dekten sonra aramayı bitirip telefonunu tamamen kapatarak bana döndü.

"Sonunda."

Beni kollarına aldı. "Anderson." Kasıklarını benimkilere bastırırken gülümsedi. "Seni burada görmek ne güzel."

Şapşal bir şekilde gülümsedim. Üzerimde bir kule gibi dikiliyordu. Boyu en az 1.90'ın üzerinde olmalıydı. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde dağılmıştı ve dudakları *gel becer beni* renginin kusursuz bir tonundaydı.

"Eh, senin için üzüldüm." Omzumu silktim. "Bu bir acıma randevusu." Görkemli dairede etrafıma bakındım. "Gerçi tüm hafta sonumu bu çöplükte geçirebilir miyim ondan emin değilim."

* Fr. Evet, evet, bunu pazartesi konuşacağız. Gitmek zorundayım. Hoşça kal. (ç.n.)

** Fr. Tamam, gitmeliyim. İyi hafta sonları, hoşça kal. (ç.n.)

Kıkırdadı. "O ukala ağzını gerçekten seviyorum." Kasıklarını bir kez daha bana bastırdı. "Sonradan onu sikmem gerekebilir."

Beni tekrar öpmeye başlarken kıs kıs güldüm. Bu seferki öpücükte biraz da dil vardı. Sanki beni... tam oradan yalıyor gibiydi. İçimdeki tüm kasların onaylarcasına gerildiğini hissettim.

Geriye doğru bir adım attı ve elini Eiffel Kulesi'nin olduğu yere uzattı. "Paris'e hoş geldin."

"*Oui, oui*." Gülümsedim.

Masanın yanındaki bir sandalyeyi çekip otururak kadehimi yeniden doldurdu. "Uçuşun nasıldı?"

"İyi." Aklımdan bir düşünce geçerken kaşlarımı çattım. "Fransız bir kişisel asistanın mı var?"

"Evet." Sıradan bir şeymiş gibi omzunu silkti. "Burada çok zaman geçiriyorum."

"Ne kadar çok?"

Sorumu düşünürken kafasını kaşıdı. "Belki yılın dört veya beş ayı," diye cevap verdi sanki hiç önemli değilmiş gibi.

"Yılın üçte birinde burada mı yaşıyorsun?" diye sordum şaşırarak.

"Evet." Şampanyasından bir yudum aldı. "Erkek kardeşlerim Elliot, Christopher ve ben Fransız, İngiliz ve Alman departmanlarını paylaşıyoruz. Sırayla yapıyoruz, böylece birimiz her zaman orada bulunuyoruz."

"Neden her biriniz bir ofisi almıyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü o zaman," dedi şampanyasını yudumlarken. "Hepimiz dünyanın diğer ucunda birbirimizden uzakta yapayalnız yaşıyor olurduk. Bu şekilde hem aynı işi yapıyoruz, hem sorumlulukları paylaşıyoruz, hem de birbirimizi görüp her zaman konuşma fırsatı buluyoruz."

"Kardeşlerinle yakın mısınız?"

"Evet." Bu garip bir soruymuş gibi kaşlarını çattı. "Onlar en iyi arkadaşlarım. Çok uzun zamandır birlikte yalnızdık."

* Fr. Evet, evet. (ç.n.)

"Yalnız mı?" diye tekrar ettim. "Ebeveynlerinizin hayatta olduğunu sanıyordum?"

"Ah, hayattalar. Ama demek istediğim..." Cevabını düşünür gibi duraksadı. "Genç yaşta hep birlikte yurtdışına yatılı okula gittik. Aynı odayı paylaştık ve neredeyse her zaman sadece dördümüzdük."

"Oh." Şampanyamdan bir yudum alırken kendimi onu şekillendiren yıllar hakkında milyonlarca soru sormak isterken buldum. "Nasıl oldu da yatılı okula gittiniz?"

"Dil öğrenmek için." Omzunu silkti. "Diğer şeylerin yanında."

"Hepiniz birden çok dil biliyor musunuz?"

"Evet. Bu işin içindeyken bilmek zorundayız." Manzaraya doğru bakarken derin bir nefes verdi. "Her zaman Miles Medya'yı devralmak için eğitim alıyorduk. Hiçbir zaman olamadık..." Kısa kesmek ister gibi sustu. Konunun onu rahatsız hissettirdiği belliydi.

"Şimdi anlam kazandı o zaman," diye araya girdim.

"Ne?"

"Neden bu kadar pis ağızlı bir terbiyesiz olduğun. Çocukken hiç disiplin görmemişsin."

Gülümsedi.

"Bahse varım yatılı okuldaki tüm kadın hocalarını beceriyordun."

Kafasını arkaya atarak kahkaha attı. "Düşündüm de, aslına bakarsan onu yapan Jameson'dı."

"Gerçekten mi?" dedim şaşırarak. Jameson onun büyük erkek kardeşi ve Miles Medya'nın CEO'suydu. İkimiz de gülerken gözleri yüzümden ayrılmadı.

"Şimdi, artık beni buraya getirttiğinize göre Bay Miles, benimle ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Hımm." Bakışları benimkileri buldu. "Olasılıklar gerçekten sonsuz."

Gülümsedim.

"Üç seçeneğin var, Anderson."

"Evet."

"Ukala ağzını sikebilirim."

Sessizce güldüm. Aslında bu, kulağa oldukça iyi geliyordu.

"Ya da önümde eğilirsin, ben de sana Eiffel Kulesi'nin bana ait olan versiyonunu verebilirim."

Kıkırdadım. Çok komikti. Bu şeyleri nereden uyduruyordu?

"Ya da..." İçkisinden bir yudum alıp sıradan bir şekilde omzunu silkti. "Sanırım seni yemek, dans veya eşit derecede sıkıcı başka bir şey için dışarı çıkarabilirim."

Ona bakarak gülümsedim.

Seksi bir şekilde kaşını kaldırdı. "Evet?"

Odaklanıyormuş gibi numara yaparken gözlerimi kıstım. "Akşam yemeği ve dansı seçiyorum, teşekkürler."

Gözlerini devirdi. "Iy, onu seçeceğini biliyordum. Sıkıcısın. Sikimi emme fırsatın varken neden dans etmek istiyorsun ki?"

Yüksek sesle ve özgürce bir kahkaha attım. Bu adamla yaptığım konuşmalar beni öldürüyordu.

"Ne?" diye sordu sırıtarak.

Bir süre onun güzel yüzüne bakmaya devam ettim. "Tristan Miles, daha önce senin gibi biriyle asla tanışmadım."

"Aynı şekilde." Kadehini yukarı kaldırdı. "Kadeh kaldıralım."

Şampanyamdan büyük bir yudum alarak onunkiyle tokuşturdum.

"Meni yutmaya," dedi.

Bu da ne be? Burnumdan nefes çekince içki ağzımdan fışkırıp masanın her yanına yayıldı. Kahkaha atarak, "Bugün aklını oral seksle bozdun," dedim.

Sandalyesinde arkaya yaslandığında gözleri yaramaz bir şekilde parlıyordu. "Çünkü tek düşünebildiğim şey bu."

"Tristan." Sandalyemde öne doğru eğildim.

Beni taklit ederek o da öne eğildi. "Evet, Claire."

"İyi bir çocuk olursan belki istediğini elde edebilirsin."

Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Ya da kötü bir çocuk olur, yine elde ederim."

Aramızdaki hava çatırdadığında gözlerimiz birbirine kenetlenmişti ve midem heyecanla kasılıyordu.

Sanırım o iki cümle Tristan Miles'ı tamamen özetliyordu.

Burada iplerin kimin elinde olduğu konusunda kendimi istediğim kadar kandırabilirdim.

İkimiz de bende olmadığını biliyorduk.

Tristan

Yoğun ve hareketli bir restorandaydık. Saat gecenin biriydi, barda yan yana oturuyorduk.

Ortamın havası gürültülü ve neşeliydi, her taraftaki hoparlörlerden müzik sesi duyuluyordu.

Akşam yemeği yemiştik, ayrıca ne kadar uzun olduğunu bile bilmediğim bir zamandan beri hiç böyle çok gülmemiştim.

Claire Anderson çok eğlenceliydi.

Çakırkeyif olmuştu ve her geçen saniye daha da rahatlıyordu. Bu hali hoşuma gidiyordu. Demek istediğim, o her şekilde hoşuma gidiyordu ama savunmalarını indirdiği zaman en iyi halinde oluyordu.

Üzerine oturan ince askılı siyah bir elbise ve stiletto ayakkabılar giymişti. Kalın, omuz hizasındaki saçlarını açık bırakmıştı ve çok az makyaj yapmıştı.

Ne kadar seksi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Çok garipti, daha önce çekici bulmadığım her şey onda vardı.

Onda ilgimi çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama kendimi her kelimesini dikkatle dinlerken buluyordum.

"Söylesene." Elimi tutarak gülümsedi. "Nasıl oluyor da hâlâ bekârsın?"

O gülümsemeye devam ederken birleşmiş ellerimizi kaldırıp dudaklarıma yaklaştırdım, elini öptükten sonra omzumu silktim.

"Kaç yaşındasın?" Kaşlarını çatmıştı.

"Kaç yaşında olmamı istiyorsun?"

"Bunu ancak bir fahişeysen söylersin."

Gözlerimi irice açtım. "Olmadığımı nereden biliyorsun? Marley'nin seni baştan çıkarmam için bana para ödemediğini nereden biliyorsun?"

Kahkaha atmamak için uğraşırken dudaklarını kıvırdı. "Sana ne kadar ödüyor?"

"Dünyada buna yetecek kadar para yok." İçkimden bir yudum alırken kadehimin içine doğru sırıttım. "Seni tatmin etmek pis bir iş. Yutabileceğimden daha büyük bir lokma ısırmışım. Maaşıma zam talep ediyorum."

Barda yanımızda oturan kadın bana baktı, ardından iğrenmiş gibi diğer tarafa doğru döndü.

Gözlerim irileşti. Beni duymuştu. Claire kafasını arkaya atarak kahkaha attı.

Kadının koluna hafifçe vurdum. "Bana para ödemiyor," diye fısıldadım. "Onu bedavaya baştan çıkarıyorum." Parmaklarımı göğsümün üzerinde çapraz yaptım. "Hem yutmuyorum. Sadece yalama."

Claire kendini kaybederek çılgınca gülmeye başladığında ben de kendimi gülerken buldum.

Sonra ciddileşerek bir süre onu gülerken izledim çünkü kadına söylediğim şey doğru bile değildi.

Claire Anderson beni baştan çıkarıyor.

"Soruma cevap ver," dedi.

"Otuz dört yaşındayım."

"Ve hâlâ bekâr mısın?" Yaşımı düşünürken kaşlarını çattı. "Bu nasıl mümkün oluyor?"

İçkimden bir yudum aldım. "Bilmiyorum." Omzumu silktim. "Zaman içerisinde dört ciddi ilişkim oldu."

"Hiçbiri de başarılı olmadı mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çok meraklısın, Anderson."

Kıkırdadı. "Biliyorum. Sonra sen de bana bir soru sorarsın."

Gülümseyerek kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Şimdi bir tane düşünmeye başlıyorum." Konsantre olur gibi gözlerimi kıstım.

"Ee," diye ısrar etti. "Önce benim soruma cevap ver."

Bunu nasıl söyleyecektim... bombok durumdayım ve bende bir sorun var mı?

Yıllardır bir şey arıyorum ama aslında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok mu?

Sadece kolay versiyonu söyle.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Çıktığım kızların hepsi güzel, hatta mükemmeldi." Dikkatle beni dinliyordu. "Ama işler son noktaya geldiğinde, onlar için savaşmak istemedim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tarihin kendini tekrar etmesi gibi, benim de ilişkiler için bir zaman sınırım var gibi görünüyor." Şaşkınlığı karşısında gülümsedim. "Son kullanma tarihi gibi."

"Son kullanma tarihi," diyerek dudak büktü. "Bu da ne demek oluyor? Onlarla kaç kere seks yapıyorsun?"

Çifte anlamı fark ederek güldüm. "Hayır, öyle değil... Tanrı aşkına."

Elini bacağımın üzerine koydu.

"Biriyle tanışıyorum, sonra bir rutine dönüşüyoruz ve..." Duraksadım.

"Ne?"

"Bana âşık oluyor. Yanıma taşınmayı, evlenmeyi ve bebek yapmayı istiyor. Ben de bir sebepten onda bir sorun buluyorum, ardından geri adım atmaya başlıyorum."

Dikkatle beni dinliyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum." İçkimden bir yudum aldım. "Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Sahip olduğum ikinci kız arkadaşım büyük ihtimalle aradığım kadındı. Ona bayılıyordum. Ayrıldıktan sonra yıllarca üzüldüm."

"Ama onu sevmiyor muydun?"

"Bilmiyorum." Elimi bacağımdaki elinin üzerine koydum.

"Bu yüzden seni terk mi etti?"

"Hayır. Ben onu terk ettim."

"Ama yıllarca bu yüzden üzüldüysen neden ona geri dönmedin?"

"Dönmek istemedim."

Beni izlerken kaşlarını çatmıştı.

"Yani, aşk ne ki?" Düşünürken altdudağımı ısırdım; bu derin konunun içine nasıl girmiştik? "Demek istediğim, birine âşık olmanın anlamını açıklasana, Anderson. Çünkü ben yapamam, ne kadar uğraşırsam uğraşayım açıklayamam."

"Hımm." Bir süre düşündü. "Bence âşık olmak, sikmek istediğin bir en iyi arkadaşın olması gibi."

Sırıttım. "Bu kulağa sapıkça geliyor."

"Biraz öyle." Kıkırdadı.

Bir süre onu izledim. "Kocan nasıl biriydi?"

Omuzları anında çöktü. "O..." Yüzünden üzgün olduğu anlaşılıyordu. "O harika bir adamdı. Gururluydu." Odağı benden kayıp barın üzerinde bir noktaya çevrildi. "Onu her gün özlüyorum."

Elimle onun elini sıktım. "Ne çeşit bir eştin?" diye sordum.

Konuyu değiştirme şeklim onu gülümsetti. "Harika bir eştim."

"Gerçekten mi?" Yalandan şok olmuş gibi yaptım. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Güldü. "Belki sadece fena olmayan bir eştim."

"Ve çocukların mı var?" diye sordum.

"Hı-hı, üç oğlan."

Burnumu kırıştırdım. "Gerçekten buna inanamıyorum."

"Neden?" dedi alayla.

"Daha önce hiç çocuklu biriyle birlikte olmamıştım."

"Ne? Hiç mi?"

"Hayır."

"Neden ama?"

"Bilmiyorum. Düşününce, aslında biraz garip. Çekici bulduğum çok belirgin bir kadın tipi var."

Gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Bekle, ben tahmin edeyim."

Kıkırdayarak içkilerimizin tazelenmesi için elimi yukarı kaldırdım. İyice sarhoş olmuş gibi hissediyordum. "Lütfen et."

"Ateşli vücut."

Onaylamak için kadehimi eğdim.

"Genç."

"Doğru."

Düşünürken gözlerini kıstı. "Sarışın diyorum."

"Tam isabet." Kıs kıs güldüm. "Her seferinde."

Gözleri neşeyle dans ediyordu. "Yani senden genç, ateşli bir vücudu olan doğal bir sarışın olmalı."

"Aşağı yukarı."

"Başka nelere sahip olmalı?"

Düşünürken dudaklarımı büzdüm. "Modaya uyan kızları severim."

"Modaya uyan kızlar," diye tekrarlarken dudağını büktü. "Bu da ne demek?"

"Neden bilmiyorum ama modayla ilgilenen kızlardan hoşlanıyorum."

"Yani... model gibi mi?" Kaşlarını çatmıştı.

"Hayır, illa ki model değil ama güzel giyinmeyi seven ve kendilerine bakan kızlar."

"Kol çantaları."

Omzumu silkerek sırıttım.

"Kolunda iyi görünecek kızlardan hoşlanıyorsun."

"Muhtemelen." Benzetmesi karşısında kıkırdadım. "Neden, sen erkeklerde neyi seversin?"

Düşünürken kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nelerden hoşlandığımı bilmiyorum. Wade'den önce sadece iki erkek arkadaşım oldu... sonra da sen."

Ona bakarak gülümsedim. Çok fazla olmamasından hoşlanmıştım. "Peki benimle ilgili neden hoşlandın?"

"Ee." Ciddileşti. "Seni dönüştürmek istedim."

"Beni dönüştürmek mi?" İçkimden büyük bir yudum alırken kaşlarımı çattım. "Neye?"

"Bir anne becerene*."

Burnumdan nefes alınca içkim çenemden aşağı aktı. "Ne?" dedim ağzımdan tükürükler saçarken.

"Tristan Miles'ı resmen bir anne becerene dönüştüren kadın olarak tarih kitaplarına geçmek istiyorum."

Bir peçete alıp yüzümü silerken kahkaha attım.

Bu kadın cidden eğlenceliydi. Onu başından tutarak sandalyesinden hafifçe kaldırdım. Etrafımızdaki herkes sarhoş hareketlerimizi izliyordu. "Eğer yaşlı bir ördekle sikişmenin bu kadar eğlenceli olduğunu bilseydim, bunu çok önceden yapardım," diye fısıldadım kulağına doğru.

Gülerek montumun altından bana bir yumruk atıp tutuşumdan kurtuldu. Aşırı abartılı bir şekilde saçlarını düzeltti. "Şunu bilmelisiniz ki, Bay Miles, ben yaşlı bile değilim."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz sekizim."

Gülümsedim. "Benden sadece dört yaş büyüksün."

"Neden, sen kaç yaşında olduğumu düşünüyordun ki?"

"En az..." Rasgele bir sayı düşünürken sırıttım. "Altmış."

"Tristan!" diye bağırdı.

Kafasının arkasını tutarak öpmek için onu kendime çektim. Dudaklarıma doğru gülümsedi. "O sihirli dudaklarınla son yaptığın yorumu yumuşatmaya çalışma," diye fısıldadı.

Kimse duyamasın diye dudaklarımı kulağına yasladım. "Peki ya sihirli dilim?"

Sırıttı.

* Normalde küfür olarak kullanılan 'Motherfucker' kelimesi, bir anne olan Claire'in Tristan'la cinsel ilişkisine atıfta bulunularak kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

"Dilimle çok iyi olduğumu biliyor muydun?" Hafifçe kulağını dişlediğimde kıkırdayarak benden kaçmaya çalıştı. Dışarıdaki insanlara nasıl görünüyorduk acaba? Ergenler gibi oynaşıyorduk.

"Güçlü yanlarınızın oldukça farkındayım, Bay Miles."

Yüzünü tutarak onu öptüm. Nerede olduğumuza dair tüm odağımı kaybettiğimde gözlerim zevkle kapandı.

Ah, bu kadın... bana her şeyi ve herkesi unutturuyordu. Gözlerimi yeniden açtığımda, bana hülyalı bir şekilde gülümsediğini gördüm. "O bakış da neyin nesi?" diye sordum.

Düşünceli görünmeye başlayarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tüm ciddiyetimle, Tristan, teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana gülmenin nasıl hissettirdiğini hatırlattığın için."

Yumuşak bir şekilde tebessüm ettim, ardından bir süre birbirimizi izledik. Aniden onunla hemen yalnız kalma ihtiyacıyla çarpıldım. "Eve gitmeye hazır mısın, Anderson?"

"Evet, hazırım, anne beceren."

Kahkaha atarak onu tabureden indirdim. "Şansa bakın ki, sen de bir annesin. Ne kadar da uygun."

8. BÖLÜM

Tristan

Saat geç olmuştu ve saatlerdir iş üstündeydik. Altımda yatan Claire'in sırtının geriliş şekli boşalmaya yakın olduğunun habercisiydi. Terden sırılsıklamdım ve onu yatağa çivilerken kendimi kollarımın üzerinde yukarıda tutuyordum.

O altımda inliyorken başımı geriye atarak zevkle gözlerimi kapattım.

Islak bedeni benimkinin etrafında dalgalanıyor, beni içine çekiyordu. Birbirine çarpan tenin sesi odada yankılanıyordu.

İşte bu onun en iyi haliydi. İşte bu beni avucunun içine aldığı andı.

Orgazmla sarhoş olmuş, bitap düşmüş ve söylediği şeyleri filtrelemeyi beceremeyen hali.

Savunmasız ve yumuşak.

Beni kendisine doğru çekmek için uzanarak, "Tris," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var."

Dudaklarımız birbiriyle çarpıştığında, patlamak üzere olan şey sadece taşaklarım değildi.

Lanet olası kafamdı. Bu kadın beynimi kızartıyordu.

Sertçe kasıldığında bir orgazm dalgası aramızda patladı ve aynı anda inledik.

İkimiz de nefes nefese yarı güler haldeyken, bana tutunuyordu. Kalplerimiz birlikte hızla atıyordu.

İçinden çıkmaya yeltendiğimde beni daha sıkı tuttu. "Hayır, Tris," diye fısıldadı. "İçimde kal."

"Seni ters çevirmeme izin ver, bebeğim." Onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Kendimi daha fazla tutamayacağım."

İçinden çıkıp onu yan tarafına döndürdüm ve bacağını kaldırarak yeniden içine girdim. Onu kollarımın arasında sımsıkı sardım. Ben şakağını öperken uykulu bir şekilde gülümseyerek, "Böyle daha iyi," diye fısıldadı. Vücudunu sımsıkı tutarken boynunu öptüm.

Dün gece de aynı bu şekilde bedenlerimiz birleşmiş halde uykuya dalmıştık. Bir bütün gibi.

Claire Anderson.

Bana yaşattığı orgazm sarhoşluğu, sonrasında yaşadığım sarhoşluğun yarısı kadar bile iyi değildi.

Onu bu şekilde kollarımda tutarken yakınlığımız aramızda bir ehir gibi akıyordu ve sadece bir anlığına...

O, benimdi.

Claire

Kocaman gerinerek yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. 'lanrım. Bu kadar iyi uyumayalı yıllar olmuştu.

Yana doğru döndüğümde sırtüstü yatan Tristan'ı gördüm. Bir kolunu kafasının arkasına koymuş, diğeriyle telefonunda geziniyordu. Beyaz çarşaf kasıklarının etrafında toplanmıştı ve kaslı karnını sergiliyordu.

Uyanmak için ne manzaraydı ama. "Günaydın."

Sesimi duyunca gülümsedi ve öpmek için yanıma doğru eğildi. "Günaydın." Bana bakarak seksi bir şekilde sırıtırken eli çenemde oyalandı.

"Neden bu kadar erken uyandın?" diye sordum.

"Saatlerdir uyanığım. Uyuyamadım," diye mırıldanıp telefonunda gezinmeye devam etti.

"Neden?"

"Tüm o horlaman yüzünden. Sanki bir yaban domuzuna sarılarak uyumak gibiydi. Vahşi bir gece tabirine yeni bir anlam kattı."

Kıkırdayarak kendimi uyandırmak için gözlerimi ovaladım.

Telefonuna odaklanıp, "Instagram'daki kullanıcı adın ne?" diye sordu.

"Ha?" Ona doğru baktım.

"Bir saattir seni arıyorum. Adın ne?"

"Instagram hesabımı bulmak için mi erken kalktın?" Kaşlarımı çattım.

Ekranına bakmaya devam ederek dümdüz bir sesle, "Adın," diye cevap verdi.

"Özel hesabım var."

"Ve?"

"Ve... özel."

Bakışları bana odaklandı. "Bana söyleyemeyecek misin?"

"Hayır." Gülümsedim. "Elli kadar takipçim var. Neredeyse hepsi aileden. Ben, çocuklarım ve kişisel şeyler. Heyecan verici hiçbir şey yok. Seni temin ederim."

Dirseğinin üzerinde doğruldu. "Ne? Göremez miyim yani?"

Öfkesi gülümsememe neden oldu. "Tristan, neden görmek isteyesin ki?" Doğrularak yataktan çıktım. "Sadece çocuklarımla ilgili şeyler. Spor aktiviteleri, doğum günleri, evcil hayvanlar... onun gibi saçmalıklar."

"Belki de gecenin yarısını senin içinde geçirdiğim için çocuklarının neye benzediğini görebileceğimi düşünmüştüm."

Siniri karşısında gülümsedim. "Hayır. Aslına bakarsan göremezsin." Sabahlığımı omuzlarımın üzerine attım. "Çocuklarım senin için yasak bölge ve tartışmaya açık değil." Banyonun içine girerek kapıyı kapattım. "Güven bana, Tristan," diye kapının arkasından seslendim. "Diğer kız arkadaşlarının Instagram hesapları gibi olmaz. Benim yerime onların hayatını takip edebilirsin." Geri geldiğimde telefonuyla ilgilenmeye devam ettiğini gördüm. Sinirlenmiş gibi telefona ters ters bakıyordu.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordum.

Umursamaz bir şekilde, "Hımm," diye homurdandı. "Ben telefonunu çalıyorum, sikimin bir fotoğrafını çekip senin..." Tırnak işareti yapmak için parmaklarını kaldırdı. "'Kişisel Instragram hesabında '*Paris, #siki-seviyorum*' başlığıyla paylaşıyorum."

Kıkırdadım. "Bu harika bir *hashtag*."

Telefonu yana doğru atarak beni sırtüstü yatırdı. "Beni yaralıyorsun, Anderson." Dudaklarımı öptü. "Neden çocuklarını göremiyorum?"

Parmaklarımı koyu renkli kirli sakalının üzerinde gezdirdim. "Neden olduğunu biliyorsun." Onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Bizim aramızdakiler öyle bir şey değil."

Bir süre bakışlarını benden ayırmadı, sonra da sözlerimi değerlendiriyor gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Ee?" diye sordum. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Hiçbir şey." Ön kolunu gözlerinin üzerine koydu.

"Tris." Kolunu yüzünden çektim.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Şu muhtaç hale gelen adama bakın."

"Muhtaç hale gelmiyorum," diye tersledi hakarete uğramış gibi.

"Bu ne o zaman?"

"Bu..." Kendini ifade etmeye çalışarak kaşlarını çattı. "Siktiğimin muhtacı değilim, Claire. Bütün hayatım boyunca hiç muhtaç olmadım."

"Eğer öyle diyorsan." Gülümseyerek onu öptüm. Onu sakinleştirmeye çalışarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Beni gezmeye götürün, Bay Miles. Paris'i bana kendi gözlerinizden gösterin."

Sakinliğine yeniden kavuşunca beni sırtımın üzerine yatırarak ellerimi yukarıya kaldırdı. "Paris'i görebileceğin tek yol sikimin ucunda olacak."

Kıkırdadım. "Sen bir seks manyağısın."

Altdudağımı ısırıp çekerek uzattı. "Bunu zaten tespit etmiştik."



Mum ışığı yüzlerimizde titreşiyordu.

Tristan'ın Paris'teki en sevdiği restorandaydık. Bizim için sipariş vermişti ve yemin ederim birisiyle Fransızca konuştuğu her seferinde, aklımı azar azar kaybediyordum.

Rüya gibi bir gündü. *Louvre*'a* ve *Eiffel Kulesi*'ne gitmiştik. Ardından göz alıcı mağazaların olduğu cadde *Champs-Élysées*'de** dolaşmıştık. *Arc de Triomphe*'ı*** ziyaret etmiş, sonra da *Notre Dame*'ın enkazına gitmiştik. Tristan bir ara neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. O kiliseyi seviyordu ve yanmadan önce pek çok kez ziyaret etmişti. Masanın üzerinden uzanarak elini tuttum. "Teşekkür ederim, Tris. Hayatımın en iyi günlerinden biriydi."

Bana bakarak sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Gerçekten, tüm hayatım boyunca en sevdiğim günlerden biriydi."

Elimi sıkarken gözleri nazik bir şekilde parlıyordu. "Memnun oldum. Burası güzel bir şehir."

"Ah... gerçekten öyle," dedim coşkuyla. "*Eiffel Kulesi* ve ah, *Louvre*." Günün üzerinden geçerken başımı iki yana salladım. "Burada olduğuma bile inanamıyorum, biliyor musun?"

Bana bakarken gülümsüyordu. Şarabından bir yudum alarak, "Ve henüz sona ermedi. Sana bir sürprizim var," dedi.

"Gerçekten mi?" Gülümsedim.

"Bu geceki *Moulin Rouge*'**** için biletlerimiz var."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Buraya kadar gelip onu görmeden gidemezsin." Seksi bir şekilde gülümsedi.

"Ah," dedikten sonra coşkuyla devam ettim. "Tanıdığım en iyi tur rehberisin. Burası hakkında çok şey biliyorsun."

---

* *Louvre Müzesi*. Dünyanın en büyük sanat müzesi. (ç.n.)

** *Şanzelize Caddesi*. Paris'in en ünlü caddesi. (ç.n.)

*** *Zafer Takı*. Paris'te bulunan tarihi anıt. (ç.n.)

**** *Kırmızı Değirmen*. *Elit* erotik şovları, yetişkinlere yönelik eğlence programları ve kankan dansı ile dünyaca ünlü kabare. (ç.n.)

"Burada çok vakit geçiriyorum."

"Her zaman aynı otelde mi kalıyorsun?"

"Her zaman, hem de aynı odada."

"Hep aynı odada mı kalıyorsun?"

"Evet." Kıkırdadı. "Tanıdık bir ortamda olursam kendimi daha çok evimde hissediyorum."

"Bu nasıl bir şey?" Kaşlarımı çattım. "Kendi başına dünyayı gezmek nasıl bir şey?"

"Yalnız değilim. Gittiğim her yerde arkadaşlarım var. En son burada olduğum zaman nerede kaldıysak oradan devam ediyoruz sadece."

Bir süre onu izledim. "Burada bir bayan arkadaşın var mı?"

"Sabit biri yok."

Bunun beni bu kadar mutlu etmemesi gerekiyordu. "New York'ta nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

"Tribeca'da bir çatı katım var."

"Ah." Kaşlarımı çattım.

"Sen nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

"Long Island'da bir evim var."

"Long Island mı?" dedi şaşırarak. "İşe her gün oradan mı gidip geliyorsun?"

"Evet." Omzumu silktim. "Çocukların büyürken bahçesi olan bir evleri olmasını istedik."

"Hımm." Bir süre cevabımı düşündü. Dirseğini masaya yaslayıp çenesini elinin üzerine yerleştirdi.

"*Moulin Rouge*'a seninle birlikte gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," dedim derin düşüncelere dalarak.

"Nedenmiş o?"

Mahcup bir şekilde tekrar omzumu silktim. "Memeleri dışarıda tüm o güzel, genç kızlar."

Bana bakarak gülümsedi.

"Kıskanabilirim." Şarabımdan bir yudum alırken tebessüm ettim. "Güzel kadınlarla çıkıyor olmalısın."

O da şarabından bir yudum aldı ama cevap vermedi. Soru aramızdaki havada asılı kalmıştı. "Bugün gördüklerin içinde en sevdiğin şey neydi?" Konuyu değiştirmişti.

"Dürüstçe mi yanıtlayacağım?"

"Tabii ki."

"Sendin."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

"Bugün gördüğüm en güzel şey sendin, Tristan Miles."

Aramızdaki hava girdap gibi dönerken masanın üzerinden elimi tuttu. "Beni gerçekten nasıl etkileyebileceğini biliyor musun, Anderson?"

"Nasıl?"

"*G-string*'ine kadar soyunup üstsüz kalabilir ve bu gece *Moulin Rouge*'da sahneye çıkıp benim için dans edebilirsin."

O dehşeti hayal ederken kıkırdadım. "Binayı tahliye ettirmek istemem."

Çenesini eline tekrar koyarak bana yavaş, seksi bir şekilde gülümsedi. "Diğer kadınlar senin güzelliğinin yanında sönük kalırdı."

Gülünç ifadesi karşısında sırıttım.

"Herhangi bir sahnede," diye fısıldarken bakışları benimkilere odaklanmıştı.

Midem tatsız bir şekilde kasıldı.

Aramızdaki hava elektrikle yüklüydü ve bu şekilde hissetmemem gerektiğini biliyordum. Bu artık her neyse... ama o böyle tatlı şeyler söylediğinde göğsümün içinde bir şeyler hissetmemek elimde değildi.

Tüm gün gülmüş, el ele tutuşmuş ve âşık çocuklar gibi oynaşmıştık.

Tristan Miles'ın bir zamanlar düşündüğüm kadar sert olduğundan emin değildim.

"Ayrıca cevap hayır," dedi yumuşak bir şekilde.

"Neye?" Ne hakkında konuştuğunu anlayamamıştım.

"Daha önce güzel kadınlarla çıkıp çıkmadığımı hatırlamıyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Çünkü," diye fısıldarken gözleri dudaklarıma indi. "Şu anda tek düşünebildiğim... sensin."

Birbirimize bakarken kalbim çok daha hızlı atıyordu. Masanın karşı tarafına geçip onu kollarıma alarak öpmek istiyordum.

Ama yapamazdım.

Yaşadığımız şeyin bundan çok daha fazlası olduğunu, güzel sözlerinin derin bir anlamı olduğunu hayal edemezdim. Çünkü o bir fanteziydi, bir hafta sonu kaçamağından başka bir şey olamazdık. Hayatlarımız çok farklıydı. *Biz*... çok farklıydık.

Bunu biliyordum.

"Herkes beni bu gece *Moulin Rouge*'da çıplak gördüğünde ne olacak?" diye sordum.

"Erkekleri uzak tutmak için kavga ediyor olacağım." Kıs kıs güldü. "Büyük ihtimalle kadınları da."

Kıkırdayarak şarabımı elime aldım. Kadehimi uzatarak onunkiyle tokuşturdum.

"Çıplak kavgalara içelim," diye fısıldadım.

Gözleri belli bir şeyle parıldadı. "İşin içinde sen olunca, çıplak olan her şeye."

Ah, bu zavallı. Kandırılmış adam. Ne zamandan beri selülitler ve çatlaklar seksi olmuştu ki? Bu günü göreceğini asla düşünmediğine bahse girerdim. Sırıttım. "Beni çıplak görmekten bıkmış olmalısınız, Bay Miles."

"Anderson, ben daha yeni başlıyorum."

Havaalanının özel bölümündeki giden yolcu salonu boyunca yürürken, Tristan ikimizin de valizlerini çekiyordu. Uçak pistindeki büyük cam kapılardan geçerek içeri girdik. Tek bir kadın bizi ülkeye almak için pasaportları kontrol edip damgalıyordu.

"Merhaba, Bay Miles," dedi gülümseyerek.

Tanrım, o kadar çok uçuyordu ki personelin hepsi onu tanıyordu.

"Merhaba, Margarete," dedi. "Boris nerede?"

"Bugün gündüz vardiyasında."

Tristan'ın pasaportunu açtı. "Paris nasıldı?"

"*Parfaite*." Gülümsedi.

Kadın işaret verilmiş gibi kıkırdadığında Tristan'a bakarak sırıttım.

Çapkın.

Pasaportlarımız damgalanınca, göz tarama zımbırtısının içine baktık.

Bu, bir saat sırada beklemekten çok daha medeniydi.

Tristan, "Hoşça kal, Margarete," diyerek valizlerimizi başka bir devasa kapıdan geçirdi. Dışarı çıktığımızda, yönümü şaşırmış bir şekilde etrafa bakındım. Ah... havaalanının giriş salonundaydık. Özel bölüme açılan kapıların burada olduğundan haberim bile yoktu.

"Arabanı nereye park ettin?" diye sordu Tristan.

"Birinci kattaki uzun süreli park bölümüne."

"Tamam, çantamı arabaya bırakıp seninle oraya yürüyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum."

Ön kapılardan çıktık, ardından iki valizle birlikte sola doğru yürüdü ve siyah bir limuzinin önünde durdu. Şoför dışarı çıkarak, "Selam, Tris," dedi.

Şok olmuş bir şekilde olduğum yerde durdum. Bir limuzini vardı... bu da neydi?

"Bu Claire," diyerek beni tanıştırdı. "Bu da Calvin."

"Merhaba."

Zayıf bir şekilde el salladım.

Calvin valizini ondan alınca Tristan elimi tuttu. Birinci kata doğru yürümeye başladık.

*Fr. Mükemmel.

"Kendi valizimi çekebilirim."

"Bir centilmen gibi davranmama izin ver, lütfen," derken yürümeye devam ediyordu.

"Limuzinin mi var?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Büyük bir mesele değilmiş gibi omzunu silkti. "Miles Medya'nın limuzinleri var. Kişisel olarak benim değil."

Aniden onun kim olduğunu hatırlamıştım. *Bir Miles.*

Bir süre yürümeye devam ettik. Endişeli hissediyordum. Gitmesine izin vermek istemiyordum fakat vermek zorunda olduğumu biliyordum. Fransa'ya kuyumu doldurmaya gitmiştim ama onun yerine bir okyanus almıştım.

Tristan Miles güzel, zeki ve espriliydi. Beni güldürüyordu ki bu çok kolay bir başarı değildi, ayrıca tüm bunlar harika sekse ek olarak geliyordu. Ancak bundan da öte, bana kendimi dünyadaki en güzel kadın gibi hissettiriyordu. Bir kere, hatta bir saniye bile bedenim hakkında güvensizlik hissetmemiştim. Devamlı olarak kolunu bana dolamış, elimi tutmuş veya beni öpmüştü. Söylediğim her şeyi dinlemiş ve benimle harika sohbetler etmişti. Sanırım bütün hafta sonunu konuşarak geçirmiştik, sohbetlerimiz asla zorlama ya da rahatsız hissettirmemişti.

O gidiyor.

Gerçeklik kemiklerime sızmaya başlarken derin bir nefes verdim. Kaçamak yaptığım adam gerçekte yoktu. O, Tristan Miles'ın kişiliğinin çok küçük bir parçasıydı. Ne yazık ki onunla ilgili ilk içgüdülerim aslında onun gerçekliğiydi ve birlikte mükemmel bir zaman geçirmiş olsak da...

Burada sona eriyordu.

Onun gibi biriyle uzun dönemde birlikte olmayı düşünemiyordum bile.

Asansörle birinci kata inerken o da sessizdi.

"Evet, bu benimki." Arabama ulaştığımızda gülümsedim.

Bagajı açınca valizimi içine koyarak bana doğru döndü.

İşte şimdi garipti... işte şimdi zorlama gibi hissettiriyordu.

"Bu harika hafta sonu için teşekkür ederim," dedim tebessüm ederek.

Beni kollarına aldı. "Bu gece benim evimde kalamayacağına emin misin? Saat geç oldu."

Ona üzgün bir şekilde gülümsedim. "Eve, çocuklarımın yanına gitmem gerekiyor."

Başıyla onaylayarak içine keskin bir nefes çekti.

Birbirimize bakmaya devam ederken, sanki ikimiz de bir şey söylemek zorundaymışız ama dilimizi tutuyormuşuz gibiydi.

"Hoşça kal."

Uzun ve derin bir şekilde beni öptü. Temasla birlikte aynı anda gözlerimizi kapatmıştık. Yüzümü ellerinin arasına aldığında ayaklarım yerden yükselmiş gibi hissettim. "Eve vardığında beni ara ki sağ salim gittiğini bileyim, olur mu?" Saçlarımı omuzlarımdan arkaya attı.

"Tamam." Ona bakarak sırıttım.

Son bir büyük sarılma ve başka bir öpücükten sonra beni bıraktığında aracıma bindim.

Arabayı hareket ettirdiğim sırada ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Üzgün bir el sallamanın ardından oradan uzaklaştım. Otoparkın çıkışına doğru ilerlerken gözlerim dikiz aynasında onu izliyordu. Hareketsiz bir şekilde dikilmiş, arabamın gözden kaybolmasını seyrediyordu.

"Hoşça kal, Tristan." İçimi çektim. Her güzel şeyin bir sonu vardı... kahretsin.

Neden o olmak zorundaydı?

Bir saat sonra arabayı evdeki garaj yoluna soktum.

Oturup bir süre eve baktım. Verandada bir bisiklet, potanın yanında yerde kalmış bir basketbol topu vardı. Her yere ayakkabılar saçılmıştı ve onlara ıvır zıvırlarını toplamalarını kaç kere söylersem söyleyeyim, ortalık her zaman böyle görünürdü.

Aşinalık karşısında gülümsedim. *Evdeyim.*

Telefonumu alarak Tristan'a mesaj attım.

Sağ salim eve vardım.

xoxox

Arabadan indiğim anda hızla açılan ön kapıdan Patrick ve Harry uçarcasına dışarı çıktı. "Selam," dedim gülerek. İkisi de kollarını vücuduma doladığında neredeyse beni yere deviriyorlardı.

"Merhaba, canlarım. Sizi özledim." İkisini de kucaklayarak sımsıkı sarıldım.

"Bize hediye getirdin mi?" diye sordu Patrick.

"Merhaba, anne," diyerek onu düzelttim.

"Merhaba, anne," diye tekrar etti.

"Anne, Fletcher kontrolden çıktı," dedi Harry. "Bulaşık makinesine koymadan önce bulaşıkları sudan geçirmediği için makine tıkandı."

"Ah." Bagajı açarken kaşlarımı çattım.

"Büyükannemle birlikte şimdi onu tamir etmeye çalışıyorlar."

"Bu kulağa hiç iyi gelmiyor," diye mırıldanırken valizimi alm. Harry onu elimden alıp garaj yolunda çekerek götürmeye aşladı.

"Ben yapayım," dedi Patrick.

Harry, "Hayır," diye tersledi. "Sen çok küçüksün."

"Ben çok küçük değilim," diye son ses bağıran Patrick abisine bir yumruk savurdu.

Harry ittirince Patrick yere düştü. "Ahh. Anne, beni ittirdi!" diye bağırdı.

Gözlerimi devirdim, didişmelerini özlememiştim. "Şşşt, saat geç oldu," diye fısıldadım. "Sesinizi alçaltın. Zavallı Bayan Reynolds uyanacak."

Yan evin penceresine doğru bir bakış attım. Doğrusunu söylemek gerekirse, Bayan Reynolds çoktan bizi izliyor olmalıydı. Sokakta olan biten her şeyi daha olmadan önce o bilirdi.

Ön verandaya doğru yürüdük. "Neden herkesin ayakkabıları ortalıkta?" diye sordum. "Ayakkabılar için ayakkabılık var."

Tanrı aşkına. Durup tüm ayakkabıları ayakkabılığın içine atarken çocuklar valizimi eve doğru çekmeye devam etti. Sokağın geri kalanındakilere pasaklı tipler gibi görünüyor olmalıydık.

Her gün, on beş çift ayakkabı her yere dağılıyordu. Her gece onları ayakkabılığa geri koyuyordum.

Evin içine girip oturma odasından geçtim. Sonunda mutfağa girdiğimde gördüğüm manzara karşısında kaşlarımı çattım.

Bulaşık makinesi duvardan uzağa çekilmişti ve Fletcher sırtüstü altına girmişti.

Mutfak zemininin her yerine aletler yayılmıştı ve Fletcher telefonunun flaşını makinenin içine doğru tutuyordu. "Selam, anne," diye seslendi. "Bulaşık makinesini tamir ediyorum."

"Harika." Anneme bakıp kaşlarımı çattım. "Ne yaptığını biliyor mu?" dedim sessizce ağzımı oynatarak.

"Hayır." Gözlerini kocaman açtıktan sonra omzunu silkti. "Bilmiyor."

Tanrım.

Annem beni kucaklamak için kendine çekti. "Nasıl geçti, tatlım?"

"Harikaydı. Çocuklara baktığın için çok teşekkür ederim." Köpeğimiz Hav havcık köşeden koşarak geldiğinde boynunda kocaman bir koni vardı. "Hav havcık'a ne halt oldu?" diye sordum.

"Sincap kovalarken metal bir çitin altından geçmeye kalkınca sırtını kesti," dedi annem.

"Ah, hayır. İyi mi şimdi?" Eğilip sadık arkadaşımın yüzünü kendiminkine yaklaştırdım. "İyi misin?" diye sordum.

"Evet ama dikişleri var, onları ısırmaması için o koniyi takmak zorunda."

"Neden bana telefonda söylemedin?"

"Çünkü senin rahatlamanı istiyorduk. Ben şimdi bir duş alacağım, sonra her şeyi duymak istiyorum." Üst kata çıkarak gözden kayboldu.

"Tamam." Etrafımdaki kaosa bakarken derin bir nefes verdim.

Patrick, "Hediyelerim nerede?" diye sordu.

"Hediyelerin paketli. Onları yarın alabilirsin. Bulmak için valizimin tamamını boşaltmak zorundayım ama şu anda saat çok geç," dedim.

"Ayy." Tiksintiyle ellerini kalçalarına koyarken kaşlarını çattı. "Ne zamandır bunu bekliyordum."

"Ben de beni bekliyorsun sanmıştım." Onu gıdıklayıp kucağıma çekerken sırıttım.

"Bekliyordum gerçekten, sadece rol yapıyordum." Duyarsız davrandığı için kendini düzeltti.

Başımı kaldırıp etrafa göz gezdirirken Harry'nin koltukta oturduğunu gördüm. Herkesten daha çok ihtiyaç duysa da asla ilgimi talep etmezdi. Ona doğru ilerleyip koltukta yanına yerleştiğimde Patrick de kucağıma atladı.

"Neler kaçırdım, Harry?" diye sordum.

"Her şeyi," dedi açıkça umursamaz davranarak. "Çok uzun süre yoktun, bir daha uzaklara gitmeni istemiyorum. Sen burada yokken okulda kontrolden çıkıyordum."

Gülümseyerek saçlarını karıştırdım. "Tamam, başka gezi yok."

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

"Söz."

Fletcher bulaşık makinesinin altından çıkıp makineyi başlattı. "Tamir ettim, anne," diye bildirdi.

Gülümsedim. Fletcher bir şeyleri tamir etmeyi severdi. Sanırım evin erkeği olarak yapması gerekenin bu olduğunu düşünüyordu. "Teşekkürler, dostum." Ona sımsıkı sarıldım. "Herkesle ilgilendiğin için teşekkürler."

Bir daha uzağa gitmeyeceğim derken şaka yapmıyordum. Onları çaresizce özlemiştim.

Bulaşık makinesi çalışmaya başladığında Fletcher gururla gülümsedi. "Sana tamir ettiğimi söylemiştim."

"Hiç şüphem olmamıştı," dedim sırıtarak.

"Harry ve Patrick, dişlerinizi fırçalamak için yukarı çıkın. Bir dakika sonra ben de geleceğim. Yarın okulunuz var."

İnleyerek üst kata çıktılar.

Fletcher tüm araç gereçleri alet çantasına doldurdu. "Bunları garaja götüreyim."

"Teşekkürler, dostum."

Dışarıya doğru ilerleyip gözden kayboldu.

Banyoya gidip geldikten sonra televizyon kanalını değiştirdim. Buzdolabına yürüdüğüm sırada ayağımın altında ıslak bir şey hissettim. Ha?

Aşağı baktığımda gözlerim dehşetle irileşti.

Bulaşık makinesinin altından su fışkırıyordu, tüm zemini su basmıştı ve diğer odaya taşmaya başlamıştı.

"Ahhh!" diye bağırdım. "Fletcher. Suyu kapat." Cevap gelmeyince çamaşır dolabını açarak evi sel basmasını önlemek için ne bulduysam çıkardım. "Fletcher!" diye bağırırken battaniyeleri yere atıyordum. "Çabuk ol."

İçeri gelip taşan suları gördüğünde yüzü dehşetle asıldı.

"Orada dikilip durma!" diye bağırdım. "Suyu kapat."

Dışarı koştu.

Su, bulaşık makinesinin altından artık bir itfaiye hortumundan fışkırır gibi geliyordu.

Mutfaktaki su on santimetreyi bulmuştu ve oturma odasının halısı da tamamen ıslanmıştı.

Ne halt etmişti bu çocuk? "Ahh!" diye bağırırken sular daha ileriye gitmesin diye bir baraj yapmaya çalışıyordum.

Su kapandığında, hızlı bir şekilde katliamı durdurmaya çalışırken nefes nefese kalmıştım.

Fletcher koşarak geri geldi. "Ben ne yapayım?"

"Birkaç havlu al ve silmeme yardım et, tatlım." Koşarak yanıma geldi, ardından çalışmaya koyulduk.

"Ne haltlar oldu burada?" diye annemin bağırdığını duydum. Merdivenlerin tepesine baktım ve şampuanlı kafasıyla bir havluya sarınmış sırılsıklam annemi gördüm. "Şampuanı durulayamadım. Sular kesildi. Ben ne yapacağım şimdi?"

Ha siktir.

Parmaklarımla burun kemiğimi sıktım. *Gerçekliğe dönüş.*

Pazartesi sabahı ofise girdiğimde, yüzümdeki tatmin olmuş gülümsemeyi zar zor silebilmiştim.

"Oo, merhaba." Marley beni baştan aşağıya süzerken sırıtıyordu. "Şu haline bak, parlak ve falan filan?"

Onu kucakladım. "Beni gitmeye zorladığın için teşekkür ederim. Haklıydın, gerçekten buna ihtiyacım vardı."

"Hoşuna gitti mi?" Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Bayıldım. Gelecek sene için rezervasyon bile yaptırdım."

"Evet." Yumruğunu havaya kaldırdı. "O motivasyon saçmalıklarını seveceğini biliyordum."

"Kim bilebilirdi, değil mi?" Gülümseyerek yanından geçip ofisime girdim ve oturdum.

"Kahve ister misin?" diye seslendi Marley.

"Hımm..." Çantamdan telefonumu bulup çıkarırken kaşlarımı çattım.

"İhtiyacın olacak. Cevap vermen gereken bin tane kadar e-posta var."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, o zaman, teşekkürler."

Telefonumu şarja taktığımda ekran aydınlandı.

Beş cevapsız arama, Tristan.

Siktir, beni ne zaman aramıştı? Cevapsız aramaları aşağı kaydırdım. Dün geceydi.

Hımm. Evdeki göl boyutundaki su baskınını paspasladıktan sonra ölesiye yorgundum. Acil su tesisatçısı gittikten sonra telefonumu kontrol bile etmemiştim.

Ah, pekâlâ. Telefonu sessize alarak masaya koydum ve bilgisayarımı açtım. Ardından kocaman bir şekilde gülümsedim. Sanki bir aydır burada değilmişim gibi hissediyordum. O kadar yenilenmiştim.

Midem guruldayınca saatime göz attım, on bir buçuktu. Marley haklıydı, bu sabah nefes bile alacak vaktim olmamıştı.

Kapı tıklatılınca başımı kaldırıp baktım. Marley neredeydi?

"İçeri gel," diye seslendim.

Bir e-postayı okumaya devam ettikten sonra tekrar başımı kaldırıp baktığımda Tristan'ı orada dikilirken gördüm. Lacivert takım elbise, soluk pembe gömlek ve kızıl renk kravat. Göz alıcı görünüyordu. "T-Tristan," diye kekeledim. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana yavaş ve seksi bir gülümseme gönderdi. "Aramalarıma cevap vermediğin için başka seçeneğim yoktu." Yanıma doğru yürüdü ve eğilerek dudaklarımı öptü.

Kendimi geriye çektim. "Ne yapıyorsun?"

"Sana merhaba öpücüğü veriyorum."

"Verme."

"Neden ama?" Kaşlarını çattı.

"Tristan." Bir süreliğine gözlerimi ona diktim. Ciddi olamazdı. "Kirli hafta sonumuz o kadardı. Bir hafta sonu. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

9. BÖLÜM

Yüzünü buruşturdu. "Sen neden bahsediyorsun, Anderson?" diyerek dudak büktü. "Eşyalarını al. Öğle yemeğine gidiyoruz."

Ne?

"Beni dinliyor musun, Tris?" Ayağa kalktım.

"Hayır. Dinlemiyorum. Saçma sapan konuşuyorsun." Ellerini kalçalarıma koyarak bana sırıttı. "Bu kadar iyi anlaşıyorken neden birbirimizi görmeyelim ki? Bugüne dek ağzından çıkan en saçma şey bu."

Kapı açılınca ikimiz de aniden döndük.

Beni Tristan'ın kollarında gören Marley'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Ah... üzgünüm," dedi irkilerek.

Siktir.

Tristan benden bir adım uzaklaştığında bölündüğümüz için açıkça sinirliydi.

"Sorun değil." Zorlukla gülümsedim. "Ne vardı, Marley?"

"Öğle yemeği isteyip istemediğini soracaktım ama..."

Tristan, "Hayır, öğle yemeğini benimle yiyecek," diye araya girdi.

Bakışlarım hızlıca ona döndü. "Şu an için iyiyim, Marley. Teşekkür ederim."

Marley'nin irileşmiş gözleri ikimizin arasında gidip gelirken beyninin çalışmasını neredeyse duyabiliyordum... harikaydı. Bunu nasıl açıklayacaktım şimdi?

Tristan, Marley'ye dik dik bakarken sabırsızca tek kaşını kaldırdı.

Tamamen kafası karışmış olan Marley, "A-ah," diye kekeledi. "Ben danışmada olacağım."

Tristan'ın burun delikleri sinirle titredi. "Tamam."

Başparmağıyla dışarıyı işaret etti. "Eğer bana ihtiyacın olursa-"

Tristan, "Teşekkür ederiz, Marley," diyerek araya girdi.

Marley geniş bir şekilde gülümseyerek kapıyı kapattığında Tristan'ın gözleri bana döndü. "Nerede kalmıştık?"

Gülümseyerek elimi kolundan aşağıya kaydırarak ovaladım. "Tris. Artık birbirimizi göremeyiz."

Elimi ittirdi. "Ne?"

"Birbirimizi göremeyiz."

"*Sen beni* terk mi ediyorsun?"

"Kimse kimseyi terk etmiyor," dedim yumuşak bir şekilde. "Senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum. Kaçamak yaptığım adam mükemmeldi."

"O zaman neden görüşemiyoruz?" dedi sinirle.

"Aşikâr olan sebep yüzünden."

"Neymiş o?" diye tersledi. Öfkesi artmaya başlıyordu.

"Tristan çünkü sen Tristan Miles'sın ve ben senin için fazla yaşlıyım. Hem çocuklarım hem de sorumluluklarım var, ayrıca sen de modayla ilgilenen sarışınlardan hoşlanıyorsun."

Gözlerini kıstı. "Siktiğimin komiği olmaya çalışma, Anderson."

"Çalışmıyorum. Bana bunu kendin söyledin." Elini tuttum. "Tris, eğer şartlar farklı olsaydı ve sen..." Söylemek istediklerimi dile getirmeye çalışırken duraksadım. "Eğer benden daha yaşlı olsaydın, boşanmış ve birkaç çocuk sahibi olsaydın, o zaman birbirimizi görmeye çalışabilirdik."

"Ne?" dedi yeniden parlayarak. "Çocuğum yok diye mi benimle görüşmeyeceksin? Bu çok gülünç, Anderson. Şu anda kendini duyabiliyor musun?"

"Bana sesini yükseltme," diyerek onu uyardım.

"Çeneni kapat ve benimle yemeğe gel." Beni kollarına alarak dudaklarını boynuma indirdi. Bu adam ciddi miydi? "Tristan." İçimi çektim. Tanrım. "Kes şunu."

"Bana benden hoşlanmadığını söyleme çünkü hoşlandığını biliyorum."

"Hoşlanıyorum. İnkâr etmiyorum ki. Sana bayılıyorum."

"O zaman?"

"Senden... o şekilde hoşlanmıyorum."

Sözlerimi anlamlandırmaya çalışır gibi bir süre bana baktı. "Ne şekilde?"

Açık açık söylemek zorunda kalacaktım. "Tris, erkek arkadaş olmaya çok da uygun biri değilsin."

"NE?" Öfkeyle patladıktan sonra göğsünü işaret etti. "*Ben*... mi erkek arkadaş olmaya uygun biri değilim?" diye fısıldadı. "Lanet olsun, ben harika bir erkek arkadaş olurum."

Nefesimi dışarı verdim... hadi bakalım. Şimdi kızmıştı işte. "Hayır, olmazsın."

"Burada partner olmaya uygun olmayan biri varsa o da sensin."

Kollarımı önümde birleştirerek, reddedişimle öfkeden deliye dönüp odayı adımlayan Tristan'ı izlemeye başladım.

"Sen... Claire Anderson... benim için çok yaşlısın."

"Biliyorum."

"Ve senin," dedi beni işaret ederek. "Çok fazla çocuğun var."

"Kesinlikle."

"Ayrıca ben çocuklardan hoşlanmam. Özellikle benim olmadıkları zaman."

Ellerimi iki yanda genişçe açtım. "Söylediğim gibi."

"Hem içinden geldiği gibi davranamayan biriyle birlikte olmak istemiyorum."

"Kesinlikle olmamalısın," dedim gülümseyerek.

"Bana küçümseyici davranma, Anderson."

Gözlerimi devirdim. "Bitirdin mi?"

"Hayır, bitirmedim," diye hırladı. "Beni kızdırıyorsun."

"Onu fark ettim."

"Kes şunu."

Onu kollarıma çekerek parmaklarımı koyu renk saçlarının içinden geçirdim. Büyük, güzel, kahverengi gözleri benimkileri inceliyordu. Ellerini kalçalarıma koyduğu sırada, "Gerçekten güzel bir adamsın, Tris," diye fısıldadım.

Beni daha da yakınına çekti.

"En iyisini hak ediyorsun." Parmaklarımı kirli sakalında gezdirirken dudaklarını öptüm. "Ben o değilim, üzgünüm. Keşke olsaydım. Gerçekten. Hayatımızın farklı aşamalarındayız. Sen durulup bir aile kurmak üzeresin, bense benimkini tamamlıyorum."

"Konuşmayı kes."

"İkimiz de bunun bir yere varmayacağını biliyoruz. Ben öylesine seks yapan türde biri değilim ama sen öylesin."

"Lanet olası çeneni kapat, Anderson." Beni yumuşak bir şekilde doğru miktarda dil kullanarak öptüğünde midem heyecandan kasıldı. "Son bir kez?" diye fısıldadı dudaklarıma karşı.

Tanrım, çok cezbediciydi... "Hayır."

Beni duvara karşı ittirerek elini eteğimin içinde yukarı kaydırdı. "Bırak da seni masanın üzerinde sikeyim." Dudakları boynuma indiğinde tavana bakarak kıkırdadım. "Sana bunu yapacağımı söylemiştim. Tam burada, tam şimdi."

"Tristan." Onu üzerimden ittirirken güldüm. "Bana bir seçenek sunmuştun. Fransa ya da masam. Ben de Fransa'yı seçtim. O yüzden masayı alamazsın. Şimdi gitmen gerekiyor."

Bir süre beni izledi. "Gerçekten bu konuda ciddi misin?"

"Evet."

"Beni bir daha asla görmek istemiyor musun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır."

Ağzı açık kalmıştı. Gerçekten şok olmuştu. "Ama geçirdiğimiz hafta sonu en iyisiydi."

"Biliyorum. Ruh emici, piç bir çapkın olman cidden berbat." Onu döndürüp kapıya doğru ittirdim. "Şimdi, çalışmam gerekiyor."

Tanımlamam onu eğlendirmiş gibi kıkırdadı. "Bu, bugüne dek yaptığın en aptalca şey." Sırıttı.

Gülerek onu kapı doğru ittirmeye devam ettim.

"Sihirli bir sikten mahrum kalıyorsun." Bacak arasını tuttu.

"Şüphesiz."

Kapıya vardığımızda bana doğru döndü. Bir süre birbirimize baktıktan sonra, ileri adım atarak beni kapıya sıkıştırdı. Yüzümü ellerinin arasına alarak dilini dudaklarımın arasından içeri soktu. Dizlerim güçsüzleştiği sırada sert aletini bana doğru sürttü. Kafamı yana doğru çevirip ağzını kulağıma yasladı. "Biliyor musun, Anderson?" diye fısıldadı.

"Ne?" Gülümsedim.

"Hiçbir şey bitmedi... ben... bitti diyene kadar."

Üzerimden çekilerek ofisten çıktı. Kapanan kapıya bakarken göğsüm yükselip alçalıyordu. Yüzümden kocaman bir gülümseme geçti.

Siktiğimin Tristan Miles'ı.

Masama dönüp çalışmaya devam etmeye başlamıştım ama beş dakika sonra kapım çarpılarak açıldı. Kapıyı arkasından kapatan Marley "Ciddi misin?" dedi şok içinde. "Ben ne halt gördüm az önce?"

"Hiçbir şey." E-postamı açtım. "Gördüklerini unut."

"Claire Anderson. O tanrıyla ne haltlar olup bittiğini öğrenmeyi talep ediyorum."

"O bir tanrı değil. Sadece sıradan bir adam." Kuvvetle klavyeme vuruyordum. Kimi kandırıyordum ki? Adam kesinlikle bir tanrıydı.

"O zaman adamdan ölesiye nefret etmekten seni ofisinde okşamaya başladığı noktaya nasıl geldiniz?"

Bilgisayarda yazı yazmaya devam ediyordum. Yüzüne bakamıyordum bile. "O da Fransa'da bulunmuş olabilir."

"İmkânı yok," dedi.

"Biz... takılmış olabiliriz."

"Aman Tanrım." İki elini de saçlarının içine soktu.

"Biraz."

"Ahh... siktir oradan," diye bağırdı. "Sen benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Keşke geçseydim."

Yanıma doğru eğilerek, "Ne oldu?" diye fısıldadı. "Tüm detayları duymam gerekiyor."

Biri kapıyı tıklatınca, "Evet?" diye seslendim.

Alexander isimli bir çalışan kapıdan kafasını uzattı. "Beş dakika içinde toplantımız olduğunu unutma."

"Ah." Yüzüm asıldı. Tamamen aklımdan çıkmıştı. "Evet, elbette. Konferans salonunda görüşürüz."

Alexander gittiği gibi detaylar için sabırla bekleyen Marley'ye döndüm. "Bunu burada konuşmak istemiyorum. Bugün işi erken bitirip personel toplantısı için bir bara gidelim."

Haylaz bir şekilde gülümsedi. "Evet. Miles Medya'yı detaylıca tartışmamız gerekiyor."

Marley bank koltuğa oturup önüme bir kadeh şarap koydu. Bar, saat dört telaşıyla kalabalık ve hareketliydi. Görünen o ki herkes eve gitmeden önce bir içki içmek istiyordu.

Şarabımdan bir yudum alırken Marley gözlerini bana dikmişti. "Ve?"

"Ve ne?"

"Sakın bana direnç göstermeye çalışma, Claire Anderson. Tüm lanet detaylara ihtiyacım var."

Elimi yüzümden geçirdim. "Tanrım, Marley," diye fısıldadım. "Bir film gibiydi."

Dikkatle dinleme başladı.

"Konferansa gittiğimde o açılış konuşmacısıydı. Dışarı çıkmak için hareket etmiştim ki bana, 'Claire Anderson, hemen yerine otur' dedi."

Gözleri irileşti.

"Sonra birkaç gün şakalaştık, o sırada hâlâ ondan nefret ediyordum. Ama şaşırtıcı bir şekilde esprili ve komikti."

"Öyle olacağını biliyordum," diye araya girdi Marley. "Zeki adamlar her zaman esprilidir."

"Neyse, bir gece akşam yemeğinden dönerken beni öptü."

Ellerini yukarı kaldırıp sandalyesinde dans etmeye başladı.

"Odama gelmek istedi ama ben hayır deyip onu dışarıda bıraktım."

"Seni aptal," dedi şok olarak. "Sen lanet olası aklını mı kaçırdın? O adamdaki seksilik seviyesini gördün mü?"

Kaşlarımı kaldırıp sırıttım.

Ağzı açık kaldı. "Sakın söyleme."

"Evet."

"Ve?" dedi şok içinde.

"İnanılmaz ateşli," diye fısıldadım.

Kolumu tutup sertçe sıktı. "Sen lanet olası Tristan Miles'la... seks mi yaptın?"

"Şşşt, sesini alçalt," diye fısıldarken etrafımızdaki insanlara bir bakış attım. "Evet. Çok fazla seks. Aslına bakarsan, iliğini kurutana kadar onu becerdim."

Şok olarak iki elini de ağzının üzerine koydu. "Bu da ne böyle, Claire?"

"Biliyorum, değil mi?" Şarabımı yudumladım. "Ama sonra konferansa gelip beklenmedik bir şekilde ayrılması gerektiğini söyledi. Ardından grupla vedalaştı ve bana hoşça kal bile demedi."

Marley kaşlarını çattı. "Ne? Kafam karıştı..."

"Fakat sonra odama gittiğimde kırmızı güllerle beraber, onunla bir hafta sonu için Paris'e gitmemi söyleyen bir kart buldum."

Gözleri kocaman oldu. "Siktir, bu hikâye gitgide daha iyi oluyor. Gittin mi peki?"

"Evet."

Gözleri artık neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ve?" diye bağırdı.

Bu hikâyeye kendim bile inanamayarak başımı iki yana salladım. "İnanılmazdı. Harika vakit geçirdik."

"Aman Tanrım. Bu..." Olanları anlamlandırmaya çalışarak başını sallamaya başladı.

"Ama bugün beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı, ben de aramızdakileri bitirdim."

"Ne?" Yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Hadi ama, Marley. İkimiz de bunun bir yere varmayacağını biliyoruz."

Bana bakmaya devam etti.

"Tristan, genç, yakışıklı bir çapkın. Ben cumartesi geceleri ölümüne yorgun bir halde dokuzda yatakta oluyorum. O uzun süreli ilişkilerle ilgilenmiyor. Ben de gerçekten başka bir şey yapamam."

"Yani?"

"Hayır." Üzgün bir şekilde gülümsedim. "O, güzel bir adam ama hayatının yakında durulmak isteyeceği bir döneminde ve ben o kişi değilim. Hayatımızın farklı aşamalarındayız."

"Neden onunla sadece eğlencesine yatmıyorsun, Claire?" diye mırıldandı düz bir sesle.

"Çünkü..." Bir süre cevabımı düşündüm. "Biliyor musun, bu hafta sonu kendimle ilgili bir şey fark ettim."

"Neymiş o?"

"Yanımda birinin olmasından çok hoşlandım anlarsın ya. Konuşmaktan, gülmekten, seks yapmaktan."

Dinlerken üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Yeniden ilişki yaşamayı deneyebilirim."

"Neden Tristan'la denemiyorsun o zaman?"

"Tristan ilişki yaşamaz. Onun tek yapacağı, benim başkasıyla tanışmama engel olmak olur."

Yatağın başucunda çıplak bir şekilde dans edişini hatırlayınca gülümsedim. "Belki daha yaşlı olsaydı ve başka bir kadından birkaç çocuğu olsaydı devamını getirmeyi denerdim. Ama haya-

tımızın farklı aşamalarındayken onu ya da kendimi hiçbir yere varmayacak bir şeyin peşinden koşarak oyalamam. Güven bana, bu benim için de boktan bir durum ama Tristan uzun süre ilişki yaşamak isteyeceğim biri değil."

Marley derin bir nefes verdi. "Evet, sanırım haklısın. Gayet makul."

Elini tutarak üzgün bir şekilde gülümsedim. "Bir hafta sonu benim için yeterliydi. Hem ne var biliyor musun? İşe yaradı. Omuzlarımdan bir ağırlık kalkmış gibi hissediyorum ve uzun zamandır ilk kez geleceğin getirebileceklerini dört gözle bekliyorum. Gitmemi sağladığın için çok teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse, çok ihtiyacım vardı."

Bir süre sessizce oturduktan sonra bakışları benimkileri buldu. "Merakımı gider artık, iyi miydi?"

"Komik olacak kadar hem de." Gülümsedim. "Bir kadını memnun etmek için yaratılmış bir vücudu var. Onun gibi cinsel gücü olan erkeklerin gerçek hayatta var olduğunu bilmiyordum."

Marley kafasını tavana doğru kaldırdı. "Tanrım. O kadar ateşli ki... buna dayanamıyorum," diye inledi.

"Biliyorum." İçimi çektim. "Gerçekten öyle. Ve komik, çok komik. Dürüst olayım, daha önce onun kadar komik bir adamla hiç birlikte olmamıştım. Tüm hafta sonu orgazmla sarhoş olmuş gibiydim."

Marley derin düşüncelere dalarak içkisinden bir yudum aldı. "Belki aklını senden uzaklaştırmak için bir süre beni becerebilir."

Başımı geriye atarak kahkaha attım.

"Şaka yapmıyorum, Claire. Biraz sikişmeye ihtiyacım var," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Eğlence açlığı çekiyorum. Gerçekten iç karartıcı."

"Tristan yasak bölge." Kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

Marley gözlerini devirdi. "Tam bir oyunbozansın. O tamamen bana ilgi duyuyor."

"Bundan şüphem yok." Kıkırdadım. "Tristan Miles herkese ilgi duyuyor."

İşyerinden eve yaptığım yolculuk uzundu ama bu sefer öyle hissettirmemişti.

Bu hafta her gün eve dönüş yolunda Tristan Miles'la ilgili hayallere dalmıştım.

Söylediği komik şeyleri, Paris'te beni götürdüğü yerleri, Fransızca konuşmasını, bana dokunuş şeklini düşünmüştüm. Benim ona dokunuş şeklimi... kahkahalarımızı.

Tanrım, onunla ilgili olunca düşünecek ne çok şey vardı.

Pazartesi onu gördüğümden beri, odaklanmakta sorun yaşıyordum. Birlikte o haftaya sahip olduğumuz için minnettardım.

Sonuçta, ne çeşit bir kadınla birlikte olacağını merak ediyordum. Üzgün bir şekilde gülümsedim. Kim olursa olsun, şanslı bir kaltak olacaktı.

Hayatımı düşünüyordum, annem ve babamın çocuklar konusunda yardım etmek için yakın bir yere taşınması konusunda ne kadar şanslı olduğumu...

Wade, Anderson Medya'yı kurduğunda buraya taşınmıştık. Ailelerimiz yakında değildi. Şimdi de iş yüzünden taşınamıyordum. Artık temelli olarak burada yalnız kalmıştık. Ebeveynlerimin bu evden ayrılmayacağımı fark etmeleri biraz zaman almıştı. Sanırım toparlanıp Florida'ya geri taşınmamı gizli gizli umut ediyorlardı ama bunu yapmayacağımı anladıklarında Florida'daki evlerini satıp benimkinden uzak olmayan bir ev satın almışlardı.

Garaj yoluna girip eve bakınca derin bir nefes verdim. Bugün ekstra dağınıktı. Hurdalık gibi görünüyordu. Bisikletler, kaykaylar ve ayakkabılar her yerdeydi.

Lanet çocuklar. Of.

Eşyalarımı alarak evin içine girdiğimde Fletcher mutfaktan sert adımlarla çıktı. "Bu ne?" diye bağırırken elini havada tutuyordu.

"Ha?" Harry ve Patrick'e doğru baktım. İkisi de çok korkmuş görünüyordu.

Bu da ne böyle?

Fletcher, "Bu ne?" diye kükredi. Elinde bir şey tuttuğunu görebiliyordum ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sen neden bahsediyorsun, Fletcher?" Kaşlarımı çattım.

"Valizinde bulduğum bu iç çamaşırı kimin?" diye bağırıp Tristan'ın *boxer*'ını parmağında döndürmeye başladı.

Gözlerim irileşti.

Ah, siktir.

"Evet, anne. Kim lanet olası iç çamaşırını valizine koydu ve sen siktiğimin Fransa'sında gerçekte ne yapıyordun?"

Ağzım açık kalmıştı. "Benimle o şekilde konuşma, genç adam. Bu ne cüret? Benim valizimi karıştırarak ne yapıyordun sen? Cezalısın."

"Asıl sen cezalısın, anne," diye bağırdı. "Fransa'da ne halt ediyordun?"

Gözlerimi kıstım, iç çamaşırını elinden almak için uzanırken benden uzağa çekti.

"Fransa'ya gerçekten gittin mi, yoksa o da mı yalandı?"

Ağzım bir kere daha açık kalmıştı. "Seni küçük, bencil..." Ona kötü bir şey söylemeden önce kendimi durdurdum. "Nasıl cüret edersin?"

"Ah, öyle bir ederim ki. Kim o adam?" diye bağırdı. "Onu çıplak ellerimle öldüreceğim."

Hassiktir. Sert adımlarla mutfağa girdiğimde hemen arkamdan geldi. Kendime bir kadeh şarap doldururken, Fletcher bağırıp çağırmaya ve iç çamaşırını bir akıl hastası gibi sallamaya devam ediyordu.

"Ciddiyim," diye bağırdı. "Adını istiyorum."

Burun kemiğimi sıktım... Tanrım... bu boka kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Tristan

Arabayı kenara çekip eve dikkatle bakınca kaşlarımı çattım.

Burası olamazdı. Sammia'nın benim için bulduğu adresi arayıp baktığımda kaşlarım yine çatıldı. Adres doğruydu.

Ha?

Ön bahçeye yayılmış bisikletler ve ıvır zıvırlar vardı. Bir süre arabada oturarak bu hurdalığa gözlerimi diktim.

Burada yaşamasının imkânı yoktu.

Bu kadar çabuk vazgeçmeyecektim. Ben bitti diyene kadar bitemezdik.

Ah, peki. Sanırım öğrenmenin tek bir yolu vardı. Arabadan çıkarak ön basamaklara doğru yürüdüm. Beş bisiklet, basketbol topları ve beyzbol eldivenleri ön bahçeye yayılmıştı. Tüm ayakkabılara baktım. Burada lanet bir kırkayak falan mı yaşıyordu?

Claire'in kaç çocuğu vardı?

Sineklikli kapıdan içeriye bir bakış attım. Mutfak tarafından gelen bağrışmaları duyabiliyordum.

Bu garipti.

Kapıyı çaldım.

"Merhaba?" diye seslendim.

Claire'in sesini duydum. "Yeter, Fletcher," diye tersledi. "Seninle bu konuşmayı yapmıyorum."

Ha?

"Merhaba?" diye yeniden seslendim.

Önümde ortaya çıkan bir oğlan, "Merhaba," dedi.

Aşağı doğru baktım. Ufaktı ve koyu renk saçları vardı. "Burası Anderson'ların evi mi?" diye sordum.

"Evet."

Kaşlarımı çattım. Bu ne sikim işti böyle. Claire burada mı yaşıyordu? "Claire Anderson... burada mı?"

"Evet. O benim annem." Hiçbir şeyden haberi olmadan kollarını iki yana sallayarak bana bakıyordu.

Gidip annesini çağırmasını bekledim. Çağırmayınca, "Hımm... benim için onu çağırır mısın, lütfen?" diye sordum. *Bu da ne, çocuk?*

"Evet, tamam." Yürüyerek uzaklaştı ama ben kapıda dikilmeye devam ettim... içimi huzursuzluk doldurmuştu. Bu kötü bir fikirdi.

Kapıya başka bir çocuk geldi. Açık renk, kıvırcık saçları vardı ve sinekliğin arkasından bana ters ters bakıyordu. "Sen kimsin?"

"Tristan." Gülümsedim.

"Ne istiyorsun?"

Tanrım. Kaşlarımı çattım... bu çocuklar cidden kabaydı. "Anneni görmek için geldim."

"Defol git." Kapıyı suratıma kapattı.

Suratımı asarak geriye doğru bir adım attım... ne?

Kapıyı yeniden açmasını bekledim. Açmadı. Pekâlâ... az önce ne olmuştu?

"Harry." Claire'in sesini duydum. "Kaba davranma." Aceleyle kapıyı açtığında beni gören gözleri kocaman oldu. "Tristan," diye kekeleyip verandaya çıktı ve sessizce kapıyı arkasından kapattı. "Şu anda gerçekten kötü bir zaman. Gitmen gerekiyor," diye fısıldadı.

Onunla ilgili bir sorun olduğunu hissedebiliyordum. "Ne? Neden?" diye fısıldadım.

Ön kapı hızla açıldı. İri ve genç bir çocuk, "Bu o mu?" diye bağırdı.

Claire'in yüzü asılınca gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. Kaşlarım çatıldı. "Ha?"

"Bu evet demek," diye gürleyerek dikkatini bana çeviren iri çocuk bağırmaya başladı. "Sen!" Boynundaki damarlar öfkeden dışarı fırlayacak gibiydi. Bu da ne be? Hulk gibi görünüyordu.

"Sen!" diye son sesle yeniden bağırdı. "Seni çıplak ellerimle öldüreceğim."

Gözlerim dehşetle açılırken geriye doğru adım atarak bir şeye -bir kaykaya- bastım. Kaykay ayağımın altından kayınca ayak bileğim döndü ve düşerken geriye doğru bir adım daha attım. Ardından basamaklardan aşağı yuvarlandım. Gürültülü bir sesle yere çarparken, "Ahh!" diye haykırdım.

Claire merdivenden aşağı koştu. "Aman Tanrım, Tristan."

Ah... ayak bileğimden şiddetli bir acı yayılıyordu.

İri çocuk merdivenden koşarak indi ve kafama bir şeyle vurmaya başladı. "Annemden uzak dur." Bana vurmaya devam ediyordu. "Annemden. Uzak. Dur." Tekrar tekrar vurdu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırırken bir yandan da kendimi saldırısından korumaya çalışıyordum.

"Fletcher!" Claire bağırıyordu. "Evin içine gir. Hemen."

Çocuk yüzüme doğru bir şey uzatarak, "Bu senin çamaşırın mı?" diye tısladı.

Gözlerim irileşti... ah, kahretsin. Bu iş, resmen siktiğimin alacakaranlık kuşağına dönmüştü.

"Senin mi?" diye bağırdı. İç çamaşırını suratıma tuttu, ona cevap vermediğimdeyse iyice kızdı ve çamaşırı ağzıma sokmaya çalışarak beni boğmaya başladı. Hayatta kalmak için çabalarken yerde debeleniyordum. "Claire!" diye çığlık attım. "Ne sikim oluyor be?"

"Fletcher! Hemen eve gir!" diye bağırarak onu üzerimden ittirdi.

Nefes nefese kalan, çılgına dönmüş akıl hastası bana dik dik bakıyordu. "Beni zorlama... güzel çocuk." Başka bir saldırıya karşı ön kollarımla başımı kapatırken çocuk çamaşırı bana füze gibi fırlatarak hışımla içeri gitti. Sineklikli kapı çarparak kapandı.

Ortanca çocuk da evin içinde gözden kaybolduğunda Claire ve küçük çocuk yanımda diz çöktü.

Claire, "Tristan, çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Başı o kadar büyük dertte ki sen bile inanmazsın."

Nefes nefese bir halde ona baktım... az önce lanet olası ne olmuştu öyle?

Ayağa kalkmaya çalıştığımda bileğim bükülünce neredeyse düşüyordum.

"Aman Tanrım, yaralanmışsın," diye fısıldadı.

İfadesiz bir yüzle ona baktım. "Neden acaba?"

"Çünkü Fletcher boğulman için ağzına iç çamaşırı sokmaya çalıştı," dedi küçük çocuk. "Boğularak ölmen için," diye ekledi.

"Patrick, yeter," dedi Claire.

Ayağa kalkmama yardım ettiklerinde bileğime ağırlığımı veremediğimi fark ettim.

Claire, "İçeri gel, biraz buz koyalım," dedi.

"Dalga geçiyor olmalısın," diye tersleyip kolumu tutuşundan kurtardım. "O evin içine girmiyorum. O çocuk kafayı yemiş. Neredeyse beni öldürüyordu."

"Öfke kontrol sorunları var," dedi küçük çocuk.

"Tris, hadi ama. Bu şekilde hiçbir yere araba süremezsin," diye ısrar etti Claire. En sonunda basamakları zıplayarak çıktım, ikisinin yardımı ve yönlendirmesiyle kendimi koltuğa attım.

Claire bir pufu çekip ayağımı üzerine koydu ve ayakkabımla çorabımı çıkardı.

Odaya fırtına gibi dalan Hulk çocuk, "Bu adam benim evimde ne yapıyor?" dedi.

Claire, "O benim misafirim. Odana git," diye gürledi.

"Ama-"

"Tanrı şahidim olsun, Fletcher, sana daha önce asla bu kadar kızmamıştım. Hemen odana git!" diye bağırdı.

Bana son bir ölümcül bakış atan çocuk, ayaklarını vura vura merdivenlerden yukarı çıktı.

"Ben biraz buz getireyim," dedi Claire. "Garajdaki dondurucuya gitmem gerekiyor. Bir dakika içinde dönerim." Gözden kaybolduğunda en küçük çocuk gelerek yanıma oturdu. O kadar yakındaydı ki neredeyse üzerimde oturuyordu. Kendimi ondan uzaklaştırdım.

Gözlerimi dehşetle evin içinde gezdirdim. Tüm mobilyalar kenara çekilmişti, yere doğru yöneltilmiş kocaman vantilatörler çalışıyordu. Halıda büyük ıslak lekeler vardı... burada neler olmuştu? Kan lekesini mi yıkamaya çalışıyorlardı?

Televizyonda gerçekten yüksek sesli bir yarışma programı

bangır bangır oynuyordu, sehpanın üzerine yayılmış bir çeşit sanat projesi vardı. Dağınık ve kaotikti... kesinlikle beklediğim gibi değildi. Ayak bileğimden bir acı yayıldığında irkildim.

Bir kedi koltuğun üzerine atladı. Büyük ve çirkindi. Yanıma gelerek üzerime oturmaya çalıştı. *Iyy.* Ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Beceriksiz, aşağı in," dedi çocuk.

Ona baktım. "Kedinizin adı Beceriksiz mi?"

Gülümseyerek gururla başını salladı. "O çok yaramazdır. Her şeyin üzerine işer." Kedi pufun üzerine atlayıp ayağımı yalamaya başlayınca hemen çektim. *Off.*

Parmaklarımla burun kemiğimi sıktım.

Yüce Tanrım.

Ortanca çocuk gelip önümüzde dikilerek, "Seni izliyorum," diye fısıldadı. Gözlerini kısarak parmağını, kesiyor gibi boğazından geçirdi.

Ha?

Siktir... Claire burada seri katil yetiştiriyordu.

Bayılacak gibi hissetmeye başlamıştım.

"Benim adım Patrick," dedi küçük çocuk.

"Selam, Patrick," diye cevap verirken gözümü seri katil çocuktan ayırmadım. Sonra ona işaret ettim. "Senin adın ne?"

Karanlık bir şekilde, "En kötü kâbusun," diye canavarımsı bir sesle fısıldadı.

Kaşlarımı çattım... bu çocuğun lanet sorunu neydi? "Ne salakça bir isim," dedim mırıldanarak.

"Onun adı Harry," dedi Patrick.

Gözlerimi Harry'nin üzerinde tutup, "Evet, şey... Harry psikozlu biri," diye cevap verdim. Şakağıma dokundum. "Ucube," dedim sessizce ağzımı oynatarak.

Harry gözlerini deli gibi çevirip ellerini boğazına sardı ve onu izlediğim sırada kendini boğmaya başladı. Boğulma sesleri çıkarıp yere düştükten sonra ölü taklidi yapmaya başladı.

Bu da ne?

Yerde yatan cansız bedenine bakıyordum.

Şaka yapmıyordum, bu çocuk cidden ruh hastasıydı.

Claire telaşla arkadaki bir odadan çıkarak yanımıza geldi. "Aman Tanrım, Tris. Buzumuz kalmamış, o yüzden bezelye paketini kullanmak zorunda kalacağız."

Paketi ayağımın üzerine koydu. Bileğim artık bir futbol topu gibi şişmişti ve çok fena zonkluyordu.

Benimle ilgilenen Claire, "Ayağa kalk, Harry," dedi. Çocuk ayağa kalkıp odadan koşarak çıktığında arkasından baktım. O çocuğa güvenmiyordum. Burada bir şeyler cidden yolunda değildi.

Bu evdeyken gözümü dört açmam gerekiyordu... yoksa sonum yakındı.

Bezelye paketinin kenarı açık kalmıştı ve tüm bezelyeler yere dökülmeye başladı. Kafasına kova bağlanmış bir köpek evin içinden koşarak geldi ve yerdeki donmuş bezelyeleri yemeye başladı. Claire, "Hav havcık," diye seslendi. "Hayır, oğlum."

Dehşet içinde izlerken kaşlarımı çattım.

Bu Tanrı'nın unuttuğu yer neresiydi?

Yabaniler...

Ortanca çocuk... adı neydi Harry mi? Elinde sabahlık kuşağına benzeyen bir şey ve oyuncak bir ayıyla birlikte odaya geri geldi. Karşıma oturduğunda onu izlerken kaşlarımı çattım. Bu defa ne haltlar karıştırıyordu?

"Seni eve ben götüreceğim, Tris," dedi Claire.

Gözlerim şeytani çocuğun üzerinde sabitti. Kuşağı oyuncak aynın boynuna doladı.

Claire, "Arabanı burada bırakmak zorunda kalacaksın," diye devam etti.

Çocuk karşımdaki koltuğun üzerine çıkarak ayıyı aşağı bıraktı. Ayı ilmiğin ucunda sallanıyordu. "Boynu kırıldı... öldü," diye fısıldadı.

Dışarı çık... dışarı çık... bu siktiğimin evinden dışarı çık.

Telaşla ayağa kalkınca bezelye yiyen köpeğe takıldım ve acıyla bağırdım. "Siktir!"

Claire, "Tristan, araba süremezsin," dedi nefesi kesilerek.

"Eh, bu lanet olası yerde kalmayacağım kesin," diye kekeledim. Zıplayarak ön kapıdan çıktım ve etrafa son bir bakış attım.

Daha önce cehennemin neye benzediğini hiç bilmezdim.

Şimdiyse biliyordum.

"Tristan, geri gel."

Verandaya doğru zıplayarak, "Hoşça kal, Claire," diye seslendim. *Seni tanımak güzeldi.*

10. BÖLÜM

Tristan

Bacağımı yukarı kaldırmış bir şekilde koltukta uzanıyordum. Şişmiş ve zonklayan ayağımın üzerine bir buz torbası koymuştum.

Bu cidden harikaydı. Ayakkabı bile giyemiyorken lanet olası işe nasıl gitmem gerekiyordu? Şişlik sabaha kadar inse iyi olurdu. İyi olacağına emindim.

Buz torbasını düzelterek yeniden uzandım.

Zihnim bu öğleden sonraya ve Claire'in evinde gördüklerime gitti.

Söyleyecek kelime bulamıyordum.

En azından beni daha az şoka sokacak kelimelerim yoktu. Üç oğlu olduğunu söylediğinde, kafamda Legolarla oynayan sevimli, küçük çocuklar canlandırmıştım.

Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim?

Çocukları neredeyse yetişkin adamlardı. Benden nefret eden... kızgın yetişkin adamlar.

Gözümün önüne o ev, evcil hayvanlar ve psikotik çocuklar geldiğinde tiksinerek başımı iki yana salladım.

Claire hayatımızın farklı aşamalarındayız dediğinde ne demek istediğini gerçekten anlamamıştım.

Şimdi anlıyordum.

Hiçbir ortak noktamız yoktu... mizah anlayışımız dışında elbette. Ama bir bütün olarak... yeterli değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu beni kızdırıyordu.

Bir şeylere sahip olabilirdik. Lanet olsun, harika bir şeylere sahip olabilirdik. Claire Anderson, neredeyse mükemmeldi. Ancak sahip olduğu hayat... değildi. Sadece on dakika için bile olsa o vahşi çocukların yakınlarında olmak istemiyordum. Onlarla tek başına ilgilenmek zorunda olmasından nefret etmiştim. Omuzlarında o kadar çok yük vardı ki, buna nasıl katlandığını bilmiyordum. Onun yerinde olmak nasıl bir şey olurdu?

Bu, senin problemin değil.

Ortanca çocuğu kafamda canlandırınca titredim. Kabul etmekten nefret ediyordum ama o seri katil olma yolundaki çocuğa kıyasla şiddet eğilimli en büyük olan gözüme neredeyse normal görünmüştü.

Gözümün önüne oyuncak ayıyı asışı geldi. O da neydi öyle?

Bunu hayal mi etmiştim?

Telefonum sehpanın üzerinde dans etmeye başladığında elime aldım ve *Claire* ismini gördüm.

Siktir. "Alo," diye cevap verdim.

"Merhaba, Tris." Sesini duyunca yüzüme üzgün bir gülümseme yayıldı.

Siktir... neden çocukları vardı ki? Ayrıca hayvanları... ne haltlarsa işte?

"İyi olup olmadığına bakmak için aradım."

"Evet, iyiyim." İçimi çektim.

"Aman Tanrım, Tris. Gerçekten çok üzgünüm."

Sessiz kaldım.

"Bana karşı aşırı korumacı davranıyor ve o sırada valizimdeki iç çamaşırını bulmuştu. Çamaşırlarımızı yıkatırken karışmış olmalı," diye yalan söylediğinde çocuğun dinlediğini anladım. "Öfkesinde anlık bir sorun yaşadı."

"Evet, ben de oradaydım, Claire. Gördüm, hatırlıyor musun? Aslında bakarsan ilk elden. Bunu kanıtlayacak şişmiş bir ayak bileğim de var."

"Neyse, seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Hayır, buna..."

"Merhaba," dedi çocuk.

Gözlerimi devirerek, "Merhaba," diye cevap verdim.

Derin bir nefes verdiğinde, Claire'in onu bunu yapmaya zorlarken tepesinde dikildiği görüntüsü gözümün önüne geldi. "Üzgünüm. Bu öğleden sonra çizgiyi aştım," dedi. "Bana neler olduğunu bilmiyorum."

"Seni saldırıyla suçlayabilirdim," diye cevapladım.

Sessiz kaldı.

"Ben sadece annenin iş arkadaşıyım. Yanlış bir sonuca vardın. Tamamen uygunsuzdu."

Cevap gelmedi.

"Başka bir şey var mı?" diye parladım sinir olarak.

"Yok."

"Yani özrün bu mu?" Kaşlarımı çattım.

"Evet."

"Annen orada benimle konuşman için seni zorluyor mu?"

"Evet."

"Gerçekten üzgün müsün?"

"Hayır."

Gözlerimi kıstım... gerçekte söylemek istediğim şey bambaşkaydı. *Anneni dört bir taraftan becerdim ve o da sikimin her bir santimetresine bayıldı, seni küçük bok.* Ama söylemeyecektim. Buradaki yetişkin ben olacaktım.

"Annemle konuşmak istiyor musun?" diye sordu.

Soruyu düşünürken kaşlarımı çattım ve pişmanlıkla gözlerimi kapattım. En sonunda, "Hayır, sorun yok. Aradığın için teşekkürler," diye cevap vererek telefonu kapattım.

Ardından elimdeki telefona bir süre bakmaya devam ettim.

Hattın diğer ucundaki Claire gözümün önüne geldi. Benimle konuşmak istiyor muydu?

Zihnim baş etmesi gereken zorluklara gitti. İş ve maddi problemler. Ayrıca bunlar, bariz sıkıntıları olan üç çocuk yetiştirmenin dışında kalanlardı.

Onun için üzülüyordum.

Telefonumu koltuğun üzerine atarak kendimi zorlukla kaldırdım. Test etmek için ayağımı aşağı koyduğumda zonklayan bir acı içime yayıldı.

Lanet olası, aptal çocuk.

Ertesi sabah koltuk değnekleriyle topallayarak işyerine girdiğimde saat on birdi.

Jameson danışmada dikiliyordu. Beni gördüğünde yüzü asıldı ve arkamdan ofisime geldi. "Sana ne oldu?"

"Sorma." Kızgın bir şekilde kendimi koltuğuma bıraktım.

"Ne yaptın?"

"Bağlar kopmuş. Ayrıca koparken bir parça kemiği de yanında götürmüş."

İrkildi. "Of. Bunu nasıl başardın?"

Elimi yüzümden aşağı kaydırdım. "Çocuğun teki beni iç çamaşırıyla dövdü."

"Kim ne yaptı?"

Gülümseyerek parmaklarımla burun kemiğimi sıktım. "Dün alacakaranlık kuşağına gittim, Jameson."

"Nasıl yani?"

"Sana ne çeşit insanlarla uğraştığımı anlatayım önce."

Soru sorarcasına kaşlarını çattı.

"Beceriksiz adında bir kedileri var," dedim.

Dümdüz bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne çeşit bir ruh hastası, kafayı yemiş, çarpık insan bir ev kedisine... Beceriksiz diye isim verir?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarını çatmaya devam ediyordu.

"Fransa'da konferansta bir fıstıkla tanışmıştım." Derin bir nefes verdim. "Mükemmeldi."

Gözlerini devirdi. "Hadi bakalım," diye mırıldandı kuru kuru.

"Olduğunu bile bilmediğim tüm doğru noktalara sahipti.

Zeki, komik ve çok ateşli." Bilgisayarımı açtım. "Küçük bir problemi vardı gerçi: üç çocuğu olması."

Jameson irkildi.

"Sonra buraya döndük. Bana çocukları yüzünden her şeyi bitirdiğini, farklı dünyalardan geldiğimizi falan söyledi." Gözlerimi devirdim.

Jameson gülümseyerek ilgisi artmış bir şekilde oturdu.

"Onun mantığını anlayamamıştım o yüzden ben de onu dün işyerinden evine kadar takip ettim."

"Ne? Evine kadar takip mi ettin?"

Omzumu silktim. "Biraz. Aslında Sammia onun adresini buldu. Her neyse, onun evine vardım. Hurdalık gibi görünüyordu, her yerde ıvır zıvırlar vardı." Dağınıklığın büyüklüğünü açıklamaya çalışırken ellerimi sallıyordum. "Ayakkabılar, bisikletler, siktir... aklına ne gelirse."

Dikkatle dinlerken kaşları çatılmıştı.

"Sonra çocuğu koşarak çıktı ama çocuk falan değildi." Gözlerimi irileştirdim. "O lanet olası bir çocuk-erkek." Ne kadar uzun olduğunu göstermek için ellerimi yukarı kaldırdım. "Bana kadının valizinde unuttuğum iç çamaşırıyla vurmaya başladı."

Gözleri irileşen Jameson gülümsedi.

"Ben de şokla geriye doğru adım atınca, bir kaykaya basıp merdivenden aşağı uçtum."

Jameson kıkırdadı.

"Sonra o siktiğimin kaçık çocuğu üzerime atlayıp kendi çamaşırımı ağzıma sokmaya çalıştı."

Jameson başını arkaya atarak kahkaha attı.

"D-dahası da var," diye kekeledim. "Bu en kötü bölümü bile değil."

Jameson artık çılgınlar gibi gülüyordu.

"Beni içeri götürdüler. Claire çocuğu odasına yollayıp buz almaya gitti. Sonra başka bir çocuk ortaya çıktı." Yüzünü zihnimde

canlandırdığımda gözlerim irileşti. "O çocuk... tam bir iblis, adamım, sana söylüyorum."

"Adı ne?"

Hatırlamaya çalıştım. "Şu büyücü çocuğun adıyla aynı... gözlüklü olan." Düşünürken parmaklarımı şıklatıyordum.

"Kim? Harry Potter mı?"

"Evet, o. Adı Harry."

Jameson geniş bir şekilde gülümsedi.

"Parmağıyla boğazını keser gibi yaparak başladı."

Şok olan Jameson gülmeyi kesti.

"Sonra ellerini boğazına sararak kendini boğmaya başladı ve ardından ölü taklidi yaptı," diye fısıldadım.

"Ne?" Jameson yüzünü buruşturdu. "Bu *cidden* garip."

"Ah, öyle mi sence?" diye söylendim. "Ardından koşarak gitti, elinde bir bağlama şeyi ve oyuncak ayıyla geri döndü. Ayının boynuna bir ilmik geçirip asmasını izledim."

Jameson'ın gözleri uzun bir süre benimkilere dikili kaldı. Benim kadar kafası karışmış görünüyordu. "Ne yaptı dedin?"

Parmaklarımı göğsümün üzerinde çapraz yaptım. "Tanrı şahidimdir. Bu bok cidden yaşandı."

Jameson şok içinde kahkaha attı.

"Ve köpek," diye bağırdım. "Zavallı lanet olası köpek."

"Köpeğin nesi var?"

"Kafasına sikik bir kova bağlamışlar."

"Neden?"

"İşkence etmek için... başka neden olacak?"

Yüzü asılırken gözlerini bana dikti. "Ne?"

"Şaka yapmıyorum... arabaya vardığımda bir acıma görevi olarak geri dönüp kurtarmak için o zavallı piç kurusunu çalmayı düşündüm. Bezelye yiyordu, Jameson. Lanet olası bezelye, sana söylüyorum."

Jameson kafasını arkaya atarak kahkaha attı.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Çok üzgünüm, Hav havcık."

"Adı Hav havcık mı?"

Üzgün bir şekilde başımla onayladım.

Jameson gerçekten kontrolünü kaybederek ulur gibi kahkaha atmaya başladı. "Sen ne yaptın?"

Derin bir nefes verdim. "Kendine saygısı olan herhangi bir erkeğin hayatı tehlikedeyken yapacağı şeyi yaptım."

"Neymiş o?"

"Oradan siktir olup kaçtım."

"Eve kadar o bilekle araba mı sürdün? diye sordu şaşırarak.

"Tüm yolda hız yaptım."

Kahkaha attı.

"Artık bana milf yok." Ellerimi havaya kaldırdım. "Benden bu kadar." Bilgisayarıma döndüm. "Aslında, artık çocuk istediğimi bile düşünmüyorum. Bana bir hayat yetecek kadar korktum."

Üzerime bir melankoli çöktü. "Biliyor musun, onun dul olduğunu ve zorluklar yaşadığını biliyordum ama asla bu kadar kötü olduğunu hayal etmemiştim."

Jameson beni izliyordu. "Her şeyi bitirdiği zaman büyük ihtimalle seni düşünüyordu."

"Evet, sanırım." İçimi çektim. "Her neyse. Başka bir hayatta, o mükemmel kadın olurdu. Bunu sikip atansa şu anki koşulları."

Salı günü sabah saat ondu. Birisi ofis kapımı tıklattı.

"İçeri gel."

Sammia içeri girdiğinde gülümsedim. Erkek kardeşimin kişisel asistanı ve ofisimizin neşe kaynağıydı. Danışmada çalışıyor ve hepimize çekidüzen veriyordu. "Tris, mülakat için stajyerlerin geldi."

Yazmaya devam ettim. "Tamam, sayıyı kaça düşürmüştük?"

"Tüm testler ve kırkıncı katta yaptıkları iki mülakat sonrası üç final adayı var."

"Evet, tamam, sen hangisini beğendin?" diye sordum.

* Argoda, genç birinin çekici bulduğu ve cinsel olarak beraber olmak istediği olgun kadın. (ç.n.)

"Rebecca'yı," dedi. "Bence o gereken niteliklere sahip."

"Buraya kadar gelebilmek için hepsinin gereken niteliklere sahip olması gerekli ama en iyi mülakatı kim veriyor bir görelim." Stajyer mülakatları dosyasını çıkardım. Her yıl idari kat için bir tane stajyer alırdık. Bu, hayatlarının fırsatıydı. Bizim kanatlarımızın altına alınmak için Amerika'nın her yerinden gençler buraya seyahat ederdi. Geçmişteki tüm gençlerimiz harika başarılara imza atmıştı ve çoğunluğu idari pozisyonlarda çalışıyordu. "Dürüst olmak gerekirse mülakat notlarının üzerinden geçmek için bile vaktim olmadı," diye kabul ettim.

"Sorun değil." Sammia gülümsedi. "İlk defa yapmıyorsun sonuçta."

Kıkırdadım. "İlkini içeri gönder."

"Tamam."

Dosyayı açıp konuyla ilgili sormam gereken soruları çıkardım. Not defterimi ve kalemimi hazırladım.

Kapı hafifçe tıklatıldı.

"İçeri gel."

Kapı açıldı ve kafamı yukarı kaldırdığım an yüzüm asıldı.

Bu, oydu.

İç çamaşırı saldırganı. İkimizin de ağzı aynı anda açık kalmıştı.

"*Sen*... Tristan Miles mısın?" dedi dehşet içinde.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye patladım. "Senin yüzünden yürüyemiyorum bile, şimdi de kahrolası bir iş arayarak kapımda mı bitiyorsun?"

"Güven bana. Sen olduğunu bilmiyordum," diye karşılık verdi sinirle.

"Bilsen bana saldırmaz mıydın?" dedim soluğum kesilerek.

"Hayır, sana yine de saldırırdım ama bugün buraya gelmezdim."

Tiksinerek başımı arkaya attım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kollarını önünde bağlayarak gözlerini kıstı. "O zaman sen ... yalan söylüyordun."

"Ne hakkında?"

"Annemi işyerinden falan tanımıyorsun."

"Evet, tanıyorum. Hem ne halt etmeye şu anda annen hakkında konuşuyoruz?"

"Neden onu görmek için evime geldin? Neden onu ofisinde görmedin?"

"Birincisi..." Sandalyeyi işaret ettim. "Otur şuraya," dedim ters bir sesle. Koltuk değneklerimi alıp yolundan çektiğimde sandalyeye yerleşti. "İkincisi, en son baktığımda orası annenin eviydi. Üçüncüsü de, onunla neden konuşmak istediğim seni hiç ilgilendirmez. Ayak bileğim tamamen sikildi. Bu arada, sorduğun için teşekkürler."

Fletcher sırıttı.

"Sence bu komik mi?"

"Hayır, bence sen yalancı bir pisliksin. O çamaşır kesinlikle sana aitti ve işini alıp kendini beğenmiş kıçına sokabilirsin. Zaten istemiyorum."

Başımı iki yana salladım. Neden davranışı beni şaşırtmıyordu? "Sokarım."

Birbirimize ters ters baktık.

"Anneme bugün buraya geldiğimi söyleme."

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyor mu?"

"Hayır ve öğrenmezse memnun olurum."

"Ona neden söylemedin?"

"İşi alsaydım ona sürpriz yapacaktım."

Sözlerini düşünürken ona bakmaya devam ettim. "Neden bunu denediğini ona söylemedin ki? Başvurular aylardır devam ediyordu."

Bakışları halıya indi. "İşi alamazsam hayal kırıklığına uğramasını istemedim."

"İşi alamasaydın hayal kırıklığına uğramazdı. Bunu kesin olarak biliyorum."

Önümüzdeki halıya bakmaya devam ederken çenesi kasıldı.

"Bu işi neden istiyorsun?" diye sordum.

"Ne yapacağımı öğrenmek ve Anderson Medya'yı devralmak istiyorum." Duraksadı. "Böylece annem bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayacak."

Ona bakmaya devam ettim.

"Yeterince şey yapıyor." Ayakkabısını halıya sürttü. "Onun daha fazla endişelenmek zorunda kalmasını istemiyorum."

Kalbim buruldu. "Anneni koruman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, bunu biliyorum." Ayağa kalktı. "Sorun değil." Derin bir nefes verdi. "Vaktini boşa harcamayacağım."

Haklıydı, onu korumak zorundaydı. Claire korunmayı hak ediyordu.

Bir süre onu izledim. Kabul etmekten nefret etsem de Claire'e olan sadakatinden garip bir biçimde etkilenmiştim.

"Bileğin için üzgünüm," dedi.

"Gerçekten öyle misin?"

"Hayır." Yüzüme baktı. "Annenin çantasında başka birinin iç çamaşırını bulsaydın aynısı yapmayacağını söyleme bana."

"Hayır, aslına bakarsan yapmazdım," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Çünkü... ben psikozlu değilim."

Gözlerini devirdi. "Her neyse." Kapıya doğru yürüdü.

"Mülakata giren stajyer adayları genellikle elimi sıkarlar," diye arkasından seslendim.

"Bu seferki değil." Dönerek dışarı çıktığında kapı arkasından sessizce kapandı.

Daha şimdi çıktığı kapıya doğru baktıktan sonra nihayet interkoma bastım. "Sammia, ikinci adayı gönder, lütfen."

"Elbette."

Gözlerim önümdeki mülakat derecelendirme kâğıdına kaydığında derin bir nefes verdim. Bu lanet şeyi nasıl derecelendirecektim?

Bilgisayar ekranıma bakıyordum. Üç finalistle mülakat yaptığımdan beri beş gün geçmişti. Kimi işe almak istediğimle ilgili kendimle mücadele ettiğim beş gün.

Rebecca harikaydı. Her iş sektöründe değerli bir varlık olurdu ve bu işi alıp almamasına bakmaksızın ona bir pozisyon teklif edecektim.

Diğer aday Joel, kâğıt üzerinde mükemmeldi. Psikometri testleri tam olması gerektiği gibiydi ve her soruyu çalışılmış bir kusursuzlukla alt etmişti.

Ve sonra Fletcher Anderson vardı. Mülakatı yapmayı bile istememişti. Elimi sıkmamış, beni neredeyse öldürüp zar zor bir özür dilemişti. Çılgındı, vahşiydi ve benim eğitmek için zaman veya enerjiye sahip olmadığım her şeydi.

Ayrıca serçeparmağında bile diğer ikisinin toplamda sahip olduğundan daha fazla tutku vardı.

Kendimi bunu yapmamak için ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım, geri dönüp durduğum kişi oydu. Ailesine karşı sadakati olan oydu... yanlış yönlendirilmiş olsa da. Medya onun kanında vardı ve bir gün CEO olarak Anderson Medya'yı devralmak için gerçek bir fırsatı vardı... tabii şirket o kadar uzun süre dayanırsa. Gerçi dayanacağını biliyordum. Claire bunu başaracaktı. Tutkusu, mizacı ve doğru eğitimle onu New York'taki lanet olası en iyi CEO yapabilirdik.

Her bir adayın artıları ve eksileri üzerinden bir kez daha geçerken derin bir nefes verdim. Mucize eseri diğer ikisi hakkında iyi bir şey bulmayı umuyordum ama Fletcher iş konusunda el değmemiş bir kaliteye sahipti. Ayrıca büyük öfke sorunları vardı, belki de ileride onu zaten kovmak zorunda kalacaktım.

İki adım ileri, bir adım geri.

Dün Rebecca'yı arayıp pozisyonu ona teklif etmeye bile çalışmıştım ama iş bunu gerçekleştirmeye gelince yapamamıştım.

Zihnim oğlanın fazla zor olduğunu ve peşini bırakmamı söylerken, içimdeki ses onun aradığım kişi olduğunu söylüyordu.

Kararlar, kararlar.



Claire

Patrick yatağımda uzanmışken yıkanan çamaşırları katlıyor ve etrafına yığınlar halinde diziyordum. "O sırayı tekrar oku, Paddy," dedim.

"Ev ha... ha... ha..." Konsantre olurken kaşlarını çatmıştı.

"Heceleyerek söyle," diye hatırlattım.

"Ham-p-tons." Sondaki s harfini vurgulamıştı.

"Evet, başardın."

Gururla gülümseyerek devam etti. Patrick'e disleksi teşhisi daha bu yıl konulmuştu. Dürüst olmak gerekirse, teşhisi öğrendiğimizde benim için büyük bir rahatlama olmuştu. Öğretmenleri de ben de neden okuyamadığını ve açık bir şekilde zeki olduğu halde neden okuldaki bazı görevlerin onun için bu kadar zor olduğunu anlayamamıştık. En sonunda onu bir terapiste götürmüştüm ve kadın hastalığı keşfetmişti.

"Başından." Kaşlarını çattı. "Beri," diye devam etti.

Fletcher odaya girdiğinde gülümsemesini engellemeye çalışıyordu.

"Ne oldu?" diye sorarak çamaşırları katlamaya devam ettim.

"Üniversiteyi ertelemeye karar verdim."

Yığının üzerine yeni katlanmış bir havlu attım. "Eh, bu olmayacak."

"Evet, olacak. Gelecek ay on sekiz oluyorum, anne. Ne istersem yapabilirim."

"Fletcher Anderson, hiçbir şey yapmayarak bir yılı boşa geçirmek için fazla zekisin. Bunu seninle tartışmayacağım bile."

"Bir staj ayarladım."

Yüzüm asıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Altı ay önce başvurmuştum ve son üç kişiye kadar geldim."

"Ne?" Ona bakakalmıştım. "Bana neden söylemedin?"

"Seni umutlandırmak istemedim."

Gülümseyerek yüzünü ellerimin arasına aldım. "Fletch, ne za-

man benim için endişelenmeyi bırakacaksın?" Başka bir havluyu katladım. "Ee, son mülakat ne zaman?"

"Çoktan girdim."

Yüzüm yeniden asıldı. "Ne? Ne zaman?"

"Çarşamba günü, New York'ta."

Ona baktım. "Bunu benim haberim olmadan nasıl yaptın?"

"Trenle gittim. Her neyse, pazartesi gününden ve tanışma şeklimizden sonra şansım olduğunu düşünmüyordum."

Kafa karışıklığı içinde yüzümü buruşturdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Staj, Miles Medya'da."

"Miles Medya'da staj mı ayarladın?" dedim şok içinde.

"Evet." Gururla gülümsedi. "Tristan Miles yeni patronum."

Gözlerim dehşetle irileşti. "Ne? Hayır," diye parladım. "Onunla çalışamazsın." Diğer havluyu kuvvetle yığının üzerine fırlattım. "Unut bunu."

"Anne, onlar dünyadaki en iyi medya şirketi. Bunu almam benim için çok büyük bir olay. Dört binden fazla başvuran vardı."

"Adamın ağzına iç çamaşırı sokmaya çalıştın, Fletcher," diye bağırdım. "Kendinden utanmadan nasıl ofisine gireceksin?"

"Sorun yok. Özür diledim, hatırladın mı?"

"Hayır, sorun var. Her zaman sorun olacak. Bugüne kadar şahit olduğum en utandırıcı şeydi. Orada çalışamazsın, bunu yasaklıyorum."

Fletcher çok çabuk parlardı. Beni daha fazla utandırmasını istemiyordum. İşyerinde öfkesine hâkim olamadığına dair bir görüntü gözümün önüne gelince rezil olmuş gibi titredim. Bu, en büyük kâbusumdu.

"Çalışacağım," diye patladı. "Beni durduramazsın."

"Durdurabilirim ve durduracağım," diye bağırdım.

"En iyisinden öğrenmek istiyorum. Bir gün Anderson Medya'yı yönetmek istiyorum, orada bana nasıl yapacağımı öğretebilirler."

"Sana öğretecekleri tek şey, Fletcher, nasıl merhametsiz olacağın olur."

"Benim öğrenmek istediğim şey tam olarak bu."

Ona ters bir şekilde baktım. "Tristan Miles'ı arayarak işini alıp güneş görmeyen bir taraflarına sokmasını söyleyeceksin." O adama arkamdan bunları yaptığı için o kadar kızgındım ki buna katlanamıyordum.

Mülakatla ilgili haber vermek için beni aramalıydı.

Çocuklarımla tanıştığından beri ondan haber almamıştım. Almak istediğimden değildi ama bu bir prensip gereğiydi. Çocuklardan nefret eden bir korkak olmasının zavallı bir bahanesi olarak oğluma iş önerip beni aramaması neydi peki? Benim için deli olduğundan evime gelmiş ve çocuklarımla bir kez görüştükten sonra... *Bum*. Buz gibi soğuk davranmaya başlamıştı.

Bunu beklemem gerektiğini bilmeliydim aslında, gerçi kimi kandırıyordum ki? Biliyordum.

Fransa'da karşılaştığım güzel adam, New York'ta yaşayan soğuk adam değildi. Aralarında dünyalar kadar fark vardı. Fransa'daki adama bayılıyordum, New York'taki adamdansa nefret ediyordum.

Onu Fletcher'ın yakınlarında istemiyordum. Ayrıca Fletcher'ın iş etiğini ondan öğrenmesini kesinlikle istemiyordum.

Düşüncesi bile akıl almazdı.

Havlularımı hırsla katlamaya başladım. Tristan Miles'ı zaten umursamıyordum. Bir şey istediğimden değildi ama kesinlikle egomda bir delik açmıştı. Onun zeki olduğunu, Wade'in bunu destekleyeceğini biliyordum. Ama iş dünyasındaki Tristan Miles soğuk ve hesapçıydı. Fletcher'ın ilk iş deneyiminin onunla olmasını istemiyordum. Çok kolay etkilenebilen bir çocuktu ve acımasız Miles Medya'nın odağının normal olduğunu düşünmesini istemiyordum. Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Fletcher, "Pazartesi günü başlıyorum," diye parladı.

"Cesedimi çiğnemen lazım."

11. BÖLÜM

Fletcher'ın kravatını düzettim. "Şimdi unutma, ne yapacağını bilemezsen yardım isteyeceksin."

"Evet, anne."

Omuzlarındaki tozları silkeledim. Hafta sonu boyunca devam eden sinir krizleri ve gözyaşları sonrası pes etmiştim. Fletcher bu sabah Tristan'la birlikte çalışmaya başlıyordu. Hayatımda daha önce asla bu kadar hasta hissetmemiştim. "Ayrıca çok su içtiğine emin ol. Eğer susuz kalırsan, konsantre olamazsın."

Gözlerini devirdi.

"Şimdi, sana öğle yemeği paketledim. Satın almayı alışkanlık haline getirme. Bir servet harcarsın yoksa."

"Anne." Fletcher başını hafifçe iki yana salladı.

"Çünkü... biliyor musun? İlk işini yapmaya başladığında yaptıkların tüm çalışma kariyerinin temelini oluşturacak. İyi alışkanlıklar edinmeni istiyorum. Bu öğrenmek için bir fırsat, Fletch. İzle ve öğren ama bir Anderson olduğunu her zaman hatırla." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

Bana bakarak gülümsedi. "Hatırlayacağım."

"İş dünyasında zeki olmak, acımasız olmak zorundasın demek değil," diye hatırlattım.

"Biliyorum, bunu konuşmuştuk." İçini çekti.

"Baban o kadar iyi bir insandı ki Fletch, en yüksek ahlak kurallarına uyardı."

Geniş bir şekilde gülümsedi.

Tristan'ın bu genç ve kolay etkilenen çocuğu etki altına alması en büyük korkumdu. Sadece düşüncesi bile gözlerimin yaşarmasına sebep oldu.

"Anne. Kes şunu."

Yakışıklı oğluma bakarken ellerimi ağzımın üzerine koydum. "Üzgünüm, tatlım. Sadece senin için çok gerginim."

"Neden?"

"Çünkü bu gerçekten büyük bir olay ve bunu mahvetmeni istemiyorum."

"Anne." İçini çekti. "Daha işi bile almadan patronumun ağzına iç çamaşırı tıktım. Fiziksel olarak mümkün olabildiğince bunu mahvettiğimden oldukça eminim."

Ona bakarken elimi alnıma dayadım. "Tanrım, lütfen bana hatırlatma. Bu, sonsuza kadar hayatımın en küçük düşürücü anı olacak." Kendimi oyalamak için yeniden kravatıyla oynamaya başladım.

"İşe yaradı."

Kaşlarımı çattım. "O da ne demek?"

"Ee, hiç geri gelmedi." Sırıttı.

"Biz sadece arkadaştık, Fletcher. Zaten geri gelmeyecekti... sen onu yapmadan önce de. Kendini bir şey zannetme. Eğer onunla gerçekten bir şeyler yaşıyor olsaydık, bunun onu caydıracağını mı sanıyorsun?"

"Hımm." Bana inanmayarak omzunu silkti.

Gerçeği ona asla itiraf etmeyecektim. Haklı olduğunu, tam da planladığı gibi gerçekten işe yaradığını. Tristan o uğursuz günden sonra benimle hiç iletişim kurmamıştı. Peşimden koşmak için evime kadar gelmekten... asla aramamaya dönmüştü. Bu da onunla ve cesaretiyle ilgili -daha doğrusu cesaret eksikliğiyle- çok şey söylüyordu. Her neyse, zaten kimin umurundaydı ki?

Aslında Fletcher onu korkutup kaçırdığı için minnettardım. Beni bir işten kurtarmış ve olayların uzamasının önüne geçmişti.

"Profesyonel olmayı unutma," diye hatırlattım.

"Biliyorum."

"Her zaman görgü kurallarına uy."

Gözlerini devirdi.

"Peki eğer bir sorun yaşarsan, ne yapacaksın?"

"Lavaboya gidip sakinleşmek için ona kadar sayacağım." İçini çekti.

Saçlarını düzeltirken gülümsedim. "İşte bu, Fletch." Ona bakarak gülümsedim. "Harika olacaksın."

Saçlarını düzeltmeye devam ediyordum ki beni eliyle kışkışladı. "Artık yeter, anne."

Yüzünü sertçe ellerimin arasına alarak gözlerini kendiminkilere çevirdim. "Baban ve benim seninle ne kadar çok gurur duyduğumuzu biliyor musun?"

Üzgün bir şekilde omzunu silkti. "Teşekkürler."

Gülümsedim. "Beni öğle molanda ara."

"Aman Tanrım. Dırdır etmeyi kes. Vaktim olmayacaktır."

"Sadece bir dakika, o kadar vaktin olur."

Son bir kez gözlerini devirip merdivenlerden aşağı inmeye başladığında onu takip ederek anahtarlarımı aldım. "Gidelim."

Hayatımın en uzun günü bu oluyordu. Telefonumu elime alarak tekrar kontrol ettim. "Saat bir buçuk. Neden aramadı?" İçimi çektim.

"Büyük ihtimalle unutmuştur," diye cevap verdi Marley.

"Ya ona öğle yemeği molası vermedilerse?" dedim. "Aç kalmaya dayanamaz. Bayılabilir."

Marley gözlerini devirdi. "İyi olacak, hem orası hapishane kampı değil. Miles Medya, personeline iyi davranma konusunda en iyi şöhretlilerden biri."

"Bana her şeyin iyi olacağını söyleyip durmayı bırakır mısın?"

diye tersledim. "Çünkü kaygılanmak için bir sebebim var, onun için gerçekten endişeleniyorum."

"Aman Tanrım, kendini ve böylelikle de beni çılgına çeviriyorsun."

"Dünyadaki en büyük piç kurusu için çalışacak bir çocuğun olduğu zaman bana nasıl idare ettiğini bildirirsin."

"İyi, peki." Bana doğru gülümsedi. "Bunun, Bay Miles'ın seni aramadığı gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktur, değil mi?"

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Ne yani, beni aramadığı için kızgın olduğumu mu söylüyorsun? Çoktan onunla aramızdaki her şeyi bitirmiştim, zaten aramızda bir şey olduğu da söylenemezdi. Sadece bir haftaydı, Marley. Tristan Miles'ın benim için hiçbir anlamı yok. Ama her şeyden önce, Fletcher'ı neden işe aldığıyla ilgili ciddi şüphelerim var. Burnuma iyi kokular gelmiyor. Tanrı aşkına, Fletcher adamı kendi iç çamaşırıyla dövmeye çalıştı."

Marley kıkırdadı. "Ah, Tanrım, keşke bunu görmek için orada olabilseydim. Bahse varım Tristan Miles daha önce asla böyle bir şey yaşamamıştır."

O mühim günü hatırlarken gülümsedim. Daha önce asla aynı anda hem o kadar korkup hem de eğlenmemiştim. Tabii bunu hiçbir zaman birine itiraf edeceğimden değildi, Marley'ye bile.

"Ona mesaj atacağım. Daha fazla bu şekilde çılgına dönemem." Mesajı yazdım.

Selam Fletch, nasıl gidiyor dostum?

Anında bir cevap geldi.

Bu işten nefret ediyorum. Bu adamdan nefret ediyorum. Yarın geri gelmeyeceğim.

Gözlerim dehşetle irileşti. "Ah, hayır, Marley. Bu, onun işe başlamamasından bile daha kötü olacak. Görebiliyorum şimdiden."

Geri cevap yazdım.

Neden, neler oluyor?

Cevap yazdı.

Akşama konuşuruz. Öğle yemeği için beş dakikam var.

Midem bulanarak Marley'ye baktım. "Orada neler oluyor? Buna inanmıyorum."

Marley gözlerini devirdi. "Aslına bakarsan, ben inanıyorum. Kabul edelim. Fletcher'ın çok da iyi emir aldığını söyleyemeyiz."

Büyük, derin bir nefes verdim. "Umarım öğleden sonrası daha iyi geçer."

Marley gülümsedi. "Geçecek. Yeni bir işe başlamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun? Herkesin işteki ilk günü kötü geçer, Claire."

Omzumu silktim. "Sanırım haklısın."

"Her şey yoluna girecek. Rahatla ve onu da rahat bırak. Neredeyse bir erkek oldu. Kendi yolunu kendisi bulması gerekiyor."

"Evet, biliyorum." İçimi çektim. Elime kalemimi alarak işe dönmeye çalıştım. Zavallı küçük bebeğimin tek başına o büyük, korkunç kurumsal ofisin içinde olduğu kâbus gibi görüntüler zihnimde uçuşuyordu.

Neden üniversiteye gitmemişti ki?

Büyük bir tencere spagetti bolonezin içindeki peyniri karıştırıyordum. Bugün işi erken bitirmiş, Fletcher'ı işten almak istesem de eve trenle gelmesine izin vermiştim. Ona biraz haşin sevgi vermek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Büyük bir adam olup çalışmak istiyordu, o zaman kendine nasıl yeteceğini öğrenmesi lazımdı. Saate baktım. Neredeydi?

Başımı kaldırıp mutfak tezgâhının yanında oturan diğer iki oğluma baktım. "Bugün okul nasıldı, Harry?"

"İyi."

"Bayan Parkinson nasıldı?"

"Cadı, her zaman olduğu gibi." İçini çekti.

"Öğretmenine cadı demenin çok hoş olduğunu düşünmüyorum."

"Evet, eğer cadı gibi davranmayı bıraksaydı ben de ona öyle demek zorunda kalmazdım."

"Lütfen beladan uzak dur, Harry. O okuldaki son uyarındasın. Uslu olmana ihtiyacım var. Herkese ne kadar zeki ve büyüleyici olduğunu göstermen gerekiyor."

Harry gözlerini devirdi. Patrick bana bakıp şapşal şapşal gülümsüyordu.

"Şimdi, Fletch eve geldiğinde ona nazik davranalım. Gerçekten kötü bir gün geçirdi. Sizin ona kendisini daha iyi hissettirmenizi istiyorum."

Gözlerini devirdikten sonra, "Peki bunu nasıl yapmamız gerekiyor?" diye sordu Harry.

"Sadece başka şeyler hakkında konuşup kafasını dağıtın. Onu güldürün. İşlerin onun düşündüğü kadar kötü olmadığını anlamasını sağlayın."

Harry gülümsedi. "Bence işler onun düşündüğü kadar kötü. O kendini beğenmiş eşekle birlikte çalıştığını hayal etsene."

"Onu tanımıyorsun bile," diye tersledim. "Bu şekilde konuşamazsın, Tristan iyi bir adam. Ayrıca şu anda Fletch'in yeni patronu, o yüzden ona biraz saygı göster."

Kapının çarpıldığını duyduktan sonra Fletcher görüş alanına girdi. Saçları dağılmıştı, kravatı eğrilmişti, ceketi yoktu ve ayakkabı bağcıkları açıktı. Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu. Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırarak ona sarıldım. "Benim büyük, çalışan oğlum nasıl?"

"Kelimenin tam anlamıyla cehennemdi."

Yüzüm asıldı. "Neden? Ne oldu?"

"Temel olarak dokunduğum her şeyi mahvettim."

"Sorun değil. Sadece yenisin, her şeyi bilmeni bekleyemezler. Kimse ilk gününde her şeyi bilemez." Onu izlerken gülümsedim. "Sana söylediği son şey neydi?"

"Yarın geç kalmaya cüret edeyim deme."

Kaşlarımı çattım. "'İlk günün için teşekkürler,' demedi mi?"

"Hayır, anne. Onun bir pislik olduğunu söylemiştim."

"Hımm. Şey, yarın nasıl gideceğine bir bakalım."

"Geri dönmeyeceğim."

"Evet, döneceksin, Fletcher," diye tersledim. "Orada iki hafta çalışacaksın. Beni utandırmana izin vermeyeceğim. İki haftadan sonra sevmezsen bırakabilirsin ama dayanıp en azından bir şans vereceksin."

Gözlerini deviren Fletcher masaya oturunca onun spagetti bolonezini önüne koydum. "En sevdiğinden yaptım."

"Yemek yiyemeyecek kadar yorgunum."

Sahte bir şekilde gülümseyerek parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Biliyorum, bebeğim, ben de öyle."

Masaya oturmuş Fletcher'ın işten eve gelmesini bekliyordum. Cidden, işe başlayan bir çocuğa sahip olmanın bu kadar stresli olacağını kim bilebilirdi ki? Düşünemiyordum, uyuyamıyordum, her gün işten erken çıkıp o gelmeden önce eve vararak en sevdiği yemekleri pişiriyordum.

Tristan onun canına okuyordu ve Fletch'in buna ihtiyaç duyabileceğini biliyordum. Ama içimdeki anne, Tristan'ın ona tanışma şekilleri yüzünden bir ders vermeye çalıştığından endişeleniyordu. Dehşetle gözlerimi kapattım. Korkuyla sinmeden o günü düşünemiyordum bile. *Adamı iç çamaşırıyla dövüp sonra onu ağzına tıkmaya çalışmak... ah, dehşet.*

Fletcher ne halt düşünüyordu ki?

Ama bir gerçek vardı, Fletch'le gurur duyuyordum. Diğer tüm adayları geçtiği için, öncelikle işi aldığı ve sonrasında da işe devam etme cesaretini gösterip her gün geri gittiği için onunla gurur duyuyordum.

Kapı çarparak açılınca gülümseyerek biraz önce onun için yaptığım çikolatalı pastayı elime aldım. Köşeden döndüğünde, üzgün yüzünün görüntüsüyle gözyaşlarına boğulacak gibi hissetsem de sahte bir şekilde gülümsedim. "Selam, Fletch."

"Selam." Sinirli bir şekilde kravatını çekiştirdi.

"Sana çikolatalı pasta yaptım." Pastayı ona doğru kaldırdım. "En sevdiğin."

"Teşekkürler." İçini çekti. Parmağını uzatıp kremanın üzerinden kaydırdı ve ağzına soktu.

Korkulan soruyu sormak için kendimi hazırladım. "Günün nasıldı?"

Sandalyeye yığıldı. "Cehennem gibi."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım. Kahretsin. Bunun işe yaramasını gerçekten istiyordum. "Neden? Bugün ne oldu?"

"Sadece ben bunda çok iyi değilim, anne."

"Tatlım, çok iyi olmana gerek yok. Daha yenisin."

Derin bir nefes vererek parmağını bir kere daha kremanın üzerinden geçirdi.

"Tristan nasıl?" diye sordum.

"Kaba."

"Kaba mı?" Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?" Bir süre onu izledim. "Bana bir örnek ver."

Yanaklarını havayla şişirdi. Onu daha önce hiç bu kadar hüzünlü görmemiştim. "Peki." Kafasında diyeceklerini toparlarken duraksadı. "Her kata gidip tüm müdürleri ziyaret ettiği şu şeyi yapıyoruz. Ben de onu yavru köpek gibi takip edip not alıyorum. Bugün herkesin bir arada olduğu bir toplantı vardı."

"Evet, tamam bu standart bir şey."

"Eh, bugün kırkıncı kata inip toplantıya girdiğimizde kalemimi yukarıda masamda unuttuğumu fark ettim."

"Evet." Onu dinlerken kaşlarımı çatmıştım. "Devam et."

"Orada başka kalem yoktu, o yüzden sadece orada oturup diğer herkesle konuşmasını dinledim."

Dinlerken başımı salladım.

"Toplantıyı yarılamıştık ki not almadığımı fark ederek nedenini sordu. Ona kalemimi yukarıda unuttuğumu söyleyince tamamen kafayı yedi, bana herkesin önünde bağırdı ve beni idare toplantısından kovdu."

"Ne? Sana bağırdı mı?" Yüzümü astım.

"Çıldırmış gibi. Tembelliğime ya da beceriksizliğime katlanamayacağını ve eğer öğrenme arzum yoksa Miles Medya'yı hemen terk edebileceğimi söyledi."

Ağzım şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Ne? Bir kalem yüzünden mi?"

"Anne, bu daha yarısı bile değil. Bana bütün gün bağırıyor. Yaptığım her şey yanlış."

Öfke karnımda kaynamaya başlamıştı. "Sana bağırıyor mu?"

"Siktiğimin duvarlarını yıkacak gibi. CEO Jameson bile gelip bugün beni kurtarmak zorunda kaldı. Ona sakin olmasını söyledi." Gözleri irileşmişti. "Ve Jameson Miles her zaman herkese bağırmasıyla bilinir. O yüzden anne, Tristan bana yaptığı gibi başka kimseye bağırmıyor olmalı." Ellerini havaya kaldırdı. "Jameson'ın kişisel asistanı Sammia bile bana bugün bir kapkek aldı. O da benim için üzülüyor. Bana onun yüzünden endişelenmemem gerektiğini, iyi iş çıkardığımı söyledi." Omuzları çöktü. "Adam benden nefret ediyor."

Midem öfkeyle burkulurken gözlerimi kıstım. "Onu görmezden gel sadece, dostum." Sahte bir şekilde gülümsedim. "Sakinleşecektir." *Olmazsa?* "Sen sadece dikkat çekecek davranışlardan uzak dur ve işini yap." Bir dilim pasta keserek ona uzattım.

"Akşam yemeğinden önce pasta mı?" Kaşlarını çattı.

"Akşam yemeği *için* pasta, istersen tabii." Onu yemesini izledikten sonra, gözlerim boşluğa daldığında adrenalin vücudumda dolaşıyordu.

Siktiğimin Tristan Miles'ı... beni zorlama.

"Ne düşünüyorsun, Marley? diye sordum. "Endişelenmeli miyim?"

"Hımm, bu zor bir soru." Kolasından bir yudum aldı. Restoranda öğle yemeği yiyorduk. "Bir yandan, Fletch'in doğru şekilde eğitilmesini istiyorsun."

"Evet ama ona bağırıyormuş, Marl. Hangi işyerinde bu normal?"

"Normal değil, buna katılıyorum." Omzunu silkti. "Hiçbir işyerinde normal değil."

"Tanrım, bu yüzden kafayı yiyeceğim. Ya tanışma şekilleri yüzünden canına okumak için onu işe aldıysa? Ya aramızdakileri bitirdiğim için bana bir ders vermek amacıyla ona kasten berbat davranıyorsa?"

"Bu tamamen mümkün." Yeniden omuz silkti. "Ama bu iş Fletch'i hayata hazırlayacak, o yüzden biraz daha sürünmesi lazım, değil mi?"

"Ama hangi noktada yeterli olacak? Ne kadar ileri gitmesine izin vereceğim?" O anda bir mesaj geldi. Fletcher'dandı.

Selam.

Gülümsedim. "Fletch öğle molasına çıkmış." Mesajına cevap verdim.

Seni arayabilir miyim?

Cevap geldi.

Evet.

Numarasını çevirdiğimde, daha ilk çalışta açtı. "Selam, Fletch." Gülümsedim. "Nasıl gidiyor?"

"Bok gibi." İçini çekti.

"Neden?"

"Ee, görünüşe göre şimdi de aptalım."

Öfkelendiğimi hissettim. "Sana aptal mı dedi?"

"Evet."

"Bu kadar yeter." Öfkem patlamıştı. "Öğle yemeğinden sonra geri dönmüyorsun."

"Anne."

"Ciddiyim," diye patladım. "Sana lanet olası aptal diyemez, Fletcher. Bu kabul edilemez."

Marley'nin gözleri beni dinlerken kocaman olmuştu. "Ne?" dedi ağzıyla sessizce. "Ona aptal mı demiş?"

"Hiçbir iş kendine olan saygından daha değerli değildir, Fletcher. Geri dönme."

"Anne, kapa çeneni. Bunu daha kötü hale getiriyorsun. Sana söylememem lazımdı."

"Fletcher."

Telefonu kapattı.

"Bu kadar," diye parladım. "Bu defa fazla ileri gitti." İçeceğimi kafama dikip boş bardağımı masaya çarparak ayağa kalktım. "Sonra işyerinde görüşürüz. Siktiğimin Tristan Miles'ı ile bir randevum var."

"Ah, siktir. İyi şanslar." İrkildi.

Yumruğumu elime vurdum. "Beni kefaletle hapisten çıkarırsın, değil mi?"

Kıkırdayarak kadehini bana doğru kaldırdı. "Evet, tamam, kefalet parasını hangi hesaptan çekeyim?"

"Banka soyman gerekecek."

"Anlaşıldı."

Aklımda tek bir görevle restorandan hışımla çıktım. Tristan Miles kavga arıyordu ve şimdi bir tane bulmuştu.

Kimse benim oğluma aptal deyip bundan paçayı kurtaramaz.

Miles Medya binasındaki danışma masasına hızlı ve sert adımlarla yaklaştım.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" Genç kız gülümsedi.

"Tristan Miles'ı görmek istiyorum, lütfen."

"Randevunuz var mı?"

"Hayır."

"Üzgünüm, o zaman imkânsız."

"Ona Claire Anderson'ın onu görmek için burada olduğunu söyleyin."

"Üzgünüm-" diye devem etti.

"Ona söyleyin," diye araya girdim. "Onu görene kadar buradan ayrılmayacağım."

O ve diğer danışma görevlisi birbirlerine baktılar, sonra kız bir numara çevirdi. "Selam, Sammia. Danışmada Tristan Miles'ı görmek isteyen Claire Anderson adından biri var."

Dinledikten sonra telefonu indirdi. "Kontrol ediyor."

Kalbim, bedenime kızgın kan pompalarken nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum.

Güm... güm... güm.

"Tamam, teşekkür ederim." Bilgisayarda bir şey yazarak bana ipin ucunda sallanan bir güvenlik kartı uzattı. "Yukarı çıkabilirsiniz. Hector size eşlik edecek."

"Kendim bulabilirim," diye tersledim.

"Hiç kimse en üst kata güvenlik görevlisi olmadan çıkamaz."

Tristan'ın bir güvenliğe ihtiyacı olacak. "Peki."

Bir güvenlik görevlisine el salladığında adam yanımıza geldi. "Lütfen Bayan Anderson'a Tristan Miles'ı görmesi için eşlik eder misin?"

"Elbette." Bana gülümsedi. "Bu taraftan, lütfen." Asansörü işaret ettiğinde konuşmamak için yanağımın içini ısırdım. O kadar sinirliydim ki iki lafı bir araya getiremiyordum.

Ne söyleyeceğimi aklımdan geçirirken dümdüz bir şekilde kapılara doğru bakıyordum.

Kapılar açılınca hışımla dışarı çıktım. Katı gördüğümde adımlarım bocaladı.

Bu da neydi böyle?

New York'un her yerini gören geniş manzaralar. Beyaz mermerler. Çağdaş lüksün en iyi örnekleri. Elbette ofisi böyle görünecekti...Bu sadece kanımın öfkeyle daha fazla kaynamasına sebep oldu.

Güzel danışma görevlisi gülümsedi. "Merhaba, ben Sammia. Tristan'ı görmek için mi buradasınız?"

"Evet, lütfen." Görgü kurallarını hatırlayarak gülümsedim. "Merhaba, ben Claire Anderson."

"Siz..." Sesi yavaşça kesildi.

"Evet, Fletcher'ın annesiyim."

Neden burada olduğumu fark ettiği anı tam olarak gördüm, gözleri kocaman açılmıştı. "Ah, anlıyorum." Ayağa kalkarak elini uzattı. "Bu taraftan, lütfen."

Sola dönüp geniş bir koridorda ilerledik. En sonda New York'un geniş siluetini görebiliyordum ve ofislerin tamamı sol taraftaydı. "Ofisi en sonda," dedi.

Onu takip ettiğimde başka bir danışma bölümü olan geniş bir odaya geldik. Fletcher'ın masada oturduğunu gördüm. Arkasında iki kız daha masalarındaydı, bir tanesi ondan genç görünüyordu.

Fletcher'ın yüzü beni görünce asıldı. "A-anne, burada ne yapıyorsun?" diye panikle kekeledi.

"Sadece Tristan'ı ziyaret ediyorum." Sahte bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler, Sammia." Tristan'ın kapısını çarparak açtım ve arkamdan kapattım.

Onu masasında otururken buldum. Kafasını yukarı kaldırıp, eğleniyormuş gibi dilini altdudağının üzerinden geçirerek sandalyesinde arkasına yaslandı.

Kibrin somut örneği.

"Claire Anderson." Gülümsedi.

Gözlerimi kıstım.

"Bu zevki neye borçluyum?" diye sordu elinde kalemiyle.

"Ah, sanırım biliyorsun," diye tısladım.

Tek kaşını kaldırdı. "Hayır, aslına bakarsan bilmiyorum."

"Fletcher'a ne halt yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki," diye bağırdım, "Ne cüretle ona aptal dersin? Ne cüretle diğer personelin önünde ona bağırırsın? Hatta nasıl bağırırsın?"

Çenesini küstahça yukarı kaldırdı. "Anneciğine koştu, öyle mi?"

"Tristan," diye fısıldadım kızgın bir şekilde. "Berbat koşullarda tanıştığınızı anlıyorum ama onu rezil etmek için işe aldığın açıkça belli. Ben buna izin vermeyeceğim."

Gözlerini kısarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Böyle olduğunu biliyorum."

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak önüme geldi. "Sana Fletcher Anderson'la ne yaptığımı söyleyeceğim. Ona iş etiği öğretiyorum. O, tembelin teki ve disipline ihtiyacı var."

"Onu eğitmiyorsun, aşağılıyorsun," diye karşılık verdim.

"Ona biraz saygı duymayı öğretiyorum," diye sakince cevap verdi. "Besbelli ki evde öğrenmediği bir şey."

"Neden senin gibi bir pisliğe saygı duysun ki?" diye sinirle fısıldadım.

"Çünkü ben onun patronuyum, Claire ve onun bahanelerine müsamaha göstermiyorum."

"Ona aptal diyerek," diye tersledim.

"Ona aptal demedim. Ona aptalca davranmayı bırakmasını söyledim. Arada büyük fark var. O zeki, Claire, senin düşündüğünde de fazla. Öfke sorunları yok, onun lanet olası bir davranış sorunu var. Ben de ondan kurtuluyorum."

"Onu rezil ederek mi?" dedim nefesim kesilerek.

"Hatalarından öğrenmesini sağlayarak. Eğer onları yaptığında cezalandırılmazsa yapmaya devam edecek. Seni rahatsız etmediği sürece hatandan ders çıkaramazsın."

"Kalem unuttu diye ona bağırmışsın, Tanrı aşkına," diye kekeledim.

Yüzü öfkeyle çarpıldı. "Bir toplantıya kalem götürmeyen kaç tane CEO tanıyorsun, Claire?" dedi sinirle. "Bir numaralı kural." Söylediği şeyi vurgulamak için parmağını kaldırdı. "Hazırlıklı ol. Bir toplantıya hazırlıksız gelme."

Kapı açılınca görüş alanına giren Fletcher, kapıyı arkasından kapattı.

Tristan ona ters ters bakarak, "Başın derde girince anneciğine mi koştun?" diye sordu.

Fletcher ona bakıyordu.

"Biri işini veya kız arkadaşını çaldığında anneciğine mi koşacaksın?" diye sordu. "Bir erkek böyle mi yapar? Anneciğine mi koşar?"

"Ne cüretle?" diye fısıldadım öfkeyle. "Eşyalarını al, Fletcher. Buradan gidiyoruz. Buna katlanmak zorunda değilsin."

Tristan, "Masana geri dön, Fletcher ve o raporu bitir," diye patladı.

Ne yapacağından emin olamayan Fletcher'ın gözleri ikimizin arasında gidip geldi.

"Fletcher Anderson," dedi Tristan. Sesi de öfkesiyle birlikte artıyordu. "Bugün gitmeden önce o rapor masamda olacak. Gece yarısına kadar buradan çıkmasak bile umurumda değil."

"O benimle geliyor," diye tersledim. "Raporunu kıçına sok."

"Anne," diye araya girdi Fletcher. "Yapma."

"Fletcher, gidelim," diye ısrar ettim.

Tristan, "Bu çocuğa neden bu kadar yükleniyorum, biliyor musun Claire?" diye sordu.

Dik dik ona baktım.

"Çünkü Fletcher Anderson uzun zamandır gördüğüm herkesten daha fazla potansiyele sahip. O, süper zeki."

Gülümsemesini gizlemeye çalışan Fletcher'ın göğsü yükseldi.

"Ama ayrıca bok herifin teki, tembel ve disiplinden yoksun," diye ekledi.

Dik dik Tristan'a bakmaya devam ediyordum.

"Ona ihtiyacı olan yetenekleri verebilirim ama kolay bir şekilde olmaz. Bunun kısa yolu yok, Claire. Ona bu yetenekleri verebilecek olan tek kişi benim. O yüzden buraya dalarak onun için her şeyi mahvetme. Bu genci nezaketinle öldürüyorsun. O artık bir çocuk değil. O bir erkek. Sike sike de olsa büyümesi ve kendi eksiklikleri için sorumluluk alması gerekiyor."

Fletcher başını eğdi.

"Ne halt etmeye hâlâ orada dikiliyorsun, Fletcher?" diye kükredi. "Gidip o raporu bitir."

"Evde görüşürüz, anne," diyen Fletcher dönerek ofisten hızlıca çıktığında Tristan masasının arkasına geçip oturdu.

Uzun bir süre birbirimize ters ters baktık.

Aramızdaki hava elektrik yüklüydü ama bu defa yakıtı, öfkeydi.

"Gözüm üzerinde," diye fısıldadım.

"Sana kimi izlemen gerektiğini söyleyeyim: ortanca çocuğunu. Büyücü olan."

"Benim ortanca çocuğum seni hiç ilgilendirmez," diye bağırdım.

Bu adamdaki cürete inanamıyordum! Onu çocuklarımın yakınlarında istemememin sebebi tam olarak buydu işte. O soğuktu, yargılayıcıydı ve her türlü empatiden yoksundu.

Sikik bir pislik.

"Hoşça kal, Tristan."

Sessiz bir soru sorar gibi tek kaşını kaldırdı.

"Ne?" diye tersledim.

"Bu kadar mı?" Elindeki kalemi kaldırdı. "Bana söylemek istediğin tek şey bu mu?"

Gözlerimi kıstım. Her an patlayabilirdim.

"Sana söyleyecek başka hiçbir şeyim yok."

Alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Yalancı."

Lanet olsun. Bu adam beni termonükleer hale getiriyordu. Masasının üzerinden atlayıp yüzündeki o alaycı gülümsemeye yumruk atmak istiyordum.

Öfkeme yenilmeden önce dönüp kan beynime sıçramış bir halde hışımla ofisten çıktım.

O pisliği gerçekten de çekici bulduğuma inanamıyordum.

Siktiğimin şakası gibiydi.

Arka plandaki televizyondan tekdüze bir ses geliyordu. Çocuklar yere oturmuş bir yapboz yaparken kendi aralarında atışıyorlardı. Hav havcık evin içinde Beceriksiz'i kovalarken ben de koltuğa kıvrılmış kitap okuyor numarası yapıyordum.

Gerçi zihnim burada değildi.

Paris'teydi... *onunla.*

Onun gibi bir pisliği düşünüyor olmaktan nefret ediyordum.

Daha da kötüsü, ondan hoşlanmıyormuş gibi yapabilirdim. İsteklerim hakkında yüzüne karşı yalan söyleyebilirdim. Altı gün boyunca kollarında olmanın hiçbir anlamı yokmuş gibi davranabilirdim.

Çünkü eğer kimse içimdeki korkuları bilmezse, o zaman gerçekleşemezlerdi.

Hareket etmeye ayarlanmış gibi kitabımın sayfasını çevirdim. Bir kelime bile okumamıştım ama yapıyormuş gibi görünme alışkanlığı güçlüydü ve kemiklerime işlemişti.

Benim için Epernay'de bıraktığı gülleri ve güvenli bir şekilde cüzdanımda sakladığım kartı gözümün önüne getirdim.

YARIM KALMIŞ BİR İŞİMİZ VAR.
HAFTA SONU İÇİN PARİS'E GEL.

Derin bir nefes verdim. İşi halletmiştik, hem de tamamıyla.

Aslına bakılırsa, canımız çıkana kadar sikişmiştik.

O zaman neden hâlâ yarım kalmış gibi hissettiriyordu? Her şeyin bitmediğine dair rahatsız edici bir şey hissediyordum. Öte yandan, bittiğini biliyordum.

Tristan Miles ruhumda yer edinmişti... ve piç kurusunun gideceği yoktu.

Benim 'kederden kurtulma kartım' toplumdaki eski gücüme kavuşma şansım olmalıydı.

Olduğu şeyse, sarhoş edici bir uyuşturucu ve ihtiyacım olmayan bir bağımlılıktı.

Artık aklımdan çıkmayan tek bir adam yerine, iki tane vardı.

Güzel kocam Wade, birlikte bir hayat planladığım... dileklerini gerçekleştirmeye çalıştığım.

Bir de Tristan vardı. New York'tan gelen göz kamaştırıcı, ruh emici, piç kurusu ve... tüm bunların altında eğlenceli, hassas bir yanı olan adam.

Peki ya gerçekten öyle miydi?

Hassas bir yanı var mıydı yoksa bir kadınla yalnızken öyleymiş gibi rol mü yapıyordu? Bunların hepsi savunmalarımı aşmak için bir plan mıydı?

Eğer öyleyse işe yaramıştı.

Zaman geçirdiğim adam güzeldi.

Elimi yüzümden aşağı kaydırdım. Bundan bıkmıştım. Neden her zaman acı çeken ben oluyordum?

Aslında, Tristan büyük ihtimalle tam şu anda başka bir kadınla yataktaydı.

Kadın kesin sarışın, güzel, düşünmeden hareket eden ve eğlenceli biriydi.

Harry, "Onu geri ver," diye tersleyerek Fletcher'ın elinden bir yapboz parçasını çekip aldığında düşüncelerim yarıda kesildi.

Etrafımdaki kaotik ortama baktığımda Tristan'ın buraya, benim dünyama ait olmadığını biliyordum. Asla buraya ait olmayacaktı. Burası, onun gerçekliğinden olabildiğince uzaktaydı.

Midem bu düşünceyle burkuldu.

Çarşafların arasında yuvarlanıp gülüşmemiz ve sevişmemiz gözümün önüne geldi.

Aramızdaki hassasiyet öyle gerçek ve samimi hissettirmişti ki.

Onun için hiç anlam ifade etti mi?

Kitabımın sayfasını çevirdim... büyük ihtimalle etmemişti.

Muhasebe şefimiz Michael, hesap tablolarından başını kaldırarak, "Sanırım şimdilik işimiz bitti," dedi.

Bir süredir ilk kez iyimser hissederek gülümsedim. "Harika, teşekkür ederim."

"Reklam konusunda ilgi çektiğimiz sürece, bu işi başarabiliriz."

"Katılıyorum." Gözlerimi kurul üyelerinin üzerinde gezdirdim. "Hepinize bu sorunlar sırasında elbirliğiyle çalışmaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Tavsiyelerinizi çok takdir ediyorum."

"Bunu atlatacağız." Michael gülümsedi. "Sadece sıkıntılı bir dönemden geçiyoruz."

"Biliyorum." Başımla onayladım. "Tekrar teşekkürler."

On kişilik grubumuz ayağa kalktı, çıkarken hepimiz muhabbet ettik. Ofisi kilitlememi beklediler, ardından asansöre binerek aşağı kata doğru yola çıktık.

Saat geç olmuştu -perşembe akşam dokuzdu- ve aylık kurul toplantımızı yapmıştık. Rakamlar iyileşmeye başlamıştı. Bu ay kimseyi işten çıkarmak zorunda kalmamıştım, sanırım gerçekten de iyi olacaktık.

"Gelecek ay görüşüyoruz o zaman, değil mi?" diye sordum.

"Elbette. Görüşürüz."

"Görüşürüz. Bırakmamı ister misin?"

"Hayır, sorun yok. Yine de teşekkürler."

Toplantı yaptığımız gecelerde, her zaman New York'taki bir otelde kalırdım. Eve vardığımda dönüp doğruca buraya geri gelmem gerekeceği için iki saatlik yol uğraşmaya değmiyordu.

Telefonum çaldığında *Gabriel* ismi ekranı aydınlattı.

"Selam, toplantı şimdi bitti," diye cevapladım.

"Caddenin karşısındaki Luciano's'dayım."

"Gabriel Ferrara'yı bir İtalyan restoranında bulmak ne hoş," diye sataştım.

"Şok edici, değil mi?" diye mırıldandı kuru bir sesle. "Şimdi dışarı çıkıyorum."

"Yoldayım." Caddeden karşıya geçerek, güvenilir arkadaşıma doğru yol almaya başladım. New York'ta kaldığım gecelerde Gabriel her zaman bir şeyler içmek için benimle buluşurdu.

Ortamlara aktığımız falan yoktu ama yine de iyi vakit geçiriyorduk.

Bana doğru yürüdüğünü görünce gülümsedim ve yanağını öptüm. "Merhaba, Bella." Gülümsedi.

"Merhaba."

Bana doğru uzattığı koluna girdim. "Her zamanki mi?"

"Hı-hı, kulağa iyi geliyor."

En sevdiğimiz bara gitmek için iki blok boyunca yürüdük. "Sana Fletcher'ın staj yapmaya başladığını söylemiş miydim?"

"Hayır, beni arayıp bunu istediğini söyledin ama o zamandan beri seninle görüşmedik."

"Ah." Gözlerimi devirdim. "Sonuç olarak onu vazgeçiremedim."

"Biliyor musun? Onun için iyi olacağını düşünüyorum," dediğinde kol kola caddede yürüyorduk.

"Hımm, evet. Bence de. Gerçi bunu zaman gösterecek. Hâlâ bir ofis ortamında bulunmak için çok genç olduğunu düşünüyorum."

"On sekiz yaşında, Claire."

"Öyle olduğunu biliyorum. Sanırım benim için her zaman bir bebek olarak kalacak."

Yürümeye devam ederken gözlerini devirdi. Çocuklarımla şahsen tanışmamıştı, sadece benim anlattıklarımdan biliyordu. Fletcher'ın nerede çalıştığını Gabriel'e bilerek söylememiştim. Miles Medya'dan ne kadar nefret ettiği bir sır değildi. Ferrara Medya ve Miles Medya birbirlerinin baş düşmanıydı ve güç mücadeleleri medyada yer alıyordu.

Eğer o haftayı Tristan'la geçirdiğimi bilseydi, resmen kafayı yerdi.

Ah, peki... ne de olsa bir şey fark etmiyordu, sanırım.

Barın içine girdik. Doğrudan işten gelmiş takım elbiseli insanlarla dolu bar yoğun ve hareketliydi. "Sen bir masa bul, ben içkileri alacağım," dedi Gabriel. "Her zamankinden mi?"

"Evet, lütfen."

Yürüyerek uzaklaştığında pencere kenarında bir bank koltuk buldum. Tabureye oturunca hızlıca anneme mesaj attım.

Selam,

Orada her şey yolunda mı?

Anında bir cevap geldi.

Evet, tatlım.
Çocukların hepsi yattı.
İyi geceler,
XOXOX

Cevap yazdım.
Teşekkürler, anne.
Sen olmasan ne yapardım?
Seni seviyorum.
XOX

Annem, Tanrı'nın bir lütfuydu. Ebeveynlerim olmadan ne yapardım bilmiyordum.

Barın diğer tarafından yüksek sesli bir kahkaha duyunca oraya baktım ve gördüğüm bir grup erkekle birlikte gözlerim irileşti. Sırtı bana dönük olan adamlardan biri hararetle bir hikâye anlatıyordu. O konuşurken herkes dinleyip gülüyordu.

Siktir... O adamın sırtını nerede görsem tanırdım.

Pahalı tasarım takım elbise, dalgalı koyu renk saçlar, geniş omuzlar ve mükemmel bir duruş. Tristan Miles.

Ve ben burada Gabriel'le birlikteydim.

Çifte siktir.

Bara bir bakış attığımda Gabriel'in sipariş verdiğini ve barmenin bizim içkileri hazırladığını gördüm. Of hayır... gitmek için geç kalmıştım.

Taburemi biraz kıpırdatarak Tristan'a arkamı döndüm. Umarım beni görmezdi.

Hızlıca bir içki içecektik, ben de sonra buradan sıvışacaktım.

New York şehrinde sekiz milyon insan yaşıyordu, onunla lanet olası aynı barda olma şansım kaçtı?

Tekrar kahkaha seslerini duyup çaktırmadan baktığımda Tristan'ın diğer adamlarla birlikte kahkaha attığını gördüm.

Bu gece bu saçmalığa hiç ihtiyacım yoktu. O ortaya çıkmadan arkadaşımla rahatlatıcı bir akşam geçiremez miydim?

Gabriel masaya dönerek bana bir kadeh şarap uzattı. "Teşek-

kürler." Kadehi ondan biraz fazla hevesli almıştım. Aniden bir deve gibi susamıştım.

"Toplantın nasıldı?" diye sordu Gabriel.

"İyi." Odadaki göz alıcı filden aklımı uzaklaştıracağım için minnettar olarak gülümsedim. "Reklam gelirleri yükseldi, bu ayki rakamlar da iyiydi. Umarım öyle devam edecek."

Gabriel'in gözleri benimkileri buldu. "Biliyor musun, son zamanlarda düşünüyordum."

"Bu çok canını acıttı mı?" Şarap kadehimin içine doğru sırıttım.

"Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Anderson Medya'nın yüzde ellisini satın alıp borcun da yarısını devralabilirim. Birlikte çalışabiliriz. Hatta eğer tercihin bu yönde olursa gizli ortak da olabilirim."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Böyle bir şeyden ilk kez bahsediyordu.

"Ciddiyim. Benim bağlantılarım var ve çocuklar için şirketi gerçekten güçlendirebiliriz."

Ona bakakalmıştım.

"Ve sonra." İçkisinden sıradan bir şekilde bir yudum aldı. "Tekrar ayaklarının üzerinde durabildiğinde, benim payımı geri satın alabilirsin."

"Bunu yapar mıydın?"

"Elbette, senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun."

Kaşlarımı çatarak içkimi yudumladım.

Arkamdan tanıdık bir ses, "Claire Anderson," dedi.

Hassiktir.

Döndüğümde Tristan'ı masanın yanında dikilirken gördüm. "A-ah, selam," diye kekeledim. Gözlerim birbirlerine dik dik bakan Gabriel ve Tristan arasında gidip geliyordu.

"Ertesi gün iş varken içki mi içiyorsun?" diye sordu.

"Benimle randevuda," diye tersledi Gabriel.

Alaycı bir şekilde gülümseyen Tristan, sessiz bir meydan okumaya girişir gibi bir tabure çekti.

"Öyle mi?" Oturarak dikkatini bana çevirdi.

Kanın yüzümden çekildiğini hissetmeye başladım.

Beni buradan çıkarın.

"Ah, Tristan, Gabriel'i tanıyor musun?" diye sordum gergince.

Gülümseyen Tristan, Gabriel'in elini sıkmak için kendi elini uzattı. "Merhaba, Ben Tristan Miles."

Ters bir şekilde Tristan'a bakan Gabriel elini sıkmadı. "Kim olduğunu biliyorum."

Tristan geniş bir şekilde gülümseyerek ona göz kırptı. "El sıkmak yok mu?"

Kendini beğenmişliğin somut haliydi.

Siktir.

Adam, oğlumun patronuydu. Medeni olmak zorundaydım ve o da bunun farkındaydı. Piç kurusu.

"Tristan, müsaade edersen... bir iş görüşmesinin ortasındayız," diye cevap verdim.

"Randevuya çıktığınızı sanıyordum?" diye cevap verdi sakince.

"Öyle. Öyleyiz," diye karşılık verdi Gabriel.

Tristan eğleniyor gibi ellerini önünde birleştirdi. Gözleri sorun çıkaracak bir yaramazlıkla parlıyordu.

"Ne istiyorsun, Tristan?" diye parladım.

"Seninle konuşmam gerekiyor, Claire."

"Neyle ilgili?"

Alçak kendini beğenmişliğiyle açık açık neşelenmiş bir halde içkisinden bir yudum aldı. "Fletcher."

Gabriel, "Ne bok yemeye Fletcher hakkında konuşmak istiyorsun sen?" diye tersledi.

Tristan dikkatini Gabriel'e çevirdi. "Terbiyesizce konuşmana dikkat eder misin? Fletcher benim stajyerim ve annesiyle konuşmam gerekiyor. O yüzden izin verirsen..."

"Fletcher senin..." Gabriel'in yüzü asıldı. "Fletcher, Miles Medya için mi çalışıyor? Neden, Claire?" dedi nefesi kesilerek.

"En iyisi için çalışmak istedi." Tristan tatlı tatlı gülümsedi. Gözleri sessiz bir meydan okumayla Gabriel'inkilere dikilmişti.

Daha önce Tristan Miles'ı tam kapasitesinde hiç görmemiştim. O kadar kendini beğenmişti ki şaka gibiydi. Kabul etmekten nefret ediyordum ama...

Çok ateşliydi.

"Benimle şimdi mi konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Evet. Şimdi." Gabriel'e doğru baktı. "Hoşça kal. Bu toplantı, kişiye özel nitelikte."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," diye tersledi Gabriel.

Tristan'ın gözleri bana döndü. "Seni görmek için her zaman ofisine gelebilirim, Claire... masanın üzerinde."

Gabriel, "Masanda demek istiyorsun," diye cevap verdi.

Tristan bana yavaş, seksi bir gülümseme yolladı. "Ne demek istediğimi biliyorum."

Ah... sikeyim ya.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyordum. Gabriel'e birlikte olduğumuzu söyleyecekti. Lanet olsun. Topyekûn bir savaş çıkmadan önce bu duruma hemen el koymam gerekiyordu. "Gabriel, bana Tristan'la Fletcher hakkında konuşmam için sadece on dakika ver. Neden gidip bizim için biraz daha içki siparişi vermiyorsun?"

Sonsuza kadar gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine dik dik baktılar. En sonunda Gabriel ayağa kalkarak, "Beş dakikan var," diye Tristan'ı uyardı.

Tehdit karşısında istifini bozmayan Tristan gülümseyerek dikkatini bana çevirdi. Yüzü anında asıldı ve düz bir şekilde bakmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Öfkesini saklamayı başaramayarak öne doğru eğildi. "Asıl *sen* ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşımla içki içiyorum."

"Gabriel Ferrara'yla mı arkadaşsın?" dedi dudak bükerek.

"Evet, onunla arkadaşım," diye karşılık verdim.

Bana ters ters bakıp içkisini yudumladı. "Ne çeşit bir arkadaş, Claire?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım. Yaptığım iş yüzünden benimle görüşmek istemiyorsun ama sen-"

Onu yarıda kestim. "Seninle bir korkak olduğun için görüşmek istemiyorum."

"Ben neden korkak oluyormuşum?"

Beynimden ağzıma giden filtreyi açamadan, "Çocuklarımla bir kez karşılaştıktan sonra arkana bakmadan kaçtın," dedim aniden.

Öfkesini zar zor kontrol ederek ellerini sıkıp yumruk yaptı. "Benimle görüşmek istemediğini, çocuklarınla tanışmamdan çok daha önce söyledin. Bana sikik yalanlar söyleme, Claire," diye homurdandı.

Hakarete uğramış gibi geriye yaslandım. İçimi görebilmesinden nefret ediyordum.

"Burada kimin korkak olduğunu biliyorum, Claire. Ve o kişi ben değilim."

"Seni kibirli pislik. Belki de senden hoşlanmadığımı hiç düşünmedin mi?"

"Hayır, düşünmedim. Çünkü hoşlandığını biliyorum."

Tiksinerek yüzümü buruşturdum. "Dünyadaki her kadının sana âşık olduğunu düşündüğünü biliyorum ama seni temin ederim, Bay Miles, ben değilim."

Bakışları benimkilere kenetlendiğinde sanki bildiği bir sır varmış gibi yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi.

"Ne?"

Onu sadece benim duyabilmem için öne eğildi. "Eğer seni eve götürmek istersem, bütün gece sikime binmeni sağlayabileceğimi biliyorum."

Kendimi onun üzerinde çıplak bir şekilde, kalın aletini derinlerimde hayal ettiğimde bedenim takdirle kasıldı.

"Bok sağlardın," diye tısladım.

Daha da yakına eğilerek dudaklarını kulağıma yasladığında nefesi omurgamdan aşağıdaki tüylerimi ürpertti. "Eğer beni istemeseydin çocuklarını sevmemem canını sıkmazdı."

Bunu sesli olarak söylediğim için kendime kızarak çenemi sıktım. "Siktir git."

Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Kabul et, Anderson. Beni düşünüyorsun... hem de benim seni düşündüğüm kadar çok."

İtirafıyla şok olmuş bir şekilde boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Sen... beni düşünüyor musun?" diye fısıldadım.

"Siktiğimin her anı. Beni çılgına çeviriyorsun."

Aramızda elektrik uğulduyordu... ve bundan nefret ediyordum.

"Her neyse," derken ayağa kalktı. "Bırakayım da randevuna geri dön."

Gitme.

"Bu bir randevu değil. O sadece arkadaşım," diye mırıldandım.

Bakışları benimkileri buldu. "Kanıtla."

Aramızdaki hava öfke ve arzuyla ağırlamıştı. Bu, çarpıcı bir karışımdı.

"İki saat içinde beni ara," diye cevap verdi.

"Bunu neden yapayım?"

Koyulaşmış gözleri benimkilere odaklandı. "Çünkü daha önce seni memnun etmeyi arzuladığım kadar hiçbir kadını memnun etmeye ihtiyaç duymamıştım... bana izin ver."

Zihnimde bacaklarımın arasındaki kafası ve ihtiyaç duyduğu şeyi benden alan kalın dili canlandığında kanım arzuyla ısınmaya başladı.

Onu arzulamak istemiyordum ama... Tanrım, onu gerçekten de istiyordum.

Bu hiç iyi değil.

Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönerek barın diğer tarafındaki arkadaşlarına doğru yürüdü.

Az önce ayrıldığı yere doğru bakıyordum. Bedenimdeki her bir hücre sızlıyor, her bir santimetrem bana vermek istediklerini arzuluyordu.

Yüce Tanrım, şeytan gerçekten de marka giyiyordu.

Tamamen mahvolmuştum.

12. BÖLÜM

Tristan Miles'ın içimde uyandırdığı duyguları yok saymaya çalışarak derin nefesler aldım.

Belki de sebep buydu, bu sadece bir kötü çocuk olayıydı.

Evet, bütün kadınlar hayatlarında en az bir kere bunu deneyimlerdi. Ben sadece bunu çoğundan daha geç yaşıyordum o kadar.

Elbette.

Tamamen bu yüzdendi. Neden bunu daha önce fark etmemiştim?

Onu istememem gerektiğini biliyordum. Fakat tam da bu yüzden onu istiyordum. Belki de mükemmel ve örnek bir vatandaş olsaydı, onu istemeyecektim bile.

Yaşadığım aydınlanma anını kutlamak için şarabımdan bir yudum aldım. Tanrım... bir de ondan gerçekten hoşlandığımı sanıyordum. Aptal kafam. Bu cidden içimi rahatlatmıştı.

Mesaj gelince masanın üzerindeki telefonum titreşti. Tristan'dandı. Hadi buyurun bakalım.

Tahmin edeyim,
Gabriel Ferrara sana maddi olarak destek
olmayı teklif etti?

Kaşlarımı çattım. Ne? Kızarak cevap verdim.

Gabriel iyi bir arkadaşım.

Beni kızdırıyorsun.

Seni engellemeden önce bana
mesaj atmaya son ver.

Hemen cevap geldi.

Eğer beni engellersen, seni bu gece
yatağa kim bağlayacak?

Gülmemek için dudağımı ısırarak cevap yazdım.

Başka bir adamla birlikte randevudayım.
Senin yerinde olsam bu kadar ukalalık yapmazdım.

Cevap geldi.

Ondan hoşlanmıyorsun,
hoşlanmadığını biliyorum.

Gözlerimi devirdim, bu adamın kendini beğenmişliği yeni bir seviyeydi.

Peki Siri,
eğer öyle diyorsan.

Gönder tuşuna basarken sırıtıyordum.

Siri mi?

Bulunduğu yere göz attığımda onu bir taburede otururken buldum, mesaj yazarken bir yandan da sırıtıyordu.

Piç kurusu. Bu oyunu sevmiştim ama gerçekten sevmemeliydim. Cevap verdim.

Ee her şeyi biliyor gibi görünüyorsun, o yüzden Siri olarak ek iş yaptığını farz ettim.

Dönüp onun olduğu tarafa baktığımda mesajımı okurken geniş bir şekilde gülümsediğini gördüm. Umursamıyormuş gibi yaparak yanağımın içini ısırdım.

O şerefsizden kurtul ve
gelip bana bir içki ısmarla.

Kendime engel olamadan kıkırdadım. Adamdaki cüret.

Rasgele erkeklere içki ısmarlamam.

Kıskandın mı?

Cevap yazarken gülümsediğini gördüm.

Onu mu?

Şaka yapıyor olmalısın.
Hem sana ne dersem onu yapacaksın.
Benimki viski olsun.

Gözlerim barda bekleyen Gabriel'e kaydı. Bu çılgıncaydı. Kendimi çok yaramaz hissediyordum. Cevap yazdım.

Hem hayal görüyorsun hem de garipsin.
Ben hayal kurduğumda kendimi Hawaii'de mimoza içerken görüyorum.
Viski, hayal kurulacak bir içki değil.

Gabriel elinde iki içecekle kalabalığın içinden yürüyerek geldi ve onları masayı bıraktı. "Al bakalım."

"Teşekkürler."

Oturdu. "Sen ciddi misin?"

"Gabriel." İçimi çektim. Hadi bakalım, bir saat sürecek nutuk geliyordu. "Fletcher onlar için çalışmak istedi."

"Neden gelip benim için çalışmadı?" diye tersledi. "Gerçekten kırıldım. Olması gereken yer Ferrara Medya."

"Benim bilgim dahi olmadan başvurmuş. Kendi yolunu seçmesi için ona izin vermeliyim."

"O adamla mı?" diye yeniden tersledi.

Telefonumun mesaj sesini duyduğumda ekrana baktım.

Bu harika bir fikir,
hafta sonu için Hawaii'ye gidelim.
Tantrik seks deneyebiliriz.

Engel olamadan yüzümden aptalca bir sırıtma geçti.

Kes şunu.

Tekrar Gabriel'e odaklandım. "Bak," dedim suçlu bir şekilde. "Sadece on iki ay sürecek. İdeal bir şey olmadığını biliyorum ama konfor alanından çıkması onun için iyi olacak. Hem ona kök söktürüyorlar, belki de kovulmadan dayanamayacak bile."

"Bana neden söylemedin?"

"Çünkü bu şekilde tepki vereceğini biliyordum."

Bir mesaj geldiğinde Gabriel'in gözlerinden sakınmak için te-

lefonumu alarak masanın altına indirdim. KÜREK ÇEKEN KAYIK başlığı altında bir Kama Sutra *seks pozisyondaki iki kişinin çizimiydi.

Arkama göz attığımda Tristan'ın gülerken omuzlarının sarsıldığını ve beni izlediğini gördüm.

Ah, lanet olsun.

Gabriel tamamen aklı başından gitmiş bir halde, "Kesinlikle hiç etkilenmedim, Claire. Fletcher'ın onların etrafında olmasından hoşlanmıyorum," diye devam etti.

"Benim kadar sen de onların iyi iş insanları olduğunu biliyorsun," diye öne sürdüm. "Ben de başta etkilenmemiştim ama düşündükçe daha anlamlı gelmeye başladı." Kucağımdaki telefondan bir mesaj sesi geldiğinde gizlice açtım. Bir kadının, bir erkeğin bacaklarının arasında diz çökerek aletini ağzına aldığı başka bir Kama Sutra çizimiydi. Başlığı ANA KAYNAK olarak geçiyordu.

Bu da neydi?

Kahkahalara boğuldum. Başımı kaldırıp baktığımda gözleri yaramazlıkla parlayan Tristan'ı kıkırdarken gördüm.

Gabriel, "Bu kadar komik olan şey ne?" diye patladı.

"Ah, Marley'nin erkek arkadaş sorunları var. Sadece son tartışmalarını aktarıyor," dedim yalan atarak.

"Şaşırtıcı değil." İçkisinin içine doğru mırıldandı. "O kadın tam bir çatlak."

Masamıza kadın bir garson geldi. "Buyurun, iki mimoza." Dikkatli bir şekilde önümüze iki içki koydu.

"Bunlar da ne?" Gabriel kaşlarını çatmıştı.

"İkramımız," diye cevap verdi garson. "Afiyet olsun." Kadın uzaklaşırken gözlerimi önümüzdeki içkilere diktim.

* Kama Sutra, Hint lisanında iki ayrı kelimedir: kama, zevk demektir, sutra ise kitap anlamına gelir. İki kelime birleşince zevkin kitabı anlamına gelmektedir. Kimilerine göre, Hindistan kökenli bir yaşam tarzıdır. Kimilerine göre ise sadece cinsel birleşme yoludur. (e.n.)

Onun olduğu tarafa bakma... ona bakma... ona bakma. Onun istediği de buydu.

Bu adamdaki küstahlığa inanamıyordum.

Çoğu erkek, bir kadını başka bir erkekle gördüğünde kaygılanırdı.

Çoğu erkek, Tristan Miles değildi.

O kaygılanamaz biriydi... böyle bir kelime var mıydı? Gerçi kabul etmekten nefret ediyordum ama bir erkekte özgüven lanet olası çok çekiciydi.

Gabriel eline aldığı mimozasından bir yudum aldı. "Hımm, fena değil." Omzunu silkti.

Hiçbir şeyden haberi olmayan arkadaşıma bakarak sırıttım. O içkiyi kimin ısmarladığını bilseydi, boğazına kaçardı. "Lavaboya gidip geleceğim," dedim.

Ayağa kalkıp barın içinde ilerleyerek kadınlar tuvaletine girdim. Acele etmeden, Tristan'ı temelli görmezden gelmek için kendimi zihnen hazırladım.

Sürdürdüğümüz bu flörtöz oyunu sonlandırmam gerekiyordu.

Ama o, çok eğlenceli.

Hayır... artık yeterdi.

Kapıyı açtığımda, ne olduğunu anlamadan biri elimi tutarak beni köşeden döndürdü ve duvara yapıştırdı.

"Tristan," diye fısıldadım.

Dudakları boynuma indi. "Merhaba, Anderson. Seninle burada karşılaşmak ne hoş." Dişleri boynumu sıyırırken tenime karşı gülümsedi.

"Ne yapıyorsun?" Kollarımdaki tüyler diken diken olurken fısıldadım.

"Koridorda sana asılıyorum, ne yapıyor gibi görünüyorum?" Beni sertçe ısırdığında ayak parmaklarıma kadar ürperdim.

"Y-ya burada gerçekten Gabriel'le birlikte olsaydım?" diye kekeledim.

"O zaman onun kadınını çalmak üzereyim." Yüzümü ellerinin arasına alırken gülümsedi.

Tanrım, çok yaramazdı.

"Kes şunu," dedim nefes nefese.

"Hayır." Beni yumuşak ve yavaş bir şekilde öptü. Dili, dışarı çıkıp oynaması için benimkini ikna etmeye çalışıyordu. Gözlerim zevkle kapandı. Kahretsin, neden bu kadar iyi öpüşmek zorundaydı ki?

Direncimin gitgide azaldığını hissederken, "Tris," diye fısıldadım.

"Son bir kez."

Dilimi emdiğinde dizlerim tutmaz oldu.

Ellerim kaslı kıçına giderken, "Yapmamalıyız," diye inledim.

"Kesinlikle yapmalıyız." Beni duvara bastırdığında kaya gibi sert ereksiyonunu karnımda hissedebiliyordum.

İç organlarım eriyordu... lanet olsun, o kadar ateşliydi ki buna artık katlanamıyordum.

Alev alev yanan bir cehennemdi.

"Buradan çıkıp ona eve gideceğini söyle."

"Neden yapayım bunu?"

"Çünkü eve gidiyorsun. Benimle."

"Tristan."

"Ya da ben oraya gelip seni masadan sürükleyerek götürürüm. Seçim senin." Sıradan bir şeymiş gibi omzunu silkti. "Sana ihtiyacım var." Kalçalarımı sıkıca tutup bedenimi sertleşmiş aletinin üzerinde gezdirdi. Bana gerçekten ihtiyacı vardı, vücudundaki her bir hücrenin bana ihtiyacı vardı. Bunu hissedebiliyordum.

Elleri saçlarıma girdiğinde öpüşmemiz daha çılgın bir hal aldı. Derin, uzun ve tutkulu.

Ah, kahretsin...

Benim de sana ihtiyacım var.

Açık dudaklarına karşı, "Son kez," dedim soluğum kesilerek.

"Gerçekten son kez." Gözleri zevkle kapanmıştı.

Dışarıdan nasıl görünüyorduk acaba?

O da bununla savaşıyordu. Birbirimiz için yanlış olduğumuzu biliyordu ama aramızdaki fiziksel çekim çok güçlüydü.

Bir kere... bir kereden zarar gelmezdi... değil mi?

Olan zaten olmuştu. Bir kere daha olsa tabii ki zarar gelmezdi, değil mi?

"Oraya gidip çıkman gerektiğini söyle." Eteğimi düzelterek bluzumu içine soktu.

"İçkimi bitirip öyle çıkacağım."

Beni nazik bir şekilde öptükten sonra dudakları biraz üzerimde oyalandı. "Benim evimde kal."

"Hayır, bir oda ayırttım."

"Nerede?"

"Times Meydanı'ndaki Edison'da."

"Orada buluşalım. Resepsiyondakilere kocanın bir anahtar alacağını söyle."

Bu çılgınlığı sözlerimle onaylayamayarak başımı salladım. Sesтellerim, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor olmalıydı.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp gülümsedi, sonra beni bir kere daha öptü. Gerçekten göz kamaştırıcı bir adamdı, bunu reddetmenin anlamı yoktu.

"Seni görmek çok güzel, Anderson," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp önümdeki yasak meyveye yumuşak bir şekilde gülümsedim... *Seni görmek gerçekten çok güzel.*

Koyulaşmış gözleri benimkileri buldu. "Seni çıplak bırakmak için sabırsızlanıyorum."

Başka bir şey söylemeden dönerek hiçbir şey olmamış gibi barın içine doğru yürüdü.

Arkasından bakakalmıştım. Saçlarım darmadağındı, bedenim baştan ayağa sızlıyordu. Sakinleşmeye çalışırken göğsüm yükselip alçalıyordu. Yüce İsa, ben az önce neyi kabul etmiştim?

Siktiğimin Tristan Miles'ı.

Televizyondaki kanalı değiştirerek saate göz attım. Nerede kalmıştı?

Bir saatten fazla olmuştu. Aceleyle otele gelmiş, duş almış ve

karşı konulmaz bir hale bürünmüştüm. Ama o gelmemişti bile... peki ya hiç ortaya çıkmazsa?

Bu olasılık aklıma geldiğinde gözlerim dehşetle irileşti. Ya istediği takdirde bana sahip olabileceğini kanıtlamak için bir güç oyunu sergilediyse? Hayır... bunu yapmazdı.

Aman Tanrım... kesinlikle yapardı... O, Tristan'dı. Ne bekliyordum ki?

Kapı sesini duyduğumda hızlıca yatakta kendime çekidüzen verdim.

Şanslı çıktı.

Kapı açılıp arkasından kapandı. Döndüğünde gözleri çıplak bedenimin üzerinde gezindi, sonra bana yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. "Anderson."

Yatakta, çıplak ve bacaklarım hafifçe açılmış bir halde uzanıyordum. Eğer bu sürtüklük işini yapacaksam, sonuna kadar gidecektim.

Bu gece benimle uğraşma, seni çapkın. Sende ihtiyacım olan bir şey var.

Gerçekten aşağı iniyorsun... kelimenin tam anlamıyla.

Bakışları benimkilere odaklanmıştı. "Bakıyorum da elde etmesi zoru oynuyorsun, öyle mi?" Kravatını sertçe çekiştirerek çözdü.

"Elde edilmesi zorum zaten." Elimle yatakta yan tarafıma vurdum. "Ama bu gece, sikmesi kolayım."

Yanıma otururken kıkırdadı. "Ne kadar da uygun. Ben kendim de sikme işinde bulunuyorum." Eğilerek beni öptüğünde dudaklarına doğru gülümsedim.

Eli, uyluğumun iç kısmından yukarı çıkıp tekrar aşağı indi ve ardından ıslanmış kadınlığımdan geçti... bunların tamamı öyle doğal hissettiriyordu ki.

Fazla doğaldı.

Sanki bana dokunmak kaderinde vardı... sanki her zaman olmuştu.

Hayır. Bu gece olmazdı. Bu ilişkide biraz güce ihtiyacım vardı. O, benim istediğimi yapacaktı. O, beni memnun edecekti.

Sırtımı arkaya doğru gerip bacaklarımı açtım. "Acıktın mı?"

Gözleri arzuyla parlarken karanlık bir şekilde gülümsedi. "Hem de çok." Ayağa kalkarak ceketini omuzlarından çekip çıkardı ve aceleyle kenara fırlattı. "Aslına bakarsan, açlıktan ölüyorum." İç cebinden bir kese kâğıdı alarak içinden bir kutu prezervatif çıkardı. "Bunları bulmak için kaç sikik eczaneyi gezdiğimi biliyor musun?"

Kıkırdadım.

"Hiçbirinde bulamadım. Köşedeki geneleve gidip bir kutu için yüz dolar teklif etmeyi bile aklımdan geçirdim."

"Köşede bir genelev olduğunu nereden bildiğini sormayacağım." Tek kaşımı kaldırdım.

Ağzından kaçan şeyi fark edince kaşlarını çattı. "Çeneni kapat, Siri." Pantolonunun fermuarını açıp bacaklarından aşağı indirdiğinde sert, kalın siki ortaya çıktı.

Midemde kelebekler uçuşurken heyecanla kıkırdadım. Noel sabahı gelmiş de hediye paketlerimin açılmasını izliyormuşum gibiydi.

Onunla bu seferimiz farklıydı. Gergin veya korkmuş değildim. Heyecanlıydım çünkü bu gecenin ne kadar iyi olacağını biliyordum.

Yatağın yanında diz çöküp beni kendine doğru çekti ve iki yana açtığı bacaklarımın arasını incelemeye başladı.

Onu izlerken nefesim kesiliyordu. Bu garip bir şekilde samimi hissettiriyordu ama sorun değildi çünkü onunlaydım. Tristan'ın bedenimi ne kadar sevdiğini biliyordum.

Onunlayken çıplak kaldığımda, bir tane bile güvensizliğim yoktu. Olsaydı bile bana izin vermezdi.

"Sonunda," diye fısıldadı karanlık bir şekilde. "Bu güzel amı özlemişim." Açık ağzıyla o noktayı öptüğü sırada uzanıp parmak-

larımı saçlarına soktum. Güçlü dili beni hafifçe açıp içime girdiğinde onu izleyerek gülümsedim.

Tristan Miles kadınlara oral seksi onlar için yapmazdı... kendisi için yapardı.

Bunu seviyordu.

Onun en sevdiği şeydi, bir saat boyunca bunu yapmaya devam edebilirdi ve yine de onu bırakması için kendime doğru zorla çekmem gerekebilirdi.

Sırtım zevkle yay gibi gerildiğinde inledim. Sert ve yavaş hareket eden dudakları mükemmel baskıyı uyguluyordu.

Bir ritim tutturduğumuzda bedenim titremeye başlayınca içime doğru gülümsedi.

Bacağımın üzerinde duran parmaklarımızı birleştirdi. Gözlerimiz birbirine kilitlendi... Ah, Tanrım.

O, mükemmeldi.

Beni yiyip bitirirken elimi tutuş şekli. Bana bakış şekli.

Bundan zevk alma şekli.

Bu adama bağımlı olmam şaşırtıcı değildi, dünyanın en harika âşığıydı.

Daha önce çalışılmış bir hareketle dilini döndürmeye başladığında şiddetle sarsıldım.

Siktir.

Bunu yaptığında ona karşı hiçbir savunmam kalmıyordu. İnlemeye başladım.

Bacaklarımı iyice açtıktan sonra ellerini kalçalarımın üzerine koydu. Yüzünün tamamı benim uyarılmamla sırılsıklamdı. Altında adeta kıvranıyordum.

Yük treni gibi bir orgazm bana çarptığında hayretle çığlık attım. Gözlerini bir kez daha zevkle kapatırken gülümsedi.

Dünyanın en güçlü orgazmının şok dalgaları içimde çalkalanırken beni yukarı kaldırıp dizlerimin üzerine doğru düşmemi sağladı. Prezervatif paketinin açılırken çıkardığı sesi duydum.

Tristan atkuyruğumu elinin etrafına dolayarak beni aletinin üzerine doğru çekti.

Ah, Tanrım... şu anda tam o ruh halindeydi. Bana binecekti... kelimenin tam anlamıyla.

Derinlerime dalarken tıslադığında vücudum dilinin yaptıklarından sonra hâlâ hassas bir şekilde titredi.

Kendimi tutmayı başaramayıp omuzlarımı yatağa bıraktığımda beni saçımdan tutarak tekrar aletinin üzerine çekti ve kıçıma şaplak attı. "Yukarı," diye emretti homurdanarak.

Gülümsedim. Ah, onu bu şekilde çok seviyordum.

Yavaş bir şekilde içime girdi... ardından tekrar çıktı. İçeri ve tekrar dışarı. Beni esnetmek için bekleyerek aletine leziz bir daire çizdirdi. Ne kadar uyarılmış olursa olsun, bedenimi hazırlamak için her zaman dikkatli davranıyordu. Büyük bir adam olduğunu biliyordu ve tecrübesi açıkça belli oluyordu. "İyi misin?" diye sordu nefes nefese.

Başımla onayladım.

"Cevap ver."

"Evet," diye inledim. Aslında iyi falan değildim. Tristan'la seks iyi değildi... kör edici bir ışıktı. İyiden çok çok daha fazlasıydı.

Her şeydi.

İçimden çıkarken ıslaklığımın sesi havada yankılandı. "Bir ders almanın vakti geldi, Anderson," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Seni Siri, seni."

Kıkırdayarak sertçe içime girdiğinde çığlık attım.

Ah.

Birkaç kez sertçe girip çıktı.

Saçımdaki tutuşu neredeyse acı vericiyken, "Ders neymiş?" diye inledim.

"Benden ayrılmana izin vermiyorum." Vahşice hareket ettiği sırada neredeyse kafa üstü duvara çarpacaktım. "Biz bitirmiyoruz... ikimiz de karar verene kadar." İçime yeniden sertçe girişi

öyle iyiydi ki bedenim onunkinin etrafında bir kere daha yükselip alçalmaya başladı.

Beni saçımdan çektiğinde, içimde yavaş ve ölçülü vuruşlarla hareket eden siki yüzünden tavana bakarak gülümsedim.

"Beni anladın mı?" dedi nefes nefese.

"Hayır." Kıkırdadım.

Şak. Eli tekrar kıçıma vurdu.

"Ah," diye inledim.

Kalçaları hızı arttırdı. "Bitirmiyoruz... lanet olası bitirmeye karar verene kadar." Yatak kuvvetle duvara vurmaya başladı. Tutuşu acı vericiydi.

"Bana anladığını söyle," diye inledi.

Midemin derinliklerinde kelebekler pır pır ediyordu. Sesindeki arzuyu duymak bana bir şeyler yapıyordu. "Evet," dedim soluğum kesilerek.

"Evet ne?" diye gürledi.

"Anladım."

İşte o an kendini serbest bıraktı, hızlanışı çok güzel ve kör ediciydi. Kat görevlisinin her an kapıyı çalacağından emindim çünkü yatak duvara o kadar sert vuruyordu ki yapısal bir zarar verdiğimize emindim.

"Siktir," dedi inleyerek. Sesi derindi ve gırtlaktan geliyordu. "Anderson, becer beni," diye homurdandığında kontrolünü kaybetmişti. "Beni daha sert becer." Tutuşu sıkılaştı, giriş çıkışları sertleşti ve Tanrım... bu inanılmazlıkta yeni bir seviyeydi.

Kendimi tutmaya çalışırken yüzümü buruşturduğumda yeniden kıçıma şaplak attı. Çığlık atarak hızla boşalırken kasıldım. Kendini derinlerimde sabitlediğinde aletinin içimde sertçe sarsıldığını hissedebiliyordum.

Beni bırakıp yatırdı, ardından sırtüstü çevirerek yeniden içime girdi. Daha önce hiç tatmadığım bir hassasiyetle dudakları benimkileri buldu.

Uzun bir süre birbirimize bakarken, tamamen kendini boşalt-

maya çalışan sikinin içimde hafifçe nabız gibi attığını hissedebiliyordum.

Saçlarımı yüzümden geriye atarken, "Seni özledim, Anderson," diye fısıldadı.

Şok olmuş bir şekilde ona bakakalmıştım. İstenmeyen bir duygu beni esir aldığında gözlerimi kırpıştırarak yaşları durdurmaya çalıştım.

Bu şekilde ilerlememesi gerekiyordu.

Sıradan bir seks daveti bekliyordum ama bu özel ve samimi hissettiriyordu.

Öpüştüğümüzde göğsümün içindeki kalbimin sıkıştığını hissettim. Bu kötü bir fikirdi.

Eve gitmek istiyordum.

13. BÖLÜM

Omzumdaki nazik öpücükleri hissederek uyandığımda uykulu bir şekilde gülümsedim.

Buradaydı.

Tristan'ın yanında uyanmanın yanlış anlaşılacak bir tarafı yoktu.

O yanağımı öperken gülümsedim. "Günaydın."

"Anderson," diye mırladı.

Kıkırdayıp ona doğru döndüğümde yeniden yanağımı öptü.

Ne geceydi ama.

Mest olma, bu adamın beni götürdüğü yerin yakınına bile gelemezdi. Dokunuşu başka bir dünyaya ait gibiydi.

"Gitmem gerekiyor, bebeğim," diye mırıldandı. "Şehrin diğer yakasında yarım saat içinde bir toplantım var."

"Tamam." Gülümsedim. Onunla yüz yüze gelmek için yuvarlandığımda bir süre birbirimize baktık. Elimi uzatıp uzamış koyu renkli sakalında gezdirdim.

"Seni ne zaman göreceğim?" diye sordu.

Kalbim tekledi. Bunun hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum ve yara bandını bir anda çekip çıkarmam gerekiyordu. "Görmeyeceksin. Bu devam edemez, Tris."

Bakışları benimkilere odaklandığında kaşları çatıldı ama sessiz kaldı.

Yumuşak bir şekilde, "Her şeyin farklı olmasını isterdim," diye fısıldayarak eğilip dudaklarını öptüm. "Gerçekten isterdim." Sakalındaki parmaklarıma odaklandım. Konuşmayı kesmemi söyleyen kalbimden aklımı uzaklaştırıyordu.

"Çocuklarım var, sıradan seks bana göre değil ve bir ilişkiye başlayamam. Başlayabilseydim bile, bu senin istediğin hayat değil."

Haklı olduğumu bilerek derin bir nefes aldı. Gözleri benimkilerden uzaklaştı.

"Birlikte çok iyiyiz," diye fısıldayarak yüzünü tekrar bana çevirdim. "Başka... başka bir hayatta, harika olabilirdik. Sadece bunda olamayız."

Gözleri benimkileri incelerken söyleyecek çok şeyi varmış da sessiz kalmayı seçiyormuş gibi hissettim.

"Bana bir şey için söz ver."

"Ne?" Umursamaz görünerek içini çekti.

"Bana... bazen... beni düşüneceğine söz ver."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Hayır, bunu yapamam, Anderson... eğer sana sahip olamayacaksam, seni düşünmek istemiyorum."

Üzgün bir şekilde gülümseyerek eğilip onu öptüm. İkimiz de yüzümüzü buruşturduk.

Bu bir elvedaydı.

Birbirimize bakarken, parmaklarını her bir santimini ezberler gibi yüzümde gezdirdi. "Her şeyin farklı olmasını dilerdim," diye fısıldadı.

"Ben de."

Kaşlarını çattığında son bir kez daha istediğini biliyordum. Üzerime uzanmaya yeltendi.

"Yapamam, Tris." Duygusal aşırı yükleme tehlikesiyle başımı iki yana salladım. "Yapamam işte."

Çenesini sıkarak hızla yataktan kalktı. Uzanıp onu izlediğim sırada sessiz bir şekilde giyindi.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye fısıldadım.

Bana bakmayı reddederek kravatını bağladı.

"Bana bir şey söyleyecek misin?" diye sordum.

"Hayır." Ceketini omuzlarından geçirip banyodan pahalı saatini aldı ve her şeyi aldığından emin olmak için ceplerini yokladı. Kapıya ilerlediğinde onu izleyerek nefesimi tuttum.

"Tris."

Bana doğru döndü.

"Bir... bir şey söyler misin, lütfen?"

"Ne söylememi istiyorsun, Claire?"

Gözyaşları akmakla tehdit ediyordu. "Herhangi bir şey?"

Bir kalp atımı kadar gözleri benimkilere dikildi ve en sonunda konuştu. "Hoşça kal."

Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalıştım... kastettiğim bu değildi.

Arkasını dönüp çıktığında kapanan kapının arkasından bakakaldım.

Eğer isteseydi benim için savaşırdı.

Savaşmamıştı.

Ve artık biliyordum.

Sıcak suyun altında dikilmiş, başımdan aşağı dökülmesine izin veriyordum. Hayatımın en kötü haftasını geçirmiştim.

İşyerinde meşguldüm ve Tristan konusunda canım sıkılıyordu. Bunun nedenini bilmiyordum, ben doğru olanı yapmıştım.

Biz hiçbir yere varamazdık, bunu biliyordum. Ama yine de acıtıyordu.

Keşke bu kadar mükemmel olmasaydı.

Belki de çocuklar olduğu sürece asla kimseyle tanışamayacaktım ve bunu anlıyordum. Çok fazla yüküm vardı, her bekâr anne gibi.

Belki de onlar evden taşınıp gidene kadar sıra benim mutluluğuma gelmeyecekti... sadece sabırlı olmam gerekiyordu.

Banyo dolabının üzerindeki telefonum titremeye başladığında

uzanıp baktım ve *Marley* isminin ekranı aydınlattığını gördüm. Fısıldayarak cevapladım. Bir sorun çıkmış olmalıydı. "Alo."

"Selam, aman Tanrım. Şu anda kime baktığımı asla tahmin edemeyeceksin."

Kaşlarımı çattım. "Kime?"

"Hep gelmek istediğimiz şu İtalyan restoranı Portabella's'tayım."

"Kiminle?"

"Teyzemle. Kimin burada olduğunu tahmin et."

"Kim?"

"Tristan Miles."

Kaşlarımı çattım.

"Burada kiminle olduğunu tahmin et."

"Kim?" *Söyleme, gerçekten bilmek istemiyorum.*

"Avril Mason."

"Moda editörü mü?"

"Evet, randevuya çıkmışlar. Biraz önce masanın üzerinden adamın elini tuttu."

Kalbim tekledi. "Ah, peki. Umurumda değil." Cesurmuş gibi davranıyordum.

"Evet, biliyorum. Sadece bilmek istersin diye düşündüm."

"İstemem aslında." Duvarlar üzerime gelmeye başlarken gözlerimi kapattım. "Duştayım. Yarın görüşürüz, olur mu? Son gelişmeler için teşekkürler."

"Evet, elbette."

Telefonu kapatıp duşun altına geri dönerek derin bir nefes verdim.

Eh, işte bu kadardı. Hayatına devam etmişti. Fazla uzun da sürmemişti.

Daha az tehlikeli bir seçenekle randevuya çıkmalıydım.

Âşık olamayacağım bir adamla.

Ah, peki... artık yapacak bir şey yoktu.



Tristan

"Ee?" Seksi bir şekilde gülümsedi. "Söylesene." Baştan çıkarıcı bir şekilde parmağını emdi. "Günde kaç kez beni düşünüyorsun?"

Masada karşımda oturan kadına baktım. Avril Mason güzeldi ve tüm doğru noktalara sahipti. Doğal sarışın, uğruna ölünecek bir vücut, başarılı bir moda editörü. Yıllardır radarımdaydı ama ikimiz hiç aynı zamanda bekâr olmamıştık. Konferans için Fransa'ya gitmeden önce onunla bir kez randevuya çıkmıştım. Ondan sonra bir yere varacağımızı düşünmüştüm. Şu ansa o kadar düşünmüyordum. Ona kafayı takmam gerekirdi. New York'un her yerinde peşinden koşuyor ve umutsuzca ona âşık oluyor olmalıydım.

Yaptığım şeyse bunlardan hiçbiri değildi.

Ateşli bir esmerin hayalini kuruyordum. O kadın tenime işlemişti.

Lanet olası Claire Anderson'ı aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Bu Avril'la üçüncü randevumdu ve her kahrolası seferinde tüm akşamı Claire'i hayal ederek geçirmiştim. En sonunda ya ileri adım atıp Avril'la yatacak ya da onu görmeyi bırakacaktım. Bu hiç benim tarzım değildi. Ben istediğim kişiyi, istediğim zaman becerirdim. Seks yapmak hiçbir zaman mesele değildi. Özellikle de istediğimi bildiğim birisiyle.

Genellikle ilk gece, ya da en azından ikinci gece işi bitirirdim. Avril'la üçüncü randevumuzdaydık, tam karşımda oturuyordu ve her zamanki gibi kendimi Claire'in ne yaptığını merak ederken buluyordum.

Onda beni bu kadar büyüleyen ne vardı?

Benim için yanlış kişiydi... her açıdan. Ortak hiçbir noktamız yoktu ve bir konuda haklıydı: farklı dünyalarda farklı hayatlar yaşıyorduk.

Avril telefonunu eline alıp dudaklarını büzerek bir *selfie* çekti. Hemen Instagram'ında paylaşıp restoranı etiketledi.

Onu garip bir şekilde ilgisizce izliyordum.

Avril'ın güzel olduğunu kesin olarak bilirken neden bana hiç çekici gelmiyordu?

O siktiğimin Claire Anderson'ı benim seks dürtüme ne yapmıştı?

Aletim buruşup ölmüş bile olabilirdi. Onun dışında kimseyi istemiyordu.

Bunu anlamıyordum çünkü yıllar boyunca pek çok güzel kadınla çıkmıştım ama bu daha önce asla başıma gelmemişti. Her zaman seks dürtüme hâkim olmaya, onu sadık olması için kontrol etmeye çalışırdım. Bu bilinçli bir karar olurdu.

Ama şimdi hiç kimse, aletimin dışarı çıkıp partilemek istemeyi düşünmesi için yeterince iyi görünmüyordu. Şu anda hain bedenimin aklında sadece bir kadın vardı.

Kendime kızarak kırmızı şarabımdan bir yudum aldım.

Çık şu lanet düşünceden.

Claire Anderson senin için iyi değil. Onu düşünmeyi kes.

Cadı.

Eğer tekrar Claire'le zaman geçirecek olursam, ona öyle iyi çakacaktım ki... Onu zevkle ortadan ikiye ayıracaktım. Geçen gece aletimin üstündeki görüntüsü gözlerimin önüne geldiğinde onaylayarak kasıldım... çok ateşliydi.

Ben burada ne yapıyorum?

"Ee?" diye sordu Avril.

Ha? Gündüz düşümden uyanarak başımı kaldırdım. Bir şey mi demişti? "Affedersin?" diye sordum.

"Benim evime gidelim dedim," diye fısıldadı. "Seni yeterince beklettim, zamanı geldi."

Onun beni beklettiğini düşünmesiyle eğlenerek sırıttım. Zavallı, hayal gören kadın.

Bunu istemiyordum.

"Sabah erken kalkmam gerekiyor... başka sefere, olur mu?" diye sordum.

"Sen ciddi misin?"

Buna kendim de inanamayarak tereddüt ettim. "Evet, öyleyim." İçimi çektim.

Gözleri benimkileri buldu. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Suçlu hissederek yanaklarımı havayla şişirdim. "Sorun sende değil, bende." İçimi çektim. "Üzgünüm." Omzumu silktim. "Mazeretim yok çünkü sen mükemmelsin."

Bana yandan bir gülümseme yolladı. "Bunu yatakta konuşmak ister misin?"

Kıkırdayıp kırmızı şarabımı yudumladım. "Her ne kadar çok baştan çıkarıcı olsa da... hayır."

"O zaman bu son buluşmamız mı?"

İrkildim. "Öyle sanırım."

"Gerçekten aramızda bir şeyler olacağını düşünmüştüm." Ağlamaklı bir yüz ifadesine büründü, ona bakarken Claire'in sanki bunu ne kadar sık duyduğumu biliyormuş gibi benimle tam olarak aynı cümleyle dalga geçtiğini hatırladım.

Bu sözlerle karşılaşıyordum... ama değer verdiğim birinden duymanın nasıl hissettirdiğini daha önce hiç bilmiyordum.

Bok gibiydi.



Ben raporu okurken gergin bir şekilde fikrimi bekleyen Fletcher önümde dikiliyordu.

Yüzümden bir gülümseme geçti. Bunun üzerinde çok çalışmıştı, belli oluyordu. "Bu oldukça iyi, Fletch."

"Gerçekten mi?"

"Hoşuma gitti. Belki ben olsam ilk çeyrekte hedeflenen kazançlarla ilgili biraz daha bilgi eklerdim." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama oldukça iyi. Bu hafta iyi iş çıkardın."

Gülümsedi. "Teşekkürler." Çıkmak için döndüğünde dışarısının karanlık olduğunu fark ettim. Onu normalde olduğundan daha geç saate kadar tutmuştum. "Eve nasıl gidiyorsun?"

"Metroyla."

"İstersen eve bırakabilirim."

Kaşlarını çattı. "Beni arabayla eve mi götürmek istiyorsun?"

"Hayır. Seni eve götürmeyi teklif ediyorum çünkü bugün cuma akşamı ve her zamanki trenini kaçırdın. Ayrıca sana bir şey olursa annen bir histeri krizi geçirir."

"Ah." Düşünmeye başladı.

"İnandığının aksine, Fletcher, ben şeytan değilim. Seni öldürüp terk edilmiş bir yol kenarına gömmeyi planlamıyorum."

Hem ayrıca, anneni görmek istiyorum.

"Bunu söylemiş olman bile... tüyler ürpertici," diye kuru bir sesle mırıldandı.

Kıkırdadım. "Biraz öyle oldu." Bilgisayarımı kapattım. "Tamam, hadi gidelim."

Yirmi dakika sonra bana özel park alanına vardığımızda Fletcher'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Araban bu mu?"

"Güzel, ha?" Kilidi açtığımda ışıklar yanıp söndü.

Etrafından dolaşarak ıslık çaldı. "Son model bir *Aston Martin*."

"Hı-hı."

"Safir siyahı." Huşu içinde derin bir nefes çekti.

"Doğru bildin." Gülümsedim. "Bu arabalardan hoşlanıyor musun?"

"Bu arabaları seviyorum."

Gülümsedim. "Belki ehliyetini alırsan bir sürüş yapabilirsin."

"Gerçekten mi?" Gözleri heyecanla irileşmişti.

Omzumu silktim. "Elbette, neden olmasın?"

Fletcher'a kanım kaynamıştı. Aslında kötü bir çocuk değildi. Annesi gibi zeki ve eğlenceliydi.

Bana geniş bir gülümseme göndererek yolcu koltuğuna oturdu. Hızla park alanından çıktığımda ön camdan bakarken şapşal gibi gülümsüyordu.

Claire evde olsa iyi olur.

Uzun süren bir saatin sonunda onların caddesine girdiğimizde, "Şurada soldaki," dedi.

"Daha önce buraya gelmiştim, hatırladın mı?" Sırıttım.

Utanarak başını hafifçe iki yana salladı.

Gözlerim ona kaydı. "Biliyor musun, kabul etmekten nefret ediyorum ama o gün beni etkiledin."

"Bu seni neden etkilemiş olsun ki?"

Omzumu silktim. "Annene sahip çıkma şeklin hoşuma gitti."

Gülümsedi. "Evet, şey, o harikadır."

Kesinlikle öyle.

Arabayı evin önüne çekerek park ettim. "Ona selam vermek için uğrasam olur mu... nasıl desem, havayı yumuşatmak için?" Ayaküstü hemen bir şey düşünmüştüm. "Ofisimde en son görüştüğümüz zaman birbirimize kızmıştık."

Dikkatle isteğimi düşünürken bir süre bana baktı. "Tamam, peki, sanırım."

Arabadan çıkıp kapıya doğru yürüdük. Geçen seferkinden farklı olarak etrafta hiç ıvır zıvır olmadığını fark ettim. Kapı hızlıca açıldı ve içeride bizim olduğumuzun farkında olmayan Claire'i fark ettim. Siyah bir elbise giymişti ve saçları yukarıda toplanmıştı. Güzel görünüyordu.

"Ah. Tristan." Beni gördüğünde yüzü asıldı. Bir anlığına bana bakarak zoraki bir, "Merhaba," dedi.

"Selam." Gülümsedim. Midemdeki sinirler dans ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Fletch'i eve getirdim."

Gözleri benimle Fletcher arasında gidip geldi. "Bu geceyi unuttun mu, Fletch?" diye sordu. Gergin görünüyordu.

"Neyi?" dedi Fletcher.

"Hatırlamıyor musun?" Gözleri irileşti. "Dışarı çıkıyorum, sen de benim için Patrick'e bakıcılık yapıyorsun."

Fletcher, "Ah," diye cevap verdi. "Evet, hatırladım. Pilatesten Paul'la. Geç kaldığım için üzgünüm."

Ne?

"O ben oluyorum," dedi bir ses arkamızdan. Hepimiz dönüp bakınca sarışın bir herifin eve doğru yürüdüğünü gördük. İki dirhem bir çekirdek giyinmişti.

Beynim tutukluk yaparken ona bakakalmıştım. *Ha?*

"Selam." Gülümsedi. "Ben Paul."

Ben bir şey deme şansı bulamadan Claire araya girdi. "Bu Tristan, Fletcher'ın patronu."

"Selam," dedim ters bir şekilde. Elini sıkarak Fletcher'a döndüm ve gözlerimi irileştirdim.

Orada öylece dikilip duracak mısın?

Fletcher sırıtarak annesinin yanağını öptü. "İyi eğlenceler, anne."

"Teşekkürler, tatlım." Paul'a döndü. "Hazır mısın?"

"Elbette hazırım." Claire, Paul'un uzattığı koluna girdi.

Tiksinerek ellerimi kalçalarıma koydum.

Burada ne sikim oluyordu?

Başkasıyla randevuya mı çıkıyordu?

Benimle taşak mı geçiyordu?

Fletcher'ın önünde olay çıkarma... lanet olası Fletcher'ın önünde olay çıkarma. Onunla birlikte değilsin... bu kadar sinirlenmemen gerekiyor.

Ama sinirliydim.

Sikik bir olay çıkarmak istiyorum.

"Geç kalmam, tatlım. Hoşça kal, Tristan." Zoraki bir şekilde gergince gülümsediğinde ona ters ters baktım.

Yürüyüp arabaya binişlerini ve uzaklaşmalarını izledim.

Fletcher'a döndüm. "Bununla ilgili ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Neden ki?"

"Neden ona da iç çamaşırıyla saldırmıyorsun?" diye patladım kızarak. "Eğer tutarlı olmayacaksan ne işe yararsın ki?" Parmaklarımın tersiyle göğsüne vurdum. "Tutarlılık anahtardır, Fletcher. Eğer annenin randevuya çıkmaya izni yoksa kimseyle çıkmaya izni yok demektir."

Umursamaz bir şekilde omzunu silkti. "İçeri geliyor musun?"

"Evet, aslına bakarsan geliyorum." Bu kadar berbat bir şekilde ayrımcılığa uğradığım için sinirlenmiş bir halde evin içine girdim.

Siktiğimin randevusuna çıktı... kadındaki cürete bak.

Meydan okur bir şekilde çenemi yukarı kaldırdım. "Henüz onunla konuşma şansım olmadı. Eve gelmesini beklesem iyi olacak." Etrafa bakındım. "Annen şaraplarını nerede tutuyor?"

"Merhaba." Koyu renk saçlı küçük çocuk bana bakarak gülümsedi. "Geri geldin."

"Evet, geldim." Sırıttım. Bu çocuk favorimdi, sevimli ve masumdu.

"Adın neydi?" Kaşlarını çattı.

"Tristan." Gülümsedim. "Ben seninkini hatırlıyorum."

Altdudağını ısırdı. "Neymiş?"

"Patrick."

Gözleri heyecanla büyüdü. "Öyle," dedi gururla gülümseyerek.

Gergin bir şekilde etrafa bakındım. "Diğer erkek kardeşin nerede?"

"Kim?" Kaşlarını çattı.

"Harry Potter olan."

"Ah, okul kampında. Sabah geri dönecek," diye cevap verdi Patrick.

"Harika." Endişelenecek kafayı yemiş bir şerefsiz daha eksikti.

Telefonuna bakan Fletcher, "Yok artık," dedi şok içinde.

"Ne oldu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Aman Tanrım." Eliyle ağzını kapattı. "Alita VanDerCamp bana mesaj attı."

"Ve?" Kaşlarımı çatmaya devam ediyordum.

"Okuldaki en seksi kız o." Gözleri inanamazmış gibi kocaman açılmıştı.

"Hımm, tamam." Mutfak dolaplarından birini açarken omzumu silktim. Kahrolası bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Şarap kadehleri nerede ve Pilatesten Paul de kim? Tam bir mankafa gibi görünüyordu."

Tezgâhın önündeki bir tabureye tırmanan Patrick bana doğru şapşal gibi gülümsüyordu.

Fletcher mesaj yazarken, "Hey," diye seslendi.

"Bu mu yani?" Aradığım şeyi bularak kendime bir kadeh şarap doldurdum. "Bunu mu yazacaksın? *Hey* yazamazsın." Yüzümü buruşturdum. Bu çocuk bir aptal olmalıydı.

"Neden olmasın?"

Gözlerimi devirdim. "Bana kadınlar hakkında da cahil olduğunu söyleme."

"Ee, sen olsan ne yazardın?" diye sordu.

"Bir planım olmadıkça bir kıza mesaj atmazdım."

"Bir plan." Fletcher kaşlarını çattı. "Bu da ne halt demek oluyor?"

Yemin ederim bu evde direkt şişeden içmem gerekiyordu. Tekilaları var mıydı acaba? "Eğer bir kız sana mesaj atıyorsa, sikik bir '*Hey*' cevabından daha fazlasını arıyordur."

Patrick'in ağzı açık kaldı.

Ah, siktir. Onu işaret ettim. "Bazen küfür ederim. Annene söyleme."

"Tamam." Omzunu silkti. "Harry de küfür ediyor."

Bahse girerim ediyordu.

"Yani?" Fletcher sözlerimden etkilenmiş gibiydi. "Nasıl... ne çeşit bir plan?"

"Bir şeyler yemek mi istiyorsun, yoksa sinemaya mı gitmek istiyorsun... onun gibi bir şeyler. Hızlı bir şekilde harekete geç. Eğer önce o mesaj attıysa, seninle ilgileniyordur. Kız fikrini değiştirmeden önce hızlı davran." Şarabımdan bir yudum aldım. "Kızlar değişkendir, adamım. Bir gün senden hoşlanırlar, diğer gün hoşlanmazlar."

"Ah." Yüzü asıldı. "O zaman onu yarın arayacağım, öyle değil mi?"

"Hayır, beni dinlemiyor musun sen?" Gözlerimi devirdim. "Onu şimdi ara."

"Ama bu gece hiçbir şey yapamam."

"Neden ki?"

"Çünkü Patrick'e göz kulak oluyorum."

"Küçük bir ihtimal de olsa, eğer kız bunu kabul ederse, Patrick'le ben kalırım." Şarabı kadehe o kadar hızla dökmüştüm ki yanlardan taştı.

Fletcher'ın gözleri kardeşiyle benim aramda gidip geldi.

"Zaten annenin gelmesini bekleyeceğim. Bunu sorun etmem." Patrick'in koluna oyuncu bir şekilde yumuşak bir yumruk attım. Gülümseyip yapabildiği kadar sert bir şekilde bacağıma yumruk attı. Neredeyse beni yere devirecekti, acıyla iki büklüm olmuştum. Ahh, siktir... bacağım ölmüştü. "Off, biraz sakin ol." Bu çocuklar cidden vahşiydi. "Sağlam bir kroşen varmış, çocuk."

"Biliyorum. Geçen gün Harry'yi ağlattım," diye gururla duyurdu. "Saçını çekip yanağına yumruk attım."

Sırıttım. Bu çocuk kesinlikle benim favorimdi. "Hımm, bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim ama... aferin."

Fletcher volta atmaya başladı. "O zaman... merhaba diyeyim." Düşünürken ellerini havada sallıyordu. "Ondan sonra..." Bana doğru döndü. "Ondan sonra ne diyeyim?"

Şarabımdan bir yudum aldım. "Merhaba, benim adım Fletcher. Taşaklarımı nereye koyduğumu bilmiyorum, o yüzden başka birini ara," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Fletcher telefonunu bankın üzerine attı. "Yapamam. Onu aramıyorum."

"Ara onu."

"Hayır. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Şarap kadehimle telefonunu işaret ederek, "Ara onu," diye ısrar ettim.

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Patrick'i omzundan tutarak oturma odasına yönlendirdim. "Biz çıkıyoruz. Şimdi ara."

"Y-ya hayır derse? diye panikle kekeledi.

"Kimin umurunda?" Omzumu silktim. "Dünya ateşli kızlarla dolu, Fletcher."

"Onun kadar ateşli değiller."

"O zaman bizimle saçma şeyler konuşarak neden vaktini boşa harcıyorsun?"

Fletcher'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Tamam, yapacağım."

"İyi."

"Onu hemen şimdi arayacağım."

"Daha az konuşma, daha çok iş," diye seslendim.

"Tamam." Yeniden volta atmaya başladığında gözlerimi devirdim. Bu işi becermek için gerçekten bir şansı varsa, Tanrı yardımcısı olsun... gerçekten acemi çaylağın tekiydi. Lanet olsun, ben onun yaşındayken yirmi beş yaşındakileri beceriyordum. Bu çocuk o kadar zamandır ne yapıyordu?

Koltukta Patrick'in yanına oturdum. "Pizzayı beklerken film ızlemek ister misin?" diye sordu.

"Pizza mı geliyor?"

"Hı-hı." Gülümseyerek uzaktan kumandayı aldı ve kanallarda gezinmeye başladı.

Saatime göz attım. "Annen saat kaçta eve döneceğini söyledi mi?"

"Sadece akşam yemeği yiyecekler. Geç kalmaz."

"Pilatesten Paul'la daha önce de çıktı mı?" diye sordum.

"Evet ama bunu Harry'den saklamak zorunda. Sadece o evde değilken çıkabiliyor çünkü Harry çok kaba ve utanç verici."

Umursamaz gibi davranarak şarabımı yudumladım. O şeytani pislik de sonuç olarak bir işe yarıyordu.

Kim tahmin edebilirdi?

İlk randevuları değil miydi? Bu ne sikim işti? Onunla ne kadar zamandır görüşüyordu?

Kan resmen beynime sıçramıştı.

Fletcher koşarak odaya geldi. "Evet dedi."

"Dedi mi?"

"Bir şeyler yiyeceğiz."

"Öyle mi?" Ben de en az onun kadar şok olmuştum. "Harika."

Gözleri korkuyla irileşti. "Ne giyeceğim?"

"Ah, Yüce İsa." Ben gözlerimi devirirken Patrick alnına vurdu. "Sadece hoş bir şeyler giy işte. Bir de duş al. Kızlar hoş kokan erkekleri sever."

Fletcher bana bir uzaylıymışım gibi bakıyordu. "Ne zamandan beri?"

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. "Annen sana kızlarla ilgili ne öğretiyor cidden?"

"Hiçbir şey." Gözlerini kocaman açtı. "Randevuya çıkmak için çok genç olduğumu düşünüyor."

İğrenmiş gibi kafamı arkaya doğru yatırdım. "Her neyse, nasıl oldu da Pilatesten Paul'a saldırmadın? Neden annenin onunla çıkma izni var?"

"Ah." Fletcher omzunu silkti. "O, gey."

Gözlerimi keyifle kıstım. "Oh, öyle mi?"

"Şey, aslında bunu kesin olarak bilmiyorum." Sıradan bir şekilde omzunu silkti. "Ama o annemin tipi değil, o yüzden..."

"Neden annenin tipi değil?"

"Çünkü onunla pilates yapıyor. Kimse hoşlandığı bir adamla Pilates yapmaz... değil mi? Hem ayrıca adam kafasına pembe bir saç bandı takıyor. O, garip biri. Hatta acayip."

"Hımm." Parmağımla çeneme vurarak bunu düşündüm. "Bu çok doğru bir nokta, Fletcher. Kimse Pilateste kafasına pembe bir saç bandı takan bir adamla çıkmaz," diyerek sesli düşündüm.

"Kesinlikle." Fletcher duş almaya gitmek için döndü.

"Oh... Fletch?" diye arkasından seslendim.

"Evet."

"Duşta çavuşu tokatla."

Kafasını köşeden uzattı. "Ne?"

Başımla onayladım. "Şeyi yap... biliyorsun, o şey."

Fletcher kaşlarını çattı. "Neden?"

"Tüm restoranın ne kadar mutlu olduğunu bilmesini mi istiyorsun?" Gözlerimi açarak bacak arasına baktım. "Mümkün olduğunca... daha az ... heyecanlanabilir görünmek istersin."

Korkuyla bakmaya başladı. "Öyle bir şey var mı?"

Patrick kaşlarını çattı. "Bekleyin, ne? Duşun içinde bir çavuş mu var?"

Dikkatimi vermeden, "Bu bir şarkı," diye mırıldandım. "Bu, şeyin ta kendisi, Fletch. Hiç kimse bir randevuya 'Çavuşu Tokatla' şarkısını dinlemeden çıkmaz. Bunu herkes bilir. Bir numaralı randevu kuralıdır." Benim dışımda, elbette. Claire'le ilk seferimiz... *kahretsin*. İşimi baştan savma yaparak en basit kuralları bile unutmuştum.

"Şu anda gerçekten ciddi misin?"

Gözlerimi devirdim. "Bana bu konuda güven."

Başını iki yana sallayarak merdivenlerden yukarı çıkarken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Patrick'e döndüm. "Ne izlemek istiyorsun?"

"*Godzilla* olur mu?" diye sordu.

"Evet, bu iyi bir film." Yeniden koltuğa yerleştim. "Umarım pizza hemen gelir. Açlıktan ölüyorum."

Patrick hayatının en iyi gecesiymiş gibi bana gülümsedi. "Ben de."

Hangi cehennemdeydi bu kadın?

Onunla akşam yemeği yerken gülüştükleri gözümün önüne gelince kan beynime sıçradı.

En sonunda arabanın sesini duyduğumda saatime göz attım: 23.45.

Buna ne saati denir?

Uyuyan Patrick'in bacaklarının altından kayarak çıktım ve pencereye doğru giderek perdenin kenarından dışarı baktım.

Arabada konuşuyorlardı.

Eğer onu öpersen başın çok fena belaya girecek, kadın.

Sohbet ettikleri sırada kolunu direksiyona yaslamış olan adam Claire'e bakıyordu.

Gey falan değildi. Eğer gey olsaydı ona bu şekilde bakmasının imkânı olmazdı.

Lanet Fletcher'ın gey radarı bozuktu, hem de çok.

Siktiğimin arabasından çık, Claire.

Hemen.

Şimdi.

Beni sakın sınama.

Arabadan inerek kapıyı kapattı... öpücük yoktu.

Koltuğa geri döndüm ve uyuyan Patrick'in bacaklarını kendiminkilerin üzerine koydum.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Claire içeri girerek köşeden döndü ve beni gördüğünde yüzü asıldı. "Tristan."

Öfkem tehlikeli bir şekilde yüzeye yakın bir yerde kabarıyordu. Bunu saklamayı başaramayarak ona ters ters baktım.

Üzerime yayılmış bir halde uyuyan Patrick'e doğru baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Sinirli görünüyordu. Eh, benimkinin yanında hiç önemi yoktu. Ben, lanet olası öfkeden köpürüyordum. "Bu gece senin için bakıcılık yaptım. Bana bir teşekkür borçlusun sanırım," dedim sıkılı dişlerimin arasından.

"Ne?" diye parladı.

"Fletcher'ın dışarı çıkması gerekti."

"Nereye?"

"Şu hoşlandığı VanDerCamp denen kız ona mesaj attı. Ben de Patrick'le kalabileceğimi söyledim. Gerçi Fletcher da geleli çok oldu, yatağında uyuyor. Çok uzun süreliğine gitmedi. Sanırım buluşmaları çok iyi geçmedi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Seni burada Patrick'le yalnız mı bıraktı?" diye fısıldadı kızgınca. "Ah, Fletcher'ın başı öyle büyük bir belaya girecek ki inanamazsın."

"Ona gitmesini ben söyledim," diye cevap verdim. "Benim için

sorun değil. Şimdi bana sikik Pilates Paul'un kim olduğunu söylemende bir sakınca var mı?"

"Seni ilgilendirmez." Kapıyı işaret etti. "Şimdi... iyi geceler."

"Bakıcına karşı çok da hoş bir davranış şekli değil, öyle değil mi?"

Ağzı açık kaldı. "Sen benim bakıcım değilsin," diye fısıldadı. "Başımın belasısın."

Elimle göğsümü işaret ederek, "Ben mi?" dedim şaşırarak. "Ben ne yaptım?"

"Beni kızdırıyorsun," diye tersleyerek hışımla mutfağa gitti.

Patrick'i dikkatli bir şekilde kenara çektim ve koltuktan zıplayıp peşinden ilerledim. "Peki neden seni kızdırıyorum?"

"Umursamaz buluşmalarına geri dön, Tristan. Benim çocuklarımdan uzak dur."

Ah... bu benim başka kadınlarla görüşmemle ilgiliydi.

Buzdolabını kuvvetle açıp neredeyse boşalmış şarap şişesini çıkararak yukarı kaldırdı. Gözleri hiddetle titreşiyordu.

"Aslına bakarsan tadı hoştu... pizzayla falan iyi gitti."

İfadesiz bir yüzle bana baktı. "Benim şarabımı mı içtin?"

"Konuyu değiştirme. Neden başka kadınlarla görüşmem seni kızdırıyor?"

"Kızdırmıyor," diye tersledi. "Bu gece senin saçmalıkların için vaktim yok. Evine git."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Araba süremem. İçki içtim."

"Benim şarabımı," diye homurdandı.

Kollarımı önümde birleştirerek yüzümde bir gülümsemeyle onu baştan aşağı süzdüm. "Çok kötü bir ruh halindesin. Bu durumdan Pilatesten Paul'un sorumlu olduğunu farz etmekte haklı mıyım?"

"Hayır, aslında değilsin. Sorumlusu Tristan Miles." Odadan hışımla çıktı.

Ağzım açık kalmıştı. ***Şu cürete bak.*** Arkasından aceleyle gittim. Koltuktaki Patrick'in yanına gitmiş, onu kollarına almak için eğilmişti.

"Ben yapayım."

"Hayır." Eliyle vurarak beni yolundan çekti. "Seni şeytani çocuklarımın yakınında istemiyorum."

"Ah." Gözlerimi devirdiğim sırada Patrick'i kucaklamaya çalışıyordu. "Bu büyücü çocuk için söylediğim şeylerle ilgili."

"Onun adı Harry. Ayrıca evet, kendini beğenmiş şımarık bir götün çocuklarımın neler yaşadığını bilmeden onlara yaramaz demesi bana dokunuyor," diye fısıldadı sinirle. "Yolumdan çekil." Bunu söylerken Patrick'in ağırlığıyla mücadele ediyordu.

Kenara çekildim. "Bu gece özellikle daha şirretsin."

Yanımdan sürtünerek geçip yukarı çıkmaya başlayınca arkasından gittim.

"Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadı.

"Seni takip ediyorum. Neye benziyor?"

"Tanrı şahidim olsun, Tristan, bir dakika içinde seni merdivenlerden aşağı iteceğim. Evine git."

"Bunu kimden aldıklarını görüyorum, Claire."

Bana döndü. "Neyi aldıklarını?"

"Bu sahip olduğun şiddete eğilimli tarafın hiç yakışık almıyor."

Olduğu yerde durarak bana doğru bir basamak aşağı indiğinde ondan geriye kaçtım. "Tristan."

"Evet, Claire."

"Çeneni kapat."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa onu senin için ben kapatacağım."

Onu yukarıya doğru takip ederken sessizce, "Vahşi," diye mırıldandım. Kapı aralığından Patrick'i yatağa yatırıp ayakkabılarını çıkarmasını izledim. Çocuğun saçlarını alnından geriye iterek iyi geceler öpücüğü verdi. Sonra ışığı kapattı ve ikimiz de koridora çıktık.

"Yatak odan nerede?" diye sordum.

"Asla ulaşamayacağın bir yerde. Aşağı in."

Gözlerimi devirdim. "Zaten oraya gitmek istemiyorum, Claire."

Bakışları benimkilerle buluştu. "İyi o zaman."

"Evet, iyi o zaman," diye karşılık verdim. "Biz diye bir şey kalmadı, hatırladın mı?"

"Kesinlikle, o zaman neden buraya gelmeye zahmet ettin?"

Birbirimize dik dik bakarken, onu duvara yaslayıp kendinden geçene kadar öpme hissine kapıldım.

Gözleri dudaklarıma indiğinde onun da bunu hissedebildiğini biliyordum.

"Ee, ben nerede uyuyacağım?" diye sordum. "Araba kullanamam."

"Limuzin şoförünü çağır."

"Bu gece izinli."

"Uber çağırmayı dene."

"Araçları kalmamış."

Gözlerini kıstı. "Ne yaptığının farkındayım."

"Neymiş o?"

"Bana aptal numarası yapma, Tristan." Yanımdan geçerek merdivenlerden hızla inerken hemen peşindeydim.

"O zaman nerede uyuyorum?" diye sordum.

Seninle mi?

"Sanırım Hav havcık'ın yatağını alabilirsin, o da benimle uyur."

Suratımın dehşetle asıldığını hissettim. "Benim yerime bir köpekle uyumayı mı tercih ediyorsun?"

"Evet, kesinlikle bunu tercih ediyorum."

"Beni kendimden geçene kadar beceren, eğlenceli ve ateşli Claire'e ne oldu?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzündeki ifade kana susamıştı. "O kadın silkinip kendine geldi," diye fısıldadı. "Senin nasıl bir puşt olduğunu fark ettiği zaman."

Şok olmuş gibi yaparken ağzımı açtım.

Bana yaklaştığında geriye doğru bir adım attım. "Davetsiz bir şekilde evime dalıyorsun, sonra benim kahrolası şarabımı içiyorsun. Buna ek olarak-" Cümlesini yarıda kesti.

Omzumu silktiğim sırada neredeyse arkamdaki koltuğa takılıyordum. "Eh... bunlar dışında."

"Evine git, Tristan."

"Bu, benim şu diğer kadınla çıkmam yüzünden mi?"

"Kiminle görüştüğün umurumda değil."

"Bu bir yalan mı, Claire? Çünkü umurundaymış gibi görünüyorsun."

"Evine git," diye patladı.

"Gidemem. Sınırın üzerindeyim."

"Peki, o zaman koltukta yat."

"Bunu konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Hayır." Dolaba giderek içinden bir battaniye ve yastık alıp ikisini de kuvvetle üzerime doğru attı.

Onları havada yakalayarak, "Hiç misafirperver değilsin, Claire," diye söylendim. "Cidden bu konuda çalışman gerekiyor."

Gözlerini devirerek merdivene doğru gitti. "Umarım Beceriksiz kafana işer." Sert adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı.

Sözlerini anladığım zaman suratım asıldı. "Ne?" Etrafa bakınınca uyuz kediyi koltukta otururken gördüm. Bakışlarımız birbirine kilitlendi. "Bu bir olasılık mı?"

Sessizlik.

"Claire?"

Sessizlik.

"Kedilere alerjim var, Claire. Seninle uyumam lazım," diye seslendim. "Senin yatağında."

Yatak odasının kapısı çarpıldı.

Kediye bakarak kafamı kaşıdım. O da bana bakıyordu. Elimle ona işaret ettim. "Cesaretin varsa uyurken yanıma gel, Beceriksiz Kedi. Seni dışarı atarım," diye fısıldadım. "Ayı maması olursun."

Battaniyeyi koltuğa yayarak yastığı üzerine koydum. Lanet olsun. Eve gitmek istiyordum ama sabah Claire'le konuşmayı daha çok istiyordum. Koltuğa yattım, rahat bir pozisyon almaya çalışarak kıpırdandım.

Siktir, bu koltuk resmen betondan yapılmıştı.



İki Saat Sonra

Tik, tak, tik, tak, tik, tak.

"Bu ne lan?" diye fısıldayarak duvardaki saate dik dik baktım. Ne çeşit hasta bir manyağın bu kadar yüksek sesle tik tak yapan bir saati olurdu? Evdeki herkesin kafayı yemesine şaşmamalıydı.

Tik, tak, tik, tak, tik, tak.

Buna daha fazla dayanamıyordum... kırılma noktasındaydım.

"Buraya kadar." Battaniyeyi kenara atıp hızla doğruldum. Koltuğun üzerinde ayağa kalkarak duvardan saati aldım. "Çöpe gidiyorsun, orospu çocuğu." Kolumun altında saatle hızla mutfağa gittim ve karanlıkta etrafa bakındım. "Hiçbir şey göremiyorum." Işığı açtıktan sonra arka kapıya doğru ilerleyip hızla açtım.

Dışarısı zifiri karanlıktı ve tüyler ürpertici bir şekilde sessizdi. Etrafa bir bakış attım. "Çöp tenekesi nerede?"

Hımm.

Bir gürültü, arkasından da bir çarpma duyunca bahçeye bakarak kaşlarımı çattım. "Kim var orada?"

Sessizlik.

Siktir... bu ürkütücüydü. Kapıyı kapatıp evin içine geri girdim. Tik tak sesi çıkaran bir saatli bomba için hayatımı riske atmayacaktım. Hayatta olmazdı.

Gerçi...

"Kes sesini, kes sesini," diye fısıldayarak saati sallamaya başladım. Benimle alay eden aptal saate bakarak, kendimi onu sertçe duvara fırlatıp bin parçaya bölerken hayal ettim.

Tik, tak, tik, tak.

Bu kadarı yeterdi. Daha fazla katlanamıyordum. Mutfakta sessiz ve bu şeyi susturacak bir yer arayarak etrafa bakındığım sırada, mükemmel planı buldum.

Şeytanca.

Buzluğu açarak saati oraya tıktım ve kapağını çarparak kapattım. Ellerimi birbirine vururken gülümsedim. "İşte bu işini bitirdi."

Oturma odasına doğru giderek merdivenin alt kısmında dikildim. Biraz kaşık pozisyonu için gizlice yukarı gidersem Claire'in ne yapacağını merak ediyordum. Kendimi onun yatağına girerken hayal edince gülümsedim.

Onu özlüyordum.

Gerçek dünyaya geri dönerek gözlerimi devirdim. Bunun olmayacağını biliyordum.

Koltuğa yeniden uzandım ve yerleşerek rahat etmeye çalıştım.



Bir Saat Sonra

"Miyav."

Gözlerimi sıkıca kapattım... *Hayır, kes şunu.*

*Mırr... Mırr... M*ırr. "Miyav." Aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. "Miyav."

Kahretsin, Tanrının unuttuğu bu yerde geçirilen bir gece, *Survivor*'da olmaktan daha kötüydü.

"Miiiiiyaaaavv."

"NE?" diye kızgınca fısıldayarak hızla doğruldum. "Ne bok istiyorsun, Beceriksiz Kedi?"

Mırr, Mırr, Mırr. Kedi üzerime atladığında irkildim. Kucağıma doğru sürünerek oturdu.

"Ne oldu?" diye patladım.

Kedi kafasını kaldırıp bana baktı.

"Bu evde oturulacak bin tane başka yer yok mu? İlla ki benim üzerimde mi oturman lazım?"

"Miyav."

"Kapat şu lanet çeneni." Üzerimden onu iterek yeniden uzandım ve ona arkamı döndüm.

"Miyav."

Gözlerimi sıkıca kapattığımda yüzüme vuran bir şey hisset-

tim. Gözlerimi açıp baktığımda patisiyle yüzüme vurduğunu gördüm. "Cidden mi?" diye fısıldadım. "Siktir git, Beceriksiz Kedi."

"Miyav."

Kahretsin, büyücü çocuk büyük ihtimalle kampta güzelce uyuyordu. Bir şeyi fark ettiğim an gözlerim hızlıca açıldı.

Onun yatağı boştu.

Evet, gizlice yukarı çıkıp onun yatağında uyuyacaktım. Harika bir fikirdi. Battaniyemi ve yastığımı toplayıp yukarı çıktım, ardından telefonumun ışığıyla koridorda sessizce ilerledim.

Kapısı açık olan tek oda onunki olmalıydı.

Işığı içeri tuttuğumda tek kişilik, boş bir yatak görüş alanıma girdi. Mükemmeldi.

Kapıyı kapatıp yatağın içine girdim. Rahat ve ılıktı. Anında rahatlayıp yavaşça içimin geçtiğini hissettim.

Kapıda bir tırmalama sesi duydum. "Miyav."

Yastığımı başımın üzerine kapattım. "Kes. Sesini."

Bu resmen katlanılmazdı.

Arkamı dönerek derin bir nefes aldım. En sonunda rahatlamıştım.

Uyku harika bir şeydi. Sabah olmuştu ama umurumda bile değildi. Aşırı yorgundum.

En fazla iki saatimin daha olduğunu düşünüyordum.

Kıvrılıp yatarken birinin beni izlediğine dair garip bir duyguya kapıldım.

Tek gözümü açtım. Büyücü üzerimde dikiliyordu, yüzündeki ifadeyse ölümcüldü.

"Benim yatağımda ne halt ediyorsun sen?" diye gürledi.

14. BÖLÜM

Tristan

Sıçrayarak doğruldum ve irkilerek, "Sen burada ne yapıyorsun?" diye parladım.

"Burası benim odam," diye bağırdı.

Tekrar uzanıp battaniyeyi üzerime çektim. "Eh, burada ben uyuyorum. Dışarı çık."

"Sen neden-"

Şeytanın ta kendisi gibi yatakta doğruldum. Dişlerimi sıkarak, "Beni dinle, çocuk," diye fısıldadım. "Gerçekten çok kötü bir gece geçirdim ve eğer şu an kalkarsam büyük ihtimalle seni pencereden dışarı fırlatacağım."

"Beni ağlatacak mısın?" diye fısıldadı bebek sesiyle. "Annem büyük, korkutucu adamların benimle uğraşmasından hoşlanmaz."

Gözlerimi kıstım. Seni sinsi küçük bok. "Annene gidip ağla da bak bakalım sana neler oluyor," dedim kızgın bir şekilde. "Beni zorlama, çocuk."

"Sen *beni* zorlama," diye homurdandı.

"Dışarı çık," diye fısıldadım.

"Burası benim odam. Sen dışarı çık."

Ona dik dik baktım. "Ben gitmiyorum." Gözlerimiz birbirine kilitlendi, sonra sanki zihninde bir şimşek çakmış gibi karanlık bir şekilde gülümserken dönüp odadan hızla çıktı.

Yatağa uzanarak bir anlığına tavana baktım... o şeytani gülümseme de neyin nesiydi? Neyin peşindeydi?

Claire.

Hızla doğrulup koridorda neredeyse koştum ve Claire'in odasına gittim. Kapalı olan kapıya kulağımı yaslayarak dinlemeye başladım.

İçeride miydi?

Yemin ederim, eğer beni ele verirse... başı belaya girecekti.

Hiçbir şey duyamıyordum. Önce sola, sonra sağa baktım. Ortalıkta kimse yoktu. Yavaşça kapıyı açtığımda Claire'i derin bir uykuda buldum. Sessizce içeri girip kapıyı arkamdan kapatarak kilidi çevirdim.

Sakince yatağa yaklaştım. Kollarını başının üzerine kaldırmış bir halde sırtüstü uyuyordu. Onu izlediğim sırada kendimi gülümserken buldum. Bir meleğe benziyordu.

Çok güzeldi.

Odada etrafıma bakındım. Buradaki varlığı öyle güçlüydü ki. Tanrım... tek istediğim onu kollarıma alıp öpmekti.

Ama öpemezdim... değil mi?

Onu izlerken tek kaşımı kaldırdım.

Belki?

Sinsice yatağa girerek ona bakacağım şekilde yan tarafıma doğru yattım. Nefes alırken dudaklarının açılmasını izliyordum. Koyu renk saçları dağılmıştı, kirpikleri titreşiyordu. Gözlerim daha aşağıya, boynuna, mükemmel dekoltesine... Biraz daha aşağıya, çiçekli geceliğine ve altından görünen beyaz tenine doğru indi.

Onun kadar güzel başka bir kadını hiç tanımamıştım.

O kusursuzdu, onunla ilgili her şey kusursuzdu.

Gözleri titreşerek açıldığında odaklanmaya çalışır gibi kaşlarını çattı.

"Selam," diye fısıldadım. Elini tutarak parmak uçlarını öptüm. Sersemlemiş bir halde beni izliyordu. "Uykun nasıldı?"

"Tris." Kaşlarını çattı.

Gülümsedim. Geri dönmüştü. Benim yumuşak kadınım geri dönmüştü. "Evet, bebeğim. Buradayım." Ona doğru yaklaştım.

O anda kapıda bir güm, güm, güm sesi duydum. Büyücü, "Orada ne yapıyorsun?" diye kapının arkasından bağırdı.

Claire benden geriye kaçtığında görünüşe bakılırsa kendine gelmişti. "Aman Tanrım." İrileşmiş gözlerle etrafına bakıyordu. "S-sen ne yapıyorsun?" diye kekeledi.

"Ben mi ne yapıyorum?" diye parladım. "Asıl *onun* ne halt yaptığını sorman gerekmiyor mu?"

Yumrukladığı kapıdan güm, güm, güm sesi gelmeye devam ediyordu.

Claire, "Tristan," diye fısıldadı.

"Dün gece o beton koltuk, saat ve kedi yüzünden neredeyse ölüyordum, Claire. Şimdi de dışarıdaki lanet olası çatlak çıktı."

Yataktan hızla fırladı.

"Ama sadece uyanışını görmek... hepsine değdi," dedim.

Durdu, gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşak bir şekilde gülümsedim.

"Tristan," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Diyecek söz bulamayarak başımı iki yana salladım çünkü ben bile bilmiyordum. "Konuşmamız gerekiyor."

"Seni çıplak ellerimle parçalara ayıracağım," diye bağırdı büyücü çocuk.

Aman Tanrım... bu çocuk bana engel oluyordu.

"Gitmen gerekiyor," diye mırıldandı Claire. "Şu anda zamanı değil, Tris."

Sağlam kapıdan hâlâ güm, güm, güm diye vurma sesleri geliyordu.

Siktir.

"Bu kadar yeter." Ayağa kalkarak hışımla kapıya gittim ve hızla açtım. Kapıya yaslandığı için içeriye düştü. "Ne yapıyorsun, seni psikopat?" diye bağırdım.

Claire, "Tristan," diyerek beni uyardı.

"Asıl sen burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı Harry.

"Anahtarlarımı alıyorum." Etrafa bakındım. "Yok, onları bulamıyorum. Burada değiller." Odadan sert adımlarla çıkıp merdivenden inerek Claire'den uzaklaştım.

O çocuk yoluma çok fena taş koyuyor.

Aşağı indiğimde, daha önce arabamdan getirdiğim seyahat çantamı kaparak banyoya doğru yürüdüm.

Büyücü yolumu keserek, "Seni uyarıyorum," diye tısladı. "Annemden uzak dur."

Önümde duran kendini beğenmiş küçük pisliğe dik dik baktım. "Senin için iki kelimem var." İki parmağımı havaya kaldırdım.

"Neymiş onlar?"

İyice ona doğru eğildim. "Yatılı. Okul."

Gözlerini kıstı. "Sen bittin, güzel çocuk."

Dişlerimi gıcırdattım. "Elinden geleni yap." Sinirle banyoya girdim. Bu küçük pislikle nasıl baş edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek başına yakalayabilirsem, Claire'le konuşmaya çalışmak zorunda kalacaktım. O çocuk bu şekilde kudurup dururken burada kalmamın hiçbir anlamı yoktu. Eğer ona karşı sabrımı yitirirsem, bu noktada iş biterdi. Claire'e sonsuza kadar veda edebilirdim.

Gerçi Claire'e ve korku evine veda etmek şu anda daha akıllıca bir seçenek olurdu. Burada ne bok yiyordum zaten?

O küçük pisliğin boynunu sıktığımı hayal ederken ellerimi birbirine kenetledim. En sonunda bir şeyler giyerek dışarı çıktığımda sabahlığını giymiş Claire'i gördüm. Isıtıcıda su kaynatırken mutfakta dikiliyordu.

Üzerime bir sakinlik çöktüğünde gülümsedim. "Bugün neler yapacaksın?"

Büyücü çocuk arkamdan, "Anne işleri," diye ters bir şekilde cevap verdi.

Claire, "Bu kadar yeter, Harrison," diye karşılık verdi.

Sikerim bu işi.

"Ben gidiyorum." İçimi çektim. Bu saldırgan çocuk beni resmen kovuyordu.

"Tamam." Claire zorla gülümsedi.

"Öğle yemeği randevusu için kaçamayacağına emin misin?" diye fısıldadım.

"Bugün çok meşgulüz, anne," diyerek araya girdi Harry.

Çenemi sıktım. Şaka yapmıyordum, bu çocuğun yakın geleceğinde yatılı okul görünüyordu.

Sırıtan Claire, "Sence bugün öğle yemeğine çıkabilecek gibi görünüyor muyum, Tris?"

İfadesiz bir yüzle ona baktım. "Peki... seni sonra görür müyüm?"

"Tamam." Yavaşça kapıya doğru yürüdüğüm sırada arkamdan geldi.

Ona doğru döndüğümde bir süre birbirimize baktık. Söylemek... yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Harry aramıza girerek beni ondan uzaklaştırdığında, "İzin verir misin?" diye sordum.

"Vermem," diye tersledi.

Ona dik dik baktım. "Eğer faydalı bir şeyler yapmak istiyorsan, Pilatesten Paul'u mülkten ve annenden uzakta tut. O adam hiç iyi değil."

Gülümsemesini saklamaya çalışan Claire bunda berbat bir şekilde başarısız oldu. "Güle güle, Tristan."

Harry'nin gözleri korkuyla irileşmişti. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken, "Pilatesten Paul da kim?" diye sordu.

Claire'e gülümseyerek göz kırptım.

Karşılık olarak gözlerini kıstı. "Endişelenmen gereken biri değil," dedi. "Tristan hayal görüyor."

Kendimden memnun bir şekilde, "Hoşça kal," dedim.

Harry, "Ah, Tristan," diye seslenince yeniden onlara doğru

döndüm. "Tik. Tak." Sanki bir sırrı varmış gibi karanlık bir şekilde gülümsüyordu.

Gözlerimi kıstım... bu da ne demekti? Sonra bunu kafamdan attım. "Hoşça kal, Claire. Hoşça kal, Büyücü."

Arabama doğru yürürken ince bir sesin, "Tristan?" diye seslendiğini duyduğumda döndüm. Patrick arkamdan koşuyordu. Darmadağınık görünüyordu, yeni uyanmıştı ve saçları diken diken olmuştu.

"Selam, dostum." Gülümsedim.

Yüzü asılmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve gitmem gerekiyor."

Endişelenmiş gibi dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ee, geri gelecek misin?"

"Elbette geleceğim."

"Ne zaman?"

"Hımm." Başımı kaldırıp bakınca kapıda dikilen Claire'in bizi izlediğini gördüm. "Yakında." Saçlarını karıştırarak gülümsedim. "Dün gece benimle takıldığın için teşekkürler. Gelecek sefere filmi ben seçeceğim."

Mutlu bir şekilde kollarını salladı. "Tamam." Annesine koşarken gururla gülümsüyordu.

Son kez el salladıktan sonra arabama bindim ve sürerek uzaklaştım.

Otobanda yarım saat kadar ilerlemiştim ki arabam titremeye başladı. Motoru dinlemek için radyoyu kıstım. Gaza bastığımda yeniden titredi.

Neler oluyordu?

Yavaşlayarak sürmeye devam ettim ama arabada hiç güç yok gibiydi.

Bu da neydi böyle?

Araba şiddetli bir şekilde sallanmaya başladıktan sonra bir süre daha idare etti. En sonunda kenara çekip motoru kapattım.

Bir süre bekleyip tekrar çalıştırdım. Fakat marş basmadı.

Yeniden denediğimde motordan sesler geldi ama çalışmadı. "Ah, hadi ama. Dalga geçiyor olmalısın."

Bu araba çok yeniydi.

Yeniden ve yeniden çalıştırmak için uğraştım.

Sikerim bu işi. Dışarı çıkıp kapıyı sertçe çarptım.

Telefonumu çıkararak Google'dan çekicileri aradım.

İhtiyacım olan en son şey buydu.



Claire

Bir e-posta yazıyordum.

Bay Scott,

Sizinle tanışmak çok güzeldi...

Çalan telefonla kesintiye uğradığımda, ekran *Paul* ismiyle aydınlanmıştı.

Ah, hayır. Derin bir nefes verdim. Onunla konuşmak bile istemiyordum. Cuma geceki randevumuz hayatımın en uzun gecesiydi.

Şu an pazartesiydi ve bu akşam pilatese gidip gitmeyeceğimi sormak için aradığını biliyordum. Kahretsin.

Şimdi konuşmamız tuhaf geçecekti. En sevdiğim Pilates kursundan biriyle çıkmak ne salakça bir hareketti.

Zihnim Tristan'a kaydı. Randevumdan eve dönmemi beklediğine inanamıyordum. Evde çocuklarımla tek başına olduğu düşüncesine gülümsedim.

Ah, peki... en azından hayatta kalmıştı, sanırım.

Aramayı görmezden gelerek e-postama geri döndüm. Sonra...

Tık tık.

"İçeri gel," diye seslendiğimde gözlerim bilgisayarımda sabit kalmıştı. Kapı açılıp kapandı.

"Anderson," diyen derin, flörtöz sesin mırlamasını duydum.

Başımı kaldırıp baktığımda tüm görkemiyle Tristan Miles'ı

gördüm. Mükemmel oturan lacivert takım elbise, bembeyaz gömlek ve lacivert kravat. Elleri ceplerindeydi ve tam da olduğu Miles Medya vârisi gibi görünüyordu. Koyu renk saçları 'az önce becerildim' mükemmelliğiyle karışmıştı.

"Tristan."

Gözlerimiz birleştiği an midem heyecanla kasıldı. O kadar göz kamaştırıcıydı ki buna katlanamıyordum.

"Merhaba," dedi gülümserken.

"Merhaba." Ne diyeceğimden emin olamayarak bilgisayarıma geri döndüm. "Burada ne arıyorsun?"

"Seni öğle yemeğine çıkarmaya geldim."

Yazmaya devam ettim.

"Claire," dedi. "Lütfen bana bak."

Bakışlarımı zorla ona çevirdim. Alışkın olduğum eğlenceli ve flörtöz ifade yerini yeni bir kararlılık ifadesine bırakmıştı.

"Neden beni öğle yemeğine çıkarmak istiyorsun?" diye sordum.

Masanın etrafından dolanıp önümde durdu. Elimi tutarak beni koltuğumdan kaldırıp kollarına aldı. "Çünkü artık bununla daha fazla savaşamıyorum. Seni istemiyormuşum gibi davranamam. Çünkü istiyorum."

Benimkine dayanan bedeni sert ve güçlüydü, ona bakarken konuşma kabiliyetimi kaybetmiştim. Eğilip yumuşak bir şekilde beni öptü. Dudakları benimkilerin üzerinde duruyordu.

"Tris," diye fısıldadım.

"Bu siktiğimin aptalca oyunlarını oynamaktan bıktım."

"Ne gibi?"

"Aptalı oynamayı bırak, Anderson. Sana hiç yakışmıyor." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O pilates malıyla tekrar dışarı çıkmanı istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü seni tamamen kendime istiyorum."

"Ve benden paylaşmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır. Ben de başka kimseyle görüşmeyeceğim."

Konuşmaya ayak uydurmaya çalışırken bir süre ona baktım. "Anlayacağım dilde konuş, Tristan. Ne öneriyorsun?"

"Sıradan tek eşlilik."

"Sıradan tek eşlilik mi?" Sırıttım. "Öyle bir şey mi var?"

Beni yakınına çekerek kasıklarını vücuduma bastırdı. "Biz onu bir şey yaparız."

"Nasıl olacağını sorabilir miyim?"

"Ee... ben sadece seninle görüşeceğim, sen de sadece benimle."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Daha fazla yaklaşıp beni öperken dudaklarına doğru gülümsedim.

"Çok kötü." Yüzümü avuçlarının arasına alırken dudaklarımız çarpıştı. "Bu konuda seçme şansım yok, o yüzden bunu yapmak zorundayız."

"Neden seçme şansın yok?" diye sordum.

"Çünkü tek istediğim sensin."

Arabayı duraklama alanına çekerken Fletcher'a el salladım. Beni görünce gülümseyerek koştu ve arabaya atladı. Bir takım elbise kılıfı taşıyor, kıpırdanıp duruyor ve arabanın kapısını kapatmıyordu. Sinyal verirken, "Selam," dedim. "Çabuk ol, buraya park etmem yasak."

Kapıyı çarparak kapatınca trafiğin içine girdim. "Selam," diye cevap verdi.

"Selam." Ona doğru gülümseyip bacağını ovaladım. "Şu haline bak, benim büyük, çalışan oğlum." Arka koltuğa göz attım. "Kılıfın içinde ne var?"

"Ah." Gururla gülümsedi. "Tristan bana bir hediye aldı."

Gözlerim şaşkınlıkla ona döndü. "Ne?"

"Son zamanlarda çok sıkı çalıştığımı, o yüzden beni ödüllendirmek istediğini söyledi."

"Ciddi misin?"

Gururlu bir sırıtışla başını salladı.

"Fletch, bu kadar çok çabaladığın için seninle gurur duyuyorum." Gözlerim tekrar arka koltuğa kaydı. "Ne o?"

"Yeni bir takım elbise."

Ona bakarak kaşlarımı çattım. "Ne kadara mâl oldu?"

"Üç bin dolar kadar."

"Ne?"

"Anne, ona bunun çok fazla olduğunu anlatmaya çalıştım ama bana ciddiye alınmak istiyorsam ucuz takımlar giyemeyeceğimi söyledi."

Yolu izlerken kaşlarımı çattım. Kalbimin sızladığını hissediyordum. Wade, Fletcher'ın ilk güzel takımını satın alan kişi olmayı çok isterdi. İçim aniden öfkeyle doldu. Minnettar olmam gerektiğini biliyordum ama Tristan'ın çizgiyi aştığını hissediyordum. Bu, benim yapmak istediğim bir şeydi.

Ben onun annesiydim... takım elbiseyi alan kişi ben olmalıydım.

"O ve Sammia beni götürdü. Sammia satın almasına izin vermemi çünkü adamda para olduğunu söyledi. Ayrıca gerçekten de son zamanlarda çok sıkı çalıştım."

"Vay be." Hevesliymişim gibi davranırken gözlerimi kocaman açtım. "Sammia kimdi, hatırlatır mısın bana?"

"Jameson'ın kişisel asistanı. Tristan'la iyi arkadaşlar."

"Ah." Onu hatırlamıştım. Göz alıcı biriydi.

"Evet, bir süre onların birlikte olduğunu düşünmüştüm."

Bakışlarım ona döndü. "Neden öyle düşündün?"

"Ah, birlikte çok sık öğle yemeğine çıkıyorlar. Ben de öyle farz etmiştim."

İçimden beklenmedik bir kıskançlık patlaması geçerken direksiyonu sıktım. Tekrar Fletcher'a baktım. "Yani... o zaman birlikteler mi?"

"Hayır. Bu hafta Sammia'nın nişanlısıyla tanıştım. Anlaşılan sadece çok iyi arkadaşlar."

"Oh." Rahatladığımı hissettiğimde duygularımı analiz ederek

kaşlarımı çattım. Hımm... onun ne yaptığını cidden umursamamalıydım.

Ama bunu umursadığım gerçeği ortaya çıkmış olabilirdi. "Tristan'dan hoşlanıyor musun?" diye sordum.

"Evet, gitgide daha çok hoşlanıyor gibiyim."

"O neden?"

"Şey, rol yaptığı gibi piçin teki değil. Böyle açıklayabilirim."

Gözlerim onunla yol arasında gidip geldi. "Neden böyle söylüyorsun?"

Pencereden kaldırımda hızla ilerleyen insanlara bakarken sıradan bir şekilde, "Bilmiyorum," dedi. "Olduğunu düşündüğüm kişi değil."

"Nasıl yani?"

"İlk başta zannettiğim gibi, iyi bir takım elbisenin içindeki kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum artık. Bence aslında o, iyi bir takım elbise giyen iyi bir adam." Telefonunu çıkararak aşağı kaydırmaya başladı. "Aslına bakarsan oldukça komik biri."

Dilimi tutmak için dudağımı ısırdım. Ona Tristan Miles hakkında bir milyon soru sormak istiyordum ama o şekilde açık olamayacağımı biliyordum. Hem ayrıca biz artık sadece arkadaştık, o yüzden önemi yoktu.

Zihnim, bugün erken saatlerde bana ofisimde söylediklerine kaydı.

"Yani... sadece seninle yatmak... benim için bir problem değil." Dudakları benimkilere dokunmuştu. *"Ancak seninle yatmamak, tahammül edemeyeceğim bir işkence."*

Arabayı sürmeye devam ederken kendi kendime sırıttım. Başka kimseyi istemediği gerçeğinden hoşlanıyordum ve bunun büyük ihtimalle gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olduğunun farkındaydım. Fakat umursamazlık yaklaşımını benimsemiştim.

Bunun hakkında düşünmüyordum.

Yarın ne giyecektim? Onu, bir saat boyunca kendime ayırmanın düşüncesiyle midemdeki sinirlerin pır pır ettiğini hissediyordum.

Paris'ten beri ilk kez, biraz heyecanlandığımı fark etmiştim.



Marley ofisime girdi. "Öğle yemeği için ne istersin?"

"Ah, hımm." Duraksadım. Siktir. "Bugün öğle molamda bir randevum var. Üzgünüm." Sandalyemde ona doğru döndüm. En iyi arkadaşıma yalan söylemek doğru hissettirmiyordu ama bunun cidden Tristan'la benim aramda kalması gerekiyordu. "Sen ne yiyeceksin?"

"Emin değilim aslında. Canım *sushi* çekiyor gibi ama..." Yüzünü ekşitti. "İyi olan yere yürümeye üşeniyorum."

"Evet, biliyorum. Uzun bir yol." Bir süre düşündüm. "Denver's'a ne dersin?"

Sanki ben aptalmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Oraya son gittiğimiz seferi hatırlamıyor musun?"

"Hayır, ne olmuştu?"

"Risottoyla ölüm." Gözlerini irileştirdi. "O gün neredeyse ölüyorduk, Claire."

Kıkırdadım. "Ah, doğru ya. Bunu nasıl unutabildim?" Yediğimiz risotto midemizi o kadar bozmuştu ki bir saat boyunca ofisimin zemininde inleyerek yatmıştık.

"Ne randevun var?"

"Ah." Hızlıca bir şey uydurmaya çalıştım. "Doktor. Sadece senelik bir kontrol." Telefonumdan bir mesaj sesi geldiğinde *Tristan* isminin ekranı aydınlattığını gördüm. Marley göremesin diye telefonu ters çevirdim.

"İyiymiş," diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Ne yiyeceksin?" diye seslendim. "Risottoyla ölüm mü, yoksa iyi *sushi* mi?"

Omzunu silkti. "Hımm, büyük ihtimalle köşedeki yerden vasat *sushi*. Ayaklarımı kurtaracağım."

"Vasat *sushi*, hiç *sushi* olmamasından daha iyidir."

"Bu doğru." Kapıdan çıkarak uzaklaştığında mesajımı okudum.

Anderson,
Öğle yemeği buluşman saat birde,
Dream Downtown'da.
Tris.
XO

Gülümseyerek saatime baktım. Hımm, öğle yemeği yemek için garip bir yerdi. Kimse bizi göremesin diye öyle seçmiş olmalıydı. Onu görmeme bir saat kalmıştı.



Saat tam birde Dream Downtown otelinin fuayesine adım attım.

"Merhaba." Arkamdan gelen derin sesini duydum.

Ona doğru döndüğümde kalbimin bir takla attığını hissettim. Gri takım elbisesinin altına krem rengi bir gömlek giymiş ve lacivert bir kravat takmıştı. Koyu renk dalgalı saçları dizginlenemezdi ve tamamen yenilebilir görünüyordu. "Selam." Gülümsedim.

Aç bakışları bedenimden aşağıya kaydı. "Bizim için çoktan öğle yemeği siparişi verdim."

"Öyle mi?"

Kötü bir suç işlemişçesine resepsiyona doğru bir bakış attı. "Evet, özel yemek salonunda."

"Ah." Kaşlarımı çattım.

"Bu taraftan, lütfen." Arkasını dönerek asansöre doğru yürümeye başladığında onu takip ettim. Asansöre bindiğimizde yediye bastı ve kapılar kapanırken yukarı çıkmaya başladık.

"Bu özel yemek salonu... nerede?" diye sordum.

"Söyleyemem," dedi kuru bir sesle. "Özel."

"Yani süper-özel bir yemek salonu, öyle mi?"

"Kesinlikle." Dümdüz karşıya bakmaya devam etti.

"O kadar özel bir yerse bulmayı sen nasıl başardın?" diye sorarak oyunu devam ettirdim.

Tereddüt bile etmeden, "Amcamın kız kardeşinin kocasının erkek kardeşinin kayınvalidesi bana söyledi," diye cevap verdi.

"Ah, anladım." Gülümseyerek başımı eğdim. Bu adam beni öldürüyordu. Kapılar açılınca bir göreve gider gibi uzun adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Kapılardan birine gelince cebinden bir anahtar çıkardı. "Burası özel yemek salonu değil. Otel odası."

Karanlık bir şekilde göz kırptı. "Anlama bağlı."

"Nasıl yani?"

Anahtarı çevirerek kapıyı açtı. "Yemek yiyor olacaksın ve... bu özel olacak." Geride durarak geçmeme izin verdi. Büyük boy yatağı ve güzel banyosuyla hoş bir odaydı.

Perdeler çekilmişti ve içerisi sadece lambalarla aydınlatıldığı için etraf hafif karanlıktı. Masanın üstünde gümüş kapakla kapatılmış bir servis tabağı ve bir şişe şampanya vardı. Ona doğru döndüm. "Buraya önceden mi çıktın?"

"Öğle yemeğini ayarlamam gerekti." Aptalmışım gibi gözlerini devirdi. "Burası bir yemek odası."

Odada etrafıma bakındım. "Perdeleri de benim için mi çektin?"

"Evet." Bana doğru adım attı. "Uzvumla seni korkutmak istemedim. Sahalara geri dönüşünü kolaylaştıracağını düşündüm."

Kahkahalara boğuldum. "Uzvun mu?" Dudakları benimkilerin üzerinden geçerken, dilini dudaklarımın arasından kaydırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Ah, Tanrım... bu adamın öpüşü.

Gözlerimi açtığımda onunkilerin kapalı olduğunu gördüm. Tamamen anın içinde benimleydi. "Ne kadar azgın olduğumu biliyor musun, Anderson?" diye fısıldadı ağzıma doğru.

Gülümsedim. "Büyük olasılıkla benim olduğum kadar çok."

"Hayır. Ben kazandım. Buna hazırlanmak için bugün üç kere mastürbasyon yaptım. Senin için bir şeylerim kaldıysa şanslısın."

Tekrar kahkaha attım. "Ah, mizah anlayışını özlemişim."

Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde bir süreliğine ciddileştik. Onun mizah anlayışından fazlasını özlemiştim ama bunu asla kabul etmeyecektim. "Sana çıplak ihtiyacım var," diye fısıldadı. Dikkati bluzuma indi ve yavaşça düğmeleri açmaya başladı.

Önünde dikilirken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki. Bu nasıl oluyordu? Daha iki dakikadır odadaydık.

Bu şehvetti... saf, katıksız şehvet.

"Mastürbasyon yaparken ne düşünüyordun?" diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri buldu. "Seni."

Göğüs kafesimin içindeki kalbim sıkışırken bakışlarım yeniden onunla buluştu. Bunun normal ve büyük ihtimalle sıradan bir seks olduğunu biliyordum. Ama kahretsin, çok daha fazlasıymış gibi hissettiriyordu. Onun kollarında olmamın üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Son düğmemi açarak bluzumu omzumdan çıkardı ve dikkatle koltuğun üzerine yaydı. Yavaşça fermuarımı açıp eteğimi aşağı indirirken dudakları boynuma geri dönmüştü.

Boynumu dişledikten sonra eteğimi tamamen çıkararak nazikçe sandalyenin üzerine koydu. "İşe geri döndüğünde kıyafetlerinde kırışıklık olmasını istemeyiz."

Kaşlarımı çattım. Bu çeşit öğle yemeği buluşmalarını daha önce kaç kere yapmıştı?

Ne yapılması gerektiğini iyi biliyordu... düşünceyi zihnimin gerilerine gönderdim.

O konuya girme.

Bir adım atıp benden uzaklaşırken gözleri bedenimde gezindi, onu aklımdan çıkarmak için gözlerimi kapattım. Sinirlerim en yüksek seviyedeydi. Onun alışkın olduğu kadınlara hiç benzemediğimi biliyordum. "Biliyor musun?" diye fısıldadı.

Gözlerimi halıda bir noktaya sabitlemiştim, bedenimdeki bakışlarının yoğunluğundan uzaklaşmak için her şeyi yapardım.

Yüzümü kendisininkine çevirdi. "Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum, Anderson."

Ona esprili bir cevap verebilecek olsaydım, verirdim. Ama yapamadım. Bende açığa çıkardığı duygularla sinirlerim gerilmişti.

Eğilip köprücükkemiğimi öptü, ardından sutyenimin üzerinden meme uçlarımı sırayla ağzına aldı.

Titrememe engel olmak, en azından biraz olsun havalı görünmek için nefesimi tuttum.

Hemen sonra karnıma doğru inmeye başladı. Yavaş yavaş aşağı inerken öpücüklerden bir yol çiziyordu. En sonunda önümde diz çöktü. Külotumun üzerinden kadınlığımı dişlediğinde neredeyse patlayacak gibi hissederek gözlerimi kapattım.

Yüce Tanrım...

Külotumu kenara çekti ve beni oramdan yumuşak bir şekilde öptü. Ah... lanet olsun.

Nefeslerini tenimde hissedebiliyordum, ondan herhangi bir tepki beklerken nefesimi tutmuştum.

Keskin bir iç çekti, hemen sonra sanki kendine engel olamıyormuş gibi kalın diliyle merkezimi yaladı. Onaylar gibi inleyişi kadınlığımda bir gürlemeye sebep oldu. Bacaklarım neredeyse tutmaz olmuştu. Başımı kaldırdığımda ikimizi aynada gördüm.

Siyah, dantel iç çamaşırlarımın içindeydim. Tristan takımı ve kravatıyla tamamen giyinik bir şekilde önümde diz çökmüştü.

Başımı eğip ona baktım, gözleri sanki tadıma bakmazsa ölecekmiş gibi zevkle kapanmıştı. Külotumun etrafından yalamaktan sabırsızlanmış gibi kumaşı çıkarıp kenara attı ve yatağa doğru geri geri yürümem için beni yönlendirdi.

Ardından yavaşça sutyenimi çıkarıp beni sırtüstü yatırarak bacaklarımı genişçe açtı.

Gözleri tenimin üzerinde gezindi. Tamamen onun merhametine kalmıştım.

Onun zevki için buradaydım.

Enerji aramızda kontrol edilemez bir yangın gibi dönerken birbirimize bakıyorduk.

Tristan Miles beni çırılçıplak bıraktığında... başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Umurumda olan tek şey onu memnun etmekti.

Eğilip bacaklarımı kavradı ve dili kadınlığımın derinlerinde dolaşmaya başladığı sırada onları açık tutmaya devam etti.

Sırtım bir yay gibi gerilirken altında kıvranmaya başladım. Ellerim dalgalı saçlarında dolaşıyordu, ardından ona doğru uzanıp yüzüne bakabilmek için başını yukarı kaldırdım. Dudakları arzumun kanıtıyla parlıyordu. Gözleri de "Gel ve beni becer," renginin güzel bir tonundaydı.

"Yukarı gel," diye fısıldadım.

Fakat o gözlerini yeniden kapatarak beni yalamaya devam ettiğinde hareketlerinin kontrolünün artık onda olmadığı açıkça belli olmuştu. Şu anda tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu, katıksız erkek içgüdüsüyle. Bedeni kontrolü ele geçirmişti, benim ne istediğimin bir önemi yoktu. Bunu kendi yoluyla yapması gerekiyordu... en azından bu defa.

Tüm kontrolünü kaybederek beni gitgide daha yoğun bir şekilde yalamaya devam etti. Yüzü her noktamda yavaşça oyalanırken, kirli sakalı hassas cildime batıyordu.

Siktir... bu çok iyi*ydi.*

Sırtım zevkle kıvrılmaya başladı ve kendimi tutmaya çalıştığım sırada yüzümü buruşturdum.

"Tris," diye inlerken parmaklarımın arasındaki saçlarını çekiştiriyordum. "Yukarı. Yukarı gel." Onu öpmek istiyordum.

Onu çaresizce öpmek istiyordum.

Dişlerini klitorisimin üzerinden geçirdiğinde orgazm bir anda içimde patladı ve çığlık attım. Orgazmım boyunca beni yavaşça yalamaya devam ederken tüm vücudum titriyordu. Tavanı izleyip titreyerek yıldızları gördüğüm beş dakika beni yalamaya devam etti.

Sanırım ömrümde daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde boşalmamıştım. Kahretsin, bunda çok ama çok iyiydi.

Kendime geldiğimde onun hâlâ tamamen giyinik olduğunu fark ettim.

Yenilenmiş bir kararlılıkla doğrulup dizlerimin üzerinde ona doğru emekledim.

"Ayağa kalk," dedim nefes nefese.

Gözleri alevle titreşerek ayağa kalktığında pantolonunun fer-

muarını açtım. Siki kaya gibi sertti ve iç çamaşırının bel kısmından görünen ucunda bir damla zevk sıvısı vardı. Onu soymam gerekiyordu. Ağırdan almalıydım.

Ama yapmak istediğim şey onu hemen emmekti... hem de sertçe. Pahalı takım elbisesiyle tamamen giyinik bir halde onu ağzıma almak istiyordum.

Aletini öptüğümde bana bakarak nazik bir şekilde elini saçlarımdan geçirdi.

İkimiz birlikteyken olan biten bu şey neydi?

Konuşmamıza bile gerek olmuyordu, sanki gizli bir dilimiz varmış gibiydi. Sadece dokunuşundan ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Dilimi düz tutarak onu yalamaya başladığım sırada gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Bunu seviyordu.

İzlerken saçlarımı başımın üzerinde bir atkuyruğu yaptığında gülümsedim. Ağzıma girmek istiyordu, bu yüzden saçlarımı yüzümden çekiyordu.

Her yerini yaladım ama onu tamamen ağzıma almadım. Saçımdaki tutuşuyla kafamı hareket ettirmeye başlayarak içeri girmeye çalıştı.

Aletini uzunluğu boyunca yalayıp fısıldadım. "Ağzımı sikin, Bay Miles."

Derin bir nefes alarak aletini boğazıma kadar itti. Zevk sıvısı tuzluydu, saçımdaki tutuşu neredeyse acı vericiydi. Dışarı çıkıp tekrar geri girdiğinde gözleri odağını kaybetmişti. "Siktir," diye inledi.

"Daha sert," diye mırıldadım ağzım aletinin etrafındayken.

Tekrar derinlere girdiğinde bu kez dilimi etrafında çevirdim. Erkekliği seğirdiğinde ileri doğru sendeledi.

Çoktan sona yaklaşmıştı.

Bir ritim tutturmuştuk. Elleri saçımı kavramıştı, ben yatakta çıplak bir şekilde diz çökmüşken ağzımı beceriyordu. Ondan gelen uzun ve derin inlemeler bugüne kadar duyduğum en ateşli

seslerdi.

Ağzıma sertçe girip çıkarken tutuşu giderek acı verici bir hale geldi ve en sonunda başını arkaya attı. Derin bir inlemeyle hızla boşaldı. Sıcak menisi ağzımı doldurduğunda bir profesyonel gibi hepsini yuttum.

Tristan nefes almaya çabalarken güzel bedenini boşaltarak onu yalamaya devam ettim.

Hemen sonra ayağa kalkarak ceketini çıkardım, kravatını çözdüm ve yavaşça gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

Garip bir kopukluk halinde, yüzü huşuyla dolmuş bir şekilde beni izliyordu.

Gömleğini omuzlarından kaydırdığımda bir tutam koyu renk kıl bulunan geniş ve kaslı göğsünün manzarasıyla ödüllendirildim. "Güzel bedenini özlemişim." Daha aşağıyı öperek, aletini yeniden ağzıma aldığımda beni yukarı kaldırdı.

Beni öpüşü nazik, anlamlı ve bir otel kaçamağının olmadığı her şeydi. "Becer beni," diye fısıldadı. "Beni becermen gerekiyor, Anderson."

Tek bir hızlı hareketle pantolonunu indirdim. Ardından gözden kaybolup hızlı bir şekilde bir avuç prezervatifle geri döndü. Birini taktıktan sonra geri kalanını sehpaya attı. Beni arkaya itti, kıkırdayarak yatağa düştüğümde hemen üzerime çıktı.

Tek bir sert girişle derinlerime kaydı. Birbirimize bakarken dudaklarımız aralanmıştı.

Kalplerimiz göğüslerimizin içinde deli gibi atıyordu.

İçimden çıkıp sertçe yeniden girdiğinde, boyutuyla baş etmeye çalışan bedenim onun etrafında dalgalandı.

Tüm erkekler eşit yaratılmamıştı. Tristan Miles bunun en gerçek kanıtıydı.

Onunla seks... başka bir dünyaya aitmiş gibi hissettiriyordu.

"Tüm gün boyunca kadınlığını mahvetmeyi dört gözle bekliyordum, Anderson," diye fısıldadı. Kahkaha attığımda sertçe içime girdi. "Şimdi o kahrolası bacaklarını yukarı kaldır."

Su sırtımdan aşağı akarken Tristan'ın geniş göğsüne başımı yaslayarak gülümsedim.

"Biliyor musun, seninle büyükanne çayı içme konusunda dalga geçtiğimde, gerçekten ne kadar büyükanne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldadı kuru bir sesle.

Kıkırdadım. "Şanslı bir adamsın." İşe ıslak saçla geri dönmemek için bir duş bonesi takmıştım. "Her öğlen çok pahalı yemekler yiyoruz. Otel odası tam olarak ne kadar tutuyor?"

Büyükanne duş bonemi düzeltirken bana bakarak gülümsedi. "Her bir kuruşuna değiyor."

Günlerden cumaydı, anlaştığımız gibi haftada iki öğle yemeği buluşmasının aksine, bu hafta burada üç öğle molası geçirmiştik. Nerede olduğum konusunda ofisimdeki herkese yalan söylemiştim.

Kötü bir adamla kötü şeyler yapan kötü bir patrondum.

Birbirimize doyamıyorduk.

"Gitmem gerekiyor, bebeğim," diye fısıldadım.

"Hımm." Beni kollarında sımsıkı tuttu. "Beni bırakma."

Onu öperek gülümsedim. "Yapmak zorundayım." Kendimi kollarından zorla ayırıp kurulanırken o duşta kalmıştı. "İşe geri dönmüyor musun?" diye sorarak giyinmeye başladım.

Tristan saçlarını yıkıyordu. "Hayır. Nereden bildin?"

"Bugün yanında seyahat çantası getirmişsin."

"Ah, spor salonuna gideceğim."

"Tamam." Bir şey hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Arabanı geri aldın mı?"

"Umarım bu öğleden sonra alabilirim. Eğer alamazsam, hafta sonu için başka bir tane ayarlattım."

"Tamam."

Saçlarındaki şampuanı durularken, "Pazartesi öğle yemeğinde görüşebilir miyiz?" diye sordu. "Çarşamba çok uzak."

Bir süreliğine ona baktım. Haklıydı, çarşamba *gerçekten* çok uzaktı. "Evet, belki. Seni ararım."

Burada neler oluyor?

Sorularımı aklımdan atarak eğilip onu öptüm. "Hoşça kal."

"Gitmeden önce çantamdan saç kremimi uzatır mısın, lütfen?" diye sordu.

Banyodan çıkıp çantasından kremi aldığımda telefonunun ekranının aydınlandığını fark ettim. Kremi uzattım. "Telefonun çalıyordu." Banyo tezgâhının üzerine koydum.

"Görüşürüz, Tris."

"Görüşürüz, bebeğim." Bana seksi bir şekilde göz kırpınca bakışlarımı çıplak bedeninde gezdirerek sırıttım.

Hımm, ölmüş ve öğle yemeği molası cennetine gitmiştim.

Tristan

Kapının kapanma sesini dinlediğimde içime dolan sıcaklıkla gülümsedim.

Claire Anderson beni mutlu ediyordu.

Aptalca bir şekilde mutlu.

Şapşal sırıtışımla neredeyse kendimi çılgına çevirdiğim noktaya kadar.

Kremi saçlarıma sürünce yüzümü buruşturdum. Ah, Tanrım. Bu lanet şey bok gibi kokuyordu. Daha önce böyle koktuğunu hatırlamıyordum. Duşun içinden uzanarak küçük şişeyi çöp kutusuna atarken tezgâhtaki telefonumun kıpırdadığını gördüm. *Tamirci* ismi ekranı aydınlatıyordu. Evet... arabam. Telefonun üzerine su damlatmamaya çalışarak, "Alo," diye cevapladım.

"Ah, merhaba. Tristan'la mı görüşüyorum?"

"Evet. Benim."

"Selam, ben *Aston Martin*'den Steven."

"Arabam hazır mı?"

"Hayır, maalesef değil. Şu ana kadar sadece sorunun ne olduğunu keşfedebildik. Bütün hafta bizi şaşkına döndürdü."

"Ah." İçimi çektim. "Peki, sorun neymiş?"

"Hımm." Duraksadı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Birisi benzin deposuna şeker koymuş."

"NE?"

"Anahtarınıza erişimi olan biri deponuza bir dünya şeker koymuş. Motoru mahvetmiş."

Yüzümü buruşturdum. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Kim bunu..." Sesim yavaşça kesildi.

Büyücü.

"Tamam," diye patladım. "Sorun değil, sadece tamir edin yeter. Bana hazır olduğu zaman haber verin."

"Üzgünüm, efendim."

Kanım öfkeyle kaynarken parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. Kafa derim yanıyordu.

Ahhh. Aşağı indirdiğim elim saçla doluydu. Gözlerim irileşti.

Bu ne lan?

Saçlarımı tuttuğumda topak topak elime geldi. "K-kapatmalıyım," diye kekeledim.

"Peki efendim, o zaman-"

Telefonu yüzüne kapatarak duşun altına koştum. Kafa derim lanet derecede yanıyordu ve saçlarım durulamaya çalışırken jele dönüşmüş gibi hissettiriyordu.

Onu en son gördüğümde Harry'nin bana söylediklerini düşündüm. *"Tik. Tak."* Gözlerim dehşetle irileşti. O şeytani büyücü saç kremimin içine tüy dökücü koymuştu... ve arabamı mahvetmişti.

Saçlarımı delirmiş bir adam gibi yıkıyordum. Kel kalacaktım. Öfkem daha önce hiç olmadığı kadar fazlaydı.

"Tik. Lanet. Olası. Tak. Ölmeye hazır ol, orospu çocuğu."

15. BÖLÜM

Tristan

Yarım saat boyunca suyun altında kaldım. Kısa süreliğine çıkarak Google'a, "*Tüy dökücü kremi nasıl etkisiz hale getirirsin?*" diye yazdım.

Su ve şampuan, tüy dökücü kremi çıkarır.

Şampuanımı kullanmak için elime almıştım ki şüpheyle şişeye baktım. Sikerim böyle işi. Uzanarak o şişeyi de çöpe attım. O bok kafalı çocuğun ona da bir şey yapmadığını kim bilebilirdi? Otelin ucuz ve iğrenç şampuanını kullandım.

Saçlarımı yirmi dakika daha duruladıktan sonra çıkarak aynaya baktım. Saçlarım pamuk şeker gibi hissettiriyordu. Bazı yerleri diğerlerinden daha kötüydü... ama genel olarak berbat olmuştu.

Jameson'ın numarasını çevirdim.

"Selam," diye cevap verdi.

"On dakika içinde benimle binanın önünde buluş."

"Buluşamam."

"Jameson," diye fısıldadım sıkılı dişlerimin arasından. "Benimle buluş ya da bu gece reşit olmayan birini öldürmekten beni hapisten kefaletle kurtarmaya hazır ol."

"Ne?"

"O çocuk." İnanamayarak parmağımla burun kemiğimi sıktım. "*Aston Martin*'imin benzin deposuna şeker koymuş."

"Ne?"

"Ah, bekle, daha da iyiye gidiyor. Ayrıca lanet olası saç kremi şişeme tüy dökücü krem koymuş."

"Hayır, koymamıştır."

"Jameson," diye sinirle fısıldadım. "Saçlarım yanmış kasık tüylerine benziyor, o yüzden ya beni sıktığımın bir barına götürürsün ya da bu kadar... kafayı yiyeceğim." Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ve hareketlerimden sorumlu tutulmayacağım."

Kahkahalara boğuldu. "Sen şu an gerçekten ciddi misin?"

"Hem de çok."

"Yüce İsa, Tris. Kim bu lanet olası çocuk?"

"Hedef listemdeki birisi. On dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapatıp aynada tüy gibi saçlarıma baktım. Onları ayırıp yana yatırmaya çalıştım ama tamamen kabarmış ve havaya kalkmışlardı.

Aynaya bakarak elimi yumruk yaptım. "Seni elime geçirdiğimde çocuk..." Hışımla dışarı çıkıp çantamı kaptım. Temizlik malzemelerimi koyduğum çantayı çıkarıp olduğu gibi çöpe attım.

O şerefsizin başka neler yaptığını kim bilebilirdi?

Biramdan bir yudum alarak bar masasının karşısındaki sinir bozucu erkek kardeşime dik dik baktım.

Bana her baktığında kahkahalara boğuluyordu. Ve bunu yarım saattir yapıyordu.

Tiksintiyle başımı iki yana salladım. "Eğer ellerimi umutsuzlukla saçlarımdan geçirebilseydim, yapardım. Ama geçiremiyorum... çünkü lanet olası saçlar dökülüyor." Derin bir şekilde içimi çektim. "Bu benim için işe yaramaz. Saçlarım benim servetim," dedim öfkeyle. "Bu şekilde nasıl ortalıkta dolaşacağım?" Zihnimde canlanan görüntüyle gözlerimi kocaman açtım. "Toplantılarda insanların yüzüne nasıl bakacağım?" Burun kemiğimi sıktım. "Merhaba, şirketinizi devralmak için buradayım. Beni dert etmeyin. On üç yaşında biri ağzıma sıçtı."

Jameson ellerini kafasına koyarak deli gibi güldü. Omuzları ve sırtı kıkırdamalarla sarsılıyordu.

Umursamaz bir şekilde biramı yudumladım. "Devam et, istediğin kadar gül," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Bu lanet derecede gülünç."

"Gerçekten öyle," dedi gülmeye devam ederken. "Hatta histerik."

Ona dik dik baktım. En sonunda gülmeyi kesip kendine geldi. "Tüm ciddiyetimle soruyorum, ne yapacaksın?"

"Eh, oraya gidip ona yeni bir göt deliği açmak istiyorum."

Tekrar güldü.

"Ama yapmayacağım çünkü Claire kıçıma tekmeyi basar."

"Bu bir problem mi?"

"Evet. Kahrolası bir problem. İplerim tamamen bu kadının ellerinde," diye kızgın bir şekilde fısıldadım. "Bu akşam ne yapacağımı biliyor musun?"

"Ne yapacaksın?"

"Claire'den habersiz onun en küçük oğluyla film izlemek için bir saat araba kullanacağım... aslında oldukça havalı bir çocuk ama her neyse. Diğer iki çocuğa da Claire'le sadece arkadaşmışız gibi rol yapacağım."

Kaşlarını çatmıştı.

"Ve sonra eğer şanslıysam, beton kanepede uyuma iznim olacak. Böylece Beceriksiz de gelip kafama işeyebilecek."

Başını eğerek bir kere daha güldü.

"Lanet olasıca gülmeyi keser misin?" diye patladım.

"Elimde değil." Kıkırdadı. "Yani bu çocuk sana iç çamaşırıyla saldıran çocuk, öyle mi?"

"Hayır, bu oyuncak ayıyı asan... seri katil olan."

Jameson bir kere daha gülüşünü bastırmak için eliyle ağzını kapattı. "Bu cidden çok komik, Tris. Tanrıya yemin ederim biri seni kandırıyor falan olmalı. Denesem bu kadar saçmalığı uyduramazdım."

Teorisine katılarak parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Başarısız olmam için ayarlanan dikkatle hazırlanmış bir plan gibi."

"Çocuğun yaptığı da tam olarak bu. Ortalıkta dolaşmana engel olmak istiyor. Etkili bir şekilde seni dışarı atıyor. Eğer bana sorarsan hem oldukça zekice hem de çok etkili."

Gözlerimi kısarak elimi yumruk yaptım.

"Her neyse, kolay bir çözümü var." Birasından bir yudum alırken omzunu silkti. "Ayrıl. Hayatına devam et. O kadın değerinden daha fazla sorun olacakmış gibi geliyor."

"Hayır, bu olmayacak."

Yüzünü buruşturdu. "Bu kadından gerçekten hoşlanıyor musun?"

Omzumu silktim. "Hoşlanıyorum."

"Gerçekçi olalım, bu nereye varacak? Demek istediğim, uzun vadede onunla birlikte olmayacaksın. Onunla her halükârda birbirinize uygun değilseniz neden çocuklarıyla uğraşıp kendine cehennem azabı çektiriyorsun?"

"Bak, bizimle ilgili neler olacağını bilmiyorum ama şu anda onunla birlikte olmak istediğimi ve mankafalı küçük bir çocuğun kazanıp onu benden uzak tutamayacağını biliyorum."

"Oraya gidip onu suçlarsan ve yapmak istediğin gibi kafayı yersen ne olur?"

"Claire aramızdaki her şeyi bitirir. Kuşkusuz ki, onun için çocuklardan sonra ikinci sırada geliyorum. Aslında... büyük ihtimalle Hav havcık'tan sonra üçüncü olabilirim. Hayır, dördüncü, Beceriksiz'den sonra." Biramdan bir yudum aldım. "Bu bir soru bile değil. Lanet olası bir sıralamam bile yok." Yeniden bir yudum aldım. "O evde kıdemsizim."

Birasının içine doğru gülümsedi. İkimiz de düşünerek bir süre sessizce oturduk.

"Biliyor musun, biz çocukken eğer annem başka biriyle çıkmaya çalışsaydı bu boku yapabilirdik. Toplu olarak neler yapabileceğimizi hayal edebiliyor musun?"

"Sanırım." Bakışlarımı birama çevirirken bir iç çektim.

"Her zaman özel öğretmenlerimizden kurtulmak için komplo kurardık. Bir ara teker teker dökülüyorlardı."

"Bir de Maria vardı." Sırıttım. "Bunlara bir son vermişti."

Jameson kıkırdadı. "Ömrümde gördüğüm en ateşli dadıydı... Ona neler olduğunu merak ediyorum."

Omzumu silktim. Zihnimi gözden geçirirken bir süre sessizce oturduk. "Ya da..." Aklımda bir plan şekil almaya başlamıştı.

"Ya da ne?"

Geniş bir şekilde gülümsedim. "New York'ta bir hırdavat dükkânı nerede vardır biliyor musun? Birkaç şeye ihtiyacım var."

"Neden?"

Yenilenmiş bir kararlılıkla ayağa kalktım. "Jameson... eğer onları yenemiyorsan, onlara katılırsın."

Burun kemiğini sıktı. "Ah, Tanrım. Başlıyoruz."

Göz kırptım.

"Her ne düşünüyorsan, bu kötü bir fikir."

Sırtına bir şaplak attım. "Gidelim. Bunu yapıyoruz!"

"Beni karıştırma."

Kocaman gülümsedim. "Ah, karıştın bile."

Claire

Yüzümde bir gülümsemeyle eyalet otoyolunda arabamı sürüyordum. Cennetten çıkma öğle yemeği buluşmaları ve çocuklarla ilgili şeylerin pürüzsüz gitmesiyle harika bir hafta geçirmiştim.

Şey, belki de olay aslında çocukların pürüzsüz olmasından çok benim stresli olmamam ve bazı şeylerin beni eskiden olduğu kadar etkilememesiydi.

Kahkaha ve orgazmın insan ruhuna yapabildikleri inanılmazdı. Zihnim Tristan'a, beni güldürme şekline kaydı. Daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Dışarıdan sert, yakışıklı ve profesyonelken, içinde oyuncu ve şefkatliydi.

Ayrıca çılgınca ateşli.

Gözümün önüne hafta boyunca yaptığımız buluşmalar ve öğle yemeği için en sevdiğim yiyecek içecekleri sipariş edişi geldi. Duş aldığımda saçlarım ıslanmasın diye bana bir duş bonesi alışı. Kendimle barışık hissetmemi istediği için ben oraya varmadan perdeleri kapatışı. Bunları fark ettiğimi bilmiyordu ama fark ediyordum.

Nasıl etmezdim?

Benimle ilgilenildiğinden her zaman emin oluyordu. Hayran olduğum nazik, şefkatli bir tarafı vardı.

Harry'yi arayarak telefonu hoparlöre aldım. "Selam, anne."

"Selam, tatlım. Günün nasıldı?"

"Hımm, iyi," dedi. "Yarın akşam Justin'in partisine gidebilir miyim?"

Yüzümü buruşturdum. *Kahretsin.* Justin'in ebeveynleri her hafta sonu seyahate çıkan ve onu iki büyük kız kardeşiyle evde tek başına bırakan insanlardı. Tek problem, Justin'in kız kardeşlerinin çoğu zaman evde bile olmamasıydı. "Parti ne için?"

"Justin'in doğum günü. On dört yaşına giriyor."

"Anne ve babası evde olacak mı?"

Tereddüt etti. "Hımm... evet."

Gözlerimi devirdim. Bu hayır demekti. "Davranışlarına göre bakacağım."

"Gidebilir miyim anne, lütfen?" diye yalvardı. "Eğer uslu durursam, partiye gidebilir miyim?"

Yeniden gözlerimi devirdim. "Uslu durman için seninle pazarlık yapmayacağım, Harry. Zaten uslu durmayı istemen gerekiyor. On üç yaşındasın, iki değil."

"Peki, gidebilir miyim?"

"Benim için verandayı temizlemeni istiyorum. Bütün ayakkabıları ayakkabılığa koy ve ortalığı düzene sok."

"Of, anne," diye inledi. "Ayakkabılar benim bile değil. Başkalarının ayakkabılarını toplamayacağım. Bu adil değil."

Öfkem patlama noktasına geldi. "Hoşça kal, Harry."

"Yani partiye gidebilir miyim?"

Gözlerimi kıstım. Tanrım, bu çocukla takas yapmak çok daha kolay olurdu ama partide alkol olacağını biliyordum. Eğer genç yaşında içmeye ve yoldan çıkmaya başlarsa, ona yeniden hâkim olmak için kesinlikle hiçbir şansım kalmazdı. Kişilik olarak fazla güçlüydü. "Harrison, bir yetişkin gibi muamele görmek istiyorsun ama bebek gibi davranıyorsun."

"Anne," diye inledi. Ardından, "Gidiyorum işte," diye patladı.

Sabrımı kaybetmiştim. "Verandayı temizle ve işlerini yap. O zaman bu konuyu tartışırız," dedim ben de patlayarak. "Patrick nerede?"

"Bilmiyorum. Görüşürüz." Telefonu kapattı.

Başımı iki yana salladım. Şu küçük velet. Beni çıldırtıyordu.

Patrick'i aradım. Ne zaman isterse benimle konuşabilmesi ve ona ulaşabilmem için bir telefon vermek zorunda kalmıştım. "Merhaba, anneciğim," dedi mutlu bir şekilde.

"Selam, dostum." Gülümsedim. "Eve geliyorum."

"Ah, tamam."

"Neredesin?"

"Nancy'yle birlikte parktayız."

Bakıcımız Nancy sabahları benim yerime çocukları okula gönderip öğleden sonra beş buçuğa kadar onlarla kalıyordu. Gece işinde çalıştığı için tam vaktinde çıkması gerekiyordu. Genellikle o gittikten on beş dakika sonra evde oluyordum ve bu yüzden işe yarıyordu. "Tamam, canım. Birazdan görüşürüz."

"Hoşça kal, anneciğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Görüşürüz." Telefonu kapatarak gülümsedim. Benim tatlı, sakin çocuğum. Üç tanesinden birinde buna sahip olmam gerekiyordu, sanırım.

Gerçi Fletcher bu staja başladığından beri gerçekten iyiye gitmeye başlamıştı. Kabul etmekten nefret ediyordum ama Tristan'ın bunda payı çoktu. Sert sevgi yaklaşımı Fletch'te mucizeler yaratmıştı. Fakat sadece büyüyor olduğu için de olabilirdi. Fletc-

her iyi bir çocuktu, tek suçu bana karşı aşırı korumacı olmasıydı. Öyle ki Harry bana huzur vermediğinde Fletcher sinirleniyordu ve onları bir yumruk kavgasından ayırmam gerekiyordu.

Öte yandan Harry tamamen farklı bir meseleydi. Nereye giderse gitsin, kiminle olursa olsun yaramazlık yapıyordu. Öğretmenleri davranışları hakkında beni sürekli arıyorlardı ve geçen sene neredeyse okuldan atılıyordu. Onu terapiye götürmüştüm. Davranışsal psikologlarla görüştürmüştüm. Akla gelebilecek her şeyi denemiştim.

Diyet, egzersiz programları, ekranlardaki mavi ışıkların engellenmesi... hiçbir şey işe yaramamıştı. Kabul etmek bana acı verse de Harry'nin babasına ihtiyacı vardı. Diğer ikisinden çok daha fazla. Boyumdan o kadar büyük bir işin içindeydim ki, onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Şu aşamada tek hedefim toplu bir savaş çıkmadan bütün günü atlatmaktı. Gece yatağa girdiğimde, okuldan onunla ilgili bir arama gelmemişse ve kimseyle sorun yaşamadıysak iyi bir gün geçirdiğime karar veriyordum.

Patrick ve Fletcher'in, Harry'nin abartılı davranışları ve benim bağırmalarıma katlanmak zorunda kalmalarını istemiyordum. Bu yüzden yapmam gerekenden çok daha fazla kez kötü davranışlarının cezasız kalmasına izin veriyordum.

Bununla yaşamak zorunda olmak onlar için haksızlıktı, bu yüzden huzuru sağlayabilmek için Harry'nin etrafında dikkatli davranıyordum.

Doğru değildi ama şu aşamada yapabildiğim tek şey buydu.

Kapıya cevap veren Fletcher, "Merhaba," dedi. "Anne, Tristan burada."

"Ne?" Patrick'in seslendiğini duydum. Evin içinden kapıya doğru bir manyak gibi koşturarak, "Tristan!" diye heyecanla bağırdı.

"Selam, dostum." Tristan'ın derin sesinin ona cevap verdiğini duydum.

Burada ne işi var?

Midemdeki sinirler gerginlikle dans ederken kapıya çıktım ve Patrick'i Tristan'ın bacağına sarılmış bir halde gördüm.

Fletcher, "o çok utanç verici," anlamında gözlerini devirirken, önümde duran güzel adama doğru gülümsedim. "Merhaba."

Tristan'ın gözleri bana döndü. "Merhaba, Claire."

Aramızdaki hava uğulduyordu.

İşte yine oradaydı, birlikte olduğumuz her seferinde olduğu gibi. Onu kollarıma alarak öpmek istememe sebep olan aramızdaki bu duyguydu. Platonik olmak doğal gelmiyordu.

Tristan Miles dokunulmak için yaratılmıştı.

Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, lacivert bir şapka takmıştı. Onu bu şekilde günlük kıyafetler giymiş ve ateşli haliyle seviyordum.

"Patrick'le film izlemeye geldim," diye duyurdu.

Ne?

Patrick'in gözleri hayretle irileşti. "Gerçekten mi?" En küçük oğlum bana baktı. "Beni görmeye gelmiş, anne."

Bebeğimin abartılı heyecanına gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bu çok hoş."

Patrick, Tristan'ı elinden tutarak oturma odasına çekti. "Ne izlemek istiyorsun?" diye sordu soluk soluğa. "Ah, anne." Bana döndüğünde küçük zihninin dakikada bir milyon kilometre hızla çalıştığı belliydi. "Patlamış mısırımız var mı? Gidip bizim için biraz alabilir misin?" Bir şey hatırlayınca gözleri kocaman oldu. "Ah, Tristan. Pizza ister misin? En sevdiğin şey olduğunu biliyorum. Anne, pizza yiyebilir miyiz, lütfen?"

Tristan, Patrick'in saçlarını karıştırdı. "Sen ne yersen ondan yerim." İkisi birlikte kanepeye oturduklarında Patrick o kadar yakınındaydı ki neredeyse tepesine çıkmıştı.

Burada ne yapıyordu? Cuma gecesiydi. Elbette çocuklarımla burada takılmaktan başka yapacak daha iyi şeyleri vardı.

Belki de burada olmak istiyordu... içim bir anda heyecanla doldu.

Kes şunu. Havalı davran. Büyük ihtimalle sadece nazik davranıyordu... *çok* nazik.

"Tristan'a biraz yer aç, dostum," diye hatırlattım.

Ne yaptığını fark ettiğinde Patrick'in yüzü asıldı ve geriye çekildi. Tristan onu tutarak yeniden yakınına çekti. "Sorun yok. Yakınımda dur, dostum."

Patrick ona bakarken şapşal şapşal gülümsedi. Kalbimin kabardığını hissederek gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. Patrick'i Tristan'la görmek ruhuma ilaç gibi geliyordu.

Çok. Tatlıydı.

Harry ayaklarını vura vura merdivenlerden indiğinde ziyaretçimizi görünce olduğu yerde durdu. "Sen burada ne yapıyorsun?" dedi ters bir şekilde.

"Harry," diyerek onu uyardım. Tristan beni susturmak için elini kaldırdı.

"Patrick, Fletch ve anneni ziyaret etmek için buradayım. Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?"

Öfkelenen Harry, "Burada yaşıyorum," dedi zorlukla soluyarak.

Uzaktan kumandayla kanallar arasında gezinen Patrick, "Film izleyeceğiz. Git buradan, Harry," diye bağırdı.

Harry dik dik Tristan'a baktı. Tristan da sırıtarak ona göz kırptı.

"Arabanın bozulduğunu sanıyordum," diye yumurtladı Harry.

"Ah, araba polis merkezinde."

"Neden?" Kaşlarımı çattım.

"Görünen o ki birisi benzin deposuna şeker koymuş ama sorun yok. Artık sorunu bildiğimiz için şu anda arabadan parmak izi alıyorlar."

Harry ona bakakalmıştı.

Tristan gülümseyip sıradan bir şekilde saatine baktı. "Bu gece bir ara tutuklama yapmaları bekleniyor."

"Ah, ne yapacaklar ki?" dedi Harry dudak bükerek.

"Vandalizm bir suçtur, Harrison. Google'dan hapis cezalarına bak. Bunları uydurmuyorum."

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken kaşlarımı çatmıştım. Burada neler oluyordu? Konuşmanın bir kısmını kaçırmış mıydım?

Yüce Tanrım... Harry yapmamıştı, değil mi?

Kafasını kaşıyan Harry gergin bir şekilde etrafa bakındı. "Anne. Ben... ben... Brendan'ın evine gidebilir miyim?" diye kekeledi. "Acil bir durum."

"Tamam ama sadece yarım saat."

"Tamam." Arkaya doğru koştu, ardından kapı peşinden sertçe kapandı.

"Onun sorunu ne merak ettim," dedi Tristan.

"Bilmiyorum." Pencereden baktığımda koşarak garaja girdiğini gördüm. "Hayalet görmüş gibi davranıyor."

Yüce İsa.

Tristan, "Ne izlemek istiyorsun, Hileci?" diye sordu.

Patrick kaşlarını çattı. "Hileci mi?"

"Ee, adında *hile** kelimesi geçiyor ya."

"Öyle mi?" dedi şaşkınca.

Tristan kaşlarını çattı. "Evet, geçiyor. Biliyorsundur."

Bilmediği için Patrick'in yüzü hayal kırıklığıyla asıldı.

"Patrick'in disleksisi var," diye açıkladım.

Patrick küçük ellerini kucağında gergin bir şekilde kıvırıp duruyordu. "Ama gitgide daha iyi oluyorum." Bana baktı. "Öyle değil mi, anne?"

Geniş bir şekilde gülümsedim. "Oluyorsun, bebeğim. Bu kadar sıkı çalıştığın için seninle gurur duyuyorum."

Tristan'ın gözleri benimkilere dikildiğinde bir milyon soru sormak istediğini ama dilini tuttuğunu biliyordum.

Patrick onun bacağına hafifçe vurdu. Bu onu yeniden içinde bulunduğumuz ana döndürmüştü. "Ne izlemek istiyorsun?"

"Ahh!" Dışarıdan Harry'nin bağırışını duyduk. Bir şeyin kuvvetle evin yan tarafına çarptığını hissettim.

"Neler oluyor?" Kaşlarımı çattım.

* Patrick isminin içinde geçen *trick* kelimesi hile, düzen anlamında kullanılır. (ç.n.)

Harry ayaklarını vura vura içeriye girerken çıldırmış gibiydi. Yüzündeki ifade ölümcüldü.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Bu." Kaykayını yukarı kaldırdı.

"Ne olmuş ona?"

"Tekerlekleri kayıp."

Kaykayın dört tekerleği birden kayıptı. Patrick'in ağzı dehşetle açık kalmıştı. "Ah, olamaz," diye fısıldadı.

"Çok kötü," dedi Tristan önemsiz bir şeyden bahseder gibi. "Garajınıza kim girmiş olabilir, Büyücü?"

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," diye patladı. Odadan hışımla ayrılarak arka bahçeye çıktı. "Ortaya çıkardığımda..."

"Ne izliyoruz?" Tristan, Patrick'e sordu.

"*Jurassic Park* olur mu?"

"Birinci film mi ikinci mi?" diye sordu Tristan. "Ben ikiyi tercih ederim."

"Tamam." Patrick heyecanla zıplamaya başladı. "İkiyi izleyeceğiz."

"Pizza siparişi vereyim mi?" diye sordum.

Bu gece gitgide en iyilerden biri olmaya başlamıştı.

"Evet, lütfen." Tristan gülümsedi. Yaramaz gözleri benimkileri bulduğunda içlerinde bazen ortaya çıkan o hassas parıltı vardı... kendimi çok uçarı hissediyordum.

Bu adam daha fazla göz alıcı olabilir miydi?

"Bir kadeh şarap ister misin?" diye sordum.

"İstersem araba süremem."

Patrick, "Koltukta uyuyabilirsin," dedi umutla. "Kalabilir, değil mi anne?"

"Tristan'ın büyük ihtimalle gideceği daha iyi yerler vardır, dostum," diye cevapladım.

Tristan'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır. Kesinlikle olmak istediğim yerdeyim. Eğer sorun olmazsa, kalacağım."

Umudun göğsüme dolduğunu hissettim. Tamam... burada ne haltlar dönüyordu?

Dışarıdan, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye bağıran Harry'nin sesi geldi.

Tristan'a bir bakış attığımda sanki gülmesine engel olmak ister gibi gözlerini kapattığını gördüm.

Harry kapıdan içeri daldı. "Bisikletimin tekerlekleri de kayıp."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Bütün bisikletlerin tekerlekleri yok," diye bağırdı. "Biri garajımıza girip her şeye bubi tuzağı kurmuş," dedi çığlık çığlığa. "Kim olduğunu bir bula-"

"Polisi aramalısınız," diyen Tristan, Harry'ye bakarak tek kaşını kaldırdı.

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Belki de aramalıyım."

"H-hayır," diye kekeledi Harry. "Sorun değil. Arkadaşlarımdan biri bana şaka yapıyordur. Ben kim olduğunu bulurum." Tekrar arka bahçeye çıkıp, "Fletcher!" diye seslendi. "Dışarı gel ve bana yardım et."

Tristan'la Patrick televizyona geri dönünce ben de şaraplarımızı almak için mutfağa doğru ilerledim.

Onun burada olması çok garip hissettiriyordu.

Normalmiş gibi...

"Claire, Wi-Fi şifreniz ne?" diye sordu Tristan.

"Bekle hemen bulayım." Çekmecenin içini karıştırıp bulduktan sonra sesli okudum. "Şarabı kırmızı mı yoksa beyaz mı istersin?"

"Sen ne içiyorsan," diye içeriden seslendi. "Geçen hafta içtiğim güzeldi."

Şişeyi buzdolabından çıkarırken gülümsedim. "İzin almadan içtiğin mi?"

"Hı-hı, aynen o. İyi gitmişti."

Harry hışımla eve girdiğinde kapı çarptı. Ayaklarını yere vura vura merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Kaşlarımı çattım. Ne yapıyordu bu çocuk? "Brendan'ın evine gideceğini sanıyordum," diye seslendim.

"Oraya gidemiyorum!" dedi sinirle bağırarak. "Birisi tüm tekerleklerimi almış. *Play Station*'da oyun oynayacağım."

"Tamam," diye seslendim. Tanrım, kahrolası tekerlekleri kimin aldığını merak ediyordum. Bu, harcamaya ihtiyaç duymadığım daha fazla para demekti.

Şarap kadehlerimizi alarak oturma odasına geri döndüğümde Patrick ve Tristan'ı yakın bir şekilde oturmuş filmlerini izlerken gördüm. Tristan ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını sehpanın üzerine koymuştu ve Patrick de aynısını yapmıştı. Kapıda dikilerek hayranlıkla onları izledim.

Bu nasıl olmuştu? Cuma gecemin bu şekilde geçmesini beklemiyordum. Bu gece buraya geleceğinden hiç bahsetmemişti. Ama işte buradaydı, arkasına bakmadan kaçmıyor ve çocuklarımla takılıyordu.

Mucizeler bitmek bilmiyordu.

Yukarı katta Harry'nin kapısı çarpılarak açıldığında gözlerimi devirdim. Tanrım, bu çocuk lanet olası bir drama kraliçesiydi. "İnternet neden çalışmıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye tersledim. Tüm bu ayaklarını vurarak gezinmeleriyle beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyordu.

"Yeniden başlat," diye seslendi Tristan.

"Sana sormadım." Yatak odasının kapısı yeniden çarparak kapandı.

Patrick abisinin dramatik hareketlerine göz devirdi.

Bacaklarımı altıma alarak diğer koltuğa oturdum ama filmi izlemiyordum, ikiliyi izliyordum.

Uzun süredir görüşmemiş arkadaşlar gibi konuşup bir şeyler tartışıyorlardı. Bu kadar iyi anlaşıyor olmalarıyla şaşkına dönmüştüm.

Harry yeniden ortaya çıkarak, "İnternet kopup duruyor," diye bağırdı.

"Büyük bir oğlansın," dedi Tristan. "Gidip tamir et."

Tristan'a ters bir bakış atan Harry yeniden çıkıp gitti.

On dakika sonra üst kattan gelen çarpma seslerini ve Harry'nin hüsranla bağırmasını duyduk.

"Harrison," diye seslendim. "Orada ne yapıyorsun sen?"

"Bu internet," diye bağırdı. "O kadar boktan ki inanamıyorum." Merdivenlerden sert adımlarla inerek modemi kontrol ettikten sonra oturma odasına girdi. "Bıktım usandım," dedi yüksek sesle. "Beni çıldırtıyor."

Tristan yüzünde bir gülümsemeyle onu izliyordu.

"Bu... kadar... komik... olan... ne?" diye tısladı Harry.

Tristan, "Tik. Tak," diye cevap verdi.

Harry'nin gözleri irileşirken Tristan ona göz kırptı.

Bakışlarım, gözleri birbirine kilitlenmiş ikili arasında gidip geldi.

Ha?

"Bu da ne demek?" Kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey," diye tersledi Harry sıkılı dişlerinin arasından. Sert adımlarla yukarı çıkarak kapıyı çarptı.

Şarabının içine doğru gülümseyen Tristan sanki hiçbir şey olmamış gibi televizyon izlemeye devam etti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok, büyücü kafayı yemiş," diye mırıldandı kuru bir sesle.

Saat geç olmuştu. Harry ve Patrick yatmıştı. Tristan da odasında Fletcher'la konuşuyordu. Bir süredir sohbet ediyorlardı.

Koridorda sessizce ilerleyerek kapı aralığından içeri baktım. Tristan Fletcher'ın yatağının üzerine uzanmıştı. Konuştukları sırada bir tenis topunu havaya atıp tutuyordu.

Fletcher masasına oturmuş bilgisayar başındaydı.

"Ondan sonra nereye gittiniz?" diye sordu Tristan.

"Bir süreliğine arkadaşımın evine gittik."

Kaşlarımı çattım. Ne hakkında konuşuyorlardı? Duyabilmek için biraz daha yaklaştım.

"Şimdi... Fletch." Tristan kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi tereddüt etti. "Prezervatif takmayı biliyorsun... değil mi?"

Bu neydi be? Bunu ne cüretle sorardı. Fletcher seks yapmanın yakınından bile geçmiyordu.

"Hayır, pek sayılmaz." Fletcher içini çekti. "Ya işi berbat edip hata yaparsam? İşin ortasında çıkabilir mi?"

Gözlerim dehşetle irileşti.

Ne?

"Evet, çıkabilir. Ayrıca bunları bilmek senin sorumluluğunda. Prezervatifler erkeğin işidir. Oraya varana kadar pratik yapman gerekiyor."

Elimle ağzımı kapattım. Aman Tanrım.

Bebeğim...

Hızla merdivenlerden aşağı indim. Kulaklarım... ben ne halt duymuştum az önce?

Mutfak lavabosuna giderek kendime bir kadeh şarap doldurdum ve kafama diktim.

Ardından bir kadeh şarap daha doldurup yeniden içtim.

Şaşkına dönmüş, endişeli, mutlu ve dehşete düşmüş hissediyordum.

Tristan, "Selam," diye fısıldadı arkamdan. "İşte buradasın."

Ona döndüm. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalıştım. "Burada olduğun için. Anlamı çok büyük."

Eğilip nazik bir şekilde beni öptü. Dudaklarının verdiği hisle gözlerimi kapattım.

Yarı karanlık mutfakta birbirimize bakıyorduk ve... Tanrım, onu istiyordum.

Onun tamamını istiyordum.

Ama bu yanlıştı... Burası Wade'in eviydi.

"Duş almalıyım," diye fısıldadım.

"Tamam." Gülümseyip beni yeniden yumuşak bir şekilde

öptü. Tam doğru dozda emme içeren öpücüğünü bacaklarımın arasında hissediyordum. Tristan'ın burada olması özel hissettiriyordu.

Fazla özel.

Kendimi ondan uzaklaştırarak geriye doğru adım attım ve başka bir şey söylemeden odadan hızla ayrıldım.

Yarım saat sonra duşumda suyun altında duruyordum. Damarlarımda suçluluk duygusu akıyordu.

Çok gerçek hissettiriyordu.

Ama gerçek olamayacağını biliyordum çünkü o benim daimi erkeğim değildi.

Benim daimi erkeğim ölmüştü.

Gözyaşları içindeki yüzüm buruştu. Wade.

Çok üzgünüm.

Tristan hayatıma yeniden girdiğinden beri güzel kocamı düşünmemiştim. Zihnimde günümü ona anlattığım ve onu sevdiğimi söylediğim gecelik ritüelimi kenara atmıştım.

Yatağa yatmış ve başka bir adamı düşünmüştüm. Wade'in oğluyla alt katta olan adamı.

Paris, eğlenmek ve kendimi yeniden bulmakla ilgiliydi.

Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer, bir yakınlık, bir aidiyet duygusu vardı ve sevgiye çok benziyordu.

Bu kadar kolay bir şekilde başka biri için duygu besleyebiliyorsam ben nasıl bir eştim?

Burası Wade'in eviydi. Onlar *Wade'in* oğullarıydı.

Tristan burada olmamalıydı.

Kendimden tiksinerek başımı iki yana salladım. Sadece kafam karışıktı. Tristan çıktığım... becerdiğim... ilk adamdı. Zaten biz ne halt ediyorduk? Aramızda hiç sınır yoktu.

Benim sınırlara ihtiyacım var.

Patrick'le Tristan'ın koltukta yan yana oturup film izleyerek sohbet ettikleri görüntü gözümün önüne gelince göğsüm sıkıştı.

Wade, Patrick'le birlikte bir film izleyebilmek, onu tanıyabil-

mek için her şeyini verirdi. Oğluna onu sevdiğini söyleme şansına sahip olabilmek için. Patrick'i ve babasına ne kadar hayran olabileceğini hayal ettim. Birbirlerinin en iyi arkadaşı olurlardı.

Kızgın bir şekilde gözyaşlarımı sildim, gerektiği zaman gözyaşlarımı durduramamaktan korkuyordum. Beş yıl boyunca burada ağlamıştım. Çocuklarımın, hayatla baş edemediğimi göremeyecekleri tek yer burasıydı. Dünya çok fazla gelmeye başladığında, hüzün sığınağıma, tek başıma ağlayabileceğim o yere giderdim. Bu duşun içinde kovalar dolusu gözyaşı dökmüştüm. Duvarların dili olsaydı, gerçekten çok üzücü bir hikâye anlatırlardı.

Gözlerimi kapatarak gözyaşlarımı durdurma ritüelimin bir parçası olan derin nefesler almaya başladım.

Nefes al... ver. Nefes al... ver.

Sorun yoktu. Sorun yoktu... *Ağlamayı kes. Ağlamayı kes.* Ellerimi iki yanda salladım, ardından yüzümü yıkadım. Saçlarımı yıkadıktan sonra başka şeyler düşünerek hepsini baştan aldım.

Baş edebileceğim başka şeyler; canımı acıtmayan başka şeyler vardı.

Hiçbir şey onu kaybetmek kadar canımı acıtamazdı.

Gözlerim yeniden yaşlarla dolmaya başladı.

Kes şunu.

Dışarı çıkıp kurulanarak pijamalarımı giydim. Kafamı köşeden çıkarıp baktığımda alt katın tamamen karanlık olduğunu gördüm.

Tristan aşağıda koltukta uzanmış bir şekilde ona iyi geceler dememi bekliyor olmalıydı.

Yapamam.

Beni bu halde görmesini istemiyordum. O kadar hassastım ki her an kırılabilecekmişim gibi geliyordu.

Belki de kırılacaktım.

Işığı kapatıp yatağa girdim ve gözyaşları yüzümden akarak kulaklarıma girerken tavana bakmaya başladım.

Daha önce kendimi hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim. Suç-

luluk duygusu hissettirecek bir şey asla yapmamıştım. Bir çeşit kişisel kriz geçiriyordum ama... sabah olunca daha iyi olacaktı. Her şey her zaman sabah olunca daha iyi olurdu.

Uyu.

Kapım açıldığında gözlerimi kapattım, hemen ardından yatağın çöktüğünü hissettim. "Selam," diye fısıldadı Tristan. "İyi geceler öpücüğüm nerede?"

Boğazımdaki yumru o kadar büyüktü ki konuşamıyordum. Karanlıkta yüzümü buruşturdum.

Lütfen git.

Beni öpmek için eğilmişti ki durdu. "Ağlıyorsun."

"Hayır, ağlamıyorum," dedim gözyaşlarımın arasından.

"Hey." Işığı açtığında yüzü asıldı. "Bebeğim, sorun ne?" diye fısıldadı.

Dudaklarımı sıkıca kapattım çünkü söyleyeceğim hiçbir şey anlamlı gelmeyecekti. Bana bile.

Bakışları benimkileri araştırdı. "Ne oldu?"

Utanarak başımı iki yana salladım. "Regl dönemimde olduğumdan aşırı duygusalım," diye yalan söyledim. "Üzgünüm. Bir şey yok. Bazen böyle olurum."

Yanıma uzanıp beni kollarına çekerek sıkıca sarıldı. Bu nazik davranışı kendimi kaybetmeme sebep oldu. Göğsüne doğru uzanarak ağlamaya başladım.

"Şşş," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "İyi misin, tatlım?"

Bu sen değilsin. *Bu kadar lanet olası nazik olmayı kes!*

"Evet," diye fısıldadım.

Beni tutarak alnımı öptü.

Öyle sıcak ve burada hissettiriyordu ki... ve nazik... ve sevilesi... ve *burada.*

"Üzgün hissetmenden hoşlanmıyorum," diye mırıldandı. "Seninle burada kalacağım."

"Hayır, Tris. Kalamazsın... Çocuklar var."

"Seni bu şekilde üzgün halde bırakmayacağım," diye fısıldadı.

"Bebeğim, ben iyiyim. Sadece duygusallaştım. Sebebi tamamen hormonlar. Bazen kadın olmak berbat bir şey. Sabah görüşürüz, olur mu?" Gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

Bana bakarak alnıma düşen saçlarımı geriye itti. Aramızdaki hava girdap gibi dönerken neden ağladığımı ona anlatmak istiyordum.

Çünkü onu sevdiğimi ve onu da kaybedeceğimi düşünüyordum.

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama söylemedi.

Söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı. Bir söz... bir his... bir *lanet*.

"İyi geceler, Claire."

Gözyaşlarımın arasından yumuşak bir şekilde gülümseyerek yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Başparmağımı sabahtan beri uzayan sakalının üzerinde gezdirdim. "Çok güzel bir adamsın, Tristan," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Hormonlar seni *cidden* çıldırtıyor."

Kıkırdadığımda eğildi ve beni yavaşça öptü. Suçluluk duygusu geri dönünce gözyaşlarım yeniden akmaya başladı.

"Claire." Bakışları benimkileri buldu. "Konuş benimle."

Kelimeleri birleştiremeyerek başımı iki yana salladım. Ardından, "İyi geceler, Tris," diye fısıldadım. "Yatağına dön." Ona arkamı döndüğümde oturup bir süre beni izlediğini hissettim. En sonunda ayağa kalkıp çıktı ve kapı arkasından sessizce kapandı.

Gözlerimi kapatarak karanlığın içine doğru fısıldadım. "Sanırım seni seviyorum." Yastığıma doğru ağlarken, korkuya yenik düşerek yataktan fırlayıp evlilik yüzüklerimi taktım.

Wade'in güvenlik duygusunu ve korumasını hissetmeye ihtiyacım vardı... *kocamın*.

Parmağımdaki yüzüklere bakarken ağırlıklarıyla tanıdık bir rahatlama hissettim. "Wade," diye fısıldadım. "Bana yardım et. Bunu atlatmama yardım et. Bu neden bu kadar çok canımı yakıyor?"

Sanki Wade öldüğü zaman kalbimi acıtan o boşluk duygu, başka bir şey o boşluğu doldururken yeniden acımaya başlamıştı.

Başka birisi.

Ah, Tanrım. Gözyaşları içindeki yüzüm buruştu ve kendime ağlamak için izin verdim.



Keyifli bir şekilde alt kata indim.

Güneş doğmuştu ve yeni bir gündeydik.

Dün gece saatlerce ağlamıştım. Üzücü, yalnız, uzun ve kabul etmekten nefret etsem de duygusal olarak rahatlatıcı bir ağlamaydı.

Yapmam gereken bir şeydi.

Tristan'la çıkma olasılığıyla hiç başa çıkamamıştım. Onu burada çocuklarımla birlikte görmek sistemimde bir şoka neden olmuştu ama sonucun ne olacağına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen, artık bunu başarma sürecini düşünmeye başlamıştım.

Tristan görüş alanıma girdiğinde, "Günaydın," dedim.

Koltukta geriniyordu, görünüşe göre daha yeni uyanmıştı. Bana bakarak uykulu bir şekilde gülümsedi. "Günaydın, Anderson." Gülümsedim. Sadece biz yalnızken ve benimle flört ederken bana Anderson diyordu.

Etrafa bakınarak gülümsedim. "Çocuklar nerede?"

"Kim umursuyor ki?" Beni bacağımdan yakalayıp üzerine çekmeye çalıştı. Ancak elimi tuttuğunda bir şey fark ederek bir anda tamamen hareketsiz kaldı.

Yüzüklerim. Onları çıkarmayı unutmuştum.

Ah, hayır.

Gözleri benimkilere kaydı, sonra hiçbir şey söylemeden doğruldu.

"Tris," diye fısıldadım gergince.

Tişörtünü kafasından geçirdi. "Gitmem gerek." Kot pantolonunu yukarı çekti.

Yarı paniklemiş bir halde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Eve."

Kolunu tuttum. "Acelen ne?"

Kolunu benden hızlıca çekti. Ardından incinmiş gözleri bana

döndü. "Ben evli kadınlarla yatmam, Claire."

Kalbim durdu.

Eşyalarını çıldırmış gibi toplamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Ne sikim yapıyor gibi görünüyorum? Gidiyorum." Ayakkabılarını giymek için oturdu. "Biliyor musun, eğer o yüzükler en başından beri orada olsaydı durum farklı olurdu." Ayakkabı bağcıklarını sinirli bir şekilde çekiştirdi. "Ama onları kasıtlı olarak yeniden taktın."

"T-Tristan," diye kekeledim.

"Sen sikik bir yalancısın, Claire," diye fısıldadı kızgın bir şekilde.

"Sana asla yalan söylemedim."

"Dün gece neydi?"

Bakışlarım onunkilerle buluştu.

"Bana hormonlar yüzünden ağladığını söyledin." Öfkesini dizginlemeye çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

Gözlerimin önünde yaşanmakta olan felaketi durdurmak için hiçbir şey yapamadan sadece izliyordum.

"Ama sen onu düşünüyordun," diye fısıldadı. "Onu düşündüğün için ağlıyordun."

Utançla başımı önüme eğdim... haklıydı, düşünüyordum.

Eşyalarını alarak aceleyle kapıya doğru ilerledi. Kiralık arabasının yola çıkıp caddede ilerlediğini duydum.

Kalbim milyonlarca parçaya bölünmüş gibiydi. Arkasından koşarak kalması için yalvarmak istiyordum.

Ama yapmayacaktım... çünkü her halükârda gidecekti. Ona istediği hayatı ben veremezdim.

O asla sahip olabilmem için benim olmamıştı.

Benim daimi erkeğim ölmüştü.

Tristan Miles ise sadece ödünçtü.

16. BÖLÜM *Tristan*

Numaraların yukarı çıkmasını izlerken derin bir nefes verdim.

Acele et.

Bugün asansör bile beni sinirlendiriyordu. Günlerden pazartesiydi ve tarihteki en kötü hafta sonundan sonra, işyeri olmak istediğim en son yerdi.

Beni terk etti.

Kapılar açıldığında giriş salonu boyunca uzun adımlarla ilerleyerek danışmadaki kızlara, "Günaydın," dedim.

Bana bakan Sammia'nın gözleri irileşti, hemen ardından kahkahaya boğuldu. "Saçına ne oldu?"

"Kötü ürün." Yanından hışımla geçtim.

Koltuğundan fırlayarak benimle dalga geçmeye kararlı bir şekilde koridor boyunca arkamdan geldi. "Hangi ürün bu kadar kötü olur?"

Evrak çantamı masamın üzerine atarak ceketimi çıkardım. "Gördüğün gibi, benim kullandığım ürün. Şimdi izin verirsen..." Kapıyı işaret ettim.

Masamın köşesine oturup, "Hafta sonun nasıldı?" diye sordu.

Masama yerleştikten sonra bilgisayarımı açtım. "Oldukça sıradan. Seninki?"

"Harikaydı. Tüm zamanların en romantik hafta sonunu geçirdim," dedi coşkuyla.

Gözlerimi devirdim.

"Ne yaptığımı duymak istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Aşırı derecede kötü bir ruh halindeyim ve benimle yılın geri kalanı boyunca konuşmaman senin yararına olur. Sana iyi

eşlik edemem."

Beni izleyerek, "Bundan cidden şüpheliyim," dedi. "Kahveye ihtiyacın var mı?"

"Evet, lütfen." Sinirli bir şekilde klavyeme vurdum.

Kapıya kadar ilerledikten sonra arkasını döndü ve bana dikkatli bir şekilde bakmaya başladı. "İyi misin?"

Şifremi yazdım. "Elbette, iyiyim," dedim ters bir şekilde. "Ben her zaman iyiyim."

Bastırdığı gülümsemesiyle kapıdan çıktı.

İki dakika sonra Fletcher kapıda görünerek, "Selam," dedi.

"Selam, Fletch." Masamın önündeki sandalyeyi işaret ederken içimi çektim.

İçeri girerek oturdu.

E-postalarımı gözden geçirdiğim sırada, "Randevun nasıldı?" diye sordum.

"Çok iyiydi."

Bakışlarım ona döndü. "Ne anlamda iyiydi?"

"O kadar iyi değildi."

"Fletcher." E-postalarıma döndüm. "Elini taşın altına koymakla ilgili önceki tavsiyemi görmezden gel. Kadınlardan tamamen uzak dur. Değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyorlar."

Kaşlarını çattı. "Neden o?"

"Çıkarıyorlar işte." Klavyeme tekrar sertçe vurdum. "Bu konuda bana güven."

"Bugün ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Tüm öğleden sonra şehrin diğer tarafında toplantılarımız var. Yapabilirsen onlar için hazırlık yapmaya başla," diye cevap verdim. "Özellikle o müşterilerle yapılan son toplantıların tutanaklarını oku. Oraya vardığımızda neler olup bittiğini bilmeni istiyorum."

"Tamam, elbette." Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü ve bana döndü. "Annemin ne sorunu olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı. "Neden sordun?"

"Çünkü dün balkonda oturup dokuz saat boyunca boşluğa baktı."

Midem kasıldı. Onun üzgün olduğu düşüncesinden nefret ediyordum. "Sanırım babanı özlüyor, dostum." İçimi çektim.

Başıyla onayladı. "Evet, büyük ihtimalle." Omzunu silkti. "Tamam, ben başlayayım."

"Teşekkürler."

E-postalarıma tekrar odaklanıp ekrana bakmaya başladım. Zihnim cuma gecesine geri döndü.

İşte oradaydım. Beton koltuğunda tek başıma yatarken onu kollarıma almanın özlemini çekiyordum.

O ise kocasını özlüyordu.

Midem pişmanlıkla burkuldu çünkü biliyordum ki Claire'le aramızda ne yaşanırsa yaşansın...

Ben asla ilk sırada gelmeyecektim. Herkes her zaman benden önce gelecekti.

Bunun beni üzmemesi gerekirdi... ama üzüyordu.

Tüm hayatım boyunca çok fazla insanın baş edemeyeceği bir işi yapmak için hazırlanmıştım.

Şirketleri ele geçirip onları yok ederdim, bana ait olmayan şeyleri alırdım.

Bunun Claire'i de kapsamasından nefret ediyordum.

O, her zaman Wade Anderson'ın karısı olacaktı.

Ona çok fazla bağlanmak için kendime izin vermiştim. Paris'i terk ettiğim andan itibaren, tek düşünebildiğim şey oydu. Peşinden koşmuştum, onu aramıştım, otel odaları ayarlamış ve her öğle yemeği saatinde görüşmek için yalvarmıştım. Evine gitmiş, çocuklarının saçmalıklarına katlanmıştım. İlişki yaşamaya başladığımdan beri, ilk kez birini mutlu etmeye çalışmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

O ise kocasını özlüyordu.

Kendimi aptal gibi hissediyordum ama hepsinden kötüsü, ilk kez incinmiş hissediyordum.

Bundan hoşlanmamıştım.

Sammia büyük bir dilim çikolatalı pasta ve bir fincan kahveyle yeniden göründü. "Al bakalım." Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Oyuncak ayı için şeker." Saçlarımı karıştırdığında elimle onu itekledim.

Sinirlenerek, "Ben oyuncak ayı değilim," diye tersledim.

"Aynaya baktın mı, Tris?"

"Şu anda yapman gereken başka bir şey yok mu?" Gözlerimi devirdim. "Bilirsin, çalışmak gibi?"

Kıkırdadı. "Bu da bir fikir."

Danışma bölümünden, "Sammia," diye seslenen Jameson'ın sesini duyduk. "Neredesin?"

Bir iç çektiğinde kahve fincanımın içine doğru gülümsedim.

Sammia onun kişisel asistanıydı ve Jameson tam bir amirdi. Kapıya gelen adam beni gördüğünde kocaman gülümsedi. "Tanrı aşkına, Sammia. Bugün için lanet olası bir kuaför randevusu al, lütfen."

"Siktir git. O kadar kötü değil," dedim öfkeyle.

"Berbat görünüyor. Kendine baktın mı sen?" dedi dudak bükerek.

"Evet, baktım. Ben en azından saçımı kestirebilirim, sense ıâlâ çirkinsin. İkiniz de ofisimden çıkın," diye talep ettim.

Sammia güldü, ardından ikisi de koridorda gözden kayboldu. Banyoya giderek aynaya göz attım.

Ham pamuk gibi görünen saçlarım havaya dikilmişti. "Sikerim bunu," diye fısıldadım. Islattığım parmaklarımı kontrol altına almaya çalıştığım saçlarımdan geçirdim.

Masama geri dönerek Sammia'yı aradım.

"Merhaba," diye cevap verdi.

"Bana bir berber randevusu alır mısın, lütfen?"

"Çoktan aldım. Altıncı Cadde'deki Max's, on iki kırk beşte."

"Ben sensiz ne yapardım, Sam?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle kendi kişisel asistanını arardın."

Sandalyemde geriye yaslanarak gülümsedim.

"Ve hepsini kendine âşık etme alışkanlığın olmasaydı, Tris, onlar da alt kat yerine bu katta olurlardı ve ben de senin ıvır zıvırlarında uğraşmak zorunda kalmazdım."

"Dramatik davranmayı kes. Benim ıvır zıvırlarımı seviyorsun. Hatta bağımlısısın."

"Öyleyim. Kapatmam lazım. Erkek kardeşin ortalığı kasıp kavuruyor."

Kıkırdayarak telefonu kapattım. *Şimdi, nerede kalmıştım?*

Ah, doğru ya... bok gibi hissetmeye ve sonsuza kadar kadınlara tövbe etmeye devamdı.

Bu berbat bir şeydi.



Claire

Masama oturup boşluğa bakmaya başladım.

Tristan'ın parmağımdaki evlilik yüzüklerini gördüğünde nasıl yüzünün asıldığı gözümün önüne gelip duruyordu.

Üzgündüm ama bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Tristan'ın yüzüklerim yüzünden neden incindiğini anlıyordum, aslında onları elimde bırakma niyetim yoktu. Öte yandan, evlilik yüzüklerimi takmak istediğim için nasıl suçluluk hissedebiliyordum?

O benim kocamdı, üzgün olduğumda yüzükleri takmak benim hakkımdı.

Gerekli miydi? Hayır.

Beni sakinleştiriyor muydu? Kesinlikle evet.

Başka biriyle görüşürken bunu yapmak bencilce miydi? Büyük ihtimalle.

Ama olan olmuştu.

Tristan'ı aramak istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü ona âşık olduğum ve bu yüzden suçluluk hissettiğim için özür dilemem gerekiyormuş gibi hissetmiyordum.

Ona âşık olmak... Tanrım, kendini duyabiliyor musun, Claire?

Gerçekten Tristan Miles'a âşık mıydım? Yoksa bana yaşattığı

mutluluğa ve bana hissettirdiklerine mi âşıktım?

Ama zaten... ikisi de aynı şey değil miydi?

Üstelik bir insan yakın zamanda biteceğini bilirken neden birine âşık olmak için kendine izin verirdi ki?

Bitecek miydi?

Elbette bitecekti.

Oğullarımın ona bağlanmasına izin veremezdim. Onların yeniden incinmesi riskine giremezdim.

Sevdiğim bir başka kişiyi daha kaybedemezdim... bundan sağ çıkamazdım.

Hiç durmadan bunu düşünüp duruyordum ve her seferinde aynı yere varıyordum.

Tristan'ı istiyordum.

Tristan'dan korkuyordum.

Başımı masamın üzerindeki ellerimin içine aldım. Kafam çok karışıktı.



Ofisimde volta atıyordum. Halıyı eskittiğimden emindim. Bu hafta tamamen ziyan olmuştu. Günlerden salıydı ve endişelenmekten midemde bir ülser oluşturmak dışında hiçbir şey başaramamıştım.

Tristan bir kere bile aramamıştı ve bunu yapmayacaktı.

Eğer yapmasını istiyorsam, bunun bana bağlı olduğunu biliyordum. Bu sefer peşimden koşmayacaktı.

Ofisi adımlamaya devam ettim. Bir sebepten dolayı, bugün her şeyin ortaya çıkacağını düşünüyordum. Bunu daha fazla erteleyemezdim. Nerede durduğumuzu öğrenmek için onu aramak zorundaydım. Tüm bu belirsizlik beni hasta ediyordu.

Tüm dünyaya istediğim kadar yalan söyleyebilirdim ama kendime söyleyemezdim.

Onunla olmayı seviyordum.

Gergin bir şekilde numarasını çevirdim. Çalmaya başladığın-

da gözlerimi kapattım. "Lütfen aç."

"Alo," diye ters bir ses tonuyla cevapladı.

Sesindeki öfkeyi duyabiliyordum. "Merhaba, Tris."

"Merhaba, Claire. Evet, ne vardı?"

Kaşlarımı çattım. Bunu kolaylaştırmayacağını bilmeliydim. "Seni görebilir miyim, lütfen?"

"Hayır, buna gerek yok."

"Tris." İçimi çektim. "Lütfen."

Sessiz kaldı.

"Gerçekten konuşmamız gerek. Sensiz en berbat haftayı geçirdim."

Sessizlik.

"Bizim otel odamızı ayırtabilir miyim?" diye sordum umutla.

"Evli bir kadınla gizli gizli buluşmayacağım, Claire," diye karşılık verdi.

"Hayır, bebeğim," diye fısıldadım bir anlık zayıflıkla. "Ben evli değilim. Seni özlüyorum."

İçine keskin bir nefes çekti. İlk kez duyguya benzeyen bir tepki göstermişti.

Kahretsin, telefondaydık. "Lütfen," diye fısıldadım. "Gerçekten konuşmalıyız."

"Peki," dedi tersçe. "Saat birde."

"Tamam." İçim heyecanla doldu. "O zaman görüşürüz."

Telefonu kapatarak gülümsedim. Beş gündür ilk kez umudum vardı.

Saat bire doğru gergin bir şekilde giriş salonuna adım attım. Geç kalmamak için işten erken çıkmıştım. Asansörün yanındaki her zamanki buluşma yerimize doğru ilerledim.

Tristan restorandan çıkarak yanıma geldi. "Claire."

"Selam."

"Bizim için restoranda bir masa ayırttım." Saçlarını kestirmişti ama hâlâ çok seksiydi. Beni beklemeden dönüp yeniden restora-

na girdi.

Oda yok.

"Peki." Pencere kenarındaki bir masaya kadar onu takip ettiğimde sandalyemi çekmek için bekliyordu. Aşırı derecede kızgın bile olsa görgü kurallarına uymak zorundaydı. İçine o kadar yerleşmişlerdi ki yaptığını bile fark etmiyordu. Gergin bir şekilde oturarak onun da aynısını yapmasını bekledim.

İki kadehe su doldurduktan sonra garsonu çağırdı. "Menü alabilir miyiz, lütfen?" Saatine baktı. "Toplantım olduğu için buradan kırk beş dakika içinde çıkmamız gerekiyor. Lütfen ona göre hareket edin."

"Evet, efendim." Garson aceleyle uzaklaştı.

Onu izlerken midemdeki sinirler dans ediyordu. Benim Tris'im burada değildi. Tüm görkemiyle, ele geçirme kralı Tristan Miles'la uğraşıyordum.

Gözleri bana dönerken ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Selam." Gülümsedim.

"Çoktan selam verdim. Ne istiyorsun, Claire?"

"Şunu keser misin?" diye fısıldadım.

"Neyi keseyim?"

"Sinirli davranmayı kes."

"Sinirli davranmıyorum. Sinirli olabilecek ne söyledim ki?"

Gözlerimi devirdim. Belki de bu kötü bir fikirdi. "Cumartesi sabahı hakkında konuşmak istiyordum."

Elleri çenesinin altında, işaretparmağı yüzünün yan tarafından yukarı hareket ederken beni izliyordu. Gözlerim bana ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatan, bileğindeki son derece pahalı saate çevrildi.

"Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Evden ayrılma şeklin."

"Evden ayrıldım çünkü bana yalan söyledin."

"Tris," diye fısıldadım. Masanın karşısına uzanarak elini tuttum. "Kederin garip bir şey olduğunu anlamak zorundasın." Duy-

gularımı kelimelere dökmeye çalışırken duraksadım. "İyi olabilir, sorunsuzca ilerleyebilirim ve sonra basit bir şey bir anıyı tetikler. Mesela... bir şarkı duyabilirim. Bu bir düğmeye basar ve anında eskiyi hatırlarım. Öyle yeni ve ham hissettirir ki, o anda zar zor nefes alabilirim Beni mahveder. Bunun olacağına dair bir uyarı olmaz ve olduğu zaman da bunu durduramam."

Hüsranla kafasının arkasını kaşıdı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Elimin içindeki elini sıktım. "Cuma gecesi üzgündüm çünkü..." Duraksadım.

"Çünkü?"

"Çünkü sana karşı duygularım olduğunu fark ettim. Keder gözyaşları dökmüyordum, Tristan. Suçluluk yaşları döküyordum."

Gözleri benimkilere kilitlendi.

Bunu kabul ettiğim için aptal gibi hissediyordum. Beş yıl olmuştu, bu zamana kadar iyileşmiş olmam gerekirdi. Gözlerim yaşardı. "Sadece seks olduğunu düşünüyordum," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Claire... ben seni asla sadece seks olarak görmedim. Bir kere bile sadece sikişmedik," diye fısıldadı.

Aptal gözyaşlarından kurtulmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Sonra onları kızgın bir şekilde sildim. "Tris, ben sadece..." Söylemem gerekenleri nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışarak duraksadım.

"Sen sadece ne?"

"Bizim bir son kullanma tarihimiz olduğunu biliyorum."

"Neden?" Kaşlarını çattı. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü sen kendin bana tüm ilişkilerinin son kullanma tarihi olduğunu söylemiştin." Ona üzgün bir şekilde gülümsedim. "Hem ayrıca gençsin ve-"

"Benden sadece dört yaş büyüksün," diye fısıldadı sinirle. "Bunu bahane olarak kullanma."

"Yakında kendine ait bir aile isteyeceksin."

"Sadece otuz sekiz yaşındasın, Claire. Eğer buna karar verirsek, bana kendi çocuklarımı verebilirsin. Bunu başarabiliriz, hepimiz birlikte."

Ne?

Yüzümün şok içinde asıldığını hissettim. "Bunu önceden düşündün mü?"

"Elbette bu lanet şeyi daha önceden düşündüm," diye patladı. "Eğer bir gelecek görmeseydim peşinden koşmazdım."

Söyleyecek kelime bulamadan ona bakakalmıştım.

"Claire, benimle konuşmak zorundasın. Tam şu anda. Şu an tam zamanı çünkü hayatından çekip gitmek üzereyim."

Ona baktığımda duygularım hakkında dürüst olmam gerektiğini anlamıştım. Oyun oynama zamanı bitmişti. İşte *buydu*. Bunları sadece hayal etmemiştim.

"Tris. Benimkine bağlı üç kalp daha var. Eğer beni terk edersen... onları da terk etmiş olursun."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Ve onların tekrar birini... kaybetmelerini riske atıp atamayacağımı bilmiyorum..." Çocuklarımın yeniden derin bir üzüntü yaşadıkları düşüncesi karşısında yüzümü buruşturdum. "Bunu atlatamazlar. Onlar zaten yaralı, Tristan. Oğullarım hasarlı."

"Ne söylüyorsun?" diye sordu.

"Bunu düşünmen gerektiğini söylüyorum."

"Claire, ben her gün önemli kararlar alıyorum. Milyonlarca dolar değerinde kararlar. Ciddiyetsiz veya kolayca dikkati dağılan biri değilim. Pek çok kadınla birlikte oldum ama seninle olan bu şey, kaybolmuyor. Hatta gittikçe güçleniyor ve ben ne istediğimi biliyorum."

Bakışlarım onunkilere odaklandı. "Neymiş o?"

"Seni istiyorum, Claire. Paris'ten ayrıldığımdan beri seni istiyorum."

Umut göğsümde yeşermeye başladı.

"Uzaklaştım, önyargılı fikirlerimi ve seninle olmanın ne anlama geleceğini düşündüm. Başka hiç kimse ilgimi çekmiyor ve elbet-

te..." Duraksadı. "Kabul ediyorum. İlk başta oğlanlar ödümü koparttı... bu yüzden durumu çok iyi kontrol edemedim. Ama sonrasında, onların senin bir parçan olduklarını ve eğer seni istiyorsam, onları da istemek zorunda olduğumu fark ettim. Onlarla gidilecek daha çok yolum var ancak eninde sonunda oraya varacağız."

Onlarla tanıştığı ilk gün ne kadar hızlı kaçtığını hatırladım. Kısa bir komedi sahnesi gibiydi ama çok daha kötüsüydü.

Elimi tuttu. "Seninle birlikteyken, Claire, başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Dairemde yalnız olmaktansa beton koltuğunda uyumayı tercih ederim."

Dinliyordum.

"Çünkü sana yakınım... ve... onlara da yakınım."

Çocuklarımın bahsi geçince gözlerim bir kere daha yaşlarla doldu.

Beni anlıyor.

"Denemek istiyorum," diye fısıldadı. "Gerçek bir ilişkiyi denemek istiyorum. Kız arkadaş, çocuklar, banliyöde bir ev ve uyuz hayvanlar."

Önümde oturan hayal gibi adama bakarak gülümsedim. "Uğraşman için çok fazla sorunum var, Tris."

"Claire." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir süreliğine durdu. "Bana hissettirdiklerin her şeye değer," diye fısıldadı.

Birbirimize bakıyorduk. Aramızdaki hava girdap gibi dönüyordu. Tanrım, eğer bu adamı önceden seviyor olmasaydım bile şimdi sevebilirdim.

"Emin misin? Gerçekten emin misin?"

Gözlerini devirdi. "Evet."

"Ve eğer işler değişirse bana direkt söyleyecek misin?" diye fısıldadım. "Çünkü her şey fazla gelirse kesinlikle anlarım. Eğer istemiyorsan kalmanı asla istemem."

"Sana söz veriyorum."

Bir anlığına bunu düşündüm. Her şeyin yolunda gitmesi durumunda önceden plan yapmıştım. "Bunu halletmek için bir süre

yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Gelip hafta sonu için New York'ta kalacağım," dedim.

Kaşlarını çattı. "Nasıl olacak?"

"Çocuklar hafta sonu için ebeveynlerimin evine gidebilir. Ama senin için sorun olmazsa, Fletcher pazartesi günü izin kullanmak zorunda kalacak."

Masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. "İsterse tüm lanet hafta izin alabilir." Beni öpüşü yumuşak ve hassastı. Onun karşısında eridiğimi hissediyordum. Sarılarak birbirimize sıkıca tutunduk. "Seni özledim," diye mırıldandım.

Altdudağımı dişlediğinde ona doğru gülümsedim. "Bana bu saçmalıkları yaşatmanın bedelini ödeyeceksin."

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım. "Gerçekten bir toplantın var mı?"

"Siktir. Ne yazık ki evet."

Uber'im durunca şoföre para ödeyip arabadan indim ve kafamı kaldırarak önümdeki binaya baktım. Tristan şoförünün gelip beni almasını istemişti ama sorun çıkarmak istememiştim. Buraya gelmek kolaydı.

"Merhaba... Bayan Anderson?" dedi arkamdan bir ses.

Şaşırarak döndüm. "Evet?"

"Ben Calvin. Tristan'ın şoförüyüm. Geçen ay Paris'ten döndüğünüzde tanışmıştık. Tristan sizi karşılayıp dairesine eşlik etmemi istedi. Bir toplantı yüzünden geç kalacak."

"Ah." Eklemlerimi beyazlatacak bir güçle seyahat çantamı kavradım. Neden bu kadar gergindim? "Elbette." Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Çantanızı alabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler. Taşırım."

Nazik bir gülümsemeyle başını salladı. "Pekâlâ."

Beni gösterişli girişten geçirdi ve birlikte asansöre bindiğimizde on dördüncü katın düğmesine bastı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Geçmişte kaç kadının Tristan'ın dairesine çıkmasına eşlik etmişti?

Kes şunu.

Bu neden aklımdan geçiyordu ki? Hem neden bunun canımı sıkmasına izin veriyordum?

Herkesin bir geçmişi vardı, benim bile.

Sessizlik içinde on dördüncü kata vardığımızda kapılar açıldı. Geniş ve muhteşem koridorda onu takip ettim. Bana bir anahtar uzatarak, "Daire burası," dedi ve kendi anahtarıyla kapıyı açarak içeri girmem için kenara çekildi. "Bir şeye ihtiyacınız var mı, Bayan Anderson?"

"Hayır." Beceriksizce gülümsedim. Biri bana "bayan"* diye seslenmeyeli uzun zaman olmuştu. "Teşekkür ederim."

Koridorda ilerlemek için dönmüştü ki, "Ah, Calvin?" diye seslendim.

"Evet." Bana doğru döndü.

"Tristan ne zaman geri döneceğini söyledi mi?" diye sordum.

"Şimdi onu almak için ofisine gideceğim, bu trafikte dönmesi bir saati bulur."

"Tamam." Gülümsedim. İyi, duş almak için yeterli zamanım olacaktı. "Teşekkürler."

İçeri girip kapıyı kapattım ve etrafa bakındım. Kafa karışıklığıyla kafamın arkasını kaşıyarak, "Hassiktir," diye fısıldadım. Beş dakika boyunca gözlerimle bu görsel şöleni içtim. Tristan'ın öğle yemeğindeki sözleri aklıma geldi. *"Dairemde yalnız olmaktansa beton koltuğunda uyumayı tercih ederim."*

"Seni zavallı, aptal adam," diye fısıldadım. "Buradan daha iyi ne olabilir?"

Omzumdaki çantamı bir anda yere düşürdüm. Daire devasaydı. Benim evim gibi dört ev buraya sığabilirdi. Dönüştürülmüş eski bir depoydu. Kenarlarda kocaman, camdan pencereler vardı,

* "Ms." İfadesi İngilizcede kadınların medeni hali bilinmediği zaman kullanılan hitap şeklidir. Evli kadınlar için kullanılan "Mrs." hitabından farklıdır. (ç.n.)

yerler cilalanmış betondan yapılmıştı ve mekânın son moda endüstriyel bir havası vardı. Devasa, renkli halılar yerlerin sertliğini yumuşatmıştı ve her duvarda renkli soyut sanat eserleri vardı. Mobilyalar modern ve minimalistikti.

"Vay be." Oturma alanı boyunca yürüdüm. Eğik şekilli, kocaman lacivert bir kanepe vardı. Bir tane üçlü, bir tane ikili, iki tane de tekli koltuk onun yanında yer alıyordu. Ortada kalın ahşaptan yapılmış büyük bir sehpa ve devasa bir televizyon vardı. Mutfağa doğru ilerledim, kalın ahşap ve metal ağırlıktaydı. Etrafında tabureler olan bir ada tezgâh tam ortada duruyordu. Saydığımda dokuz tabure olduğunu fark ettim. Yemek masasına baktığımda on sekiz kişiyi alabileceğini gördüm. Tanrım, dokuz tabure ve on sekiz sandalye. Akşam yemeğine tek seferde kaç tane arkadaşını çağırıyordu?

Buzdolabını açınca tamamen sağlıklı yiyeceklerle dolu olduğunu görerek şaşırdım.

Hımm, yemek pişiriyor olmalıydı. Kahretsin, onu pek de tanımıyordum, değil mi?

Koridorda ilerlerken bir ofis, bir spor salonu, başka bir oturma alanı ve bir banyoyu geçtim. En sonunda bir yatak odası, başka bir yatak odası, başka bir yatak odası daha vardı. Bu da neydi böyle? Kaç tane yatak odası vardı? Bir yatak odası daha geçtikten sonra ana yatak odasına açılan büyük çiftli kapılara ulaştım.

Gözlerim irileşirken bir aptal gibi kıkırdamaya başladım. Sırf giyinme odasına bile çocuklarımın yatak odaları sığabilirdi. Sıra sıra pahalı takım elbise ve ayakkabı diziliydi. Her şey düzenli ve sıralıydı. Lüks bir erkek giyim mağazasına benziyordu. Yatak odası duvarları koyu lacivertti ve canlı pembe renklerde büyük bir *pop art* soyut resim duvarda asılıydı. Büyük, beyaz saksıların içinde kocaman palmiyeler yükseliyordu ve oda bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu. Etrafa bakınırken elimi palmiyenin yapraklarında dolaştırdım. "Vay," diye fısıldadım biraz yüksek bir sesle. "Çok etkileyici, Bay Miles." Banyoya göz attığımda, ortada

duran daire şeklinde bir küvetle beyaz taştan yapılmış bir yer olduğunu gördüm. "Lanet olası, vay canına." Fuayeye geri dönüp aceleyle çantamı aldım. "Şimdi kendimi tamamen karşı konulamaz yapmalıyım."

Meydan okumaya karşı kaşlarımı kaldırdım. "Sanki mümkünmüş gibi."



Derin küvetin içinde uzanıyordum. Oda buharlı, su sıcak, kadehteki şampanyamsa buz gibi soğuktu.

İşte yaşamak... buydu.

Hafta sonuna bir zevk patlamasıyla başlamak. Buna nasıl karşı koyabilirdim ki?

Ayaklarımı küvetin kenarlarına koyarak rahatlamış bir gülümsemeyle suda daha derine kaydım.

Gözümün ucuyla bir şey gördüğümde başımı kaldırdım ve Tristan'ı fark ettim. Elleri pahalı takımının ceplerindeydi, kapı pervazına yaslanmış bir halde beni izliyordu. Bana yavaş ve seksi bir şekilde gülümsedi. "Anderson."

Gülümseyerek suyun daha derinine kaydım. "Geç kaldın."

Kendini kapıdan ittirerek bana doğru gelirken kravatını sertçe çekiştirdi. "Sense küvetimin içinde muhteşem görünüyorsun."

"Yanıma geliyor musun?" diye sordum.

Ceketini omuzlarından indirdi ve karanlık bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle... geliyorum."* Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Kıkırdadım. "Aşağılık piç."

"Hizmetinizdeyim." Gömleğini kenara attığında göğsünün görüntüsüyle midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Geniş ve kaslıydı, koyu renk kıllar giderek küçülen bir yol izleyerek pantolonun içine doğru kayboluyordu.

Onu izlerken şampanya kadehimin içine doğru gülümsedim.

* *Coming*, İngilizce hem 'gelmek' hem de 'boşalmak' anlamında kullanılır, karakter kelime oyunu yapmaktadır. (e.n.)

Bu müthiş bir striptiz şovuydu.

Fermuarını indirince, siyah iç çamaşırının lastiğinden ucu görünen sert aletini izlerken nefesim kesildi. Beni izlerken sertleşmişti.

Bu hangi paralel evren?

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp tek bir hızlı hareketle pantolonunu indirdiğinde bir kız çocuğu gibi kıkırdadım.

"O gülüş de ne öyle? O şekilde güldüğünü daha önce hiç duymamıştım."

Fark ettiği için utanarak çekingen bir şekilde gülümsedim.

"O bir yağmur kıkırdaması mıydı?" diye sorduktan sonra tek kaşını kaldırıp küvete girdi.

Kaşlarımı çattım. "Yağmur kıkırdaması mı?"

"Bilirsin ya, sırılsıklam olmadan önce yapılan?"

Kahkaha attım. "Seni aptal," dedim alayla. "Banyo yapıyorum. Zaten sırılsıklamım."

Gözleri neşeyle dans ediyordu. "Kabul et, Anderson. Bazı yerler diğerlerinden daha ıslaktır." Oturup beni üzerine çektiğinde su kenarlardan taşarak yere aktı. Uzun zamandan beri ilk kez bu kadar vahşi ve özgür hissediyordum.

Bacaklarımı üzerinde iki yana açtığımda parmaklarını açılmış kadınlığımın etrafında yavaşça gezdirdi. Tamamen haklıydı. Şu anda çok fena ıslanmıştım.

Parmaklarını kadınlığımın etrafında hareket ettirirken gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Beni her gün bu şekilde karşılamalısın. Çıplak ve ıslak."

Ağzım açık kalmıştı. Ah, Tanrım, çok iyi hissettiriyordu.

Üzerinde durduğum sırada birbirimize bakıyorduk. Sanki ikimiz de tüm hafta birbirimize dokunmak için beklemiştik ve artık kendimizi kontrol edemiyorduk. Çıplak olduğumuzda sohbet etmek önemsizdi. Bedenlerimiz bizim yerimize konuşuyordu.

Yavaşça bir parmağını, ardından iki parmağını içeri soktu. Üçüncü parmağını kadınlığımın derinlerine soktuğunda irkil-

dim. Dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Elimi becermeni istiyorum," diye fısıldadı. "Sertçe kasıl ve parmaklarımı becer, Anderson."

Gözlerim kendinden geçer gibi odağını kaybetti. Tanrım, pis ağzı beynimi yakıyordu. Sadece onu dinleyerek bile boşalabilirdim. Yukarı ve aşağı hareket etmeye başladığımda bakışları karanlık bir şekilde titreşmeye başladı. Karanlık ve baskılanmamış şehvet aramızda dolaşıyordu. Birlikte olmaya başladığımızdan beri ilk kez, tüm kontrolümü serbest bırakmak istiyordum.

Sahiplenilmek istiyordum.

Benim Tristan'ım.

Sertçe yükselip aşağı indiğimde beni izleyerek çenesini sıktı, kendi sırasını beklerken heyecanlanıyordu. Gözlerim kapanırken başımı zevkle arkaya doğru eğdim. "Çok iyi," diye inledim. "Lanet. Olası. Çok. İyi."

Kontrolünü kaybederek sertçe boynumu ısırdı. Bedenlerimiz zevk içinde kıvranırken su hızlı akan bir nehir gibi etrafa sıçrıyordu. "Prezervatif," diye fısıldadı.

"P-prezervatif olmasın," diye kekeledim. "Hap kullanıyorum."

Aniden durdu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözleri koyulaşmıştı. Kontrolü kaybettiği o anı gördüm. "Kahrolası sikimin üzerine bin." Tek bir hızlı hareketle beni kaldırıp kazığa oturtur gibi oturttu.

Derindeydi, kalındı ve sertti. Hissettiğim dolulukla çığlık attım. Ardından, "Tristan," diye inlemeye başladım.

Elleri kalçalarıma indiğinde beni kavrayıp yukarı kaldırarak kendi vücudunun üzerine yasladı.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, ağızlarımız gevşekçe açılmıştı. Hissettiğimiz şey, karşı konulamaz derecede iyiydi.

Fazla iyiydi.

Daha fazla tutamıyordum.

"Geliyorum," diye inledim.

Beni sertçe üstüne yerleştirdikten sonra, "Sakın buna cüret

etme," diye hırladı.

Bacaklarım omuzlarının üzerindeydi ve bedeni sertçe derinliklerime girip çıkıyordu... çok derine.

Beni ana geri döndürmeye çalışarak, "Anderson," diye kızdı.

Titremeye başladığımda durdurmak için çenesini sıktı ama hiç şansı yoktu, durmak için fazla iyiydi.

Hareketlerimiz neredeyse şiddet doluydu ve her yere su sıçramasına sebep oluyordu.

Çok büyüktü... çok ama çok derindeydi.

Gözleri tamamen odağını kaybederken sertçe içime girdi. Çığlık attığımda kendini sabit tuttu. İçime boşalmasının kanıtı olan seğirmeyi hissedebiliyordum. Aleti içimde titriyordu... menisinin beni doldurması çok, çok iyiydi. Mükemmellikti.

Yıldızları görmüştüm.

Mükemmel renkteki, harikanın her tonundaki yıldızları.

Göğsünün üzerine düştüğümde beni sıkıca tuttu. Birbirimize tutunurken nefes nefese kalmıştık.

"Elde edilmesi zoru oynamam buraya kadarmış," diye fısıldadı.

"Sikilmesi kolay olanı oynuyordun." Göğsüne doğru gülümsedim.

Kıkırdadı. "Evet. O oyunda çok iyiyimdir."

Gülümsedim. "Uzmansın."

İki Saat Sonra

Tristan'ın yatağında tamamen buruşmuş ve uykulu bir haldeydim. Müthiş bir seks saati olmuştu.

Beni her şekilde becermişti. O kadar iyiydi ki neredeyse orgazm kaynaklı baygınlık geçirecektim.

Elini kalçamda bir aşağı bir yukarı dolaştırırken yüzümün yan tarafını öptü. "Bize yemek alıp geleceğim."

"Hımm." Kapalı gözlerimle hayallere dalmış bir şekilde gülümsedim.

"Yemek pişirmeyi planlamıştım ama cidden yapacak halim

kalmadı," diye mırıldandı. "Bizim için paket yaptıracağım. Açlıktan ölüyorum."

"Hımm."

Beni tekrar öperek yakınına çekti ve sıkıca sarıldı. Bedenime yaslanmasının verdiği his karşısında gülümsedim. "Hemen dönerim."

Kendime gelerek dirseğimin üzerinde doğruldum. "Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Köşeye kadar gideceğim. Orada bir sıra restoran var. Canın ne istiyor?"

"Hımm..." Kendimi uyandırmaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Gelmemi ister misin?"

"Gerek yok." Yataktan çıktı.

Giyinmesini izlediğim sırada gerçekten çaba göstermem gerektiğini fark ettim. "Bana giyecek bir şeyler ver, ben de geleceğim."

Giyinme odasına geçerek şortlarından biriyle bol bir kazak alıp getirdi. Üzerime fırlattığı kıyafetler kafama çarptı. "Onlar olmaz." Gülümsedim. "Benim kıyafetlerim."

"Hayır, şu anda kıyafetlerini aramayacağım. İki dakikalığına köşeye kadar gideceğiz. Bunları giy." Elimi tutarak beni yataktan çıkardı. Kazağı başımdan geçirdi, ben de eğilip elime aldığım gri, bol basketbol şortunu giydim.

Lastik tokamı alarak saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptım.

Tam bir felaket gibi görünüyordum. Kollarıma iki yana doğru açtım. "Hâlâ erkek arkadaşım olmak istiyor musun?"

Beni baştan aşağı süzerek haylazca gülümsedi. "Bir daha düşündüm de..."

Beni kollarına aldığında kıkırdadım. Kollarımı boynuna dolarken beni öptü. "Burada olman hoşuma gitti," diye fısıldarken beni iyice yakınına çekmişti.

"Burada olmak hoşuma gitti." Dudaklarımız dokununca gü-

lümsedim. "Senin kılığına girmek yeni hobim olabilir."

Elimden tutup beni çekerken kıkırdadı. "Lanet olsun, açlıktan ölüyorum kadın."

Asansörle aşağı indiğimizde şansıma girişte kimse yoktu. Kendime bir bakış attığımda korkuyla sindim. Aman Tanrım, korkunç görünüyordum.

Elimi tuttuğunda birlikte caddeye çıktık. Yaşadığım yerden çok farklıydı. Penceredeki yansımamız gözüme çarpınca kocaman, şapşal gülümsememi durdurmak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Toplum içinde el ele tutuşuyorduk. Gerçekten de bu ilişki şeyini deneyecektik.

Bu gerçekten yaşanıyor mu?

Köşeden döndüğümüzde gözlerim dehşetle açıldı. "Ah, hayır, Tristan," diye fısıldadım. Cadde, yoğun ve hareketliydi. "Komik görünüyorum."

Kolunu omuzlarımı sarıp yakınına çekti. "Çeneni kapat, Anderson. Bana güzel görünüyorsun." Şakağımı öptüğünde ona doğru gülümsedim. "Yeni becerilmiş olmak sana yakışıyor."

Yakışıklı sevgilime bakarak gülümsedim. Kendimi güzel hissettiriyordu. Birlikte olmaya başladığımızdan beri onunlayken bir kez bile bedenimle ilgili rahatsızlık duymamıştım. Aramızdaki her şey çok organik ve doğal hissettiriyordu. "Canın ne yemek istiyor, bebeğim?" diye sorarken cadde boyunca gözlerini gezdiriyordu.

"Ne olursa. Bütün yemekleri severim." Gülümsedim.

Beni caddede biraz daha ileriye yönlendirdi. Tüm restoranlar son moda ve havalıydı. Güzel insanlar her yerdeydi. "Thai nasıl?" diye sordu.

"Hı-hı." Omzumu silktim. "Kulağa iyi geliyor."

İçeri girdiğimizde siparişleri verdi. Giriş bölümü insanlarla doluydu, bu yüzden beklemek için tekrar caddeye çıktık. Kolunu boynuma sarmış bir şekilde arkamda dikiliyordu ki birinin, "Tristan," diye seslendiğini duyduk.

Döndüğümüzde karşımızda güzel sarışın bir kadın vardı. Diz-

lerinin biraz üzerinde biten dar, siyah bir deri etek, bedenini saran canlı pembe bir üst ve çok yüksek stiletto ayakkabılar giymişti. Mükemmel sarı saçları kusursuzca şekillendirilmişti. Hayatımda gördüğüm en göz alıcı kadın olabileceğini düşünüyordum.

Tristan geniş bir şekilde gülümsedi. "Melina, merhaba." Ben geride dururken kadının yanağını öptü.

Melina'nın gözleri bana dönerek vücudumu baştan aşağı süzdü.

"Melina, Claire'le tanış," diyerek beni tanıttı. "Kız arkadaşım."

Ah, lanet olsun, şimdiden insanlara söylemeye başladı mı? En azından önce buna ben alışsam olmaz mıydı?

Bana bakan kadının ağzı açık kalmıştı. Bir an sonra görgü kurallarını hatırlayarak elini uzattı. "Selam, ben Melina... eski kız arkadaş."

Ah, siktir.

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. Bok gibi görünüyordum.

Melina'nın dikkati Tristan'a döndü. "Biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

"Evet." Gülümseyen Tristan, kolunu omuzlarıma koyarak beni kendine çekti. "Claire'le birkaç aydır birlikteyiz ve çok mutluyuz. Sen neler yapıyorsun? Biriyle görüşüyor musun?"

Yerin yarılıp beni içine almasını istiyordum... bu kadın onun eski kız arkadaşıydı. Bu adam bende cidden ne bok buluyordu?

Kadının gözleri bana döndüğünde tamamen aynı şeyi düşündüğünü anlamıştım. "Hayır, hâlâ bazı şeyleri gözden geçiriyorum." Bakışları yeniden Tristan'a odaklandı. "Seni uzun zamandır dışarıda görmüyordum."

"Evet, dışarı çıkmıyorum. Claire'in Long Island'daki evinde çok fazla vakit geçiriyorum," diye yalan attı.

Burada neler olup bittiğini anlamamıştım ama ona bir çeşit mesaj vermeye çalıştığını hissediyordum.

"Long Island." Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken kaşlarını çattı.

"Evet, şey, Claire'in çocukları var. Bu yüzden orada yaşamak onlar için iyi oluyor."

Gözleri dehşetle irileşti. "Çocukların mı var?"

Ah, kahretsin, lütfen yer... yarıl da beni içine al. "Evet." Sahte bir şekilde gülümsedim. "Üç oğlan."

Gözleri soru sorar gibi Tristan'a kaydı. "Annen bunların hiçbirinden bana bahsetmedi."

Tristan sıradan bir şekilde gülümsedi. "Evet... şey, zavallı annem için arada kalmak biraz garip oluyor. Büyük ihtimalle onunla görüşmeyi kessen iyi olur."

Ah... farkındalıkla sarsıldım. Kadın, Tristan'ı geri istiyordu ve annesiyle yakın arkadaş olarak sinsice hareket ediyordu.

Tristan'ın söylediği şeye inanamazmış gibi gözlerini kırpıştırdı. *Çok garip.*

"Siparişimizi kontrol edeceğim." Gülümsedim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Melina."

"Aynen," dedi ifadesiz bir sesle.

"Geliyorum, bebeğim," diyen Tristan elimi tuttu. "Görüşürüz, Melina. Seni görmek güzeldi." Onu yanağından öptü.

Restoranın içine girdiğimde peşimden gelerek arkamda durdu ve kollarını boynuma doladı. Başımı kaldırıp baktığımda Melina'nın caddede hareketsiz durmuş pencereden bizi izlediğini gördüm.

"Tanrım, Tristan," diye fısıldadım.

Saçlarıma doğru, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Kaba davranmak zorundaydım. Altı ay önce ayrıldık ama hâlâ haftada üç kere kahve içmek için annemi arayıp beni sinirlendiriyor."

Melina arkasını dönüp caddede yukarı doğru ilerlediğinde midemin ona hissettiğim acımayla burkulduğunu hissettim. "Güzel bir kadın."

"Öyle," diye cevap verdi.

"Onunla neden yürümedi?" diye sorarken güzelliğiyle şaşkına dönmüştüm.

Genç adam şakağımı öperek yanağını benimkine yasladı. "Çünkü o, sen değildi."

17. BÖLÜM

Yavaşça uyandım. Oda yarı karanlıktı ve çim biçme makinesini duymamak garip hissettiriyordu.

Arka plandaki trafiğin hafif sesi neredeyse rahatlatıcıydı.

Yanımda uyuyan adamı incelemeye başladım. Sırtüstü yatıyordu. Koyu renk saçları ve esmer teni bembeyaz çarşaflara çarpıcı bir kontrast yaratıyordu. Kalın, siyah kirpikleri sanki rüya görüyormuş gibi titreşiyordu. Dolgun, kalın ve kırmızı dudakları nefes alırken yumuşak bir şekilde açılıyordu.

Daha önce asla bu kadar güzel görünen bir adamla birlikte olmamıştım. Onunla ilgili her şey bir katalogdan çıkmış gibiydi. Uzun, esmer ve yakışıklıydı. Kaslı ve doğal bir şekilde atletik bir vücuda sahipti... ama asıl içindekiler beni cezbediyordu.

Süslü paketin ve Miles Medya soyadının altında... güzel, nazik bir ruhtu.

Benim istediğim, bu mükemmel bedenin içindeki adamdı. Onun geri kalanı sadece vitrin süsüydü. Umutla derin bir nefes alırken gülümsedim.

Bu bir aydınlanmaydı.

Gereken tüm özelliklere sahip olan bir adam bulmuştum. Evet, çocuklarımla bazı sorunlar olmuştu ama bunları tanıştığım herhangi bir adamla da yaşamayacak mıydım?

Tristan denemek istiyordu ve kahretsin, ben de elimden gelenin en iyisini yapmak istiyordum.

Parmaklarımın tersini, alt karnındaki aşağılara doğru inen kılların üzerinde gezdirdim.

Güç dokunuşu.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, ne kadar özlem duyduğumu hiç bilmiyordum. Artık aramızdakilerin çok daha fazlası olduğunu kabul ettiğimize göre, ihtiyaç içindeki ellerimi ondan zar zor uzak tutabiliyordum.

Benim.

Geleceği dört gözle bekliyordu ve uzun bir zamandan sonra ilk kez... ben de bekliyordum.

Derin bir nefes alarak gözlerini yavaşça açtığında ona bakarak gülümsedim. "Günaydın."

Beni yakınına çekerek sıkıca sarıldı. "Anderson, lanet olası bir horoz gibisin. Neden bu kadar erken kalktın?"

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum." Göğsünü öperken gülümsedim.

Benimkine değen çıplak teni ılık ve sertti... mükemmeldi.

Kollarımdan çıkarak kalktı ve banyoya gitti. Yüzümde aptal bir gülümsemeyle yatakta yatmaya başladım. Yüzümden silip atamıyordum.

Bir süre sonra geri gelerek bana dönük bir şekilde yan tarafına yattı. Gözleri hâlâ uykuluydu ve uyanmaya hazır olmadığı belliydi. "Ne?" diye mırıldandı.

"Hiç... mutlu hissediyorum."

Uykulu bir şekilde gülümsedikten sonra gözleri yeniden kapandı.

Dirseğime yaslanarak onu izlemeye başladım. "Kaç kadınla yattın, Tris?"

Gözleri hâlâ kapalı olarak, "İtiraf edemeyeceğim kadar fazla," diye cevap verdi.

"Ah." Bir süre söylediğini düşündüm. Bu ne demekti? İtiraf edemeyecek kadar fazla kaç taneydi? Tanrım.

"Ama prezervatif kullandın, değil mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, Anderson, kullandım. Cinsel yolla bulaşan bir hastalık

kapmadın. Uyumaya geri dön."

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzdüm. "Sen..." Söylemek istediklerimi dile getirmeye çalışırken kaşlarımı çattım. "Kız arkadaşlarınla birlikteyken prezervatif kullanmadın, öyle değil mi?"

"Evet, aslına bakarsan kullandım." Omzunu silkti. "Ama ikinci kız arkadaşımla beraberken kullanmadım. O senden başka kullanmadığım tek kişi."

"Ah." Kaşlarımı çattım. Daha önce de bu iki numaralı kız arkadaşından bahsetmişti. "Onu çok sevmiştin, değil mi?"

"Bu cumartesi sabahı mı yoksa kahrolası İspanyol Engizisyonu* mu?" diye mırıldandı kuru bir sesle.

Kıkırdadım. "Seni tanımak istiyorum. Sana bütün gün soru soracağım."

"Hımm." Umursamaz bir şekilde kaşlarını çattı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Şimdi de sen bana bir soru sor," dedim. "Bu şekilde birbirimiz hakkındakileri öğreneceğiz."

Uzanıp bedenimi kendininkinin üzerine çekerek alnımı öptü. "Benden önce sana ne olduğuyla ilgilenmiyorum. Sadece bizi umursuyorum." Beni daha sıkı tutarak bir kez daha şakağımı öptü. "Uyumaya geri dön, Anderson," diye mırıldandı gözlerini açmadan.

Gülümsedim. Onu bu şekilde seviyordum. Tamamen uykulu ve uysaldı. "Yorgun değilim. Sen uyumaya geri dön. Ben sapık gibi seni izlemeye devam edeceğim."

"Hımm." Yorumumdan etkilenmemiş bir şekilde yastığına sarıldı. "Garip bir insansın."

Tekrar dirseğime yaslanarak önümde dinlenen tanrıya doğru gülümsedim. Şaka yapmıyordum, bu özel battaniye şovunu izlemek için iyi para öderdim. "Sorun yok, Tris," diye fısıldadım.

* İspanyol Engizisyonu, Aragon kralı II. Fernando ve Kastilya kraliçesi I. Isabel tarafından 1478'de kurulmuş engizisyon mahkemeleridir. Bu davalar, Avrupa'daki Hristiyanlık için sapkın olarak kabul edilen hareketlere yanıt olarak başlatılmıştır. (e.n.)

"Daha önce uykusunda sadece iki adam öldürdüm. Tamamen güvendesin."

Tek gözünü açtı. "Aklından bunu söylemeyi geçirmiş olman bile endişe verici, Claire."

Yaramaz bir şekilde gülümsedim. "Şşş, uyu bebeğim... tatlı rüyalar."

Onu tekrar uyutmayacağımı anlayarak sırıttı. Hızla battaniyeyi açarak çıplak bedenini gözler önüne serdi. "Sanırım kendi işini kendin görebilirsin," diye söylendi sanki ona zahmet veriyormuşum gibi. "Yaparken uyuyacağım gerçi. Benden bir katkı bekleme."

Gülerek göğsünü öptüm ve bedeninden aşağıya erkekliğine doğru ilerledim. "Evet, hayatım. Sen ne dersen o."

Restorana el ele girdik. Cumartesi akşamı saat dokuzdu ve son moda şehir merkezi Manhattan'da akşam yemeğine çıkmıştık. Bu hangi havalı paralel evrendi? Ben genelde şimdiye kadar kitap okumak için bile çok yorulmuş bir halde yatağımda uzanıyor olurdum.

Bunu düşünmüştüm ve şu sonuca varmıştım: Çoğu insan biriyle görüşmeye başladığında bu bir ilişki olur, ardından da tatlı bir veda gelirdi. Başta sıradan olurdu, belki bir süre sonra bir geceyi birlikte geçirdikleri zamanlar olurdu. İlişki yavaş ve sakince ilerler, zamanla gelişirdi. Tristan'la her şeyi tersten yapmıştık.

İlk karşılaşmamız bir kavgaydı, sonra aniden bana çıkma teklif etmişti.

Bir konferansta karşılaşmış, iki kere yatmış, bütün bir hafta sonunu birlikte geçirmiştik. Ardından altı hafta boyunca birbirimizi görmemiş, ofisinde bu defa oğlumla ilgili bir kavga daha etmiştik. Yeniden görüşmeye başlamış, bir hafta boyunca insanın aklını başından alan öğle molası seksi yapmıştık. Tristan koltuğumda kalıp evime misafir olduktan sonra yeniden kavga etmiş, bir hafta daha görüşmemiştik ve şimdi yeniden bir hafta sonunu

birlikte geçiriyorduk. İlişkimizde ya hep ya hiç tarzında ilerliyor gibiydik ama bu defa farklıydı... Birbirimize bir gelecek ihtimali için söz vermiştik.

Onunla birlikte New York'ta olmak mükemmeldi.

Tembel bir sabah geçirmiştik, Tristan bana kahvaltı hazırlamıştı. Sonra yürüyüşe çıkmış, parkın köşesindeki kafede öğle yemeği yemiş ve gazete okumuştuk. Gülmüş, konuşmuş, okullu çocuklar gibi kıkırdamış, sevişmiş ve akşam yediye kadar uyanmadığımız geç bir öğleden sonra uykusu çekmiştik. Koşuşturma yoktu, çocuklarla bağlı kalınacak bir zaman çizelgesi yoktu, pişirilecek ya da temizlenecek bir şey yoktu, olmamız gereken hiçbir yer yoktu.

Sadece biz olabilmiştik, birlikte.

Mükemmel bir pazar günü olmuştu.

Tristan elimden tutarak beni restoranın içine çekti. Resepsiyondaki adam, "Merhaba, Bay Miles," dedi.

"Merhaba, Bill," diye cevap verdi. Sıradan bir şekilde bana göz attığında bakışlarımız birbirine kilitlendi. Ardından bana seksi bir şekilde göz kırptı.

Kalbim göğsümün içinde takla atarken abartılı gülümsememi bastırmak için altdudağımı ısırdım. Çok garip bir duyguydu. Sanki ağır ve karanlık bir bulut üzerimden kalkmıştı ve mutluluk hissi kelimenin tek anlamıyla içimden taşıyordu.

Parladığımı hissedebiliyordum.

Tristan Miles beni mutlu ediyordu... çılgınca mutlu.

Bizi köşede iki kişilik bir masaya yönlendiren garsonu restoran boyunca takip ettik. Restoran küçük ve hafif karanlıktı, tüm masaların üzerinde mum ışıkları titreşiyordu. Garson sandalyemi çektikten sonra masaya yerleştik. "Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye sordu.

Şarap menüsünü açan Tristan dikkati dağınık bir şekilde, "Ne istersin, bebeğim?" diye sordu.

Seçenekleri gözden geçirirken, "Benimki kolay," diye cevap verdim. Dürüst olmam gerekirse her şey iyi olurdu.

"Kırmızı mı?"

"Hı-hı."

"Bir şişe Malbec alacağım, lütfen." Menüyü kapattı.

"Mükemmel bir seçim, efendim. Fransa'dan bir parti geldi."

"Teşekkür ederim." Menüyü geri verirken gülümsedi. Garson uzaklaşınca Tristan'ın dikkati bana döndü.

"Buraya sık gelir misin?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Gelirdim. Daha çok erkek kardeşim Elliot şehre geldiğinde. Nocello, Manhattan'daki en sevdiğimiz restoranlardan biri. Eskiden şu anda geldiğimden daha çok gelirdim."

Ona bakarak gülümsedim. "Elliot'la yakın mısınız?"

"Evet, o da bu hafta sonu burada."

"Öyle mi?" diye sordum şaşırarak.

"Christopher'la birlikte yarın akşamki bir sanat müzayedesi için geldiler. Aslına bakarsan seninle bu konuyu konuşacaktım. Gitmek ister misin?"

Gözlerim irileşti. "Londra'dan buraya sadece bir müzayede için mi geldiler?"

"Evet," dedi sıradan bir şeymiş gibi. "Sanat müzayedeleri için dünyanın dört bir yanına giderler. Elliot sanat eseri topluyor. Oldukça etkileyici bir portfolyosu var. Biz çocukken koleksiyon yapmaya başlamıştı."

"Çocukken sanat koleksiyonu yapmaya nasıl başlarsın ki?" Kaşlarımı çatmıştım.

Garson şarabımızla birlikte masaya dönerek mantarını patlattı ve kadehe biraz şarap koydu. Karşımdaki adama doğru uzattığında kadehten bir yudum alan Tristan olduğu zengin adamı belli ederek şarabı ağzında döndürdü. "Hımm." Dudaklarını büzdü. "Bu çok hoş. Teşekkürler."

Garson kadehlerimizi doldururken zengin erkeğime bakarak sırıttım.

Benimkinden çok başka bir dünyadan geliyordu. Bundan daha önce şüphe duymuşsam bile, şimdi kesinlikle biliyordum.

Garson bizi yalnız bırakınca Tristan'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Bir şey yok." Ona bakarak hülyalı bir şekilde gülümsedim. "Hikâyene devam et. Birisi nasıl olur da çocukken sanat eseri koleksiyonu yapmaya başlar?"

"Ah." Nefes kesici bir şekilde gülümsedi. "On dört yaşındayken kendi harçlığıyla bir bahçe satışından aldığı resmin çok değerli olduğu ortaya çıktı."

Dikkatle dinliyordum.

"Kolejdeyken sanat atölyelerine giderek sanat öğrencilerinin tablolarını satın alırdı. Hâlâ hepsini depoda saklıyor. Yavaş yavaş gelişen yetenekten gerçekten anlıyor." Bu konuşmayı her gün yapıyormuş gibi şarabını yudumladı.

"Peki ya Christopher?" diye sordum. "O da sanatla ilgili mi?"

"Hayır, o sadece Elliot'ın sanat ekürisi. Müzayedelerin heyecanını seviyor. Onun için bir oyun gibi."

Şarap kadehimin içine doğru gülümsedim. Ailesinin dinamiklerini dinlemeyi seviyordum.

"Yarınki müzayede oldukça büyük."

"Neden?" Kaşlarımı çattım.

"Elliot ressama takıntılı, kadının bugüne kadar müzayedelere çıkan tüm tablolarını aldı."

"Kim o peki?"

"Hiçbir fikrimiz yok; adı Harriet Boucher. Görünüşe göre, yaşça büyük bir münzevi. Kadını çok araştırdık. Pek çok içki toplantısının konusu oldu."

Onları münzevi bir ressamı takip ederken hayal edince gülümsedim. "Ve de *benim* garip bir insan olduğumu düşünüyorsun."

Kıkırdayarak şarabından bir yudum aldı. "Sanırım dışarıdan bakınca garip görünüyor."

"Peki nasıl...?" Durdum çünkü söylemek istediğim şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Ne nasıl?"

"Her birinizin şirkette ne yapacağına nasıl karar verildi?" Omzumu silktim. "Yani pozisyonlar her birinize nasıl verildi?"

Kaşlarını çatıp cevabını düşünürken şarabını yudumladı. "Sanırım bireysel olarak iyi olduğumuz şeylerden yola çıkarak verildi."

Dinliyordum.

"Jameson kontrolde iyidir. O çok..." Sesi yavaşça azaldı. "Onunla gelecek hafta sonu tanışacaksın."

"Ne zaman?" Kaşlarımı çattım. Ah, Tanrım. O adamla tanışmaktan ödüm kopuyordu.

"Sektör içinde bir kokteyl partimiz var. Gelip ailemle tanışmanı istiyorum."

Gülümseyip, "Harika," diye yalan attım.

Siktir, ne giyecektim? Zihnimde gardırobumu gözden geçirmeye başlayarak içkimden bir yudum aldım. Hayır, hiçbir şeyim yoktu... Yeni bir şeyler satın almam gerekecekti.

Tanrım, alışveriş yapmaktan nefret ediyordum.

"Elliot, şirketin grafik tasarımlarıyla ilgileniyor. Miles adı altındaki her şeyin görsel tasarımlarını denetliyor."

Kaşlarımı çattım.

"Christopher insan kaynaklarını yönetiyor. İnsanlardan hoşlanır. Personeli idare etmek onun işi."

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Bana ne olmuş?"

"Sen satın almalar bölümünü nasıl aldın?"

Şarap kadehinin içine doğru gülümsedi. "Ben rakamlarda ve hesaplanmış riskler almakta iyiyim."

İlgiyle dinlemeye devam ediyordum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani bir şirkete ve hesaplarına bakarak bir durum tespit raporu yazabilir, oradan da şirketin ileri taşınmaya değer olup olmadığını anlayabilirim."

"Biliyor musun, seni artık tanıdığım için -lütfen bunu yanlış anlama- şirketleri yok ederken hayal edemiyorum."

Bana üzgün bir şekilde gülümsedi. Gözleri benimkilere kenetlendiğinde, gerçek kafama birden dank etti.

Birlikte olduğumuz ilk gece bana güvensizlikleri olduğunu ama onları göremememin orada olmadıkları anlamına gelmediğini söylemişti.

Onun güvensizliği *buydu*.

O, gurur duymadığı bir iş yapan iyi bir adamdı.

Kâr elde etme adı altında bir şirketi parçalara ayırırken neler hissettiğini hayal edince boğazıma bir yumru oturdu. Ona bakarak gülümsedim. "Biliyor musun, Tris? Hayatım boyunca tanıştığım tüm insanlar içinde sen en büyük sürpriz oldun."

"Nedenmiş o?"

"Hiç de olduğunu düşündüğüm kişi değilsin."

"Nasıl biri olduğumu düşünmüştün?"

Uzanıp elini tuttum. "Asla derin duygular besleyemeyeceğim biri."

Aramızdaki hava çatırdadı.

"O duygular neler, Claire?" Elimi tutarak parmak uçlarımı öptü. "Onları ima edip duruyorsun ama bana gerçekte ne olduklarını söylemedin."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ona âşık olduğumu fark ettiğimi biliyordu.

Ona söylememi istiyordu. O kutsal iki kelimeyi duymayı bekliyordu, bunu beklediğinin farkındaydım.

Sihirli kelimeler aramızda sık sık girdap gibi dönüyordu, seviştikten sonra ortaya çıkan yakınlıkta ve hassasiyette. Neredeyse onların havada fısıldandığını duyabiliyordum. Onun da duyduğunu biliyordum.

Henüz çok erken.

Emin olmam gerekiyordu. Bunun işe yarayacağından emin olmam gerekiyordu çünkü bir kere Tristan'a onu sevdiğimi söylersem, geri alamazdım.

"Tris..." Duraksadım. "Kendime güvenim yokmuş gibi görünmek istemem çünkü var. Olduğum kişiden çok mutluyum. Ama bana baktığında ne gördüğünü gerçekten merak ediyorum."

Beni izlerken yüzünü eline yasladı.

Bir anda rahatsız hissetmeye başlamıştım. Neden bunu söylemiştim ki?

"Ne gördüğümü biliyorsun, Claire."

Kaşlarımı çattım.

"Hiçbir şey görmüyorum... önemli olan nasıl hissettiğim."

Yeniden elini tuttum.

"Hayatımda ilk kez..." Zihninde doğru kelimeleri arar gibi kaşlarını çattı.

"Nasıl hissediyorsun, Tris?" diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Kendim gibi."

Duygulandığımı hissettim.

"Seninleyken, olmam gereken kişiymişim gibi hissediyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsedim.

"Sanki..." Kaşlarını çattı. "Sanki bir genç olduğum günlere dönmüşüm ve bildiğimi sandığım her şeyi yeniden programlıyormuşsun gibi."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum kafam karışarak. "Seni yeniden programlamak istemiyorum."

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Yanlış kelime seçimi oldu. Yani, istemem gereken şeyin aksine gerçekten ne istediğimi bana gösteriyorsun."

"Çocuklarımı mı demek istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Seni demek istiyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Sen, istediğimi hiç bilmediğim her şeysin. Dişil ama güçlü oluşunla, güzel bedeninle." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Oğullarına karşı fedakârlığınla."

Kalbim göğsümde taklalar atarken onu izliyordum.

"Herkesin ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koyuyorsun, Claire."

Midem kasıldı.

"Ve hayatımda ilk kez, birini kendimin önünde tutmak istememi sağlıyorsun."

Duyguların etkisiyle sersemlemiştim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne için?"

"Olmadığını düşündüğüm her şey olduğun için."

Gülümsedi. "Hayır, ben sana teşekkür ederim." Kadehini bana doğru kaldırdı. "Kesinlikle olduğunu düşündüğüm kişi olduğun için."

Gözyaşlarının arasından gülümsedim. "Kim, şirretin teki mi?"

Kadehlerimizi tokuştururken kıkırdadı. "Sihirli vajinası olan delirmiş şirretin teki."

Kahkaha attım.

Artık resmileşmişti. Bu adamı seviyordum... gerçekten seviyordum.

Keşke ona söyleyebilseydim.

Elbisemi düzelttim. Tristan beni kalabalığın içinde yönlendirirken, "İyi görünüyor muyum?" diye fısıldadım. Müzayedeye henüz gelmiştik ve iki küçük erkek kardeşiyle tanışmak için odanın diğer tarafına doğru insanların arasından zikzak çizerek ilerliyorduk. Endişeden midem bulanıyordu.

Kalabalığın içinde uzun adımlarla ilerlediği sırada, "Lanet derecede seksi görünüyorsun, Anderson. Kes sunu," diye fısıldadı.

Tanrım, bu bir kâbustu. Neden bunu kabul etmiştim ki?

Son moda bir sanat galerisi deposundaydık, seçme kalabalık heyecanla uğulduyordu.

Duvarlarda kocaman soyut tablolar asılıydı ve insanlar önlerinde toplanmış güzelliklerini hayranlıkla izliyordu. Hoparlörlerden yüksek sesli *funk* müzik sesi geliyordu. Garsonlar gümüş tepsilerle ve şampanya kadehleriyle ortalıkta dolaşıyordu.

Bu, bir Pazar gecesi yemek odasındaki masada genellikle yapıyor olduğum okul ödevlerinden çok uzakta, bambaşka bir dünyaydı.

Bir açıklığa geldiğimizde Tristan, "İşte oradalar," dedi. Ardın-

dan gülümseyerek beni bir tablonun önünde dikilen iki adamın yanına doğru yönlendirdi.

İkisi de yakışıklıydı ve Tristan'a benziyorlardı. Koyu renk saçlar, uzun boy ve yapılı vücutları vardı. Ailesel benzerlik güçlüydü. Kot pantolonları ve spor ceketleriyle tıpkı erkek kardeşleri gibi, podyumdaki modellere çok benziyorlardı.

"Selam." Tristan onlara ulaştığında gülümsedi.

İkisi de bize döndüğünde gözleri ışıldadı. "Tris." Hepsi el sıkışırken bir yandan da gülüyordu.

"Bu Claire." Tristan gururla gülümsedi. "Bunlar da Elliot ve Christopher, iki küçük erkek kardeşim."

"Merhaba," dedim nefesim kesilerek... Tanrım, bu cehennemdi.

Bana bakınca ikisinin de gözleri irileşti, sonra görgü kurallarını hatırlamış gibi gülümsediler. "Merhaba, Claire." Elimi ilk önce Elliot sıktı. "Seninle tanışmak çok hoş." Ciddi biriydi ve hükmedici bir güç yayıyordu. Aslında oldukça göz korkutucuydu.

"Merhaba."

Christopher gülümseyerek eğildi ve yanağımı öptü. "Selam, Claire. Senin hakkında çok fazla şey duydum. En sonunda tanışmak çok güzel." Christopher daha rahattı ve görünen o ki Tristan'a benziyordu. O benim favorimdi, bunu şimdiden söyleyebilirdim.

"Ee..." Gözleri ikimiz arasında gidip gelen Christopher gülümsüyordu. Sohbet etmek için, "Siz ikiniz tüm hafta sonu ne yaptınız?" diye sordu.

Gözümün ucuyla, Elliot'ın geride durup şampanyasını yudumlarken beni baştan aşağı süzdüğünü gördüm. Ne düşünüyordu?

Tanrım, sadece yer yarılsın da içine gireyim istiyordum.

"Ah, bilirsin." Tristan kolunu bana dolayarak gülümsedi. "Biraz ondan, biraz bundan."

Christopher güldü. Bu seks için kullanılan bir kod adıydı.

Ayrıca haklıydı, tüm hafta sonu tavşanlar gibiydik. Yürüyebilmem bile bir mucizeydi.

Tristan şampanya kadehini önünde dikildiğimiz tabloya doğru kaldırdı. "Şimdi bu Harriet Boucher mi?"

Önümüzde duran büyük tuvale bakan Elliot'ın gözleri parladı. "Bu o." Tabloya bakarken huşuyla gülümsüyordu. "Olağanüstü, öyle değil mi?"

Tristan etkilenmemiş gibi burnunu kırıştırdı. "Eh, iyi."

Christopher güldü. "Dürüst olmak gerekirse, benim için olsa da olur olmasa da."

Tristan ve Christopher kendi aralarında sohbet etmeye başladı.

Elliot'ın gözleri bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Claire?"

"Güzellik bakanın gözündedir," diye cevapladım.

Bakışları tekrar tabloya hayran hayran bakmaya dönerken yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Evet, öyle."

"Tristan bu ressamı sevdiğini söyledi, öyle mi?" diye sorarak sohbet etmeye çalıştım.

"Seviyorum." Bana yandan bir gülümseme gönderdi. "O anlamda sevmek değil ama çalışmalarına hayranım. Açık ara en sevdiğim ressam."

"Neden?"

Sorumla şaşkına dönerek kaşlarını çattı. "Sanırım... hımm." Bir süre düşündü. "Tabloları kalbime hitap ediyor. Tam olarak açıklayamıyorum."

Yanında dikilip tuvale bakarken yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Ne kadar romantik."

Gözleri bana döndü. "Gerçekten mi?"

"Eğer bir ressam olsaydım, hayatta tek istediğim şey tablolarımın birinin kalbine hitap etmesi olurdu."

Gülümseyerek dikkatini yeniden tabloya verdi. "Sanırım."

"O zaman onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, daha önce hiç görmedim. Her müzayedeye gidiyorum ama hiçbir zaman katılmıyor. Bildiğim kadarıyla yaşlı biri."

"Sende tablolarından bazıları var, öyle mi?" diye sordum.

"Müzayedelerde beş tanesini satın aldım ama dolaşımda otuz tane var. Amacım, bir noktada hepsine sahip olmak. Şimdilik hiçbiri satışa çıkmıyor."

"Sendekilerin hepsi depoda mı?"

"Hayır, onun tablolarının hepsi evlerimde. Benim için özeller."

Onu izlerken gülümsüyordum. İlk başta düşündüğüm gibi ciddi biri değildi; derinlikliydi.

Takım elbiseli bir adam açılabilir küçük bir masa gibi bir şeyle yanımıza gelerek, "Harriet Boucher için açık artırmaya başlamak üzereyiz," diye seslendi.

Odadaki bütün insanlar dönerek bizim durduğumuz yere doğru ilerledi. Kalabalık tablonun etrafında yarım daire şeklinde toplandı.

Tristan elini sırtıma koydu ve gülümseyerek izlemeye başladı.

Bir kadın gelip kalabalığın içinde karşımızda dikildi. Bal rengi saçları ve masum bir görünüşü vardı. Bir balerine benziyordu. Mükemmel bir duruşa sahipti ve doğuştan kadınsıydı.

Elliot'ın gözleri kalabalığın karşısındaki kadının gözleriyle buluşunca birbirlerini izlemeye başladılar. Onlara bakarken gülümsedim. Aralarında gidip gelen elektriği hissedebiliyordum.

Elliot, Tristan'a doğru eğildi. "Siyah elbise, kırmızı dudaklı. Kim bu kadın?" diye fısıldadı.

Tristan, "Daha önce hiç görmedim," diye fısıltıyla cevap verdi.

Elliot, Christopher'a dönerek aynı şeyi ona da fısıldadı.

Kadına bakan Christopher kaşlarını çattı. "Hiçbir fikrim yok."

Onları dinlerken gülümsüyordum. Tristan arkamda hareket ederek kolunu belime doladı ve beni yakınına çekti. "Bir içki daha ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Gülümsedim. Elliot ve bu kadının birbirlerini odanın karşısından zihnen becermelerini izlemekle meşguldüm.

Müzayede görevlisi başladı. "Bu geceki ikinci açık arttırma Harriet Boucher'den *Tesadüf* adlı tablo."

Tabloya baktım. Yeşil ve mavilerden oluşan soyut bir resimdi

ve neredeyse cennetten aşağı doğru parlayan ışık huzmeleri gibi görünüyordu. Gerçekten sihirliydi. Elliot'ın onu neden sevdiğini anlayabiliyordum.

"Açılış teklifimiz var mı?" diye sordu müzayede görevlisi.

Elliot sakin bir şekilde, "İki yüz bin," dedi.

Gözlerim irileşti... Bu neydi böyle?

Yaşlı bir adam, "İki yüz elli," diye cevap verdi.

Elliot rakibine ters ters bakarak, "Üç yüz elli," diye karşılık verdi.

Hassiktir... bu gerçek bir sanat müzayedesiydi, televizyonda görebileceğiniz türden.

Bir kadın, "Üç yüz yetmiş," diye seslendi.

Elliot gözlerini devirdi, yeni bir katılımcı vardı. Olanları izleyen Tristan'ın gözleri neşeyle dans ediyordu.

Christopher eğilerek Elliot'a bir şey fısıldadı. Elliot anladım dercesine bir kere başını sallayarak, "Yarım milyon," diye duyurdu.

Oda sessizleşti.

Yaşlı adam gözlerini kıstı. "Yedi yüz elli."

Elliot sinirle çenesini sıktı.

Tristan kıkırdamaya başlayarak, "Oyun başladı," diye fısıldadı.

"Bir milyon dolar," diye karşılık verdi Elliot.

"Bir milyon yüz," diye adamdan cevap geldi.

Elliot, "Siktir," diye fısıldadı.

Christopher eğilerek Elliot'a bir şey söyledi. Elliot bir süre düşündü.

Christopher ona ne kadar teklif vereceğini söylüyordu. Görünen o ki Elliot'ın yaptıklarında oldukça söz hakkına sahipti.

Müzayede görevlisi, "Başka bir teklif var mı?" diye sordu. "Bir milyon yüz son teklifimiz."

"Bir milyon dört yüz," diye parladı Elliot.

Kalabalıktan duyulabilen bir soluk sesi geldi.

Elliot'ın çenesi tatminle yukarı kalkarken Tristan kocaman gülümsüyordu.

Bakışlarımı Miles kardeşler arasında gezdirdim. Bu adamlar

ölçüsüzce zengindi. Endişeli falan görünmüyorlardı -lanet bir tablo için 1,4 milyon dolar... bu neydi böyle?

"Bir milyon dört yüz on bin dolar," dedi diğer katılımcı.

Elliot, "Bir milyon beş yüz," diye karşılık verdi.

Adam başını iki yana salladı. "Benden bu kadar."

Görevli kadına döndüğünde o da başını iki yana sallayarak, "Benden de," dedi.

Kalabalıktakiler beklerken etrafa bakınıyordu.

Görevli, "Başka teklif var mı?" diye sordu.

"Bir milyon beş yüz, satıyorum... satıyorum... satıyorum. Son çağrı." Çekicini indirdi. "Satıldı, lacivert ceketli adam, Elliot Miles'a."

Elliot neşeyle gülerken Tristan'la Christopher tebrik ederek elini sıktı. Elliot kafasını kaldırıp odaya bakınarak, "Kadın nereye gitti?" diye sordu.

"Kim?" Tristan kaşlarını çatmıştı.

Elliot, "Sarışın," diye cevap vererek gözleriyle odayı taradı. "Tam şuradaydı."

"Gitti," diye fısıldadım. "Sen son teklifini yaptığın zaman ayrıldı. Ön kapılardan çıkarken gördüm."

Elliot dönüp hışımla kapıya doğru gitti.

Müzayede görevlisi arkasından, "Affedersiniz, efendim," diye seslendi. "Bilgilerinize ihtiyacımız var."

Elliot diğer kardeşlerine, "Gidip onu bulun," dedi.

Christopher kadını aramak için ön kapıdan hızla çıkarken Elliot görevliyle konuşuyordu. Tristan da kadını bulmaya gitmişti.

İzlerken gülümsedim... Miles erkeklerinin nasıl çalıştığına ilk elden bir bakış atmıştım.

İstedikleri bir şeyi görüyorlardı ve onun peşinden sonuna kadar gidiyorlardı.

Etkileyici.

Bana doğru bakan Tristan'ın kravatını düzelttim. Pazartesi sabahıydı ve bu hafta sonunun bitmesini hiç istemiyordum.

"İşte." Ayrılmamızdan mutluymuşum gibi yaparken omuzlarındaki tozu silktim. "Bugün ekstra yakışıklı görünüyorsun."

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Biliyor musun, bu yumuşak versiyonuna alışabilirim."

"Ekstra yakışıklı... bir piç kurusuna göre demek istemiştim."

Sırıttı. "Bu daha çok senin tarzın."

Öpüştüğümüzde dili nazik bir şekilde benimkine değdi. Uzun bir süre birbirimizin dudaklarının üzerinde oyalanırken parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Olabilecek en harika hafta sonunu geçirmiştik. Dün geceki müzayededen sonra dışarı çıkmıştık ve kardeşleriyle birlikte çok fazla eğlenmiştik. Tristan kadar komik ve zekilerdi. "Seni ne zaman göreceğim?" diye fısıldadım.

"Muhtaç mı olmaya başlıyorsun, Anderson?"

Gülümsedim. "Biraz."

"Siktiğimin zamanı gelmişti." Bana bakarak saçlarımı yüzümden geriye çekti. "Bu akşam."

"Bu akşam mı?" Ona bakakaldım. "Bu akşam gelmene gerek yok. Çocukları bunun için hazırlamamız gerekiyor ve kanepeden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Gözlerini devirdi. "Bu akşam geliyorum. Kalmayacağım."

"Tamam ama unutma bu aşamada onlara göre sadece arkadaşız." Omuzlarımı öne doğru eğdim. "Bu konuyu gerçekten sorun etmemelerine ihtiyacım var, Tris."

"Etmeyecekler."

"Harry..." dedim irkilerek.

"Bir kâbus," diye cevap verdi Tristan.

Gözlerimi irice açtım. "Kes şunu. Ben ona böyle diyebilirim ama sen diyemezsin. Benim sana kâbus deyip onların sana diyemeyeceği gibi."

Gözlerini devirdi. "Nasıl söylemek istersen. Bu akşam görüşeceğiz. Akşam yemeğine çıkalım. Beşimiz."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı çattım. "Bu çok *The Brady Bunch** tarzı."

Kıçımı tutup beni kasıklarına yaklaştırdığında pantolonun içindeki sertliğini hissedebiliyordum. "*The Brady Bunch*'taki adam anne karakterini restoranın tuvaletinde beceriyor mu?"

Kıkırdadım. "Kesinlikle hayır. Hemen başka fikirlere kapılma. Bu olmayacak. Çocuklarım seks yaptığımızı asla bilmeyecek. Hiçbir zaman."

Bana seksi bir şekilde göz kırptı.

"Ciddiyim, Tristan."

"Yapmam." Gülümsedi.

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü annelerinin ne kadar azgın bir Sikişustası 2000 olduğunu biliyorum."

Şaşırarak kahkaha attım. "Azgın Sikişustası 2000 mi?"

"Evet, son model seks oyuncağı."

"Peki bu oyuncak neler yapıyor?"

"Bir şampiyon gibi boğazına kadar alıyor. Sikimi eriten titreşimli amıyla beraber."

Dehşete düşmüş gibi yaparken ağzımı kocaman açtım. "Eğer devam edersen benim boğazıma kadar alma becerilerimi bir daha asla göremeyeceksin."

Beni öperek dudaklarıma karşı gülümsedi.

"Harika bir hafta sonu geçirdim." Ona bakarak gülümsedim. "En iyisi."

"Hımm." Gözleri kapalıydı ve bana yaslanmış aletinin sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Bir toplantım var dememiş miydin?" diye sordum.

"Hatalı model olmalısın." Beni yeniden öptü.

"O neden?"

"Azgın Sikişustası 2000 konuşmaz. Özellikle ses telleri olmayan bir model istemiştim."

* Altı çocuklu bir ailenin hayatını anlatan Amerikan yapımı bir komedi dizisi. (ç.n.)

Yeniden kahkahalara boğuldum. "İşe git, seni şapşal."

Elbisemi başımdan geçirerek düzelttim. Lacivert, üzerime oturan, ip askılı, dizlerimin hemen altında biten bir elbiseydi. Aynada kendime baktım.

Çocuklar, ebeveynlerimin evinden dönmüştü. Yemeğe çıkabilmemiz için hazırlanıyordum, onlar da aşağıda beni bekliyorlardı. Onlara Tristan'ın geleceğini henüz söylememiştim.

Dürüst olmak gerekirse, konuya nasıl gireceğimden hiç emin değildim.

Tristan'la birlikte geçirdiğimiz mükemmel hafta sonunu akhmda canlandırırken gülümsedim. Bulutların üzerindeydim.

Çocuklarla onun için kavga etmeyecektim. Bunun, benim biriyle yeniden görüşmeme alışmak zorunda kaldıkları büyük bir dönüm noktası olmasını istemiyordum. Tristan'ı arkadaşımız olarak yavaşça aramıza katacaktım ve bir gün umarım ki onun etrafta olmasından hoşlanacak kadar iyi anlaşacaklardı.

Teoride kulağa iyi geliyordu... değil mi?

Kapı tıklanınca kalbim hop etti. Buradaydı.

Kapıya doğru koşan ayak sesleri duydum. Patrick heyecanla, "Tristan!" diye bağırdı.

"Selam." Derin sesi evin içinde yankılanıyordu.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye hırladı Harry.

"Yemeğe geliyorum. Annen nerede?"

Harry, "Annem sadece dört kişilik rezervasyon yaptırdı," dedi.

"Bu oldukça komik," diye cevap verdi Tristan. "Çünkü restorana rezervasyonu ben yaptırdım ve beş kişilikti."

Atışmalarını dinlerken gülümsüyordum.

"Bu sadece aileden olanların katılabileceği bir yemek," diye cevapladı Harry umursamazca.

Patrick, "Sessiz ol, Harry," diye tersledi. "Her şeyi mahvediyorsun."

"Evet, Büyücü," dedi Tristan. "Küçük kardeşinden iyi bir tavsiye."

Gülümsedim. Herkes için bir takma isim bulmuştu. Kediye bile Beceriksiz Kedi diyordu, Beceriksiz onun için yeterli değildi.

Köşeyi dönüp merdivenden aşağı indim. Tristan yukarı doğru baktığında gözlerimiz birleşti. Beni izleyerek yumuşak bir şekilde gülümseyince midem bir takla attı.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba." Bana rüya gibi bir gülümseme gönderdi.

Aramızdaki hava girdap gibi dönerken kendimi kollarına atmak istiyordum ama elbette atamazdım. Üç fedaim beni korumak için buradaydı.

Son basamağa adım attıktan sonra, "Geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

Tristan, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

Harry abartılı bir göz devirmesiyle kollarını önünde bağladı. "Ah, harika, tam da ihtiyacım olan şey," dedi öfkeyle. "Gece mahvoldu."

Sakin bir şekilde, "Kaba olma, Harry," dedim. "Tristan benim arkadaşım ve bizimle gelmesi için onu ben davet ettim."

"Neden olduğunu kim bilir," diye sessizce mırıldandı.

"On dakika içinde çıkıyoruz," dedim. "Bir içki alır mısın, Tristan?"

"Evet, lütfen," dedi. "Önden buyur."

Mutfağa doğru ilerlediğimde Tristan arkamdan geldi. İki kadeh çıkarıp ikisine de biraz şarap doldurdum. Kadehini benimkiyle tokuştururken bana sevecen bir gülümseme gönderdi. Çok garip hissettiriyordu. Her şey farklıydı, aramızda bir yakınlık vardı. "Pazartesi geceleri içki içmeye."

Gülümseyerek bir yudum aldım. "Beni kötü etkiliyorsunuz, Bay Miles. Ertesi gün iş olduğunda asla içmezdim."

Düşünür gibi gözlerini kıstı. "Büyücüye tam olarak ne söylemeye iznim var? Bana ilerlemem için bir sınır belirle."

"Hiçbir şey," diye cevapladım. "Bu ilişkide sen yetişkin olacaksın. O sadece bir çocuk. Kafası karışmış, kızgın, yaramaz, küçük

bir oğlan. O istikrarsız ve değişimden hoşlanmıyor. Çoğu çocuk gibi, korkudan yaramazlık yapıyor. Uyum sağlamak için zamana ihtiyacı var... ama fikrini değiştirip senin ne kadar mükemmel olduğunu anlayacak. Anlayacağını biliyorum." Elimi mutfak tezgâhının üzerinde duran elinin üzerine koydum. "Ona karşı sabırlı olmalısın."

"Ne, hiçbir şey mi?" Kaşlarını çattı. "Bir kelime bile mi?"

"Hayır."

Gözlerini devirdi.

"Neden? Ne söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Omzunu silkti.

"Bir an için kendini benim yerime koy. Eğer bu durumdaki senin kızın olsaydı ve ben evinize geliyor olsaydım, onunla ne yapmamı isterdin... sabırlı olmamı mı yoksa onunla kavga ederek seni arada bırakmamı mı?"

İçkisinden bir yudum alıp bana düz bir ifadeyle baktı, belli ki sınırlamalarımdan hoşlanmamıştı.

"Sadece onu görmezden gelmeni istiyorum, Tris. Kavga etmek için sana olta atıyor. Eğer onu görmezden gelip yetişkin olursan seni savunabilirim ama on üç yaşında bir çocukla açıkça kavga edersen... ben onun tarafında olurum. Her defasında."

Tristan şarap kadehinin içine doğru gözlerini devirdi.

Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Bir anne olmanın ilk kuralı: çocuklar her zaman önce gelir."

Bana doğru eğildi. "Ben ne zaman önce gelirim?"

"Yalnız kaldığımız zaman," diye fısıldadım.

"Onu boğazlamadığım için ne kazanacağım?" diye mırıldandı.

"Beni." Ellerimi iki yana açtım. "Her şeyimle."

Gülümsediği an aramızdaki hava çatırdadı. "Sıkı pazarlık yapıyorsun, Anderson."

Gözlerim dudaklarına indiğinde bu konuşmayı yaptığımız için minnettardım. "Keşke seni şu anda öpebilseydim."

"Yani... öpüşmek bile yok mu?" Kaşlarını çattı. "Ne sikim yapabiliriz?"

"Onlar görüştüğümüzü öğrenene kadar hiçbir şey."

Kafasını arkaya atıp içkisini bitirdi. "Bu bana yeter. Gidelim." Oturma odasına girerek, "Hadi, gidiyoruz," diye seslendi.

Konuştukları sırada onu ve Patrick'i dinledim. Fletcher da yanlarına gelmişti. Harry'nin sert adımlarla merdivenden indiğini duydum. "Yemekte tatlı yiyeceğim," diye duyurdu.

Tristan, "Ah, iyi fikir," diye katıldı. "Ben de. Hepimiz öyle yapalım. Şeker koması, bekle bizi geliyoruz."

Gülümsedim. Tanrım. Harrison'ın burada kimi kızdırmaya çalıştığından haberi yoktu. Tristan birilerini sinir etme yarışmasında herkesi geçebilirdi. Oturma odasına girdiğimde bana doğru döndü. "Montun var mı, Annecik? Dışarıda hava soğuyor," diye sordu.

"İhtiyacım yok, iyiyim." Çantamı aldığım sırada Tristan'ın merdivenlerden yukarıya doğru gözden kaybolduğunu gördüm. "Ne yapıyorsun?"

"Sana mont alıyorum."

Sırıttım. Kontrol manyağı. Şimdi havanın soğuk olmasını istiyordu böylece bana "sana söylemiştim," diyebilecekti.

Birkaç dakika sonra bir hırkayla birlikte göründü. Onu omzundan arkaya atarak Patrick'in elini tuttu. "Hadi, gidelim." Onu ön kapıdan çıkarken ve arabasına kadar takip ettik. Biz yaklaşırken arabanın ışıkları yandı. Tristan, ön kapıyı açarak koltuğu ileri ittirdi. "Arkaya geçin."

Hepimiz minik arka koltuğa göz attık. "Bu konserve kutusuna sığmayacağız," diye inledi Harry.

"Bu konserve kutusu değil, bir *Aston Martin*," diye cevap verdi Tristan sıkılı dişlerinin arasından. "Onunla ilgili konserveye benzeyen hiçbir şey yok. Gerçi tercihin bu yöndeyse sana her zaman bagajda bir koltuk ayarlayabilirim."

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı büzdüm. "İçeri gir, bebeğim. Sorun yok."

Gözlerini deviren Harry arabaya bindi.

Tristan, "Sen ortaya otur, Hileci," diyerek yönlendirdi.

Patrick hemen sonra arabaya geçti.

"Şimdi sen, Fletch."

Fletcher arka koltuğa sıkışmaya çalışırken onu izledik. Üçünün de omuzları kambur duruyordu ve dizleri çenelerine kadar gelmişti. Tristan onlara göz atınca kaşlarını çattı. "Harika, sığmadılar," diye sessizce mırıldanıp kapıyı çarparak kapattı.

"Benim arabamı alabiliriz," diye önerdim.

"Bu seferlik sorun olmaz," diye tersledi.

Biz de bindikten sonra restorana doğru yola çıktık. Oğlanlar ne kadar sıkıştıkları ve rahatsız oldukları hakkında mızmızlanıp söyleniyorlardı. Gittiğimiz her kilometreyle Tristan'ın yüzünün daha da kızardığını görebiliyordum.

Dilini tutmaya çalışmasını izlemek eğlenceliydi. Belki de gelecekte "aile yemeği" olayını yapmak için bu kadar ısrarlı davranmazdı.

Restorana vardığımızda danışmadaki kız geniş bir şekilde gülümsedi. Tristan, "Merhaba. Miles için rezervasyon, lütfen," dedi.

Harry yüksek sesle, "Anderson," diye fısıldadı. "Dört Anderson ve sadece bir Miles var. Miles rezervasyonu sayılmaz, değil mi?" diye terslendi hiddetlenmiş gibi.

Tristan boş bakışlarla Harry'yi izliyordu.

Aklından geçenleri okuyabilmeyi çok isterdim. Bu gerçekten çok komikti. "Yeter, Harry," diye hatırlattım.

Bizi yerimize götürdüler. "Masanız."

"Teşekkür ederim." Tristan gülümsedi.

"Buraya otur." Fletcher yanındaki sandalyeye eliyle vurunca Tristan onun yanına oturmak için ilerledi.

Patrick yanındaki sandalyeye vurarak, "Tristan'ın yanına ben oturmak istiyorum," diye sızlandı. "Tristan, benim yanıma otur, lütfen."

Tristan benim yanıma geldi. "Tartışmalara engel olmak için Anneciğin yanında oturacağım."

Harry gözlerini devirdi.

Hepimiz oturduğumuzda, sanki bütün akşam bunu söylemek için bekliyormuş gibi Tristan yumurtladı. "Bu akşam yemeğini istememin bir sebebi var, Claire," derken yüksek sesle konuşmuştu böylece herkes söylediklerini duyabilecekti.

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

Masa sessizleşmişti.

"Evet." Kendini bir şey için hazırlarcasına kravatını düzeltti. "Gelecek hafta sonu benimle dışarı çıkmak isteyip istemediğini merak ediyordum."

Yüzüm asıldı.

Harry, "Randevu gibi mi?" diye fısıldadı utanmış gibi.

"Evet," diye cevap verdi Tristan kaygısız bir şekilde. "Randevu gibi. Senin erkek arkadaşın olmak istiyorum, Claire Anderson. Ne diyorsun?"

18. BÖLÜM

Harry, "Hayır diyor," diye patladı. "Ne salakça bir soru bu? Sanki annem seninle çıkarmış gibi."

Tristan'a bakarken ağzım açık kalmıştı. Bu da neydi? İşleri yavaştan almak olmadığı kesindi.

Tatlı bir şekilde gülümsüyordu. "Ee?"

"Ben..." Çocuklarıma baktım. Patrick umutla gülümsüyor, Harry ters ters Tristan'a bakıyor ve Fletcher sanki bir sinek yutmuş gibi görünüyordu.

"Ben... hımm..."

"Yeniden bir arkadaş edinmeye hazır olduğunu söylemiştin," dedi Tristan. "Birlikte sinemaya gidecek ve akşam yemeğine çıkacak biri. Bir erkek arkadaş, eğer sen de istersen."

Söyleyecek kelime bulamıyordum. Bu adam türünün en iyi örneğiydi.

"Hem bana kalırsa, dört seçeneğin var," diye devam etti.

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Evet," dedikten sonra satış konuşmasına başladı. "Paris'te tanıştığın o adamla çıkabilirsin." Masadaki sürahiden hepimize birer bardak su doldurdu. "Ancak bu hepinizin Fransa'ya taşınması gerektiği anlamına gelir." Sıradan bir şekilde omuz silkerek suyundan bir yudum aldı. "Elbette Beceriksiz Kedi ve Hav havcık Paris'e taşınamaz, o yüzden benimle yaşamaya başlamaları gerekir."

Çocuklarımın yüzü dehşetle asılmıştı.

Harry hiddetle, "Ben Paris'e falan taşınmıyorum," diye parladı.

Fletcher kızgın bir şekilde, "Ben de," diye fısıldadı. "Hayatta olmaz."

"Ben de taşınmam," dedi Patrick.

Tristan'ın gözleri neşeyle dans ediyordu. Burada ne yaptığını görebiliyordum.

"Bilmiyorum. Paris bizim için iyi olabilir." Gülümsedim.

Harry, "İmkânı yok, anne," diye fısıldadı kızgın bir şekilde. "Bunu unutabilirsin. Büyükannemi arıyorum, o da bundan hiç hoşlanmayacak."

Oyuna katılarak, "Diğer seçenekler ne?" diye sordum.

"Pilates Paul'la çıkabilirsin," diye önerdi.

"Ah, o hoş biri." Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Ondan hoşlanıyorum. Harika seçenek."

Tristan boş bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. "O sıkıcı, Claire," diye fısıldadı kuru bir şekilde.

"Ama çok yakışıklı, öyle değil mi?"

Tristan gözlerini kısınca kıkırdamamı tutabilmek için dudağımı ısırdım.

Şakaklarını tutan Harry, "Başım ağrımaya başlıyor," dedi.

"Hayır, anne," diye parladı Fletcher. "Bu çok utanç verici. Pilatese giderken kafasına pembe bir saç bandı takıyor."

Tristan, "Evet," diye tısladı. "Ben de bunu söylüyorum. Adam, Anderson adını lekeleyecek."

"O garip biri, anne," diyerek onayladı Patrick. "Kabul etmek zorundasın."

Abartılı bir şekilde içimi çektim. "Peki, diğer seçeneğim ne?"

"Çocukları olan yeni biriyle tanışabilirsin."

Gözlerimi kırpıştırdım. Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi.

"Ama size her geldiğinde, yanında çocuklarını da getirecek. Onların da kalmak için yatak odaları olması gerekecek. O yüz-

den Harry ve Patrick bundan sonra aynı odada kalmak zorunda kalacak."

Harry'nin yüzü gitgide daha çok kızarmaya başlamıştı, patlamak üzereydi. "Neden Fletcher'ın kendi odası olacakmış?" diye sordu.

Tristan içeceğini yudumladı. Bundan zevk alıyordu. "Çünkü Fletcher bir yetişkin ve kendi odasına ihtiyacı var. Öte yandan..." Etkiyi arttırmak için düşünüyormuş gibi duraksadı. "Şu diğer çocuklar çok fazla internet kullanacaklar, belki de tüm kotayı."

Gülümsememi saklamak için başımı eğdim... ah, adam çok iyiydi.

"Ayrıca buzdolabındaki her şeyi yiyecekler, sizin evinizde kaykayları veya bisikletleri olmayacağı için her şeyinizi paylaşmak zorunda kalacaksınız."

Dinlerken Harry'nin yüzündeki kan çekildi.

"Tabii eğer kız değillerse."

"Kız mı?" Nefesi kesilen Harry'nin suyu boğazına kaçıyordu. "Asla olmaz. Çocuğu olan birisiyle çıkmayacaksın, anne. Bunu yasaklıyorum," diye fısıldadı sıkılı dişlerinin arasından.

"Ah." Oyuna devam ederek kaşlarımı çattım. "Etrafımda daha çok çocuk olması fikrinden hoşlanmıştım aslında."

"Ya da hoşlanmadın," diye mırıldandı Tristan.

"Evet." Yanımda oturan göz alıcı, sinsi adama bakarak gülümsedim. "Son seçeneğim ne?"

"Ben."

"Peki neden erkek arkadaşım olarak seni seçmeliyim?" diye sordum.

"Bu çok güzel bir soru, Claire," diyerek ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı. "Niteliklerimin olduğu bir liste hazırlamıştım."

Çevirdiği dolaplara gülmemek için dudaklarımı büzdüm.

Kâğıdı açarak yazdığı maddeleri okumaya başladı.

"Yakışıklıyım."

Patrick şapşal bir gülümsemeyle Tristan'a baktı. "Doğru, öylesin." Sandalyesinde heyecanla zıplıyordu.

Harry, "Ah, Tanrım," diye inledi. "Buyurun bakalım."

"Başka bir ülkeye taşınmanıza ve evcil hayvanlarınızı hem evsiz hem de savunmasız halde bırakmanıza gerek yok."

Güldüm, Fletcher ise gözlerini devirdi.

"Yatak odanızı kimseyle paylaşmak zorunda değilsiniz."

"Bunu zaten yapmayacağım," diye araya girdi Harry. "Başka fikirlere kapılma, anne."

Tristan, "Daha büyük bir araba alacağım," diye devam etti.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. Kâğıdı almak için elimi uzattım. "Listede o maddeyi bana göster."

Kâğıdı kol mesafemden uzaklaştırdı. "O yakın zamanda eklenen bir madde, Claire. Beni bölme."

Kıkırdadım.

"Eğlenceliyim." Kravatını düzeltti.

Masanın üzerine doğru kendimden geçecektim... *Bunu doğru söyledin, bebeğim. Çok eğlencelisin.*

"Eğlenceli değilsin," diye söylendi Harry. "Sıkıcı birisin."

Tristan tiksintiyle kâğıdı aşağı indirdi. "Neden sıkıcıymışım? Sıkıcı davrandığım tek bir zaman söyle."

Harry, "Tam şu anda. Bu çok sıkıcı," diye karşılık verdi.

"Sıkıcı olan sensin," diye mırıldandı Tristan kuru bir sesle. "Çeneni kapat, Büyücü ve maddelerimi dinle."

Patrick bana hatırlatma ihtiyacı hissetmiş gibi, "O sıkıcı değil, anne," diye fısıldadı.

"New York'ta yaşıyorum, yani gelip sizi ziyaret edebilirim. Siz de benim evime gelip beni ziyaret edebilirsiniz. Kimsenin bir yere taşınması gerekmez, hem ziyaret etmek çok büyük bir olay değil."

Hepsi dikkatle dinliyordu.

"Ve," diye ekledi. "Harika bir aşçıyım."

Kaşlarımı çattım. "Yemek yapıyor musun?"

"Evet, yapıyorum." Önündeki kâğıda bir fiske attı. "Uzmanlık alanım ıslak kek ve çikolatalı pasta pişirmek. Bir keresinde çikolatalı tatlılar üzerine bir yemek kitabı yazmamı istediklerinde kibarca reddetmiştim."

Çocukların yüzü asılırken gülümsememi saklamak için çabalıyordum.

"Çok etkilendim," diye cevap verdim. "Bazı mükemmel niteliklere sahipsin."

"Öyleyim." Gururla gülümsedi.

Masaya sessizlik hâkim olmuştu.

"Oylama talep ediyorum," dedi Tristan.

"Oylama mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet." Gururla gülümsedi. "Annenizin erkek arkadaşının kim olacağını hepimizin oylaması gerekiyor."

"Ben bunu kabul etmedim," dedi Harry.

"Hayır, Büyücü. Annen için sen de birini seçmelisin. Bunu çok iyi düşün ve unutma, oy çoğunluğunu alan kazanır," dedi hızla uyarı olarak.

Tristan'ın gözleri benimkileri bulduğunda ona telepatik bir mesaj göndermeye çalışarak yumuşak bir şekilde gülümsedim: *seni seviyorum.*

"Fransa'ya taşınmayı kabul edenler, elini kaldırsın."

Elimi kaldıracaktım ki Tristan uyarırcasına burnunu kırıştırdı.

Kıkırdadım.

"Peki," diyerek oylama işlemine devam etti. "Yatak odalarını ve interneti paylaşmayı kabul edenler, elini kaldırsın."

Herkes hareketsiz kalmıştı.

"*Benim* annenizin erkek arkadaşı olmamı kabul edenler, elinizi kaldırın."

Kendi elini kaldırdı. Patrick'in eli o kadar hızlı yukarı fırladı ki neredeyse tavana değecekti.

Soruyu düşünen Fletcher kaşlarını çatmıştı. Ona bakan Tristan uyarır gibi tek kaşını kaldırdı. Omzunu silken Fletcher sıkılgan bir şekilde elini biraz kaldırdı.

"O zaman... diğer seçeneklerim ne?" diye sordum.

Tristan dümdüz bir ifadeyle yüzüme baktı. "Acınası Pilates Paul," diye tersledi.

"Ah... ama ondan hoşlanıyorum," diye takıldım.

Tristan gözlerini kıstı.

"Ama sanırım onunla senin aranda kalacaksam, seni tercih ederim." Elimi kaldırdığımda Tristan gülümseyerek bana seksi bir şekilde göz kırptı.

Harry böyle bir oylama karşısında hiddetlenerek kollarını önünde birleştirdi.

"Oyun ne olacak, Büyücü?" diye sordu Tristan. "Kime oy vereceksin?"

Harry, tüm seçenekleri gözden geçirirken etrafa bakındı. "Oyum..."

Hepimiz nefesimizi tuttuk.

"Pilates Paul'dan yana olacak."

Kalbim sızladı. Tristan'ı seçmesini umut ediyordum.

"Ah, iyi." Tristan içini çekti. "Kaybetmiş olman çok üzücü. Oy çoğunluğunu alan kazanır ve durum dörde karşı bir." İçeceğinden bir yudum aldı. "Eve dönerken seni Pilates Paul'un evine bırakabilirim eğer istersen. Eminim senin için yedek bir pembe saç bandı vardır."

Harry dik dik ona bakarken Tristan karşılık olarak kocaman gülümsüyordu.

Tristan, oylamanın gidişatından gurur duyarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eh, çok rahatladığımı söylemem gerek." Uzanıp elimi tuttu. Bizi izleyen çocukların gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi, "Ne sipariş ediyoruz, çocuklar?" diye sordu sıradan bir şekilde. "Ben biftek yiyeceğim."

Sonraki saatler boyunca bir seyirci gibi oturarak Tristan'ın oğlanlarla etkileşim kurmasını izledim. Sohbet ediyor, dinliyor ve gülüyordu. Onlarla nasıl bu kadar iyi anlaştığını gerçekten merak ediyordum. Sanki ergenlik çağındakilerle bir dünya deneyimi varmış gibiydi ama gerçekte hiç yoktu.

Harry iğrenç davranıyor, onu rahatsız etmek için elinden geleni yapıyordu fakat Tristan onun yorumlarını duymuyormuş gibi onu yok sayıyordu. Patrick ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle dinlerken sandalyesini Tristan'ınkine öyle yaklaştırmıştı ki neredeyse kucağında oturuyordu. Küçük elleri konuştukları sırada Tristan'ın bacağında duruyordu. Son olarak Fletcher... eh, o ve Tristan kendilerinden başka kimsenin anlamadığı bir dil konuşuyorlardı. Kendi aralarındaki şakalara kıs kıs gülüyorlardı.

Garson dev gibi bir dondurma yığını ve pastayla birlikte masaya geldi. Pastaya bir uzay gemisi şekli verilmişti. "Buyurun." Garson kız gülümsedi. "Çikolatayla Ölüm." Pastayı Harry'nin önüne koyduğunda hepimiz bu şeker dağına bakarak nefesimizi tuttuk.

Garson geri kalanlarımızın önüne minik tatlılarımızı bıraktı. "Teşekkür ederim." Gülümsedim.

"Peki, Büyücü," dedi Tristan. "Seninle bir bahse gireceğim. Eğer onun her bir lokmasını yersen, yarın akşam ne pişireceğimi seçme hakkın olacak."

İlgisi aniden uyanan Harry'nin bakışları onunkilere buluştu. "İstediğim herhangi bir şey mi?"

Tristan, "Ne olursa," diye cevap verdi.

"Hamamböceği," dedi Harry kıs kıs gülerken.

Oğlanlarla birlikte dehşet içinde inledik.

Tristan parmaklarını kütletti. "Aslına bakarsan spesiyalimdir. Panelenmiş mi, yoksa kızarmış mı olsun?" Yanımızdan geçen garsona, "Affedersiniz," diye seslendi.

"Evet."

"Bir demlik sütlü İngiliz çayı alabilir miyiz, lütfen?" Beni işaret etti.

Garson, "Elbette," diye cevap vererek mutfağa doğru gözden kayboldu.

Yanımdaki güzel adama baktım. Tatlımla birlikte büyükanne çayı sevdiğimi biliyordu. Küçük şeylere dikkat ediyordu ve asıl önemli olanlar küçük şeylerdi.

"Fakat, Büyücü," diye ekledi. "Eğer tatlıyı son lokmasına kadar yemezsen, yarın akşam benim istediğim şeyi pişirmek zorunda kalırsın."

"Anlaştık," diye parladı Harry. "Çocuk oyuncağı." Dağ gibi tatlısını yemeye başladığında masadaki ailemi izledim.

Tris sanki hep buradaymış gibiydi ve bu tuhaftı. Tek bir akşam yemeğiyle, oğlanların beraberliğimizi onaylamasını sağlamıştı. Çocuklar garip bir şekilde elimi tutmasını sorun etmiyor gibi görünüyorlardı... ve yarın akşam yeniden bizimle yemek yiyeceği fikrini onlara kabullendirmişti. Tristan Miles'ın ele geçirme kralı olmasının bir sebebi vardı. Ne istediğini bildiği zaman, gidip onu alırdı. Büyüleyici, ısrarcı ve rakipsiz bir satış konuşmacısıydı.

Usta sihirbaz.

Arka koltuktaki Harry, "Tanrım," diye inledi. "Kusacağım."

Fletcher, "Üzerimize kusarsan burnunu kırarım," diyerek onu uyardı.

Tristan gülümsedi, ardından gözleri dikiz aynasındaki çok tok ve midesi bulanan Harry'ye kaydı.

"Belki de şu anda onu midesinden yumruklamalısın, Fletch... bilirsin eğlencesine."

"Ah, hayır. Anne!" diye bağırdı Harry. "Onlara konuşmayı kesmelerini söyle. Ciddiyim, kusabilirim."

Arabayı sürmeye devam eden Tristan, "Pısırık," diye kendi kendine mırıldandı.

Onun memnuniyetle dolu yüz ifadesine bir bakış attım. "Bunun bir çeşit çocuk istismarı olduğuna eminim."

Tristan şeytani bir şekilde güldü. "Çikolatayla ölüm," dedi canavarımsı bir sesle. "Ölmeye hazırlanın."

Harry, "Onun hakkında konuşmayı kes," diye inledi. "Çikolata hakkında düşünemiyorum bile."

"Ne yaparsan yap, Büyücü. Ama sakın balıklı *milkshake*, sümüksü beyinler veya başka iğrenç bir şey düşünme."

Harry acıyla inledi.

Tüm araba, "Tristan!" diye bağırdı.

"Eğer üstüme kusarsa senin üzerine süreceğim," diye seslendi Fletcher.

"Evet!" Patrick bağırdı. "Ben de."

"Biliyorsun," derken arabayı süren usta şakacıya göz attım. "Eğer kusarsa, senin arabana kusmuş olacak. Temizleyen kim olacak sanıyorsun? Çünkü ben olmayacağım."

Tristan'ın gözleri dehşetle bana doğru döndü. Bunu düşünmediği belli oluyordu. Ayağını indirerek gazı kökledi. Bakışları dikiz aynasına ve Harry'ye döndü. "Dayan, Büyücü. Neredeyse geldik, dostum."

Bir saat sonra, ön kapıdan dışarı çıkmış ve Tristan'ın caddeye park ettiği arabaya gelmiştik. Bir süreliğine içeri gelmişti ama şimdi gidiyordu. Patrick onun elini tutuyordu, bizi bir dakika bile yalnız bırakmamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, Fletcher ve Harrison da yanımızdan ayrılmıyordu.

"Ee... nereden hamamböceği alabilirim merak ediyorum." Tristan içini çekti. "Bunun için market falan gibi bir şey var mı?"

Gülümsedim. İddiayı kaybetmişti. Harry yarın akşam ne yiyeceğimizi seçiyordu. "Hamamböceği yemeyeceğim, Harrison," dedim. "Biraz daha yiyecek benzeri bir şey seç."

Harry düşünürken dudaklarını büzdü. "Hımm..."

"İyi bir şey olsun," dedi Tristan. "Annene yemek pişirme becerilerimle hava atmak istiyorum."

Kıkırdadım. Hava atmasına hiç gerek olmadığını bilmiyordu, çoktan bütünüyle etkilenmiştim.

"Annem *carbonara* soslu makarna* sever," dedi Patrick. Gözleri sanki bu bilgiyi hatırladığı için şaşırmışçasına irileşti.

"Severim." Gülümsedim.

* *Pasta carbonara*, yumurta, pecorino peyniri ve domuz pastırmasıyla yapılan bir İtalyan yemeği. (ç.n.)

"Harry'nin seçimi olmalı," diye cevap verdi Tristan.

"Hımm..." Harry bana doğru baktığında berbat bir şey seçmek istediğini ama eğer benim favori yemeğimi seçmezse kendini kötü hissedeceğini anlamıştım. "İyi." İçini çekti. "*Carbonara* olsun."

Gözleri aramızda gidip gelen Tristan, "Tamam," dedi. "Makarna o zaman." Bakışları bana doğru döndüğünde içten içte tüm izleyicilerimizin önünde nasıl veda edeceğini düşündüğünü biliyordum.

"Hileci." Patrick'in saçlarını karıştırdı. "Fletch ve Büyücü. Yarın görüşürüz."

Hepsi de dikilmiş onun arabayla uzaklaşmasını bekliyordu.

İçeri gidin, olmaz mı?

Tristan uzanıp hassas bir şekilde yüzüme dokundu. "Anderson."

Kalbim neredeyse göğsümün içinde infilak edecekti, kendimi kollarına atmak istiyordum. "Güle güle, Tris."

Patrick, Tristan'ın elini hâlâ mengene gibi tutuyor ve yüzünde endişeli bir ifadeyle yola bakıyordu. "E-eve gitmeni istemiyorum," diye kekeledi.

"Ne?" Tristan'ın kaşları çatıldı.

"Ya sarhoş bir sürücü olursa?" Panikle etrafına bakınıyordu. "Hava çok karanlık ve... güvenli değil."

Sarhoş sürücü.

Babasının ölme şeklini kastediyordu.

"Tatlım, sorun değil. Endişelenecek bir şey yok," dedim.

Patrick'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken, "Ya bir sorun çıkarsa?" diye fısıldadı. "İyi insanların başına kötü şeyler geliyor, anne."

Kalbim paramparça oldu.

Tristan, Patrick'in önünde tek dizinin üzerine çökerek ona baktı. "Eve arabayla gideceğim için mi endişeleniyorsun?" Patrick'in saçlarını alnından geriye doğru atarken kaşlarını çatmıştı.

Patrick endişeli bir şekilde parmaklarıyla oynarken utanarak başıyla onayladı.

Tristan bir süre düşündükten sonra ayağa kalktı. "Tamam."

"Ne tamam?" diye cevap verdi Patrick.

"Tamam, eve gitmeyeceğim."

Kaşlarımı çattım.

Patrick'in elini tutarak eve doğru yürümeye başladı. "Hadi gelin. Koltukta uyuyacağım."

"Tris, sorun değil. Kalmana gerek yok," diye cevap verdim.

Bana doğru döndü. "Evet, var, Claire. Hiçbir şey için, özellikle de benim için endişelenmesini istemiyorum." Ardından döndü ve onu takip eden Fletch ve Harry'yle birlikte evin içinde gözden kayboldu.

Gözlerimi kırpıştırdım... Ha?

Az önce ne olmuştu?

Karanlıkta dikilerek evime baktım.

Hiçbir şey için, özellikle de benim için endişelenmesini istemiyorum.

Duyguların altında ezildiğimi hissettiğimde boğazıma bir yumru oturdu. Bu şekilde hissetmeyeli o kadar uzun süre olmuştu ki.

Çok hoş hissettiriyordu.



Tristan

Rahat etmeye çalışarak koltukta bir o yana bir bu yana dönüyordum.

Bu siktiğimin boktan koltuğunu kim tasarlamıştı? Görüldüğü yerde kovulmalıydı.

Ya sarhoş bir sürücü olursa?

Patrick'in sözleri aklıma geldiğinde kalbimin parçalandığını hissettim... o zavallı küçük çocuk.

O kadar küçüktü ki, kendi yaşındaki çocukların yarısı kadardı. Okuma zorluğu çekiyordu ve şimdi de endişelendiği sarhoş sürücüler yüzünden travmatize olduğunu öğrenmiştim.

Tanrım, ne kâbustu ama.

Kalacağımı söylediğim zaman ne kadar heyecanlandığını düşününce kendi kendime gülümsedim.

Merdiven basamağının gıcırdadığını duyunca başımı kaldırıp baktım ve Claire'in karanlıkta parmak uçlarında aşağı indiğini gördüm. Beyaz bir gecelik giymişti, saçları dağınık bir örgü yapılmıştı ve her zamanki gibi güzel görünüyordu. Ona yer açmak için kenara kaydım.

"Selam." Koltukta yanıma otururken gülümsedi.

"Selam." Elimi bacağının üzerine koydum. *En sonunda ona dokunabiliyorum.*

Karanlıkta beni izleyerek alnımdaki saçları geriye doğru itti.

Birbirimize bakarken üzerimdeki sihirli etkisi işte orada, aramızdaydı. Havada dönüyor, nefesimi kesiyor ve onun için uyarılmama sebep oluyordu.

Yüzümü avuçlayarak bir süre bana baktıktan sonra, "Seni seviyorum, Tristan," diye fısıldadı.

Bakışlarım onunkileri yakalarken boğazımda bir yumru oluştu.

"Hem de... çok."

"Zamanı geldi de geçiyordu, Anderson," diye fısıldadım.

Gülümseyerek eğilip beni yumuşak bir şekilde öptü. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalandı. Sımsıkı sarılırken yüzlerimiz birbirine karışıyordu.

Bu özeldi... *o* özeldi.

"Ben..."

Parmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Bu senin nasıl hissettiğin hakkında değil," diyerek sözümü kesti. "Bu benimle ilgili... seni sevmemle. Sana daha önce söylemek istemiştim ve erken olduğunu biliyorum. Ama daha fazla içimde tutamıyorum. Senin benim için ne hissettiğin önemli değil ama sana karşı olan duygularımı bilmeni istedim."

Önümde duran güzel kadına bakarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Seni seviyorum.

Onu üzerime çektiğimde daha aceleci bir şekilde öpüşmeye başladık. Dilim yakınlığa aç bir halde açık dudaklarının arasından girdi. "Bunun kutlanması gerekiyor."

"Biliyorum." Dudaklarıma doğru gülümsedi. "Ama yapamayız." Yeniden öpüştük. "Henüz değil," diye fısıldadı.

"Biraz benimle birlikte uzanır mısın?" diye mırıldandım.

"Onu yapabilirim işte." Battaniyemin altına girerek bedenimin yanına uzandı ve göğsümü öptü.

Karanlıkta birlikte yatıyorduk. Ses çıkmıyordu, göğsümün üzerindeki kalp atışlarını hissedebiliyordum. Cinsellikle ilgili veya aceleci değildi ama bir yakınlık ve birbirimize ait olma hissi vardı.

Derin bir bağ.

Göğsüme kıvrıldığında karanlığın içine doğru gülümsedim.

Beni seviyor.

Hayatımda ilk kez evimde olduğumu hissediyordum.



Kalabalık cadde boyunca yürüyorduk. "Bu iyi gitti," dedim. Şehrin diğer yakasında bir toplantı yapmış ve on iki aydan uzun bir süredir almaya çalıştığımız bir şirketin fiyatı üzerinde anlaşmayı başarmıştık.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Fletcher.

"Şimdi olacakları izle," dedim. "Devralmanın hızlı gerçekleşmesi için birden acele etmeye başlayacaklar."

"Neden o?"

"Bu şekilde olur. Başta durmadan direnirler, en sonunda biz devraldığımızda o kadar bıkkın olurlar ki sadece kurtulmak isterler."

Bir mağazanın vitrininin önünde duran Fletcher, "Yok artık," dedi şok olmuş gibi. Telefonunu çıkarıp bir şeyin fotoğrafını çekti.

Neye baktığını görmek için geri gidip, "Ne?" diye sordum.

"Bu Harrison'ın ekran koruyucusu."

"Neymiş o?" Kaşlarımı çattım.

"Roket. Kendin inşa etmen gereken bir maket."

"Ha?" Mağazaya göz atınca tüm detaylarına kadar düşünülmüş, kırmızı ve altın renginde devasa bir roketin sergilendiğini gördüm. "Harry bu çeşit şeylerden mi hoşlanıyor?" Kaşlarımı çattım.

"Bu maket, onun en büyük hedefi. Annem almadı çünkü Harry'nin onu yapabileceğini düşünmüyor. Aşırı zor. Art arda iki Noel onu almasını istiyordu."

Zihnim hızla çalışırken makete baktım. Hımm... "Çok ilginç," diye sessizce mırıldandım.

Fletcher, "Ona fotoğrafını gönderene kadar bekle. Kafayı yiyecek," diye fısıldadı.

Yapması oldukça zor görünen uzay gemisine bakarak gülümsedim. "Bu onun için normal bir ruh hali olur, değil mi?"

Fletch omzunu silkti. "Sanırım."

"Bir bakalım." Mağazanın içine girdiğimde kapının üzerindeki zil çaldı. Bu *cidden* eski modaydı.

Beyaz saçlı bir adam, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Biraz Noel Baba'ya benziyordu.

"Evet, vitrindeki uzay gemisi maketiyle ilgileniyorum."

"Ah." Ellerini birbirine sürttü. "O sadece deneyimli maketçiler için. Onu tamamlayabileceğinizden şüpheliyim."

Adama ifadesiz bir yüzle baktım. *Ne yapabileceğimi bildiğini sanma.* "Bizim onu yapamayacağımızı size düşündüren ne peki?"

"Eh." Bana küçümseyici bir şekilde güldü. "Bir maketçi olmadığınızı görebiliyorum."

"Nasıl?"

"Yani," dedi ellerini bana ve Fletcher'a doğru kaldırarak. "Takım elbiseleriniz bana büyük işler yaptığınızı söylüyor."

Fletcher'la birbirimize baktık. *Beni sinirlendirme, yaşlı adam.* "Alacağız," diye parladım.

"Tavsiye etmem gerekir ki-"

"Paketleyin," diyerek sözünü kestim.

Kaşlarını kaldırdı. "Peki, o zaman." Arka tarafa doğru gözden kayboldu.

"Yaşlı pislik," diye fısıldadım.

Fletcher, "Değil mi ya?" diye fısıldayarak beni onayladı.

Tam beş dakika sonra hayatımda gördüğüm en büyük kutuyla birlikte geri döndü. "Borcunuz altı yüz yirmi beş dolar."

"Ne?" Gözlerim irileşti. "Bir oyuncak için mi?"

Bana yeniden o gülümsemeyi gönderince devasa kutuyla kafasına vurduğumu hayal ettim.

Cüzdanımı çıkarırken, "Peki," diye tersledim. "İnşa edildiği zaman bizi aya götürse iyi olur."

"*Eğer* inşa edilirse." Sırıttı.

Her şeyi bildiğini sanan yaşlı adama bakarak tek kaşımı kaldırdım. "Bilirsiniz, müşteri hizmetleriniz üzerinde biraz çalışmanın zararı olmazdı... ciddi eksiğiniz var."

Tatlı bir şekilde gülümsedi. "İade almıyoruz. O yüzden benim haklı olduğumu ve sizin de hatalı olduğunuzu fark ettiğinizde, paranızı geri istemeyin, Bay... Büyük İş."

Roketi kıçına soktuğumu hayal ederek tezgâhın arkasındaki adama baktım.

Fletcher beni uzaklaştırmak için kolumu tuttu. Beni mağazadan dışarı çekerken, "Hoşça kalın," dedi.

Elimizde dev kutuyla caddede tökezledik. "Siktiğimin sorunu ne bu adamın?" diye fısıldadım kızgın bir şekilde. "O yaşlı piç kurusundan nefret ediyorum."

"Evet, onun da senden nefret ettiğine oldukça eminim."



"Tristan, annen ofisine doğru geliyor." Sammia'nın sesi interkomumdan duyuldu.

"Teşekkürler, Sam."

Yazdığım e-postayı bitirip gönder tuşuna bastım. Sonra... tık tık.

"İçeri gel," diye seslendim.

Annemin sıcak gülümsemesi görüş alanıma girince hemen ayağa kalktım. "Merhaba, anne." Hızla yanına giderek yanağını öptüm.

"Merhaba, canım." Bana sarıldı. "En sevdiğim oğluma bakmak için geldim."

Kıkırdadım. Bunu dördümüze de söylüyordu... görünen oydu ki, her birimiz onun en sevdiği oğluyduk.

"Otursana. Çay ister misin?" diye sordum.

"Evet, lütfen, çok iyi olur." Oturup bacak bacak üstüne attı.

İnterkoma bastım. "Sammia, annem için biraz çay getirebilir misin, lütfen?"

"Elbette."

"Teşekkürler." Dikkatim yeniden anneme döndü. "Ee..."

"Ee..." Gülümseyerek gözlerini irileştirdi. "Bütün gün dairemizde histerik bir Melina'yı ağırladım."

"Tanrım." Gözlerimi devirdim.

"Gözlerini devirme, Tristan. Kızın kalbi kırılmış."

"Anne." Sinirle ayağa kalktım. "Altı ay önce ayrıldık."

"Ara vermiştiniz."

"Ara vermek diye bir şey yok, anne. Bu sadece daha az acı verici olmasını sağlamak adına söylenen bir şey. *Ara* kelimesini duyar duymaz... her şey bitti anlamına geliyor. Herkes bunu bilir."

Derin bir nefes vererek bana baktı.

"Ne?"

"Biriyle görüştüğünü söyledi."

"Görüşüyorum." Masama yaslanarak kollarımı bağladım... hadi bakalım, başlıyoruz.

"Bana neden söylemedin?"

"Çünkü hâlâ haftada üç kez Melina'yla çay partisi yapıyorsun." İçimi çektim. "Hem kimsenin onayına ihtiyacım yok, anne... bu sefer değil."

Beni izlerken dilinin ucunda bir milyon soru olduğunu biliyordum. "Kim bu kadın?"

Çenemi sıktım. Bunun için hiç havamda değildim. "Adı Claire."

"Ve Claire *kim*?"

Gülümsedim. "Benim için... özel biri."

Dikkatle beni izliyordu. "İlişkiniz ciddi o zaman?"

"Evet."

"Boşanmış mı?"

"Dul. Üç oğlu var. Ayrıca evet, anne. Ona aşığım," diye tersledim.

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Kaç yaşında?"

Gözlerimi yere indirdim.

"Kaç yaşında, Tristan?"

"Otuz sekiz."

"Yani-" Sustu.

"Yani ne anne? Ne söylemek istiyorsun?"

"Tristan." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi duraksadı. "Eğer bu kadınla birlikte olursan, kendi çocukların olmayacak. Onun çok vakti kalmamış. Tabii bu eğer o da isterse geçerli."

"Büyük ihtimalle istemez." İçime keskin bir nefes çektim. Somut gerçeklerden nefret ediyordum.

"Bunu sorun etmiyorsun, öyle mi?"

"Sorun etmemem gerekiyor, anne. Olan bu ve ona karşı hissettiğim duyguları kapatamam. Bunu çoktan denedim. Belki de çocuk sahibi olabilir, anne. Sadece otuz sekiz yaşında, asla bilemezsin. Bir çocuğumuz olabilir."

"Tris," diye fısıldadı. "Başka bir adamla yeni baştan başlamaya hazır olması yıllar alacak. O zaman da her şey için çok geç olacak. İçinde bir yerlerde bunu sen de biliyorsun."

Yüzümü buruşturdum. Gerçekler acıtıyordu. "Yapma."

"Nasıl endişelenmem ki, hayatım?"

"Anne." Omzumu silktim. "Bu konuda bana güven. Claire, daha önce birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyor. Ondan hoşlanacaksın. Bu kadında sevilecek çok şey var... aslına bakarsan her şeyi öyle."

Endişeli bakışları benimle buluştu.

"Cumartesi akşamı onu getiriyorum."

Gözlerini devirdi.

"Bu da ne demek?"

"Demek o ki... Cumartesi akşamı görüşürüz." Ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?"

"Evet."

Konuşmanın gidişatına sinirlenerek derin bir nefes verdim. "Lütfen Melina'yla bağlantını kes. O benim eski kız arkadaşım. Bu garip bir durum."

"Tristan, ben bütün eski kız arkadaşlarınla arkadaşım. Onlarla bağlantımı senin gibi kesemem."

Gözlerimi devirdim.

"Seni seven bu kadınlara karşı nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun inan bilmiyorum. Onların hali kalbimi kırıyor. Melina tamamen harap oldu."

"Atlatır." Annemin gözlerinin içine baktım. "O beni sevmiyor, anne. Paramı ve soyadımı seviyor. Aynen geri kalanlarının yaptığı gibi." Tiksintiyle başımı iki yana salladım.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye çıkıştı.

"Çünkü gerçek bu. Claire'e iyi davran... o benim için önemli."

Sert adımlarla kapıya doğru ilerledi ve sonra arkasına baktı. "Oğlumun kendi ailesine sahip olmasını istiyorum."

"Olacağım zaten," diye tersledim. "Sadece senin küçük mükemmel kutuna uymayabilir."

Başını iki yana sallayarak öfkeyle gittiğinde, çıktığı kapıya doğru baktım.

Kapı tıklatıldı. "Kim o?" diye seslendim.

Fletcher kafasını uzatarak gergin bir şekilde, "Selam," dedi. "İstediğin çayı getirmiştim."

"Selam, dostum." Kendimi koltuğuma bıraktım ve masamı işaret ettim. "İçeri getir."

İçeri girerek titreyen ellerle çayı masanın üzerine bıraktı. Bir

şey bekliyormuş gibi oyalanınca gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı çıktı.

"Annenin ne söylediğini duydum," dedi yumuşak bir şekilde.

Öfkelenerek altdudağımı ısırdım. "Üzgünüm. Ona aldırma."

"Annemle çıkmanı istemiyor mu?" Gözleri benimkileri araştırıyordu.

Omzumu silktim.

"Kendi çocukların olsun istemiyor musun?" diye sordu.

"İstiyorum." Sertçe çekerek kravatımı çözdüm. "Ama anneni daha çok istiyorum."

19. BÖLÜM

Claire

Derin bir nefes vererek önümde duran bilgisayar ekranındaki hesap tablosuna baktım.

Gabriel'in yardım teklifini reddettiğime inanamıyordum. Ne düşünüyordum ki?

Açıkça görülüyordu ki... düşünmüyordum.

Tanrım. Burun kemiğimi sıktım. Bu bir kâbustu. Sahip olduğumuz en büyük reklam kampanyasını kaybetmiştik ve işler iyiye gitmiyordu. Bu ay daha fazla kişiyi çıkarmak zorunda kalacaktım.

Siktir... şu anda bile çekirdek kadroyla devam ediyorduk.

Yapmak zorunda olduğumuz şeyleri şu anda sahip olduğumuz personel sayısıyla -hem de iyi bir şekilde- nasıl yapabileceğimizi bilmiyordum.

Başımı ellerimin arasına alarak kederli bir şekilde içimi çektim. Bu çok zordu. Zor olmaktan bile daha zordu.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Bizi suyun üzerinde daha fazla nasıl tutacaktım? Keşke Wade burada olsaydı. O ne yapılacağını bilirdi. İşimizin beyin kısmı oydu. Ona bir sorun verdiğinizde çözmenin bir yolunu illaki bulurdu. Sorunları meydan okuma veya öğrenme eğrisi olarak görürdü. Wade için hiçbir şey büyük bir engel değildi.

Ama o gitmişti... ve şimdi sadece ben vardım.

Tanrım, boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyordum. Oturup uzun bir süre bilgisayar ekranına baktım.

Belki yeterince uzun süre bakarsam, çözüm sihir gibi bana gelirdi.

Ne yapacaktım?

Hangi yöne doğru ilerlemeliydim? Bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordum... ama neler değişmeliydi?

Kes. Bu kadar negatif olmayı bırak.

Bizi bu durumdan kurtarabilirdim. Yapabileceğimi biliyordum.

Birkaç süreci yeniden yapılandır, birkaç hesabın yerini değiştir. Reklamları yeniden düzene koy.

İyi olacaktı... olmak zorundaydı.

Bu şirketten vazgeçmek bir seçenek değildi.

Savaşmadan yenilmeyecektim ve kahretsin, her şey iyi *olacaktı.*

Bundan emin olacaktım.

Ofisimin kapısı hızla açıldı. Marley birisine, "Bu taraftan," diyordu.

Adamın biri hayatımda gördüğüm en büyük kırmızı gül buketiyle kapıdan girdi.

"Claire Anderson için teslimat."

"Benim," diye cevap verdim.

Yoğun parfüm kokulu kocaman yaprakları olan güller, gördüğüm en güzel kristal vazonun içindeydi.

Adıma tahsis edilmiş kutuyu imzaladım. "Teşekkür ederim." Geniş bir şekilde gülümsedim.

"Rica ederim. Gerçi bir itirafım var. Onları ben almadım."

Marley'yle beraber güldük. Espri komik değildi ama o kadar heyecanlıydık ki görünen o ki ne olsa gülecektik.

Nazik bir baş sallamasıyla adam bizi yalnız bıraktığında kartı açtım.

BUGÜN ÇOK MUTLU BİR ADAMIM.
#SENİNTARAFINDANSEVİLMEK

TRIS
XOXO

Abartılı bir gülümseme yüzüme yayılınca Marley kartı elimden çekip aldı.

Okuyunca kafası karışmış bir halde gözleri benimkileri buldu. "Bu ne demek?"

Dudaklarımı büzdüm.

"Senin tarafından sevilmek," dedi kaşlarını çatarak.

Omzumu silktim.

Gözleri irileşti. "Onu seviyor musun?"

Ona yandan bir gülümseme gönderdim.

"Ona onu sevdiğini mi söyledin?" dedi şok olarak.

Sandalyemi yeniden bilgisayarıma doğru döndürdüm. "Evet, Marley. Bunu kabul ediyorum; Tristan Miles'a aşığım."

Masamın üzerinde oturur pozisyona gelerek bir süre şaşkınlıkla bana bakmaya devam etti.

"Şey... hassiktir oradan," diyerek ellerini kalçalarına koydu. "Bunu beklemiyordum."

"Ben de öyle."

"O zaman... ne?" Yeni bilgileri sindirmeye çalışıyor gibi bir süre bana baktı. "Demek istediğim, öğle yemeği seksi yaptığınız o haftayı biliyordum."

Benzetmesi karşısında gülümsedim. "O şekilde söylediğinde kulağa çok romantik geliyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Sırıttı. "Ama sonra ne oldu? Daha da önemlisi, ne halt etmeye bana bunların hiçbirini anlatmadın?"

"Neler olacağını görmek için bekliyordum, ayrıca uğursuzluk getirmek istemedim."

"Uğursuzluk mu?"

"Bazen bir şeyi ortaya koyduğunda umduğun gibi sonuçlanmayabiliyor."

"Yani... *bu* sonuçlanıyor mu?" Şaşkınca kaşlarını çattı.

Coşkuyla, "Ah, Marley," diyerek güzel çiçeklerime baktım. "Tristan öyle..." Doğru kelimeleri aradım. "Komik, tatlı ve anlayışlı ki. Çocuklarıma olan saygısından evimdeki koltukta uyuyor."

İnanamayarak yüzünü buruşturdu. "Tristan Miles mı?"

"Hı-hı."

Bana inanmıyormuş gibi, "Tristan Miles... yani kendini beğenmiş, göz kamaştırıcı *playboy* mu?" diye tekrar etti.

Başımı sallayarak gülümsedim. "Evet, işte o."

Bana bakarak kaşlarını çattı. "Kafam çok karıştı. Mükemmel sikiş becerileri olan ateşli bir çapkın olduğunu sanıyordum."

Sesli bir şekilde güldüm. "Onların hepsi ama ayrıca çok daha fazlasına sahip." Kartımı yeniden okudum.

BUGÜN ÇOK MUTLU BİR ADAMIM.
#SENİNTARAFINDANSEVİLMEK
TRIS
XOXO

"Senin tarafından sevilmek." Kartı göğsüme doğru bastırdım. *Gerçekten seviliyor.*

Marley beni izlerken gülümsüyordu. En sonunda "Seni böyle görmeyi seviyorum," dedi.

"Tamamen hayallere dalmış ve ayakları yere değmeyen okullu bir kız gibi mi?"

"Mutlu."

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Teşekkürler. Gerçekten mutluyum." Kartı dikkatli bir şekilde zarfın içine koydum. Bana en son verdiği güllerle gelen diğer kartla birlikte güvenli bir yerde saklayacaktım.

Tristan'dan gelen her şey özeldi.

"Cumartesi akşamı resmi kıyafetli bir akşam yemeğinde ailesiyle tanışacağım," dedim.

"Tanrım." Gözleri irileşti. "Ne giyeceksin?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu en kötü kâbusum."

"Gardırobunda neler var?"

"Hiçbir şey. Yıllardır yeni bir gece elbisesi almadım. Bugünlerde resmi bir akşam yemeğinde ne halt giyiliyor ki?"

"Alışverişe gideceğiz. Endişelenme, sana bir şeyler bulacağız. İnanılmaz görünmek zorundasın."

"Biliyorum." Ebeveynleri ve ağabeyi Jameson'la tanıştığımı hayal ederken midem sıkıştı. Fikirlerinin Tris için önemli olduğunu biliyordum. "Abartısızca seksi görünmek istiyorum, yaşıma yakışmayan bir şekilde değil. Yaşıma uygun ama anne gibi olmayan bir şey."

"Kesinlikle," diyen Marley bir süre düşündü. "Buna Google'dan bakacağım."

"Giyim zevki Google'da çıkmaz, Marley."

"Ama stilistler çıkar," dedi kaşlarını oynatarak

"Bir stiliste param yetmez."

"Paranın yetmeyeceği şey bok çuvalı gibi görünmek. Bu, onun tüm dünyaya ikinizin birlikte olduğunu duyuruşu olacak. Önemli bir etkinlik ve herkes sana bakacak. Endişelenme, stiliste çalışması için dar bir bütçe vereceğiz."

Tavsiyesini düşünerek bir süre ona baktım. "Öyle mi düşünüyorsun? Bir stilist ayarlamak biraz abartılı değil mi?"

"Claire, o balo salonundaki herkes bir stilist kullanacak. Ayrıca burası New York. Hiçbir şey abartılı sayılmaz. Bu işi bana bırak."

Arabayı evin sokağına soktuğumda garaj yoluma park etmiş siyah *Aston Martin*'i gördüm ve gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Eve benden önce gelmişti.

Tristan Miles benim evimdeydi... *benim çocuklarımla.*

Mucizeler bitmek bilmiyordu.

Son birkaç ayı aklımdan geçirirken inanamayarak başımı hafifçe iki yana salladım. Ne koşuşturmacaydı ama.

Ondan nefret etmekten, tahammül etmeye; onunla yatmaktan onu sevmeye...

Arabayı garaj yoluna çekip onunkinin yanına park ettim... onu gerçekten seviyordum.

Gelecekte ne olursa olsun, Tristan'ı seviyordum. Mutlu bir şekilde artık bunu kabul edebilirdim.

Ön kapıdan içeriye girdiğimde oh ve ah sesleri beni karşıladı.

Harry heyecan içinde, "Aman Tanrım, anne. Gel de şuna bir bak," diye bağırdı.

Köşeyi döndüğüm an hepsini tam önlerinde kocaman bir kutuyla yemek masasının üzerine eğilmiş olarak buldum.

"Merhaba," diye seslendim.

"Anne, Tristan'ın bize aldığı şeye bak," diye bağırdı Harry.

Onu uzun zamandır bu kadar heyecanlı bir halde görmemiştim. "Ne?" diye sorarken gözlerim devasa kutuya kaydı.

"Roket gemisi maketi." Nefesi kesilmişti.

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Harry kutunun arkasını okudu. "Ah, lanet olsun, şuna bir bakın." Sesi bir şekilde bağırarak kutunun arkasındaki bir şeyi işaret etti.

Burada olan biteni anlamaya çalışırken gözlerimi kırpıştırdım. "Tris, o maket saçma derecede pahalı."

Tristan'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda bana yavaş, seksi gülümsemesini sundu. "Anderson."

Midem takla atarken gülümsedim... O ses tonunu ve o lakabı biliyordum.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Büyücü için bir hediye aldım." Sıradan bir şey gibi omzunu silkti. "İddiayı dürüstçe kazandı ama hamamböceği yiyemedi. Borcumu kapatmam yapılması gereken doğru şeydi."

Ona dik dik baktım.

"Hem bu ayrıca hepimiz için. Roket gemisi maketini birlikte yapacağız."

Çocuklar kutunun üzerine doğru eğilip üzerindekileri sesli olarak okurken kocaman gülümsüyorlardı.

"Onu kutudan çıkarın ve renkli numaralar şeklinde düzenleyin. Fakat tüm parçaları kendine ait poşette tutun. Kıyafetlerimi değiştireceğim," diyerek oturma odasına doğru ilerledi.

Oğlanlar kutuyu açmaya başlayarak heyecanla sohbete giriştiler. "Makası getir," diye yönlendirdi Harry.

Gözümün ucuyla bir şey görünce o tarafa doğru döndüm ve Tristan'ın parmağını "buraya gel" şeklinde hareket ettirdiğini gördüm. Ardından çocuklara bir bakış attım, dikkatleri tamamen başka bir yerdeydi. Tristan'a hafifçe başımı sallayarak onay verdim.

Merdivenlerden yukarı çıkarak yatak odama girdi, ardından gözden kayboldu. Bir süre bekledikten sonra, "Çamaşırları toplayacağım," diyerek arka kapıdan çıktım. Evin önüne yürüyüp ön kapıdan girerek gizlice üst kata doğru ilerledim.

Yatak odama girdiğimde üzerime bir kaplan gibi atladı. Kapıdaki kilidi döndürüp beni duvara mıhladı.

Karanlık bir şekilde," Anderson," diye fısıldadıktan sonra dudakları benimkileri ele geçirdi.

Gülümsedim. "Selam."

Kendini bana sürterken sertleştiğini hissedebiliyordum. Beni yoğun bir şekilde öptüğü sırada yüzümü tutuyordu.

"Beni gördüğüne çok sevinmiş gibisin." Gülümsedim.

Dudaklarıma doğru, "Muhtacım," diye mırıldandı.

"Neye muhtaçsın?" dedim nefes nefese.

Boynumu ısırdı. "Sikişmem lazım, Anderson. Sen de benim önceden belirlenmiş seks partnerim olarak, bunun gerçekleşmesi için bir yol bulmalısın. Hem de bu gece."

Eli kalçalarıma gidip beni üzerine çekerken gülümsedim. Dişleri boynumu sıyırıp geçtiği sırada tavana doğru gülümsemeye devam ediyordum. Şaka yapmıyordu, gerçekten sikişmesi gerekiyordu. Ondan yayılan ihtiyacı hissedebiliyordum.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum. Yaratıcı ol." Beni sertçe duvara doğru ittirdiğinde gücü karşısında dizlerim çözüldü.

"Bu gece koltukta veya çamaşır odasında." Beni yeniden öptü. "Ya da caddedeki arabamda becer beni, umurumda değil. Sadece beni becermene ihtiyacım var."

"Araban çok küçük," diye dalga geçtim.

Sinirli bir şekilde kıçımı kavrayıp altdudağımı ısırdığında inledim.

"Arabama hakaret etme." Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde eğilerek elini uyluğumdan yukarı çıkarıp külotumun kenarından geçirdi. Parmakları sırılsıklam olmuş kadınlığımda gezinmeye başladı.

Gözleri arzuyla titreşirken çenesini sıktı.

Aramızdaki hava girdap gibi döndüğü sırada birbirimize bakıyorduk. Daha önce bunu hiç yaşamamıştım.

Öyle güçlü bir fiziksel çekimdi ki karşılaştırdığımda diğer her şey sönük kalıyordu.

"Ya da beni şimdi becerebilirsin," diye fısıldayarak bir parmağını derinlerime soktu.

Gözlerim titreşerek kapandı. Tanrım, bu iyi hissettiriyordu. "Çocuklar," diye fısıldadım.

"Dikkatleri başka bir yerde." Fermuarını açarak yatağın üzerinde oturur pozisyona geçtikten hemen sonra beni üzerine yerleştirdi. Eteğimi kaldırıp iç çamaşırımı kenara çekti ve tek bir sert hareketle içime girdi.

Yoğun zevk karşısında ağızlarımız aynı anda açıldı. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti, havadaki elektrik sanki bir şimşek gibi çatırdıyordu.

Birbirimize bakarken içine keskin bir nefes çekti.

"Yani... beni seviyorsun," diye fısıldayıp dudaklarıyla beni esir aldı.

Yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladım. Oh... bu iyiydi. Onu içimde hissetmek çok çok iyiydi.

Gülümsedim ve dudaklarımı hafifçe aralayarak onu öptüm. "Seviyorum."

Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Benden nefret ediyormuş gibi becer beni," diye fısıldadı.

Kıçımdaki tutuşu sıkılaştı ve beni aletinin üzerinde sert bir şekilde hareket ettirmeye başladı.

Aniden çıldırmış gibi davranmaya başlamıştık. Beni kaldırıp sert bir şekilde üzerine çekerken içimde yükselen inlemeleri tutmaya çalışıyordum. Ancak tüm dünya güzel renklerle kaplanmışken sessiz kalmak çok zordu. Ellerini omuzlarımın arkasına koyarak beni gerçekten çok sert bir şekilde büyük aleti üzerinde hareket ettirmeye başladığında, bedenimdeki aşırı zevk yüzünden gördüğüm kayan yıldızlar titrememe sebep oldu. Beni izlerken dudakları hafifçe aralanmıştı. "Becer beni," diye fısıldadı. "Beni daha sert becer, Anderson."

Arkasında yatağın üzerindeki ayaklarımı yukarı kaldırarak çömelme pozisyonuna geçtim.

İkimiz de pozisyonun derinliği karşısında hareketsiz kalmıştık.

Titredikten sonra gözleri kapandı. İşte buydu. Arzuladığı pozisyon.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Kıkırdayarak kulak mememi ısırdığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Keskin bir ısırıkla, "Ben de senden nefret ediyorum," diye fısıldadı kulağıma.

Gülümsediğimde beni sertçe aşağı çekince titredim. Derinlerimde durduktan sonra aynı hareketi tekrarladı. Boşalmasının belirtisi olan seğirmeyi hissettiğimde onun da benimle birlikte geldiğini anlamıştım.

Gökyüzüne yükselip geri gelmiştik, hızla boşalırken zevk dalgaları aramızda dolaşıyordu. Sonra en sonunda... yavaşça... yeryüzüne geri döndük.

Kalplerimiz çılgın gibi atıyordu. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni nazik bir şekilde öptü.

"Çaktırmadan kaçıp seks yapalım diye çocuklarıma bir uzay gemisi mi aldın?"

"Kesinlikle," dedi nefes nefese. "Yüzde yüz."

Üzerinden inerken kıkırdadım. Buna inanamıyordum, ondan hoşlanıp hoşlanmamalarını umursuyordu. Sadece tahammül edilen biri olmak istemiyordu. Bizim bir parçamız olmak istiyordu. Yıllardan beri herkesin birlikte aynı anda mutlu olduğu ilk akşamdı... buna ben de dahildim. "Dâhice." Onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Şimdi onlar burada olduğunu fark etmeden önce çık."

Kollarını genişçe açarak yatakta geriye doğru yattığında, kapanmamış fermuarından dışarı sarkan aletinin görüntüsü karşısında kahkaha atmamak için elimle ağzımı kapattım.

Bana baktı. "Ne?"

"Şimdi gidip bir uzay gemisi inşa etmek zorunda olmak çok kötü... değil mi?"

Kafasını yeniden yatağa bıraktı. "Siktir. Hatırlatma." Uzattığı elini tuttuğum anda beni üzerine çekti. Alnımdaki saçları geriye doğru iterken yumuşak bir şekilde dudaklarımı öptü. "Buna değerdi."



Doksan Dakika Sonra

"Bu bok tam bir saçmalık," diye patladı Tristan.

Soğanları doğradığım sırada, "Kelimelerine dikkat et," diye hatırlattım. Hemen sonra yemek masasının etrafına oturmuş dört oğlana bakarak gülümsedim.

Tristan, "Ne çeşit bir embesil böyle paketleme yapar?" diye mırıldandı.

Paketleri sayarak inceliyor, bir oraya bir buraya doğru kaydırıyorlardı.

"Bu şekilde değil, şöyle olacak," diye tersledi Harry.

"Siz orada neyle uğraşıyorsunuz?" diye sordum. "Daha yapmaya başlamadınız mı?"

"Yüz kırk tane-" diye mırıldandı Tristan.

Harry araya girerek, "Kırk beş," dedi.

"Bu kutuda yüz kırk beş tane içi parça dolu kilitli paket var, Claire."

Parçaların tümü, renklerine göre kilitli paketlere koyularak mükemmel bir şekilde bölümlere ayrılmıştı. Kaybolmuş bir paketi arıyorlardı.

Tristan'ın yirmi dakika içinde onuncu kez sinirden çılgına dönmesini izlerken gülümsedim. "Eğer sizin için fazla zorsa... geri götürün."

"Hayır!" Hepsi aynı anda bağırmıştı.

Tristan sıkılı dişlerinin arasından, "Ah... onu geri götüreceğiz," diye tısladı. "Tamamen inşa edilmiş olarak götüreceğiz. Ardından onu o yaşlı keçinin güneş görmeyen yerine sokacağım. Bu şerefsize bir de motor takacağım ve onu lanet olası vitrininden içeri uçuracağız."

Patrick başını kaldırıp Tristan'a baktı. "Ne, gece vakti mi?" Tristan'ın kucağına çıkarken kaşlarını çatmıştı.

"Evet, Hileci, işte bu. Gece vakti," diye mırıldandığında dikkati dağınıktı.

"Mağaza sahibinden neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sorarak soğanları doğramaya devam ettim.

"Yavşağın tekiydi," diye mırıldandı Tristan.

"Tristan... kelimeler," diye hatırlattım.

Kafasını kaldırarak kaşlarını çattı. "*Yavşamak* bir küfür değil. Bu bir fiil, Claire... hareket bildiren bir fiil."

Ben gözlerimi devirirken Fletcher kıkırdadı.

"Eğer onu kilisede söyleyemiyorsan, küfür demektir," diye bildirdi Patrick.

Tristan, "Rahiplerin kelimenin anlamını bildiklerinden oldukça eminim," diye mırıldandı kuru bir sesle.

"Neden satın almadan önce talimatlara bakmadın?" diye sordum.

"Bakardım ama bunlar talimat falan değil." Ciltli bir kitapçığı havaya kaldırdı. "Bunlar nasıl çıldıracağın üzerine yazılmış

talimatlar. Bu kitapçığı okuyan insanlar akıl hastanesine yatırılıyordur, Claire." Tiksintiyle kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. "Hiç kimse bu talimatları anlayamaz. Dünyadaki en zeki adam bile yapamaz."

Gülümsedim. Ne kadar da dramatik davranıyordu. "Dünyadaki en zeki adamın sen olduğunu sanıyordum," dedim.

"Kesinlikle benim," dedi hızlıca. "Ama daha aptal talimatları bile anlayamazken bu şeyi nasıl bir araya getirebilirim ki?"

Harry sinirle söylenerek, "Ver şunu bana!" dedi ve Tristan'ın elinden kitapçığı çekip aldı. Görselleri inceledikten sonra kaşlarını çatarak paketleri yeniden gözden geçirmeye başladı.

"Dikkat et, Hileci." Tristan kucağındaki küçük çocuğun omzuna dokundu. "Zıpla bakalım, dostum. Kahveye ihtiyacım var." Ayağa kalkıp mutfak dolabından fincan aldı.

"Bir kadeh şarap istemez misin?" diye sordum.

Kahve için gerekenleri toparlarken bana ifadesiz bir suratla baktı. "Sana rahatlamış gibi mi görünüyorum, Claire? Sence bu rahatlanacak bir vakit mi?"

Ona bakarak gülümsedim. Lacivert iç çamaşırı üzerindeydi, çekiştirip durduğu saçları tamamen dağılmıştı. Kısa süre önce yaşanmış olmasına rağmen uykulu orgazm parlaklığı çoktan gitmişti. Kıs kıs gülmeye başladım.

Fincanına kahve doldururken, "Ne?" diye mırıldandı.

"Belki de bu maket olayı çok da harika bir fikir değildi," dedim.

Kahvesini karıştırırken yenilenmiş bir kararlılıkla, "Yapacağız," dedi. "Siktiğimin son yapacağım şeyi bile olsa," dedi sessiz bir şekilde. "Ve cidden öyle olabilir."

Omzunu öptüğümde bu onu bir anlığına stresinden uzaklaştırdı. Alnımı öptü. "İş başındaki dâhinin dikkatini dağıtmayı bırak," diye cevap vererek masaya geri döndü.

Kıkırdayarak başımı kaldırdığımda Fletcher'ı aramızdaki etkileşimi izlerken gördüm.

Bana yandan bir gülümseme göndererek dikkatini yeniden makete yöneltti.

Anlık bir suçluluk duygusu hissettim. Beni başka bir adamla görmek onun için garip miydi?

Onunla bu konuda konuşmalı mıydım?

Peki ya ne diyecektim? Hımm... Bununla ilgili detaylıca düşünmem gerekecekti. Durumu fazla dramatize etmek istemiyordum ama yok saymak da istemiyordum.

"İşte bu!" Harry bağırdı.

"Ne oldu?"

"Paketlerin tamamı talimatlarda yazanlara kıyasla yanlış renklerde. Bu yüzden hiçbir şey yerine oturmuyor. Hepsi yanlış etiketlenmiş."

"Ne?" Fletcher kaşlarını çatmıştı.

"Kırmızı parçalar turuncu ve turuncu parçalar da kırmızı olacak. Siyah parçalar beyaz, beyaz parçalar da gri. Bu yüzden tüm parçaları bulamıyorduk. Renklerin hepsi hatalı."

Tristan elini yumruk yaptı. "Al sana... tik tak... yaşlı herif."

"Aynen," diye homurdandı Harry. "Tik tak."



"Hımm." Etrafımda dönen stilistin gözleri baştan aşağı vücudumda gezindi. "Burada çok işimiz var." Saçlarımla oynadıktan sonra onları kulaklarımın arkasına ittirdi. Detaylıca beni incelerken parmaklarıyla saçlarımı yeniden dağıttı.

Gözlerim Marley'ye kaydığında bana "bunu başarabilirsin" anlamındaki evrensel sembol olan iki başparmağını kaldırdığını gördüm.

Günlerden çarşambaydı ve kişisel stilistle olan korkulan randevuma gelmiştim. "Göz kamaştırıcısın, Claire. Buna hiç şüphe yok. Kemik yapın kusursuz, ayrıca güzel bir vücudun var. Ama buna uygun şekilde giyinmiyorsun. Neden bununla daha çok gösteriş yapmıyorsun?"

"Ah." Mahcup bir şekilde omzumu silktim.

"Üzerine daha çok oturan şeyler giymelisin."

"Genç görünmeye çalışıyormuşum gibi görünmek istemiyorum," diye cevap verdim usulca.

"Sen gençsin, Claire. Kaç yaşındasın ki? Otuzların başı mı?"

"Otuz sekiz yaşındayım."

Elini omzumdan aşağı kaydırıp sutyenimin askısını düzeltirken gülümsedi. "Seksen yaşındakileri de giydiriyorum. Bana güven. Sen gençsin." Bana bakmak için bir adım geri giderek gülümsedi. "Şimdi, neye ihtiyacın var?"

"Cumartesi akşamı resmi kıyafetli bir akşam yemeğine katılacağım."

"Tamam." Saçlarımı yukarı kaldırıp baktı. "Saat kaçta?"

Kaşlarımı çattım. Marley telefonumu aldı. Tristan bana davetiyeyi yollamıştı. "Yedide."

"Tamam." Telefonunu çıkarıp bir arama yaptı. "Merhaba, Marcello."

Bir süre dinledi. "Merhaba, şekerim. Dinle, bir ricam var. Cumartesi akşamı benim için saç ve makyaj yapabilir misin, lütfen?"

Kaşlarımı çatarak Marley'ye baktım.

"Oh... acil bir durum. Sana tam olarak neye ihtiyacımız olduğuna dair görselleri göndereceğim."

Acil durum. Dehşetle gözlerimi irileştirdiğimde Marley gülümsemesini saklamak için başını öne eğdi.

"Evet, burada bir Sindirella'mız var." Telefondaki kişiyi dinledikten sonra gözleri bedenimde yukarı aşağı gezindi. "Tamam, harika. Sana adresi mesaj atarım." Telefonu kapattı. "Tamam, bunu hallettik."

Gergin bir şekilde gülümsedim.

"Marcello, cumartesi öğleden sonra evine gelip saçını ve makyajını yapacak."

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. Daha önce asla bunu yapmamıştım. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Aman Tanrım, tatlım. Evet, gerekli. Şimdi... alışverişe gidelim. Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Tamam. Teşekkürler, Barb." Gülümsedim. Ayağımı Tristan'ın bacağının üzerine koymuştum. Perşembe akşamıydı, birlikte oturma odasında birer kadeh şarap içerek televizyon izliyorduk. Çocuklar mucizevi bir şekilde ödevlerini yapmıştı, yemek zamanı bitmiş, ortalık temizlenmişti. Şimdi de maketleri üzerinde çalışmak için çok değerli iki saatleri vardı. Tristan'ın bu rüşveti tekerleğin icadından sonraki en iyi buluş olabilirdi. Uslu duruyor ve birlikte maketin üzerinde çalışabilmek için her işi hızlıca hallediyorlardı.

Kahrolası alacakaranlık kuşağı veya onun gibi bir şeydi.

"Sorun olmadığına emin misin?" Telefonda konuştuğum kız arkadaşımı dinledim. Harry'nin cumartesi akşamı onlarda kalması için ayarlama yapıyordum. Fletcher burada iki arkadaşıyla birlikte kalacaktı, Patrick de sorun değildi ama gerçekten emin olmam gereken kişi Harry'ydi.

"Tabii ki, Claire. O iyi olacak. Pizza yiyip film izleyeceğiz."

"Çok teşekkürler. Görüşmek üzere o zaman."

Tristan tek kaşını kaldırarak umutla, "Tamam mıyız?" diye sordu.

"Tamamen." Gülümsedim. "Kim derdi ki Tristan Miles bir bebek bakıcısı ayarladığı için heyecanlanacak?"

Kıkırdayarak kadehini benimkiyle tokuşturdu. "Öyle değil mi?"

"Gerçi cidden içim rahatladı. Barb, Harrison'ı bırakabileceğim tek kişi."

"Geçmişte onu biriyle bırakmak konusunda seni bu kadar tedirgin eden ne yaşandı?"

Derin bir şekilde içimi çektim. "Kâbus gibi olabiliyor."

"Nasıl? Yani tamam, biraz yaramaz falan olduğunu biliyorum ama onun yaşında bu normal değil mi?"

Arkama yaslanarak şarabımı yudumladım. "Ah, nereden başlasam? Okuldan uzaklaştırma aldı. Saatlerce ortadan kaybolup sonra nerede olduğuyla ilgili yalan söylüyor. İzin almadan arka-

daşlarının evine kaçıyor. Partileyen bir grupla takılmaya başladı ama onlarla olduğunu da inkâr ediyor."

"Okuldan uzaklaştırma mı aldı? Ne için?"

Gözlerimi devirdim. "Bir sebepten öğretmenlerin onunla uğraştığı izlenimine kapılmış. Bir gün bir projesi geri geldiğinde daha yüksek bir not alması gerektiğini düşünerek öğretmeniyle büyük bir tartışmaya girmiş."

"Yani... ukalalık mı yapmış?"

"Hayır." Başımı utançla iki yana salladım. "Pencereyi açıp ödevi aşağı atarak protesto etmiş."

Tristan'ın gözleri irileşti.

"Ama en kötüsü bu da değil. Proje, o sırada oradan geçen bir temizlik görevlisinin kafasına çarpıp başını yaralamış ve dikiş atılması gerekmiş. Çok küçük düşürücüydü."

Tristan gülümsemesini saklamaya çalışarak altdudağını ısırdı.

"O kadar utanç vericiydi ki tahmin bile edemezsin, Tristan."

Yüzünü düz tutmaya çalışarak şarabından bir yudum aldı. "Hayal edebiliyorum."

Gülümseyerek ayağımı bacağında gezdirdim. "Teşekkür ederim."

Parmakları omzumda daire çizerken gözleri benimkileri buldu. "Ne için?"

"Beni görebilmek adına her gece bu uzun yolu kat ettiğin için." Mahcup bir şekilde omzumu silktim. "Koltuktan nefret ettiğini biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Eh... evde sensiz olmaktan daha çok nefret ediyorum."

Gülümseyerek uzandım ve başımı omzuna koydum. Birine sahip olmak çok hoştu... aslında harikaydı. Alnımı öptü, sonra televizyon izlemeye ve keyifli sessizliğimize geri döndük. Benimle konuşması bile gerekmiyordu.

Sadece burada olması bile beni mutlu etmeye yetiyordu.

"Biliyor musun, bugün buraya gelirken bir çardak kuşu toplarıma saldırdı."

Kaşlarımı çatarak doğruldum. "Bir ne?"

"Çardak kuşu."

"O ne?" diye sordum.

Bariz aptallığım karşısında gözlerini devirdi. "Herkes bir çardak kuşunun ne olduğunu bilir, Claire. Google'a bakmanı tavsiye ederim."

Soru sorar gibi ona bakmaya devam ettim. En sonunda, "Çardak kuşları mor nesneleri toplar, Claire," diye cevap verdi. Anlamamı beklerken tek kaşını yukarı kaldırdı.

Ah... bana morarmış toplarından bahsediyordu. Sırıttım. "Her neyse."

Mutfak tarafından, "Tristan," diye bir ses geldi.

Tristan'ın gözleri irileşirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bunu duydun mu?" diye fısıldadı.

"Neyi?" Kaşlarımı çattım.

Bekleyerek kaşlarını kaldırdı ve en sonunda ses yeniden geldi. "Tristan."

"İlk kez adımı söyledi."

"Harry daha önce hiç adını söylemedi mi?" Kaşlarımı çattım.

Başını hafifçe iki yana salladı.

Harry tekrar, "Tristan," diye seslendi.

Tristan geniş bir şekilde gülümsüyordu. "Evet, Büyücü. Ne oldu?"

"Bir dakikalığına bize yardım eder misin, lütfen?"

İhtiyaç duyulduğu için heyecanla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Geliyorum." Yerinden zıplayarak kalktı ve mutfağa doğru ilerledi. Çözmeye çalıştıkları bir parçanın çapı hakkında konuşmalarını dinledim. Tristan parçanın ters birleştirildiğini düşünüyormuş gibiydi, parçayı söküp en baştan birleştirmenin artı ve eksileri hakkında derin bir tartışma içindeydiler.

Dinlerken kendimi televizyona bakarak ahmak gibi sırıtırken buldum.

Mutluluk onun tarafından sevilmekti.

Tristan telefona doğru, "Onu içeri gönder," dedi. Telefonu kapatırken bana baktı ve seksi bir şekilde göz kırptı. "Kuaförünüz burada, Bayan Anderson."

"Ah, Tanrım." Huzursuzluk içinde başımı ellerimin arasına aldım. "Bu çok..."

"Normal." Yanımdan geçip oturma odasına girmeden önce şakağımı öptü. "Bir süreliğine dışarı çıkıp seni rahat bırakayım."

"Nereye gidiyorsun?" Kaşlarımı çattım. O olmadan dairesinde olmak garip hissettiriyordu.

"Elliot ve Christopher'la maç izlemek için barda buluşacağım. Altı gibi geri dönmüş olurum. Altı kırk beş gibi de çıkarız."

Bu bana beğenmezsem saçımı ve makyajımı yıkamak için zaman verecekti. "Tamam," dedim gülümseyerek.

Beni yumuşak bir şekilde öptü. Dudakları benimkilerin üzerinde oyalanırken ona sıkıca sarıldım. "Dışarıdan bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece eve gelmene."

Kapı tıklatıldı.

Yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana sımsıkı sarıldı. "Hoşça kal." Aceleyle kapıyı açtığında ikimiz de afalladık.

Kuaför bir erkekti... ve ateşliydi. Hem de acayip derecede ateşliydi.

Avrupalıydı, otuzların başında gibi görünüyordu. Mavi, dar bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Kaslı ve atletik bir görünümü vardı.

Tristan'ın gözleri dehşetle bana döndüğünde ona şapşal bir gülümseme gönderdim. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. "Merhaba." Adamın elini sıkmak için uzandı. "Tristan Miles."

Başını sallayan adam yoğun bir aksanla, "Merhaba, ben Marcello," diye cevap verdi. "Claire'i stilize etmek için geldim."

"Merhaba, o benim." Elini sıktım.

Beni baştan aşağı süzerek ellerini oyuncu bir şekilde ovuşturdu. "Oh... bu çok eğlenceli olacak."

Tristan ifadesiz bir yüzle önce ona, sonra bana baktı. "Hayır... bu senin için kesinlikle eğlencesiz olacak. Yoksa..." diye mırıldandı kuru bir sesle.

Marcello güldü. "Kadınına karşı nasıl da sahiplenici. Bunu sevdim."

Tristan'ın çenesi kasılırken kıkırdadım. Marcello omuzlarımdan tutup arkamı döndürdü. "Güle güle. Geri döndüğünde senin için güzelleşmiş olacak."

Tristan, "O zaten güzel," diye parladı. "Ve hiçbir yere gitmiyorum. Tam burada olacağım." Tiksintiyle kendisini koltuğa attı.

Kıkırdadım. Gerçekten de huzursuz olmuştu... bunu sevmiştim.

"Bu taraftan." Marcello'yu Tristan'ın ebeveyn banyosuna doğru yönlendirdim. Yere iki büyük çanta koyarak yeniden baştan aşağı bana baktı. Sonra beni sandalyeye oturtarak kocaman bir şekilde gülümsedi.

"Hadi başlayalım."



Üç saat sonra aynadaki yansımama bakıyordum. Kendimi zar zor tanıyabilmiştim.

Koyu renk saçlarım *Hollywood* dalgası yapılmıştı, tamamen altın ve bronz renklerinden oluşan makyajım, yelpaze gibi kirpiklerim ve kalın kırmızı dudaklarım müthişti. Bir film yıldızı falan gibi görünüyordum. Bu... vay be.

Siyah dantel bir sutyen ve jartiyerli külotun üzerine Tristan'ın büyük beden beyaz gömleğini giymiş, önünü açık bırakmıştım. Birazdan elbisemi giyecektim. Tristan diğer banyoda hazırlanıyordu. Yarım saat önce geldiğini duymuştum. Gözlerim yüzümde, saçlarımda ve seksi iç çamaşırları içindeki kıvrımlarımda gezinirken yansımama bakarak gülümsedim. Kendimi daha önce hiç bu şekilde görmemiştim. Kahretsin, bundan sonra daha fazla çaba gösterecektim.

Tristan anne halimi seviyordu. Ama... seksiyi de hak ediyordu. Ben de onun için böyle olmak adına elimden geleni yapacaktım.

Beni seviyor.

Aslında bu komikti. Tris o ifade edilmesi güç iki kelimeyi hiç söylememişti. Ama söylemesine gerek de yoktu. Beni sevdiğini zaten biliyordum. Her hareketi, her mesajı, oğullarımla geçinmek için harcadığı her çaba duygularımızı daha fazla güçlendiriyordu. Dokunuşundaki hassasiyet açık bir kitap gibiydi, sözcüklerin aramızda önemi yoktu.

Farklı dünyalarımız ve zorlu başlangıcımıza rağmen güzel bir ilişkimiz vardı. Olduğu o güzel adama tamamen âşıktım.

Kapı açıldığında görüş alanıma girdi. Kaşlarını çatıp beni ilk kez görüyormuş gibi keskin bir nefes aldı. Neredeyse kendisine söyler gibi, "Claire," diye mırıldandı.

Siyah bir smokin, bembeyaz bir gömlek giymiş ve siyah bir papyon takmıştı. Koyu renk saçları o mükemmel az önce becerilmiş stilinde hafif dalgalıydı. Gördüğüm en kare biçimli çeneye ve koyu pembe, dolgun, öpülesi dudaklara sahipti. Yanıma doğru gelip beni kollarına alırken büyük kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Tek kelime etmeden yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. Diliyle açık ağzımı keşfederken elleriyle önümü açtı.

Dudaklarına doğru gülümsedim. Bana dokunmak zorunda hissetmesine bayılıyordum.

Geriye doğru bir adım attı. Gözleri iç çamaşırlarımla süslenen bedenimde gezindi. Bakışları benimle buluşmak için tekrar yukarı çıktığında arzuyla parlıyordu. "Siktir," diye mırıldandı.

Sanki içindeki bir şey zincirlerini koparmış gibi, beni tezgâha doğru ittirip üzerine oturmam için yukarı kaldırdı. Ayağımı tezgâhın üzerine koyarak bacaklarımın arasına yerleşti ve dudaklarını benimkilerle buluşturdu. "Lanet derecede yenilebilir görünüyorsun, Anderson," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Beni öptüğü sırada gözlerimi açtım ve onunkilerin kapalı olduğunu gördüm.

Tamamen anın içinde kaybolmuştu... benimle tam buradaydı.

Eli önce göğüslerimde dolaştı, Hemen sonra karnımdan aşağıya jartiyere, oradan da külotuma doğru indi.

"Benim için ıslandın mı?" diye sordu.

Elini külotumun önüne değdirdiğinde bacaklarımın arasındaki o tatlı noktayı bulmuştu. Kadınlığıma üç parmağını birden sokarken gözleri tutkuyla titreşiyordu.

Sırtım yay gibi gerilirken beni sıkıca tuttu. "Gitmemiz gerekiyor," diye inledim.

Parmakları yeniden derinlerime girerken beni izliyordu. "Hayır." Eli sertçe içime girip çıkıyordu. "Senin gelmen gerekiyor."

Güçlü parmaklarıyla işe koyulurken kafam geriye doğru kaydı. İçime giriş çıkışıyla çıkan ıslak sesler odada yankılanırken koyulaşmış gözleri çaresiz yüzümü izliyordu.

Sertti, çok sertti... ve ayağım tezgâhtan kalkıp havaya dikilirken titredim.

Öpücüğü neredeyse saldırgandı, parmakları güçlüydü. Bacaklarım göğsünde yukarı kalkmıştı.

Ama beni asıl mahveden gözleriydi... içlerinde bir hassasiyetle benimkilere kilitlenmiş gözleri.

"Seni seviyorum, Claire," diye mırıldanınca kalbim durdu.

Duyusal bir aşırı yükleme yaşıyordum. Hem de olabilecek en iyi türden bir yüklemeydi. Duygusal ve fiziksel.

Beni yumuşak bir şekilde öptü, ardından elinin son bir hareketiyle sertçe boşaldım ve tüm duyularım çarpıştı.

Tek eliyle yüzümü kendininkine yaklaştırırken diğeriyle hassas bir şekilde anın tadını çıkarmama izin verdi.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadım.

"Hem de çok." Dudaklarıma doğru gülümsedi.

Kalbim göğsümün içinde serbest düşüşe geçti. *Tanrım... bu adamı çok seviyorum.*

Jartiyerimi açıp iç çamaşırımı aşağı indirdiği sırada onu izliyor, cennette bir yerlerde uçuyordum... Ardından aklıma hiç gelmeyecek olan şeyi yaptı.

Önümde dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı açtı.

Nefesim kesilmişti. Ne yapıyordu?

Koyulaşmış gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde bacaklarımı iki yana ayırıp uzun ve kalın diliyle merkezimi yaladı.

Bedenim titredi. Beni yiyip bitirirken gözleri zevkle kapanmıştı.

Dilinde benim orgazmımla.

Onu izlerken parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Siyah bir smokinle önümde dizlerinin üzerindeydi, yepyeni bir arzu beni ele geçirdi.

Derin ve tehlikeli bir şekilde karanlık.

Kahretsin... siktiğimin Tristan Miles'ı.

20. BÖLÜM

Limuzin geniş, daire şeklindeki araba yoluna girdiğinde midemdeki sinirlerin gerildiğini hissediyordum. Sanki zihnimi okuyormuş gibi Tristan eğilip şakağımı öptü. "Güzel görünüyorsun, Anderson."

Derin bir nefes verdim. Bu "aileyle tanışma şeyi sinir" bozucuydu. Şoför kapıyı açınca Tristan dışarı çıkarak bana yardım etmek için elimi tuttu. Arabalar gelmeye devam ederken araba yolu ve giriş bölümü arı kovanı gibi aktifti. Resmi kıyafetleri içindeki güzel insanlar her yerdeydi, Marley'nin beni o stilisti tutmaya ikna etmesine izin verdiğim için çok memnundum.

Elbisem siyah ve bedenimi saran bir modele sahipti. Belden yukarı çıkıp etrafımı sararak straplez bir görüntü sağlayan büyük, kalın bir kemeri vardı. Ölçülü ve seksiydi. Tristan çok sevmiş ve her gün bunu giymek zorunda olduğumu söylemişti. Hatta limuzine binmeden önce şoföre fotoğraflarımızı çektirmişti.

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve balo salonuna doğru yönlendirdi. Bizi birlikte gören insanlar dönüp tekrar bakıyorlardı. Oturma planına göre yerimize doğru yürürken Tristan, "Merhaba. Selam. Merhaba, Roger," diyerek insanları selamlıyordu.

Ona bakarak sırıttım.

"Ne?" diye sordu.

"Bir *rock* yıldızı falan olduğunu düşünüyorsun."

"Ben lanet olası bir *rock* yıldızıyım, Anderson. Ne zaman aklını başına toplayıp da bunu fark edeceksin?" Bana seksi bir şekilde göz kırptığında, resmi olarak bir fan olduğumu kabul etmekten mutluluk duyarak kocaman gülümsedim. Tahtaya bakıp oturacağımız yeri aradı. "Şu tarafta."

İşaret ettiği yere baktım ve masada oturan tüm ailesini gördüğüm anda midem kasılmaya başladı.

Siktir... kanın yüzümden çekildiğini hissedebiliyordum.

Aileyle tanışmak her zaman göz korkutucuydu.

Miles ailesiyle tanışmak ise bir sonraki aşamaydı: Dehşet verici bir aşama. Babası New York'un en saygı duyulan adamlarından biriydi. Ağabeyi Jameson ise dünyadaki en büyük pislik olmasıyla biliniyordu. Christopher ve Elliot gözüme iliştiğinde biraz daha iyi hissettim, onlar hoştu ve hiç de hayal ettiğim gibi değillerdi. En azından onları tanıdığım için memnundum. "Merhaba." Masaya yaklaştığımız sırada Tristan geniş bir şekilde gülümsedi. "Bu Claire Anderson," diyerek beni ödül kazanmış bir yarışmacı gibi takdim etti.

"Selam." Beceriksizce gülümsedim.

"Bu babam George. Annem Elizabeth. Bunlar Jameson ve Emily. Elliot ve Christopher'ı zaten tanıyorsun."

Hepsi ayağa kalkmıştı. George elimi sıktı. "Merhaba, Claire. Tanıştığımıza memnun oldum."

Annesi yanağımı öptü. "Selam, canım. Bize katılabildiğin için çok memnunum."

Beceriksizce gülümsediğim sırada Emily beni kucaklayarak kükredi. "Seninle tanıştığım için kesinlikle çok heyecanlıyım," dedi nefes nefese.

Kucaklanırken kıs kıs güldüm... tamam, o hiç de düşündüğüm gibi biri değildi.

Jameson gülümsedi, ardından eğilip yanağımı öptü. "Seninle tanışmak çok hoş, Claire. Hakkında çok güzel şeyler duydum."

Bana samimi bir şekilde gülümsediğinde rahatlamış bir halde nefesimi verdim. Ah, Tanrıya şükür... düşündüğüm kadar korkutucu değildi.

Şampanya kadehini bana doğru kaldıran Christopher, "Hepiniz bilin diye söylüyorum, Claire'in en sevdiği Miles benim. Baştan uyarıyorum," dedi.

Benim sandalyemi çeken Tristan, "Aslında o dediğin benim," diye ifadesiz bir sesle cevap verdi.

Gülümseyerek Emily'nin yanına oturdum.

Tristan yanıma oturup güvence vermek için elimi kucağına koydu.

Onu seviyorum.

George, "Yani, Claire," diyerek bana seslendiğinde tüm grup dinlemeye başladı. "Anderson Medya'nın sahibisin, öyle mi?"

"Evet, öyleyim."

"Çok etkileyici."

"Teşekkür ederim."

Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kocanı tanırdım. İyi bir adamdı."

"Öyleydi."

"Cenazesine katılmıştım. Güzel bir törendi."

Konuşmanın bu yöne gitmemiş olmasını dilerken üzgün bir şekilde gülümsedim.

Tristan elimi sıktığında minnettar bir şekilde ben de onunkini sıktım.

Elizabeth konuyu değiştirdi. "Çocukların var, değil mi?"

Ah, siktir... bu resmen cehennemden çıkma bir geceydi. "Evet." Gülümsedim. "Üç oğlan."

"Tristan'la nasıl anlaşıyorlar?" Christopher güldü. "Umarım ona kök söktürüyorlardır."

George, "Eğer yapıyorlarsa bu iyi bir ödeşme olurdu," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Kontrolden çıkmış bir çocuktu."

Grupça güldüğümüzde biraz daha rahatlamış hissediyordum.

"Gidip bir içki almak ister misin?" diye sordu Tristan.

"Evet, lütfen," diye cevap verirken biraz fazla hevesliydim.

"Ben de geleceğim," dedi Emily. Hem çekici hem de güzeldi, doğal bir görünüşü vardı ve tazeleyici bir şekilde yapmacıksızdı.

Ayağa kalkıp bara doğru ilerlemeye başladık. "Ne istiyorsun, bebeğim?" diye sordu Tris.

"Ne halt olursa," diye fısıldayarak cevapladım.

"Tamam, annemle babamın önünde alkollü ve taşkın davranış, hemen geliyor."

Yanımdan uzaklaşacaktı ki elinden yakalayıp onu kendime doğru çektim. "Yeniden düşündüm de bir içki olsun. Ondan fazlasını içmeme izin verme. Buradayken sarhoş olmak en büyük kâbusum."

İkisi de kıkırdadıktan sonra Tris, Emily'ye döndü. "Ne istersin, Em?"

"Şampanya, lütfen."

Tristan beni Emily'yle yalnız bırakarak bara doğru gözden kayboldu. "Onlarla tanışmak oldukça sinir bozucu, öyle değil mi?" dedi Emily.

İçim rahatladı. Normal biriydi. "Tanrım, bilmez miyim? Çok gerginim."

Elimi tuttu. "Olma. Hepsi de gerçekten çok iyidir. Hiç de düşündüğün gibi değiller."

"Teşekkürler." Minnettar bir şekilde gülümsedim. "Peki ya..." Kaşlarımı çattım. "Siz evli misiniz?"

"Evet, Jay'le üç ay önce evlendik."

"Ah, bu harika. Tebrikler."

"Teşekkürler." Gülümsedi. "Hâlâ balayı evresindeyiz. Tristan bana Long Island'da yaşadığını söyledi, öyle mi?"

"Evet, New York'tan oldukça uzak ama çocuklar için harika."

"Evet, biz de New Jersey'de yaşıyoruz."

Şaşırarak, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"New York'ta belki haftada en fazla iki gece kalıyoruz. Jay'i şehirden uzaklaştırarak daha rahat bir yaşam şeklimiz olsun istedim."

"Stresli mi?" Kaşlarımı çattım.

"Tanrım." Gözlerini devirdi. "Fazlasıyla hem de. İş yükü inanılmaz. Gerçi evlendiğimizden beri daha iyi, artık cuma günleri evden çalışıyor."

Bir şok haliyle ona bakakalmıştım. Bu hiç de beklediğim gibi değildi. Miles Medya Grubu her zaman o kadar yenilmez görünüyordu ki... Bir milyon yıl geçse, CEO'sunun stresle mücadele ettiğini hayal edemezdim. Aslında öyle olması da tamamen anlaşılabilir bir durumdu.

Tristan içkilerimizle geri döndü ve kolunu bana dolayarak şakağımı öptü. "İyi misin?"

Başımla onayladım. "Teşekkürler."

"Eh, bu çirkin yüzü nerede görsem tanırım," diyen yoğun İngiliz aksanlı bir ses duydum.

Döndüğümüzde bize doğru yürüyen iki adam gördük. Biri sarışın ve göz kamaştırıcıydı. Diğeri uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. "Selam." Tristan onları kucaklarken kahkaha attı.

Gözlerim Emily'ye kaydığında onun da gülümsediğini gördüm.

Üç adam gülüştükten sonra Tristan bizi tanıştırdı. "Claire, Londra'dan arkadaşlarım Spencer Jones ve Sebastian Garcia'yla tanış, lütfen. İkiniz de Emily'yi tanıyorsunuz. Jameson ve Sebastian, İtalya'da kolejdeyken tanışmışlardı."

"O zamandan beri onlardan kurtulmaya çalışıyorum." Sebastian göz kırparak gülümsedi.

Tristan elini omzuma koyarak beni yakınına çektiğinde Emily güldü. "En sevdiğim Londra çapkınları nasılmış?"

Onları oldukça iyi tanıdığı belliydi.

"Çok iyi," diye yanıtladı Spencer. Çocuksu bir çekiciliği vardı. Dikkatini yeniden Tristan'a yöneltti. "Nerelerdeydin?"

"Buradaydım," diye cevapladı Tristan. Şampanya kadehini bana doğru eğdi. "Claire'le birlikte."

Sebastian'ın gözleri bana döndü, sonra bir şey hatırlamış gibi parmağını şıklattı. "Siz ikiniz Fransa'da mı tanıştınız?"

"Bu o." Tristan kocaman gülümsüyordu. Bekle... bu da neydi? Onlara benden mi bahsetmişti?

Emily'ye bir bakış attığımda heyecanlanmış gibi omuzlarını eğmişti.

Sebastian etrafına bakındığı sırada Jameson'ı birkaç adamla konuşurken görüp yanına gitti ve elini onun kafasına yerleştirdi. Hepsi yüksek sesle güldü. Tristan, "Bir dakikaya dönerim," diye fısıldadı kulağıma. Ardından Spencer'la birlikte diğerlerine katıldılar.

Sohbet eden dört adam gülerken bir süre onları izledim. "Onlar kim?" diye sordum.

"Tüm İngiltere'nin en yaramaz adamları," diye fısıldadı Emily. "Ayrıca en göz alıcı."

Onları izlemeye devam ederek, "Tanrım," diye fısıldadım. Daha önce bu kadar yakışıklı erkeği aynı yerde görmemiştim. Hepsi de kahrolası leziz görünüyordu. "Yanılmıyorsun."

"Spencer Jones dünyanın en büyük çapkınıdır."

"Sarışın olan mı o?" diye sordum.

"Evet. Saçmalık derecesinde yakışıklı, öyle değil mi?"

"Diğeri daha göz kamaştırıcı. Adı ne demiştin?" diye sordum.

"Sebastian Garcia. Evliliği yakın zamanda sona erdi."

"Gerçekten mi? O da mı çapkın?"

"Hayır, karısı bahçıvanlarıyla yattı."

"Ne?" Bu güzel adama bakarken kaşlarımı çatmıştım. Uzun, esmer ve Avrupalı. "Kadın kafayı mı yemiş?" dedim şok içinde.

"Görünüşe göre öyle." Omzunu silkti. "Kesinlikle aklını kaçırmış olmalı," diye mırıldandı.

Ben kıkırdayınca Emily de gülümseyerek kadehini benimkiyle tokuşturdu. "En sonunda seninle tanışmak çok güzel," diye fısıldarken yeniden elimi tutmuştu.

"Ah, teşekkürler." Gülümsedim. "Tanrıya şükür normal birisin. Bütün gece *selfie* çekip duran bir süper model olacağını düşünmüştüm."

Kahkahalara boğuldu. "Ha. Hayır, o daha çok Tristan'ın eski kız arkadaşlarına uyuyor."

İrkildim. "Kalıplara pek de uymuyorum, değil mi?"

"Şükürler olsun ki hayır," dedi gülerek.

Etrafa bakındığımda siyah smokini içindeki Tristan'ın bakışıyla karşılaştım. Koyu renk dalgalı saçları ve biçimli çenesi odayı aydınlatıyordu. Bana yavaş ve seksi bir gülümseme gönderip göz kırptığında kalbim göğsümün içinde takla attı.

Bu gece dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyordum.

Beni seviyor.



Masada oturmuş Emily'yle konuşurken Tristan'ın parmakları çıplak omzumda daire çiziyordu. Kahkaha, yakışıklı erkekler ve zeki sohbetle dolu harika bir gece olmuştu.

Kesinlikle hiç umduğum gibi değildi.

Gözümün ucuyla Elizabeth'in ikimizi izlediğini görebiliyordum. İzlerken çok da zorlanması gerekmemişti. Tristan bütün gece benimle ilgilenmişti. Kesinlikle ilgi gösterme konusunda utangaç değildi.

Tristan eğilerek fısıldadı. "Çocuklar içki içmek için bir bara gidecekler. Sen de gitmek ister misin?"

Emily'ye dönerek, "Sen gidiyor musun?" diye sordum.

"Görünüşe göre öyle." Şarap kadehinin içine doğru sırıttı. "Bir ömre yetecek kadar şampanya içtim... ama her neyse."

"Ben de." Kıkırdadım. Bu kadar resmi olmayan bir ortamda herkesi tanımak hoş olacaktı. "Tamam, elbette... Kulağa iyi geliyor."

Vedalarımızı ettikten yirmi dakika sonra kendimi kaldırımda Emily, Miles kardeşler ve Spencer Jones'la limuzin beklerken buldum.

Hepimiz çok fazla içki içmiştik ve okullu kızlar gibi kıkır kıkır gülüyorduk. Bu adamlar cidden eğlenceliydi.

"Seb hangi cehenneme kayboldu?" Spencer etkinlik merke-

zinden akın akın dışarı çıkan kalabalığa bakınırken kaşlarını çatmıştı.

Telefonunda birisine mesaj yazan Elliot, "İçeride iki kızla birlikte," diye cevap verdi.

"Yüce İsa," diye fısıldadı Spencer. "Eğer acele etmezse, onsuz gideceğiz."

"Bunu sikine takmayacağından oldukça eminim," diye düz bir sesle cevap verdi Elliot.

Tristan ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Sonra beni kollarına alarak gülümsedi. İçimden onu öpmek geliyordu ama öpmeyecektim... herkes buradaydı. Eğilip o beni öptüğünde dudaklarına doğru gülümsedim. Ne istediğimi biliyordu.

Sebastian iki kolunda da göz kamaştırıcı birer kızla dışarı çıkarak, "Kızlar da bizimle geliyor," diye duyurdu.

"Selam, kızlar." Herkes güldü.

Spencer sarışın kızın elini tutup öperken, "Adın ne?" diye sordu.

"Siktir git. O benimle," dedi Sebastian.

Spencer omzunu silkerek esmer olana doğru döndü. "O zaman... senin adın ne?"

"O da benimle," diye cevap verdi Sebastian ifadesiz bir sesle.

Kızın elini hızlıca bırakan Spencer, "Açgözlü pislik," diye tersledi.

"Kendininkini bul." Sebastian ona göz kırptı.

Hepimiz güldüğümüz sırada kızlar Sebastian'a iyice sokuldu. Bu da neydi böyle... iki kadın birden mi?

Tanrım.

Etrafa göz attığımda Elliot ve Christopher'ın taksi sırasındaki bir grup kızla konuştuğunu gördüm. Erkekler hevesle flört ederken kadınların hepsi işaret verilmişçesine gülüyordu. Onların şehirde birlikte dışarı çıktıklarında nasıl olduklarını hayal edebiliyordum.

Tristan'ın daha önce iki kadınla birlikte olup olmadığını merak etmiştim... elbette olmuştu. Tüm bu adamlar olmuş olmalıydı. Zengin, komik, göz alıcı ve zekilerdi.

Gözde bekârlardan oluşan büyük ikramiye.

Tristan bana bakarak tatlı bir şekilde gülümsedi ve beni yeniden öptü. Gerçekten de oldukça çakırkeyifti.

Ve göz kamaştırıcı.

İki limuzin kaldırıma yanaştığında Jameson kapıyı açtı. "Elliot, Christopher," diye seslenirken Emily'nin binmesine yardım ediyordu. Hepimiz arabaya bindiğimizde Sebastian, Spencer ve kızlar da arkamızdaki arabaya bindiler.

"Kulüp 42, lütfen," dedi Tristan.

"Elbette." Trafiğin içerisine arabayı süren şoför gülümsedi. Erkekler gürültülüydü, şakalaşıyorlardı ve kahkahaları arabayı dolduruyordu.

Araba hızlanırken bir adrenalin patlaması hissederek gülümsedim.

Bu eğlenceli bir geceydi.

Tristan'la Christopher'ı birlikte izleyerek kıkırdadım. Bir elmanın iki yarısı gibilerdi.

Aynı şeylere gülüyor, özel espriler paylaşıyor ve birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Benzer görünüyorlardı, neredeyse aynı kişiliklere sahiplerdi. Olduklarını düşündüğümden çok daha farklılardı. İkisi de sıcakkanlı ve arkadaş canlısıydı, görünürde soğuk ve ruh emici kimse yoktu.

Anlayabildiğim kadarıyla, Elliot ve Jameson da iki açıdan birbirlerine benziyordu.

Saat geç olmuştu. En son baktığımda sabahın dördüydü, artık toplu olarak sarhoştuk. Küçük, gece kulübü tarzında bir bardaydık. Miles kardeşler buraya sık geliyor olmalıydı çünkü hem tüm çalışanları hem de DJ'i tanıyorlardı.

Etrafta çok fazla kişi kalmamıştı, onlar da son içkilerini söylemişlerdi. Hayatımın en iyi gecesini geçirmiştim. Emily'yle çok iyi anlaşmıştık ve Tristan'ın kardeşleri hiç umduğum gibi değildi.

Nazik ve eğlencelilerdi. Tris gibi alaycı ama aynı şekilde sevimliydiler.

DJ mikrofona doğru, "Gecenin son şarkısına geçerken ve..." dedi. "Miles kardeşler de mekândayken, onların marşını çalmak zorundayım. Silk'ten 'Freak Me.'" Tantrik bir ritim çalmaya başladı.

Freak me, baby (ah, yeah)

Freak me, baby (mm, just like that)

*Freak me, baby (ah, yeah)**

Hepsi kahkaha atıp tezahürat yapmaya başladılar. Dans pistine doğru sürüklendiğimde ekibimiz sanki dünyanın en iyi şarkısı çalıyormuş gibi dans etmeye başlamıştı.

Tristan beni geriye doğru ittikten sonra etrafımda döndürdü. "Bu şarkı da ne?" Bedenine hızla çarptığımda kahkaha attım.

Bizi ritme göre hareket ettirirken gülümsedi. "Bizim yatılı okul marşımızdı." Beni geriye itip döndürdükten sonra tekrar kendine doğru çekti. Kahkahamı içimde tutamadım. "Bu şarkıyı tüm okul hayatımız boyunca her gün yurt odamızda çaldık. Hepimiz kelimesi kelimesine biliyoruz."

Kıkırdayarak etrafa baktığımda çok sarhoş bir Jameson'ın şarkıyı söyleyerek Emily'yle seksi bir şekilde dans ettiğini gördüm. Elliot ve Christopher bir yerlerden iki kız bulmuştu ve şarkıyı onlara söylüyorlardı. Sebastian kendi iki kızıyla birlikte seksi bir şekilde dans ederken, Spencer yanında bir kadın garsonu da sürükleyerek sahneye zıplıyordu. Müzikle yavaş bir şekilde dans etmeye başladılar. Tristan beni döndürürken, şarkısının sözlerini dinledim ve kahkaha attım.

Let me lick you up and down till you say stop

Let me play with your body, baby, make you real hot

*Let me do all the things you want me to***

"Okulda söylediğiniz şarkı bu muydu?" Kıs kıs güldüm. Hepsi de seks manyağıydı.

---

* Çıldırt beni, bebeğim (ah, evet) / Çıldırt beni, bebeğim (mm, işte böyle) / Çıldırt beni, bebeğim (ah, evet) (ç.n.)

** Durmamı söyleyene kadar seni tepeden tırnağa yalamama izin ver / Vücudunla oynamama izin ver, bebeğim, seni ateşlendirmeme / Yapmamı istediğin her şeyi yapmama izin ver (ç.n.)

"Evet." Tristan bana bakarak gülümsedi.

"En sevdiğiniz şarkı kadınları tepeden tırnağa yalamakla mı ilgiliydi?" diye sordum dehşetle.

"Yüzde yüz." Beni arkaya itip hızla döndürdüğünde kahkaha attım. Ardından elimi tutarak ikimizi sallamaya başladı. "Hâlâ öyle." Eğilip yumuşak bir şekilde beni öptüğü sırada gözleri belirli bir şeyle titreşiyordu. "Hazır lafı açılmışken, eve gidelim, Anderson."

Önümdeki güzel adama bakarak gülümsedim. "Hiç sormayacağını düşünmeye başlamıştım."



Komodinin üzerinden gelen bir titreşim duyduğumda kaşlarımı çattım.

Bzzz... bzzz... bzzz.

Tristan derin bir nefes vererek, "Bu kim lan?" diye mırıldandı.

Ses kesildiğinde ikimiz de rahatladık.

Ama sonra yeniden başladı.

Bzzz... bzzz... bzzz.

Tristan dirseğinin üzerinde doğrularak telefonumu almak için uzandı. Elinde tutamayıp düşürünce telefon yatakla komodin arasından aşağı kaydı. "Siktir."

Birisi sanki kafama çekiçle vuruyor gibi hissetmeye başlamıştım. "Tanrım," diye inledim. "Dün gece ne haltlar oldu?"

Telefon çalmaya devam ederken Tristan kolunun ön tarafıyla yüzünü kapattı. "Her kimsen... siktir git," diye inledi.

Tam o anda doğru düzgün bir şekilde uyandığımı hissettim ve doğruldum. Siktir. "Tris," dedim. "Çocuklar."

"Yüce İsa." Ayağa kalkarak el yordamıyla kayıp telefonu aramaya başladı. Çıplaktı ve saçları havaya kalkmıştı. Onu izlerken gülümsedim. Ne göz ziyafetiydi ama.

Telefonumun bilinmeyen konumundan hâlâ titreştiğini duyabiliyorduk. Tristan uzanarak en sonunda telefonu çıkarıp havaya kaldırdı. "Buldum yavşağı." Ekrandakini okurken kaşlarını çattı ve yüzü asıldı. "Barb arıyor." Telefonu bana uzattı.

"Alo," diye cevap verdim. "Sorun ne?"

"Merhaba, Claire."

"Ne oldu?" Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı.

"Harry kayıp."

"Ne?"

"Üçü biraz geçe lavaboya gitmek için kalkmıştım ve onu kontrol etmek için kafamı odaya uzattığımda yatağında değildi."

Aceleyle doğruldum. "Ne demek istiyorsun?"

"Gizlice kaçmış Claire ve geri gelmedi."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlamıştım. "N-neden beni aramadın?" diye kekeledim.

"Aradım ama cevap vermedin."

"Aman Tanrım, çok üzgünüm."

"Her yere baktık ve tüm arkadaşlarına ulaştık. Yakalanmamak için kalkacağımız saatten önce geri geleceğini düşündük ama kimse onu görmemiş."

Kalbim durdu.

"Ne?" diye fısıldadı Tristan.

"Harry kayıpmış."

Yüzünü buruşturdu. "Ha?"

"Yola çıkıyorum." Telefonu kapatıp yataktan fırladım.

21. BÖLÜM

Long Island'a kadar bir saatlik araba yolculuğu tam bir cehennemdi. Tristan sessiz kalarak elini korumacı bir şekilde bacağıma koymuştu, bense gözyaşlarımı tutmaya çalışırken pencereden dışarı bakıyordum. Harrison'ı belki de yüz kere aramıştım ve telefonunun büyük ihtimalle şarjının bitmek üzere olduğunu düşünüyordum. Fletcher ve arkadaşları da onu aramak için dışarı çıkmışlardı. Ondan iz yoktu.

Tristan, "O iyi olacak," diye fısıldadı.

"Nerede olabilir?" diye mırıldandım. Kendimi daha fazla tutamayınca gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

"Bebeğim." Tristan kolunu bana dolayarak beni yakınına çekti. "Onu bulacağım. Söz veriyorum," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Onu bulduğumda öldüreceğim... ama onu yine de bulacağım."

Evimin olduğu caddeye geldiğimizde arkadaşlarımın ve ebeveynlerimin arabalarının dışarıda olduğunu gördüm. Kalbim göğsümün içinde takla attı. Bu gece dışarı çıkmamalıydım. Araba durunca, "Teşekkür ederim," dedim ağlayarak. Arabadan çıkıp içeriye koştuğumda annemin korkmuş gözleri benimkilerle buluştu.

"Anne," diye fısıldadım. "Nerede o?"

"Bilmiyorum, hayatım. Her yere baktık."

Yüzüm gözyaşlarıyla buruştu. "Aman Tanrım." Bana sarıldığı

sırada arkamızdaki kapı çarparak kapandı. Arkamı dönünce ne yapacağından emin olamayarak beceriksizce girişte dikilen Tristan'ı gördüm.

"Ah, anne ve baba, bu Tristan."

Tristan gülümseyerek ellerini sıktı. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

"O çocuğu bulduğum zaman öldüreceğim," diye mırıldandı babam.

Tristan kaşlarını kaldırdığında *sıraya gir* diye düşündüğünü anlamıştım. "Fletch'i arayıp nerede olduğuna bakayım," dedi.

"Tamam."

Ardından ön kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

"P-polisi arayacağım," diye kekeledim.

Annem, "İyi fikir," dedi.

Babam, "Bir yerlerde uyuyakalmıştır, Claire," diye beni rahatlatmaya çalıştı. "Bir saat daha bekle."

O anda Tristan, "Burada," dedi.

"N-ne?" diye kekeleyerek verandaya koştum.

Tristan'ın işaret ettiği yere bakınca Harrison'ı caddeden yukarı bisikletini ittirdiğini gördük. Lastiği patlamış gibi görünüyordu. Kirli ve ıslaktı, sırtında bir sırt çantası vardı. Savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

Rahatlayarak başımı öne eğdim, sonra ani bir öfke dalgası içimde bir nehir gibi akmaya başladı. Ona ulaşana kadar ön bahçede öfkeli adımlarla ilerledim. "Neredeydin sen?" diye bağırdım.

Gözlerini devirdi.

"Neden telefonuna cevap vermedin?"

Tavırlı bir şekilde, "Kaybettim," diye homurdandı.

"Neredeydin?"

"Dışarıda!" diye bağırdı.

"Seni... bencil küçük pislik." İçimde bir şeyler koptu. Tüm kontrolümü kaybederek, "Cezalısın!" diye bağırdım. "Şimdi eve gir ve bir daha asla odandan dışarı çıkma!" Oraya daha hızlı git-

mesi için arkasından ittiriyordum. En azından evin içine girince güvende olduğunu bilecektim. Onu kendisinden koruyabilirdim.

Yanımdan hışımla geçerek, "Tipik," diye mırıldandı sessizce.

"Harrison Anderson, başın öyle büyük belada ki!" diye arkasından bağırdım. "Her şeyi kaybettin: telefonun, internet. Sahip olduğun her kahrolası şey... gitti."

"Senden nefret ediyorum." Hışımla içeri girerek öfkeli adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. "Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırdı. Yatak odasının kapısı çarpılarak kapandı.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken öfkeden titriyordum. Çok öfkeliydim... öfkenin de ötesindeydim.

Kan beynime sıçramıştı.

"Biz gidiyoruz, tatlım." Annem kolumu ovarken üzgün bir şekilde gülümsedi. "Sağ salim eve gelmesine sevindim. İyi şanslar." İkisi de Tristan'a döndü. "Tanıştığımıza sevindim."

"Ben de öyle." Tristan onlara zorla gülümsedikten sonra anne ve babam ayrıldı.

Ellerimi sıkarak volta atmaya başladım. "Bu lanet çocukla ne yapacağım ben, Tristan?" diye bağırdım. "Kontrolden çıktı ve umurunda bile değil."

Tristan derin bir nefes verdi. "Gidip Fletcher'ı arayayım da Harry'nin geldiğini haber vereyim."

Ön kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Tristan

Fletcher'ın numarasını çevirdim. "Selam, Tris."

"Selam, dostum. Harry eve döndü," dedim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandı. "Bütün gece her yerde bisikletle onu aradım. Onu geberteceğim."

"Evet, biliyorum. Teşekkürler. Hey... annen kafayı yemek üzere. Eve gelebilir misin?"

"Yoldayım."

Telefonu kapatıp derin bir nefes vererek caddeye doğru bak-

tım. Nereye gitmişti? Başımı eğip yere baktığımda kirli sırt çantasını kapının kenarına attığını gördüm ve çantayı alarak içine baktım. Her şey sırılsıklamdı. Ne cehennemdeydi bu çocuk? Dün gece burada yağmur mu yağmıştı? Bir kazak, bir şişe su, boş çikolata paketleri. Yan cebin fermuarını açtığımda buruşmuş, ıslak bir puro paketi buldum.

Ne?

Markayı okudum. Öylesine bir puro da değildi, pahalı olanlardandı.

Bunlar için parayı ne cehennemden bulmuştu?

Sigara mı içiyordu?

Tanrım, sırada ne vardı?

Telefonunu kaybettiğini söylemişti. Bu da yalan mıydı, yoksa sadece ıslanmış mıydı? Yeniden numarasını çevirdim. Kadının biri, "Alo," diyerek cevap verdi.

Şaşırarak kaşlarımı çattım. "Merhaba, ben..." Ne diyeceğimden emin olamayarak tereddüt ettim. "Telefonumu mu buldunuz?"

"Evet, tatlım," diye cevap verdi kadın. Sesi yaşlı geliyordu.

"Çok teşekkür ederim." Tereddüt ettim. "Aslında o arkadaşımın telefonu. Gelip alabilir miyim?"

"Elbette. Sixty Napier caddesindeyim."

"Orası nerede?"

"Suffolk ilçesi."

Yüzümü buruşturdum. Suffolk ilçesi... orası buradan en az yirmi beş kilometre uzaktaydı. "Telefonu nerede buldunuz?" diye sordum.

"Caddede, kaldırım kenarındaki olukta, daha yarım saat önce buldum."

"Dün gece orada yağmur yağdı mı?"

"Evet, tüm gece sağanak vardı. Şansınıza telefon kilitli poşetin içindeydi."

Ne?

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Tamam, birazdan görüşürüz." Telefonu kapatıp adresi hızla not alarak Claire'i görmek için içeri girdim. "Markete gidip geleceğim. Senin arabanı almam gerekiyor. Bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi derin bir şekilde içini çekti.

Onu kollarıma alıp yumuşak bir şekilde öptüm. "Artık eve döndü, bebeğim. Rahatlayabilirsin." Yüzündeki saçları geriye doğru ittirdim.

Bana bakarak gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bunu duymak iyi hissettiriyordu. Gülümseyerek onu yeniden öptüm. "Hemen dönerim."

Yarım saat sonra adrese vararak ön kapıyı tıklattım. Telefondaki kadın, "Merhaba?" diye cevap verdi.

"Merhaba, telefon için gelmiştim. Aramama cevap verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Sorun değil, canım." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Gidip getireyim." İçeriye doğru gözden kayboldu, sonra geri dönerek telefonu uzattı. Elimdeki telefona baktım. Kilitli bir poşetin içine dikkatlice koyulmuştu.

"Nerede buldunuz?" diye sordum.

"Elm ve İkinci Caddenin birleştiği köşede."

"Tamam, teşekkürler. Gerçekten minnettarım." Dışarı çıkarak arabama bindim, ardından GPS'e cadde isimlerini girdim.

Ne işler peşindesin, Büyücü?

Arabayı Elm ve İkinci Caddenin birleştiği köşeye yavaşça park ederek önümdeki büyük metal kapılara baktım ve tabelayı okudum.

SUFFOLK İLÇE MEZARLIĞI

Kalbim durdu. Burada olabileceğini bildiğim tek bir kişi vardı.

Wade Anderson.

Babasını görmeye geliyordu.

Yapbozun parçaları yerine oturmaya başlarken içim hüzünle doldu.

Üzüntüyle arabayı çalıştırıp bir U dönüşü yaptım. Geri dönmem gerekiyordu.



Saat altı civarlarıydı ve bizim için pişirdiğim akşam yemeğini bitirmiştim, bolonez soslu spagetti. Bir köşeye kıvrılıp ölmeden önce biraz karbonhidrata ihtiyacım vardı. Claire film izlerken koltukta uyuyakalmıştı. Patrick ve Fletcher da bankta oturmuş benimle konuşuyorlardı.

Aklım onlarla birlikte değildi, odasındaki Harrison'daydı.

Cezalıydı, bu öğleden sonra Claire'in ondan sahip olduğu tüm hakları almasını dinlemiştim.

Beni ilgilendirmiyordu, burnumu sokamazdım... ama çocuk için üzülüyordum.

Ona büyük bir kâse makarna koyarak üzerine bolca rendelenmiş peynir ekledim, ardından bir tepsiye biraz sarımsaklı ekmek ve bir içecek koydum.

Odasından çıkma izni yoktu. Claire uyanmadan önce ona akşam yemeği götürecektim.

Merdivenden yukarı çıkarak kapısını tıklattım.

Cevap gelmedi.

Yavaşça kapıyı açtığımda sırtı kapıya dönük bir şekilde uzandığını gördüm.

"Sana akşam yemeği getirdim, Büyücü."

Cevap yoktu. Beni görmezden geliyordu.

Hımm...

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Tepsiyi masasının üzerine bırakıp ellerimi kalçalarıma koyarak onu izlemeye başladım. "İyi misin?"

"Çık dışarı." Üzgün bir şekilde içini çekti.

Yatağın ucuna oturarak ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. "Telefonunu buldum."

Gözleri hızla bana döndü.

"Biri bulmuş, gidip ondan aldım."

Bakışları yere indi.

"Neden annene mezarlığa gittiğini söylemiyorsun?"

Çenesini sıktı ama sessiz kaldı.

"Ortadan her kaybolduğunda gittiğin yer orası mı?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda öyle olduğunu biliyordum.

"Bisikletinle oraya gitmek ne kadar vaktini alıyor?" Yirmi beş kilometre uzaktaydı, gitmesi çok uzun sürüyor olmalıydı.

Yine sessiz kaldı.

"Dün gece lastiğin patladığı için mi eve gelemedin?" diye sordum. "Sonra da sağanak yağınca eve yürürken saatlerce yağmurun altında mı kaldın?"

Bana yine cevap vermedi.

"Sana karşı değilim, Büyücü. Ben senin tarafındayım." Elimi ayağının üzerine koydum. "Sana ne haltlar olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neden annenden seni oraya götürmesini istemiyorsun? Neden nerede olduğunla ilgili yalan söylüyorsun?"

"Çünkü ne zaman oraya gitse bir hafta boyunca ağlıyor ve onu üzgün görmeye dayanamıyorum."

Tanrım.

Başımı eğdim, bir süre sessizce oturduk. "Purolar için parayı nereden buldun?" diye sordum.

Gözleri dehşetle bana döndü.

"Başın belada değil."

Bir süre sessiz kaldı. En sonunda cevap verdiğinde, "Altı ay boyunca harçlığımı biriktirdim," dedi.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

Başını çevirerek duvara bakmaya başladı. "Onlar babam içindi," diye fısıldadı yumuşak bir şekilde.

İçim üzüntüyle dolarken gözlerimi kapattım.

Zavallı çocuk.

"Annene nerede olduğunu söyle. Sana kızmayacak," diye teşvik ettim.

"Neden söyleyeyim ki? Beni yine psikoloğa sürükleyecek. Endişeli olmasındansa kızgın olmasını tercih ederim. Deli doktorlarıyla işim bitti."

Bir süre sessizce oturduk, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Yemeğini ye, sonra da aşağı in. Birkaç saatliğine uzay gemimizi inşa ederiz."

Duvara bakmaya devam ederek hareketsiz kaldı. "Hayır, teşekkürler."

Telefonunu komodinin üzerine bıraktım. "İşte telefonun." Kapıya doğru döndüm. "Tristan."

Yeniden ona döndüm.

"Ona söylemesen olur mu?"

Başımla onayladım. "Elbette."

Hüzünlü bir şekilde merdivenlerden ağır ağır indiğimde Claire'i uzay gemisi maketini toplarken gördüm. Fletcher da yanında dikiliyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu ikinci el eşya kutusuna atacağım."

"Neden?"

"Çünkü yalan söylüyor, buna müsamaha göstermeyeceğim. Bu saçmalığı artık kabul etmeyeceğim, Tristan. Yeter artık. Davranışları için hiçbir mazereti yok."

"Onu masanın üzerine bırak," dedim.

"Tristan."

"Bırak dedim," diye parladım. Bildiklerimi ona anlatmadan çocuğu nasıl savunacaktım?

"Neden bir anda onun tarafına geçtin?" diye sinirle karşılık verdi. "Sana ne oldu?"

"Sadece onu biraz rahat bırak, olmaz mı?" İçimi çektim. "Yemeğini ye, duş al ve uyumaya git. Çocuklarla ben temizliği hallederiz. Şu an için Harrison'ı rahat bırak. Yorgun ve duygusalsın. Yarın her şey daha iyi görünecek, onlarla o zaman uğraşırsın."

Fletcher bana yandan bir gülümseme yolladı.

"Hileci, yemek için hazır mısın?" diye seslendim.

Patrick oturma odasından zıplayarak geldi. "Evet, en sevdiğim."



Arabamda oturmuş yoldan yukarı doğru yürüyen Harrison'ı izliyordum. Okulunun dışındaydım. Saat üç civarıydı ve okul bugün için bitmişti. Ne yaptığım hakkında hiçbir kahrolası fikrim yoktu.

Eh, aslında vardı ama Claire'in ne yaptığımı öğrenirse kafayı yiyeceğinden oldukça emindim.

Çok kötüydü... fakat bunu yapmak zorundaydım. Bütün gün beni içten içe yiyip durmuştu. Arabayı Harry'nin yanında sürmeye başlayarak, "Büyücü," diye seslendim.

Döndüğünde kaşları çatıldı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Arabaya bin."

"Hayır." Yürümeye devam etti.

"Arabaya bin yoksa annene söylerim," diye tehdit ettim.

Dik dik bana bakarak derin bir nefes verdi ve arabama binmek için diğer tarafa dolandı. "Ne?"

Ona geçen sefer ıslanan puroların aynısından bir paket puro uzattım. Elindeki purolara bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Babanı görmeye gitmek istiyor musun?" diye sordum.

Gözleri benimkileri inceledikten sonra başını eğerek bir kere daha purolara baktı.

Bu evet demekti.

Yola çıktım, çok sessiz bir araba yolculuğundan sonra arabayı mezarlığa park ettim.

Arabadan indiğinde çekinerek onu mezar taşlarının arasından takip ettim. Burası kusursuz bir şekilde bakım yapılmış, yeşil, gür çimenleriyle güzel bir yerdi.

WADE ANDERSON
SEVGİLİ EŞ VE BABA
SONSUZA KADAR SEVİLEN
KEDERLE ÖZLENEN

İzlerken ellerimi ceketimin ceplerine sokmuştum. Harrison gömleğiyle isim plakasını silerek çiçekleri düzelttiğinde buraya sık sık geldiğini fark ettim.

Tek başına.

Onu izlerken boğazıma bir yumru oturdu.

Titreyen eliyle paketi açarak bir puro çıkardı ve dikkatli bir şekilde mezarın üzerine koydu.

"İşte buradalar, baba," diye fısıldadı. "En sevdiğin."

Çenemi sıktım. Bu çok fazlaydı.

Bir tane puro çıkarıp elinde tuttuktan sonra bana da bir tane uzattı.

Şaşırarak kaşlarımı çattım.

Puroyu alıp cebimden bir çakmak çıkararak yaktım. Harry şok olmuş bir şekilde bir süre bana baktı. Puromdan derin bir nefes çektim, sonra da çakmağı onun için uzattım. O da aynısı yaptı. Büyük bir nefes çektiğinde boğulur gibi öksürmeye başlayınca ince bir duman üfleyip kıkırdadım.

Puroyu yukarı kaldırarak baktım. "Fena değil." Gülümsedim. "İyi bir zevkin varmış," dedim mezar taşına doğru.

Harrison bir fırt daha çekerken gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Dumanı bir ejderha gibi dışarı üflediğinde normalde sigara içmediğini anladım.

"Bu Tristan," dedi mezar taşına.

Gülümseyerek selam verir gibi başımı eğdim. "Bay Anderson."

Harrison bir süre bana baktıktan sonra mezar taşına dokundu. "Dokunabilirsin." Beni ikna etmek ister gibi taşa hafifçe vurdu.

Babasıyla el sıkışmamı istiyordu.

İlerleyerek elimi soğuk, sert taşın üzerine koydum.

Kolumdaki tüyler diken diken olurken garip bir duygu beni etkisi altına aldı.

Acayip bir şekilde, bu bir nöbet değişimiymiş gibi hissettim.

Onun sevdiği aile... artık benimleydi.

Benim himayemde, benim sevmem için.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Wade," diye fısıldadım.

Claire

Pahalı lacivert takım elbisesi içindeki mükemmel duruşlu adamı izliyordum. Buraya ait değilmiş gibi duran o büyük, şehirli iş adamını. Yavaş bir şekilde puroyu dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti. Yanındaki genç çocuğa bir şey söyledi, sonra da dışarı ince bir duman üfledi. Konuşmalarına devam ederken eli çocuğun omzunda duruyordu.

Kalbim sıkıştı.

Mezarlıktaki ağaca yaslandım. Harrison ve Tristan'ın, Wade'in mezarının başında dikilişini izlerken gözyaşlarım yüzünden siluetleri bulanıklaştı.

Birisi kalbimi bıçakla kesip çıkarsa, bunu izlemekten daha az acı verici olurdu.

Sevdiğim adam, oğlumu ölmüş babasını görmeye getirmiş... onlarla puro içiyordu. Harrison'ın sigara içmek için çok küçük olduğunu biliyordum, bunu yapmamaları gerekirdi. Öfkeli olmalıydım. Dehşete kapılmış olmalıydım... ama yine de...

Wade puro içmeyi severdi.

Duygularıma hâkim olmaya çalışırken göğsüm titremeye başladı.

Bu Wade için öyle özel olurdu ki... oğluyla bir puro içmek.

Katlanılamaz acı karşısında gözlerimi kapattım.

Harrison'la yalnız konuşabilmek için onu okuldan almaya gitmiştim. Onu Tristan'ın arabasına binerken görünce onları buraya kadar takip etmiştim.

Görmeyi umduğum en son şey buydu.

Beni görmelerini istemiyordum. Dönerek arabaya yürüdüğüm sırada gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Arabaya bindim ve arkama bakmadan gözyaşları içinde eve doğru yola çıktım.

Güzel bir adama âşığım.

Salatayı bir kâseye boşaltıp saate göz attım. Akşam yedi olmuştu. Çocuklar görevlerini bitirmiş, televizyon izliyorlardı.

Kalbim aşktan patlayacak gibiydi, Tristan'a tamamen hayrandım.

Bir şey yapmıştı, benim için çok özel bir şey yapmıştı... ve Wade için. Ben yapmadığımda Harry'nin arkasını kolladığını bilmek kalbimi ikiye ayırıyordu.

Ne yaparsam yapayım oğullarıma veremediğim özel bir yeteneği olduğunu fark etmiştim.

Perspektif.

Onların hasretini çektikleri şey tam olarak buydu. Hayatlarında eksik olan şey buydu.

Onlarla bu kadar çok mücadele etmeme şaşmamak lazımdı. Ayrıntılarla uğraşırken büyük resmi kaçırmıştım.

Harry mezarlığa gittiğinden bahsetmemişti, ben de hafta sonu hakkında hiç konuşmamıştım. Normal davranıyordum çünkü ne diyeceğimden emin değildim. Tristan'la ne hakkında konuştularsa kendisine saklamak istiyordu. Eğer benim bilmemi isteseydi, bana anlatırdı.

Aston Martin garaj yoluna girdi. "Tristan geldi!" Patrick kapıya doğru koşarken bağırıyordu.

Fletcher eve metroyla gelmişti. Aslında o zamandan beri Tris'in nerede olduğundan emin değildim. Patrick, Tristan'ın arabasının kapısını açıp dakikada bir milyon kilometre hızla konuşurken pencereden onları izledim. Tristan onu dinlerken gülüyordu. Patrick'e karşı çok sabırlıydı. Ona dizüstü bilgisayar çantasını uzatınca oğlum gururla onu içeri taşıdı. Fletcher onu karşılamak için kapıya giderken Harry de koltukta oturuyordu.

Oturma odasına giren Tristan, "Selam," dedi. Gözleri odanın karşısından Harry'yi bulunca ona başını salladı.

Harry ona yandan bir gülümsemeyle baktığında kalbim uçuşa geçmiş gibi hissettim.

Her şey yoluna girecek... her şey yoluna girecek.

"Selam, Anderson," diye mırladı seksi ve derin sesiyle.

Onu hemen kollarıma aldım. "Merhaba, Bay Miles." Eğilip du-

daklarını yumuşak bir şekilde öptüğümde, onu çocukların önünde öptüğüm için şaşırarak kaşlarını çattı.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Bu öğleden sonra bir toplantım vardı..." Bir yalan düşünürken tereddüt etti. "Yoğun bir öğleden sonra geçirdim."

"Ah." Göz kamaştırıcı yalancıma bakarak gülümsedim. "Yemek neredeyse hazır."

"İyi." Beni yeniden yumuşak bir şekilde öptü. "Açlıktan ölüyorum."

22. BÖLÜM

Tristan

Asansörde dikilirken burnumu kırıştırdım.

Bu koku da ne?

Uyanmış ve erkenden evden çıkmıştım, kişisel antrenörümle çalıştıktan sonra spor salonundaki banyoda giyinmiştim. Etrafıma bakındım. Bu asansör leş gibi kokuyordu. Ne sikim temizlik malzemesi kullanıyorlardı burada?

Kapılar açılınca uzun adımlarla dışarı çıktım ve danışmadaki kızlara, "Günaydın," dedim.

Hepsi de, "Günaydın," diye cevap verdi.

Kokuyu hâlâ alabiliyordum. Iyy, korkunçtu. Burun deliklerime nüfuz etmiş olmalıydı.

İğrençti.

Bu kahrolası şey de neydi?

Ofisime girince etrafı koklamaya başladım. Halıdan mı geliyordu? İnterkoma bastım. "Sammia, bu lanet olası iğrenç koku da ne?"

"Ne?"

"Bir koku alıyor musun?"

"Hayır."

"Ben alabiliyorum."

"Belki tıraş losyonunu fazla kaçırmışsındır."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse. Tam dokuzda arabamın beni

almak için burada olacağından emin olur musun, lütfen? Bu sabah toplantım için yola erken çıkmalıyım."

"Çoktan ayarlandı, patron."

"Teşekkürler." Banyoma girip ellerimi yıkadım. Belki de spor salonunda bir şeye dokunmuştum?

Masamın başına oturarak bilgisayarımı açtığımda, koku irkilmeme sebep oldu.

"Aman Tanrım, bu katlanılamaz," diye mırıldanarak yeniden interkoma bastım. "Sammia, biraz buraya gelebilir misin, lütfen?"

İçini çekti. "Peki."

Bilgisayarıma geri döndüm.

Birkaç dakika sonra Sammia geldi. "Evet?"

"Bu koku ne?"

Derin bir nefes aldıktan sonra burnunu kırıştırdı. "Hımm... bir koku alıyorum."

"Gördün mü? Sana demiştim."

Kokladı... tekrar kokladı. Masanın etrafından dolanarak bana doğru eğildi. "Senden geliyor."

Gözlerim dehşetle irileşirken takım elbisemin kolunu kokladım. "Ne?"

Eğilip yeniden kokladı. "Kedi sidiği gibi kokuyor."

"NE?" diye patladım. Sandalyemden fırlayıp ceketimi yırtar gibi çıkardım. Eğilip bakınca ayakkabılarımdaki belli belirsiz lekeyi gördüm, sikik dört bin dolarlık ayakkabılarımda. "O lanet olası Beceriksiz Kedi seyahat çantamın içine işemiş!" diye bağırdım.

Eliyle ağzını kapatan Sammia kahkaha attı.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek fırlattım. Çoraplarımı, gömleğimi ve kravatımı çıkarıp hepsini yerde bir yığın olarak bıraktım. "Bu kahrolası şeyleri yak. Hepsini!" diye bağırdım. "Bu bok için vaktim yok." Sinirle ofisten çıkıp danışmanın yanından geçtim.

"İşte bu!" Danışmadaki Mallory beni gömleksiz görünce kıkırdamaya başladı. "Bum."

Sammia arkamdan kahkaha atıyordu. "Kesinlikle," dedi lafa karışarak.

"Hiç komik değil!" diye bağırdıktan sonra hışımla Jameson'ın ofisine daldım.

Daha yeni gelmişti, başını kaldırıp bana baktı. "Ne halt ediyorsun sen?" Kaşlarını çattı.

"Bana kıyafetlerini ver."

"Ne?"

Elimi uzattım. "O Beceriksiz Kedi kıyafetlerime işemiş. Yılın en önemli toplantısına katılmam lazım. Bana sikik takım elbiseni ver."

Kahkahalara boğuldu.

"Şaka yapmıyorum," diye kükredim. "Bana kıyafetlerini ve ayakkabılarını ver. Hemen şimdi."

Sammia ve Mallory gülmekten kırılarak kapıda dikiliyordu.

"Bu durum kahrolası komik değil," diye bağırdım. "Sammia, Claire'i arayıp kedisinin cehenneme gideceğini söyle. O şeyi elime bir geçireyim... Tik. Lanet olası. Tak." Elimi sıkarak yumruk yaptım.

Üçü birden yeniden kahkahaya boğuldu.

Jameson ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Elliot'la Christopher'ın bugün geldiğini sanıyordum. Onların takım elbiselerini al."

"Onlar saat ondan önce burada olmayacaklar. Kahvaltıda toplantıları var."

"S-Sammia, Jameson için kıyafet bulabilir misin, lütfen?" diye kekeledim.

"Bulmak zorunda mıyım?" Hülyalara dalmış gibi içini çekti.

Jameson bana gömleğini uzattığında ikimiz de aniden kapıda dikilip bizi izleyen danışmadaki kızların farkına vararak onlara doğru baktık.

Sammia bize şapşal bir gülümseme yollayarak omzunu silkti. "Bizi umursamayın. Bu ofiste meydana gelen en heyecanlı olay bu, hem de... en başından beri."

Jameson'a bir bakış attığımda gözlerini devirdi. İkimiz de ofiste gömleksiz ve yarı giyinik bir şekilde nasıl görünüyorduk?

"Sapıklar," dedim burnumdan solurken. "Gidin de porno falan izleyin."

"Bu çok daha iyi." Sammia yeniden içini çekti.

Jameson, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı sessizce.

Kızlar kıkırdayarak masalarına geri döndüler.

Jameson gömleğini, kravatını, takımını, ayakkabılarını ve çoraplarını bana uzatınca hepsini giydim. Tam o anda, Elliot beklenmedik şekilde kapıdan girdi. Jameson'ı masasının başında sadece iç çamaşırı içinde otururken görünce yüzü asıldı. "Neler oluyor burada?"

"Claire'in kedisi kıyafetlerine işemiş." Jameson sırıttı. "Tristan'ın toplantısı var. Gidip bana yeni bir takım elbise alır mısın?"

Elliot'ın kaşları dehşete düşmüş bir halde yukarı kalktı, sonra gözleri bana döndü.

"Sakın söyleme," diye homurdandım.

Kahkahaya boğuldu. "Seni lanet olası aptal."

Kravatımı takarak odadan hışımla ayrıldım. Ofisin içinden hızla geçerken, "Hoşça kalın," dedim. "Aklımdaki sabah kesinlikle bu değildi."

Kızlar, "İyi şanslar!" diye seslendi. "Umarım dışarıda daha fazla kediyle karşılaşmazsın."

"Kapat çeneni." Onları tersledikten sonra asansöre adım attım. "Bu hiç komik değil."

Sammia'nın sesi interkomdan duyulduğunda saat dörde yaklaşıyordu. "Tris, annen burada."

Gönder tuşuna basıp e-postamı yolladım... harika. "İçeri gönder." Bunun anın geleceğini biliyordum. Ayağa kalkıp kapıya giderek açtım. Güzel yüzü görüş alanıma girdiğinde gülümsedim. "Merhaba, anne."

"Merhaba, tatlım." Yanımdan geçerken gülümsedi. Masamın

önündeki sandalyeye oturunca interkoma bastım. "Mallory, anneme biraz çay getirir misin, lütfen?"

"Elbette."

Annem gülümseyerek bana bakıyordu.

"Evet?" Sırıttım.

"Claire çok hoş."

"Öyle." Dirseğimi masamın üzerine koyarak parmaklarımı şakağıma yasladım.

Sessiz kaldı.

"Ama?" diye sordum.

Tereddüt içindeydi.

"Hadi, anne, bugün buraya bir sebeple geldin. Nedir o?"

"Tristan..." Duraksadı. "Claire'den neden hoşlanıyorsun?"

"Ondan hoşlanmıyorum, anne. Onu seviyorum."

İçine keskin bir nefes çekti. "Tris." Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü ve şehri yukarıdan izlemeye başladı. "Çocukluğundan beri, çok güçlü bir karakter özelliğin var."

Onu dinlerken kaşlarımı çattım.

"Şimdiye kadar iş söz konusu olunca, bu sana iyi bir şekilde hizmet etti."

Sessiz kaldım.

"Ama şimdi senin bunu fark etmeni sağlamalıymışım gibi hissediyorum çünkü seni kişisel olarak etkilemesinden korkuyorum."

"Neden bahsediyorsun, anne?" Sinirlenerek içimi çektim.

Bana doğru döndü. "Tristan, sen bir şeyleri onarmayı seviyorsun."

Kaşlarım iyice çatıldı. Ne?

"Sen şirketleri yok etmiyorsun, onları düzeltebilmek için satın alıyorsun. Bir şeyin sana ihtiyaç duyduğu zamanı anlayabilmek senin doğal yeteneğin. Her zaman böyleydin, küçücük bir çocukken bile. Yardıma ihtiyacı olan insanlar seni çekiyor."

Ona bakmaya devam ettim.

"Bir düşün. İşe aldığın personelin her zaman üstesinden gelmesi gereken bir durumu oluyor."

Aklım anında Fletcher'a kaydı.

"İstediğin şirketlerin her zaman başı dertte."

"Bu benim işim, anne."

"Hayır, Tristan. Kimse sana problemli şirketleri almak zorunda olduğunu söylemedi. Sen bunu kendin görev edindin. Claire senin onarmana ihtiyaç duyduğu için mi ona âşıksın?"

"Hayır," diye tersledim sinirlenerek.

"Oğulları peki, sorunları var mı? Çünkü sana garanti ederim ki problemleri ne kadar büyükse, onlara o kadar fazla çekileceksin."

Onu izlerken çenemi sıktım.

"Bugüne dek sahip olduğun her kız arkadaşının onarılması gereken bir sorunu vardı... Mary dışında."

Adının geçmesiyle burun deliklerimin açıldığını hissettim. Mary benim ikinci kız arkadaşımdı. Ayrıldıktan sonra yıllarca onun yasını tutmuştum.

"Mary'yi sevmiştin, Tristan. Hem de tüm kalbinle sevmiştin. Ama onun düzeltilmeye ihtiyacı yoktu, bu yüzden kendini onu terk etmek zorunda hissettin."

Başımı eğerek gözlerimi halıya dikerken yapbozumun bir parçası yerine oturdu... dünyam dönmeye başladı... annem haklı mıydı?

"Neden ondan ayrıldıktan sonra kalbin o kadar kırıldı sanıyorsun? Her şeye rağmen onu yine de geri alamadın," dedi annem. "Öyle değil mi?"

Gözlerim onunkileri araştırdı.

"Belki de düzeltmeye ihtiyacın olduğunu düşündüğün bir kadın için kendi çocuklarına sahip olma şansından vazgeçmek üzeresin. O çocuklar hiçbir zaman senin olmayacak, Tristan. Onlar, Claire ve eşinin."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlamıştım. "Claire'i seviyorum, anne."

"Sevdiğini biliyorum, hayatım. Sevilecek çok şeyi var." Yumuşak bir şekilde gülümseyerek yüzümü avuçladı. "Ama onunla ve çocuklarıyla daha ileriye gitmeden önce bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Ne?"

"Bunu benim için yap, ben de bir daha asla bundan bahsetmeyeceğim. Claire'i ve oğullarını bana aitlermiş gibi benimseyeceğim."

"Ne istiyorsun?"

"Gidip Mary'yi görmeni istiyorum."

Çenemi sıktım. Yapabileceğimi sanmıyordum. Onu düşünmek bile canımı acıtıyordu.

"Onu gördükten sonra, dürüst bir şekilde onun için duyguların olmadığını ve söylediklerimde yanıldığımı söyleyebilirsen, Claire için onayımı alacaksın."

"Mary büyük ihtimalle şimdiye kadar evlenmiştir, anne." İçimi çektim.

"O hâlâ sana âşık, Tristan. Seni asla unutamadı."

Göğsüm sıkışınca acıyla kaşlarımı çattım.

"Onunla sık sık konuşuyorum." Bana onun adı ve adresi yazılı olan bir kart uzattı. "Bugün aramanı bekliyor."

Claire

Mesajı okuyunca kaşlarımı çattım. Bu garipti.

Selam bebeğim,
Bu akşam için bir şey çıktı.
Yarın görüşürüz.
Seni seviyorum
XOXOX

Daha önce beni görmeyeceğini söylemek için hiç mesaj atmamıştı. Aslında, beni görmediği hiç olmamıştı. Patrick'in ona gitmemesini söylediği günden beri, hiç yanımızdan ayrılmamıştı.

İçime bir huzursuzluk doldu. Onunla bu sabah limuzininde

konuştuğumda Beceriksiz yüzünden kafayı yiyordu, bu akşam olan biten bir şeyden bahsetmemişti. Kaşlarımı çatarak mesajına cevap verdim.

Tamam, iyi geceler.
Seni seviyorum,
XOXOX

Saat ondu, geç olmuştu. Mutfak tezgâhının başında oturmuş telefonuma bakıyordum.

Tristan iyi geceler dilemek için beni aramamıştı. Bir şeyler yolunda değilmiş gibi hissediyor ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum.

Fletcher bütün akşam etrafımda dolanıp durmuştu, bugün ofiste neler olduğunu merak ediyordum. Şimdi de bir içecek hazırlıyormuş ve yatmak istemiyormuş gibi davranıyordu.

"Tristan bugün işyerinde nasıldı?" diye sordum.

Kederli bakışları benimkileri buldu.

O bakış da ne?

"Bir sorun mu var, Fletch?"

Gerginmiş gibi ellerini önünde kıvırıp duruyordu. "Tristan bu akşam nerede olacağını söyledi?" diye sordu sessizce.

Midem takla attı. "Bir şey çıktığını söyledi." Bakışlarım onunkilere odaklandı. "Onun bu akşam nerede olduğunu biliyor musun?"

Başıyla onaylasa da sessiz kaldı.

"Bana söyleyebilirsin, bebeğim. Kötü bir şey olmayacak. Tristan da ben de yetişkiniz."

Çekinerek tezgâhta yanıma oturdu. "Annesi onu görmeye geldi."

Kaşlarımı çattım.

"Yapmamalıydım ama kapıyı dinledim."

"Neden?"

"Çünkü en son oraya geldiğinde, seninle kalırsa kendi çocuklarına sahip olamayacağına dair onu uyarırken duymuştum."

Kalbim tekledi. "Tristan buna nasıl cevap verdi?"

"Bunu bildiğini ama seni daha çok istediğini söyledi."

Benimle olabilmek için bu fedakârlığı yapmasıyla altüst oldum. Boğazıma bir yumru oturdu. "Annesi bugün ne dedi?"

"Tristan'ın sadece onarabileceği şeyleri istediğini söyledi."

Kaşlarımı çattım.

"Bunun onun kişiliğinin bir parçası olduğunu, ona ihtiyaç duyan insanlara çekildiğinden bahsetti."

Öyleydi, bunu zaten biliyordum.

Daha fazla detaya girmek istemiyormuş gibi başını öne eğerek kaşlarını çattı.

"Devam et, bebeğim." Gülümsedim. "Sorun yok."

"Tristan'ın hâlâ eski kız arkadaşına âşık olduğunu düşündüğünü ve onu terk etme sebebinin onarılmaya ihtiyaç duymaması olduğunu söyledi."

Kalbim durdu. Hangi eski kız arkadaştan bahsettiğini biliyordum. Tris onun hakkında sık sık konuşmuştu.

"Tristan'ın sadece hepimiz bu kadar hasarlı olduğumuz ve bize yardım etmek istediği için seninle birlikte olduğunu düşünüyormuş."

Ah...

Gözlerim yaşlarla dolarken Fletcher görmeden gözlerimi kırpıştırarak onlardan kurtulmaya çalıştım.

Bir anlığına birbirimize baktık.

"Nerede o?" diye fısıldadım.

"Mary'yi görmeye gitti. Hâlâ onu sevip sevmediğini anlamak için."

Karanlıkta ön verandadaki salıncakta oturmuş, hafifçe öne ve arkaya doğru sallanıyordum.

Saat 12.40 olmuştu ve uyuyamamıştım. Nasıl uyuyabilirdim ki?

Etraf sessiz ve hareketsizdi, sadece salıncaktan gelen gıcırtı duyuluyordu.

Elizabeth haklıydı.

Kalbimin derinliklerinde onun haklı olduğunu biliyordum.

Tristan bir ruh emici değildi... o bir kurtarıcıydı.

Mükemmel takım elbisesi içinde bir melekti, pislik unvanının arkasına saklanıyordu.

Hak ettiği karşılığı almayan iyi bir adamdı.

Düşünürken ileri geri sallanmaya devam ettim. Beyaz atlı bir şövalye gibi buraya gelmişti ve tüm imkânsızlıklara rağmen; birbirimiz için doğru insanlar olmadığımızı bildiği halde, ne kadar hasarlı olduğumu görmüş ve bizim için savaşmıştı. Beni kurtarmak için savaşmıştı.

Beni donmuş halimden çıkarmıştı.

O ve Harry'nin dün Wade'in mezarının başındaki hali gözümün önüne gelince kalbimin kırıldığını hissettim.

Oğullarım hayran oldukları ve önemsedikleri bir başka erkeği daha kaybedeceklerdi.

Gözyaşları içindeki yüzüm buruştu. *Onu gerçekten seviyordum.*

Beni neden sevdiğini bilmek canımı acıtıyordu.

Bir başka kayıpla daha nasıl baş edeceğimi anlamaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Tristan, Mary'yi seviyordu ve kendini zorunda hissettiği için onu terk etmişti.

Onun için bunu istemiyordum.

Mutlu olmasını, hayatını gerçek aşkıyla geçirmesini istiyordum. Bunu hak ediyordu.

Bunu hepimiz hak ediyoruz.

Gözlerimi silerek telefonumu çıkardım ve numarasını tuşladım. Sesli mesaj çıktı.

Kelimeleri dudaklarımın arasından çıkarmaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Merhaba, Tris." Üzgün bir şekilde gülümsedim. "Benim." Doğru kelimeleri seçmeye çalışırken duraksadım. "Umarım bu akşam Mary'yle her şey yolunda gitmiştir." Yüzüm

buruştu. "Sadece anladığımı bilmeni istedim ve..." Başımı öne eğdim. "Teşekkür ederim." Yüzümü buruşturdum. "Bizimle olmayı denediğin için teşekkür ederim. Buna tahmin edemeyeceğin kadar minnettarım... ama gitmene izin veriyorum." Yüzümden akan yaşları elimle sildim. "Onunla birlikte olmanı istiyorum. Annen haklıydı." Üzgün bir şekilde gülümsedim. "Senin gerçekten sevdiğin kadın o."

"Hayır, değil." Ses arkamdan gelmişti.

Arkamı dönüp baktığımda çimenlerin üzerinde duran Tristan'ı gördüm.

Öfkeli bir şekilde ellerini kalçalarının üzerine koymuştu. "Sen neler saçmalıyorsun, kadın?" Kaşlarını çatmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorarken ayağa kalktım.

Sanki aptalmışım gibi ellerini iki yana açtı. "Uyumak için eve geliyorum. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Ama... Mary?"

Beni kollarına aldı ve dudakları yumuşak bir şekilde benimkilerle buluştu.

"Mary..." diye fısıldadım.

"Kız kardeşimi görmek gibiydi. Hiçbir şey kalmamış. Tam da öyle olacağını bildiğim gibi. Oraya annemi yatıştırmak için gittim."

"Ne?"

"Seni seviyorum." Beni yumuşak bir şekilde öptü. "Dürüst olmak gerekirse, gittiğim için memnunum çünkü bana bir şey kanıtlamış oldu... annem her şeyi tamamen yanlış anlamış." Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözyaşlarımın arasından ona bakıyordum. "Sen ve çocuklar... asıl siz beni kurtarıyorsunuz. Diğer türlüsü değil."

Dudakları bana dokunduğunda yüzüm dokunuşu karşısında yumuşadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Aslında buraya taşınmak istediğime karar verdim."

Göğsümde umudun yeşerdiğini hissettim. "Öyle mi?"

"Eşyalarımın bir kısmı arabamda. Aslına bakarsan evde valiz hazırlıyordum." Eliyle caddeyi işaret ettiğinde yepyeni, siyah bir *Range Rover* gördüm.

"Bu araba ne böyle?" dedim kaşlarımı çatarak.

Sıradan bir şeymiş gibi omzunu silkti. "Bizim için yeni bir araba aldım."

Önümdeki güzel adama bakarak gülümsedim. "Bundan... bizden emin misin, Tris?"

"Claire." Yüzümdeki saçları arkaya doğru atarak gülümsedi. "Seni her şeyden daha çok seviyorum. Burası... olmak istediğim tek yer."

Dudakları benimkilerle buluştu.

"Ve kapıyı dinlediği için Fletcher'ı öldüreceğim," diye ekledi.

Gözyaşlarımın arasından kıkırdadım.

"Ayrıca lanet olası Beceriksiz Kedi'yi de mahvedeceğim. Hemen şimdi içeri girip onun yatağına işeyeceğim."

Kahkaha attığım sırada beni evin içine doğru sürükledi. "Hem sen Mary'ye âşık olduğumu düşünmeye nasıl cüret edersin?" diye fısıldadı. "Bunu için kıçını becereceğim, Anderson." Son basamaktan çıkarken kıçıma sertçe bir şaplak attı.

Kıkırdadım. Erkeğim eve gelmişti.

Tristan kahvesini yaparak mutfakta oyalanırken kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Oğlanlarla konuşmam gerekiyordu. Tezgâhta oturmuş kahvaltılarını ederken gerçekleşen sıradan bir konuşmaymış gibi olmasını istiyordum.

"Pekâlâ..." Boğazım kumla doluymuş gibi hissederek kaşlarımı çattım. "Sizinle konuşmak istiyordum, çocuklar."

Kahve fincanını boşaltan Tristan oturma odasına kaçtı. Bu konuşmayı dinlemek istemiyordu.

"Evet." Üçü de mısır gevreğini yemeye devam ediyordu.

"Tristan'ın buraya taşınıp taşınamayacağını merak ediyordum."

Hepsi aynı anda yemeyi bırakarak bana baktı.

"Bu da demek oluyor ki..." Bayılacak gibi hissederek duraksadım. "Burada bizimle yaşayacağı... ve artık koltukta uyumayacağı demek oluyor. Hepsi bu kadar. Koltuk sırtını incitmeye başladı."

Mısır gevreğini yemeye devam ederken, "Tamam," dedi Patrick.

Diğer ikisine doğru baktım. "Elbette, artık ailemizin bir parçası olacak."

Tristan yeniden kapıda göründüğünde Harry'nin gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı. "Buraya mı taşınmak istiyorsun?"

Tristan başıyla onayladı. "Evet."

Omzunu silken Harry çiğnemeye devam etti.

"Bu da ne demek?" diye sordum gergin bir şekilde.

"Evet... tamam."

Kaşlarımı çattım. "Ne tamam?"

"İlla taşınması gerekiyorsa."

Tristan'la gözlerimiz buluştu. Elbette bu kadar basit olamazdı. Dikkatimi Fletcher'a yönelttim. "Düşüneceğim." Dik dik Tristan'a baktığını görünce dün duyduklarını hatırladım.

Tristan, "Tamam," dedi. "Hadi. Birazdan çıkmak zorundayız." Harry'ye döndü. "Bugün ödevinin notunu alıyorsun değil mi, Büyücü?"

"Evet." Harry içini çekti. "Geçemeyeceğim. Hiç geçemiyorum."

Tristan yüzünde bir gülümsemeyle, "Yüz alacağını tahmin ediyorum," diye cevap verdi. "O ödev tam isabetti. Kendim kontrol ettim."

Fletcher yukarıya eşyalarını almaya giderken Tristan'ı arabaya kadar takip ettim. "Aman Tanrım, Fletcher hayır dedi," diye fısıldadım.

"Sorun olmayacak. Onunla bugün konuşacağım. Şu anda kızgın ama iyi olacak." Bana bakarak gülümsedi. "Seni seviyorum."

Güzel erkeğime bakarak kıkırdadım. "Ben de seni seviyorum."



"Ne?" Tristan'ın kızgın kükreme sesi tüm evde yankılandı. "Otuz!" diye bağırdı. "Siktiğimin otuzu mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırırken kâğıdı yukarı kaldırmıştı.

"Tristan, kelimelerine dikkat et," diye çıkıştım.

Fletcher ve Patrick sessizce koltukta oturmuş, konuşmaktan korkarak onu izliyorlardı.

Harry geçen hafta boyunca uğraştıkları uzay konulu ödev için aldığı notu Tristan'a göstermişti.

"Bu ödevin lanet olası otuz puan etmesinin imkânı yok." Tristan yüksek sesle bağırırken odada volta atmaya başlamıştı. "Bu aptal, geri zekâlı... beceriksiz pislikler okulda ne yapıyor?" diye kükredi.

"Bayan Henderson benden nefret ediyor." Harry içini çekti.

"Sakinleşir misin biraz?" dedim Tristan'a. "Küfretmeyi bırak."

"Hayır. Bırakmayacağım," diye hırladı. "Bu kadar. Yarın sabah dokuzda o sikik okulda olacağım." Yumruğunu sıktı. "Tik... tak... Bayan Henderson."

Gözlerimi devirdim. "Yok artık, tam da ihtiyacım olan şey."

23. BÖLÜM

Güçlü bir adamı sevmek, ne zaman geride durup dizginleri onun almasına izin vereceğini bilmek demekti.

Bugün işte bunu yapıyordum.

"Dışarıda ne yapıyor?" Patrick kaşlarını çatmıştı.

Pencereden bakmak için başımı eğdim. Ön verandada duran Tristan elleri kalçalarında kendi kendine mırıldanarak volta atıyordu. Sabah beşten beri ayaktaydı, takım elbisesini giymiş ve savaşa hazırdı.

Bayan Henderson mahvolacaktı... dürüst olmak gerekirse önceden arayıp kadını uyarasım vardı.

Koşarak kaçması gerekiyor.

Dün gece benimle buradaki ilk resmi gecesiydi ama yatağa bile ben uyuduktan çok sonra gelmişti. Ben sabah uyanmadan da kalkmıştı. Tamamını kaçırmıştım.

Uyumamış, Harrison'ın bütün eski ödevlerini ve testlerini gözden geçirmişti. Sınıfta neler olduğuyla ve neden sınıftan atıldığı veya uzaklaştırma aldığıyla ilgili onu detaylıca soru yağmuruna tutmuştu. Harrison'ın kontrol etmesi zor bir çocuk olduğunu biliyordum ve bu noktaya kadar davranışlarıyla ilgili olarak öğretmenlerine hak veriyordum. Ancak Tristan bu hikâyede fark ettiğimden çok daha fazlası olduğu hakkında bana güvence ver-

mişti. Bayan Henderson'ın Harry'ye bu kadar düşük bir puan verdiği için pişman olacağından oldukça emindim.

Tristan kafasını ön kapıdan uzatarak, "Hazır mısınız?" diye seslendi.

"Tristan." Ona dik dik baktım.

Sabırsızca kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne?"

"Bayan Henderson'a pasif agresif bir yaklaşım sergilemeyeceksin, değil mi?"

Çenesini sıktı. "Hayır." Sabırsızca arabayı işaret ettiğinde çocuklar yanından geçerek ön bahçeye geçtiler. "*Agresif* agresif davranacağım."

Gözlerimi devirdim. "Yapmasan olmaz mı?"

"Claire." Parmağıyla burun kemiğini sıktı. "Bir lanet olası dakika daha ona bu şekilde davranılmasına müsaade etmeyeceğim, eğer dilimi tutmamı istiyorsan... gelmemen en iyisi."

"Yüce İsa aşkına," diye mırıldandım sessizce. "Biraz sakinleşir misin, lütfen? Beni strese sokuyorsun."

"Ben mi seni strese sokuyorum?" Şaşkın bir biçimde göğsünü işaret etti. "Sen gelme, Claire. Arabada otur. Çünkü sana şimdiden söylüyorum, bu siktiğimin öğretmeninin bokluklarına katlanmayacağım."

Tanrım. Yanından geçip arabaya bindim. Büyük ve siyah araba yeni araba kokusuna sahipti. Patrick'le Harry arka koltuğa zıpladılar. Arabayı çok sevmiş, dün gece Tristan'a on defa mahallede tur attırmışlardı.

Evden çıkıp kapıyı kilitleyen Tristan'ı izliyordum. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve arabaya doğru yürürken tek eliyle ceketinin düğmesini açtı.

Onu izlerken gülümsüyordum... Tristan Miles, ele geçirme kralı, buradaydı. Eskiden nefret ettiğim, -saçmalıkla uğraşmadan istediğini alan- adam burada... *bize* destek oluyordu. Nasıl olduysa, yaramaz küçük oğlumu kanatlarının altına almıştı.

Onu daha önce tam şu anda olduğu kadar sevdiğimi hiç sanmıyordum.

Arabaya binip kapıyı çarparak kapattı. "Harrison, sen de toplantıya bizimle geleceksin, olur mu?"

Harry'nin gözleri dehşetle irileşti. "Ama-"

"Ama yok. Kendini nasıl savunacağını öğrenmen gerekiyor."

Ah, Tanrım. Endişe içinde koltukta aşağı doğru kaydım. Bu toplantıya ben bile gitmek istemiyordum... Belki de *gerçekten* arabada oturabilirdim?

On dakika sonra okula vardığımızda Tristan arabayı park etti. Ofise girdiğimiz an danışmadaki kadın Tristan'ı görünce dönüp bir kere daha baktı. Gözleri bana döndü, ardından burada bizimle ne yaptığını sorgular gibi yeniden Tristan'a kaydı.

Tam bir kaltaktı, onunla daha önce atışmalarımız olmuştu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu dümdüz bir sesle.

"Merhaba, ben Tristan Miles. Bayan Henderson, okul müdürü, müdür yardımcısı ve okul aile birliğinden biriyle bir toplantı talep ediyorum, lütfen."

Kadının gözleri bana döndüğünde boğazımdaki yumruyu yutkundum.

"Ne zaman için?"

"Şu anda." Tristan kadına ifadesiz bir suratla bakarken yerin yarılıp beni bütün olarak yutmasını diliyordum.

"Bu toplantıyı neye dayanarak istiyorsunuz?"

"Harrison Anderson."

"Ne olmuş ona?"

Tristan kadına ters bir şekilde baktı. "Lütfen size tahsis edilmiş işinizi yapıp randevuyu oluşturur musunuz? Bu özel bir mesele."

Başını kaldırıp ona bakan oğlum umut dolu bir gülümseme gönderdi. Tristan onun elini tuttu.

Kendi içime çekildiğimi hissettim... Off, siktir.

Agresif agresif, işte şimdi başlıyorduk.

Kadın Tristan'a ters bir şekilde bakarak dudaklarını sinirle büzdü. "Bu mümkün olmayacak. Bir toplantı için en azından iki hafta önceden randevu almalısınız."

"Pekâlâ." Tristan sahte bir şekilde güldü. "Benim için hemen eğitim kurulunu telefona bağlamanızı istiyorum."

Gözleri irileşti. "Ne için?"

"Onlara resmi bir şikâyette bulunmak istiyorum. Bir kriz durumunda benim adıma onlarla iletişime geçmek sizin göreviniz, öyle değil mi?"

Kadın şok olmuş bir halde Tristan'a bakarken gülümsememi saklamak için başımı öne eğdim.

Adam, kibirli pisliğin tekiydi.

Tristan bekleme salonunda bir sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı, ardından sanki mekânın sahibiymiş gibi arkasına yaslandı.

Kadın, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"O toplantıyı yapana ya da eğitim kuruluyla konuşana kadar buradan gitmiyorum." Sıradan bir şeymiş gibi omzunu silkti. "Seçim sizin." Yanındaki sandalyeye eliyle vurunca Harrison oraya geçip oturdu.

"Bir dakika," dedi kadın. Okul müdürünün ofisine doğru gözden kayboldu. Nerede olduğunu biliyordum, daha önce buraya pek çok kez gelmiştim.

Onların yanına oturdum. Tristan'a bakamıyordum yoksa kahkahalara boğulacaktım.

Kadın biraz sonra yeniden ortaya çıktı. "Okul müdürü, Bayan Smithers'ın bir boşluğu oldu. Sizi şimdi görebilir. Bayan Henderson derste, o yüzden katılamayacak."

"Onu arayın. Toplantı onsuz olmayacak," diyen Tristan küstah bir şekilde çenesini havaya dikmişti.

Kadın sanki içsel bir risk değerlendirmesi yapıyormuş gibi bir süre Tristan'ı izledi.

Tristan kadına sessiz bir "benimle taşak geçme" ifadesiyle baktı.

"Bir dakika." Yeniden müdürün odasına doğru koşuşturdu.

Tristan, "İçeride konuşmak yok," dedi Harry'ye.

Harry başını salladı. "Tamam."

Kadın biraz sonra yeniden göründü. "Bu taraftan, lütfen." Bizi ofisin içine yönlendirdi. Bayan Smithers ve müdür yardımcısı masada oturuyordu.

"Merhaba." Sakin bir şekilde gülümsedi. "Benim adım Tristan Miles, bu da partnerim Claire Anderson. Eminim Harrison'ı tanıyorsunuzdur." Ellerini sıktı.

Masadaki ikilinin gözleri birbirine kaydı. "Oturun, lütfen."

Tristan kaba danışma görevlisine doğru döndü. "Kalıp tutanak tutmanız gerekecek."

Kadının ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Bu toplantının belgelendirilmesini istiyorum. Eğer siz yapmayacaksanız," diye cevap vererek gözlerini üzerlerinde gezdirdi. "Kim not alacak?"

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. *Ah, bu adam bambaşka bir şey.*

Bayan Smithers başıyla onayladı. "Peki, tamam. Sheridan... tutanağı yaz, lütfen." Ona bir defter ve kurşun kalem uzattı.

Bayan Henderson telaşlı bir şekilde odaya daldı. "Geldim." Bir sandalyeye oturup Harrison'a doğru baktı.

Bayan Smithers masanın üzerindeki parmaklarını birleştirdi. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Miles?"

"Harrison'ın eğitimini ve özellikle çalışmalarının puanlama sistemini tartışmak istiyorum." Ceketinin cebinden ödev kâğıdını çıkardı. "Bu ödevden otuz aldı. Lütfen bana nedenini açıklayın."

Bayan Henderson omzunu silkti. "Hiç iyi değildi."

Tristan'ın gözleri öfkeyle titreşmeye başladı. "Kimin fikrine göre?"

"Benimkine ve onun öğretmeni olarak benim söylediğim kabul edilir."

Tristan kızgın bir şekilde arkasına yaslandığında irkildim... Tanrım. İşte başlıyorduk. "Öyle mi?" dedi sırıtarak. "Bu ödevin bağımsız olarak puanlanmasını istiyorum."

"Hayır, bu mümkün değil. Hem bunu neden yapmak istiyorsunuz?"

"Çünkü Harrison Anderson sizinle kişilik çatışması yaşadığı için şahsınız tarafından mağdur ediliyor."

"Ah, lütfen," diye çıkıştı Bayan Henderson. "Ona bir şeyler öğretmeye çalışıyorum ama kafasında hiçbir şey yok."

Müdür sesli bir nefes verdi.

Tristan gülümsüyordu. "İşte burada." Danışma görevlisine döndü. "Bunu yazdınız mı?"

Kadın gergin bir şekilde başıyla onayladı.

"Az önce işten çıkarılma mektubunuzu imzaladınız, Bayan Henderson." Tatlı bir şekilde gülümsedi.

Kadın ters bir şekilde Harry'ye bakıyordu.

"Bu ödevi şahsen ben kontrol ettim, otuzluk bir ödev değil. Belki en kötü ihtimalle seksenlik. Kişisel bir güç savaşı olarak her sınavında ona düşük puan veriyorsunuz."

"Ah, bu saçmalık," diye karşılık verdi.

Tristan evrak çantasından bir dosya çıkardı. "Harrison'ın her bir sınavı burada. Bağımsız bir değerlendirme istiyorum."

"Harry kaba davranıyor ve tekrar yapması gerekli."

"O yetenekli bir çocuk ve ayrımcılık yapılmasından bıktı. Söyleyin bana, Bayan Henderson. Onun IQ'sunu hiç test ettirdiniz mi?"

"Hayır ama..."

"Bu çocuk gözünüzü korkuttuğu için kendi aşağılık komplekslerinizi tetiklemesin diye kasten onu sınıftan atmaya çalışıyor olmanız mümkün mü?"

Bayan Smithers, "Ah, bu saçmalık," diye sert bir şekilde cevap verdi. "Çok kabasınız, Bay Miles."

Tristan dikkatini ona yöneltti. "Diğer bir mesele olarak, Bayan Smithers. Patrick Anderson'a yardım etmek için neler yaptığınıza dair bir rapor istiyorum."

Gözleri irileşti. "Ne için?"

"Disleksisi var ve eyalet yasalarına göre okulunuz ona ekstra yardım etmek için özel bir bütçe alıyor. Nerede o bütçe?"

Ah, adam iyi.

Bayan Smithers, "Burada gelip suçlamalarınızı etrafa savurmanızı hoş karşılamıyorum," diye tersledi.

Tristan dik dik kadına bakıyordu. "Ben de beceriksizliği hoş karşılamıyorum." Ayağa kalktı. "Bu konuyla ilgili olarak eğitim kurulundan haber alacaksınız." Harry'nin elini tuttu. "Harrison geri gelmeyecek. Hatta Patrick de öyle."

Gözlerim irileşti... ne?

"Peki onları nereye göndereceksiniz?" Bayan Henderson alaycı bir şekilde sırıtıyordu.

"Trinity Okulu'na gidecekler."

"Ha," diye güldü Bayan Smithers. "Oraya giremeyecek. Bu davranış kayıtlarıyla onu almazlar."

"Göreceğiz." Odadaki insanlara ürkütücü bir özgüvenle bakarak gülümsedi. "Bilirsiniz, zeki insanlar aptal insanları korkutur." Not alan kadına doğru döndü. "Bunu yazdın mı?"

Kadın ona dik dik baktı.

"Bu da ne anlamına geliyor?" diye tersledi Bayan Henderson.

Tristan, "Bu da ne *anlama* geliyor?" diyerek onu düzeltti. "Gidelim, burada vaktimizi boşa harcıyoruz."

Elinden tuttuğu oğlumu yönlendirdiği sırada sert adımlarla kapıdan çıktık. Hemen ardından oyun parkından geçtik. Daha önce okullarını değiştirmeyi aklımdan geçirmiştim ama oğlanların baş etmesi gereken yeterince değişiklik olduğunu düşünmüştüm. Tristan, "Gidip arkadaşlarına veda etmek ister misin?" diye sordu Harry'ye.

"Yok, arkadaşlarım artık bu okulda okumuyor bile."

Tristan ona bakarak kaşlarını çattı. "Bu aralar kiminle takılıyorsun? Arkadaşların nerede?"

"Sporda ve kaykay parkında."

"Peki ya... okulda?"

"Her gün yalnız oturuyorum."

Ona baktığımda... kalbimin kırıldığını hissettim. Tanrım, bu daha önce hayal ettiğimden de kötüydü.

Arabaya bindiğimizde Tristan emniyet kemerini taktı. "Kurtulduk senden, Bayan Henderson. Seni yaşlı aptal kadın." Trafiğe çıktı.

Pencereden dışarı bakarken sırıtıyordum.

Süpermen'e âşıktım.

Kahramanım.



Çocuklar heyecan içinde koltukta zıplarken Harry, Tristan'ın numarasını tuşladı. Telefonu kapatmadan önce, "Acele etmen lazım," diye bağırdı.

Şarabımı yudumlarken gülümsedim. Televizyonda bir derbi maçı vardı, oğlanlar gerçekten ilgileniyorlardı. Komik olan şey, daha önce maçı izlemek için hiç ilgileri olmamış olmasıydı. Tristan onları tamamen bağımlı hale getirmişti. Hepsi tek koltuğa oturuyor, çığlık atıyor, gülüşüp hakeme bağırıyorlardı.

Tristan'ın bizimle yaşadığı günler önce haftalara, sonra aylara dönüşmüştü.

Tam olarak belirtmem gerekirse, yedi harika ay.

Evimiz uzun zamandır ilk kez mutluydu. Çocuklar Tristan'a bayılıyorlardı, ben de çok mutluydum. Beceriksiz bile erkek arkadaşıma kafayı takmıştı. Mırıldayarak her yerde onu takip ediyordu.

Bir de şu iş meselelerini halledebilseydim, hayatım mükemmel olacaktı.

Anderson Medya'nın kontrolünü kaybediyordum. Hiç reklam anlaşmamız kalmamıştı, kimse de yenilemiyordu. Çekirdek kadro kalmıştık. Her gece para yüzünden endişelenerek uyanık kalıyordum. Tristan'ın hiçbir fikri yoktu. En sonunda öğrendiğinde bana çok öfkeleneceğinden hiç şüphem yoktu ama kesinlikle yapmam gereken zamana kadar ona söylemek istemiyordum. Ben ve

oğlanlar için zaten çok fazla şey yapıyordu. Özel okul masraflarını ödemek için ısrar etmişti. Her sabah onları okula bırakıyor, her öğleden sonra şoförüne onları aldırıp eve bıraktırıyordu.

Bir milyon yıl bile geçse, oğullarımın her gün New York'taki en seçkin okuldan bir limuzinle alınacağını düşünmezdim.

Ayrıca, çoktan hissettiğimden daha güçsüz görünmek istemiyordum. Eğer durumumdan haberdar olsaydı, o zaman onunla konuşmak zorunda kalacaktım ama Tristan şu anda hiçbir şeyin henüz mahvolmadığı güvenli bölgemdeydi.

Benim onunla duyduğum gibi, onun da benimle gurur duymasını istiyordum.

Kapı hızlıca açıldı ve Tristan koşarak içeri girdi. "Neler oluyor?" diye bağırarak televizyona bakmaya başladı.

"Başlama vuruşunu kaçırdın!" diye bağırdı Harry.

Tristan ceketini çıkarıp kenara atarak sert adımlarla mutfağa girdi. "Selam, bebeğim," deyip beni hızlıca öptü.

Ona bakarak gülümsedim ama cevap vermeye vaktim olmadan buzdolabından bir bira alarak maçı izleyen oğlanlara, oturma odasına doğru koşturdu. "Hayır!" diye bağırdı. Hepsi birden maçta olan bir şeye bağırmaya başladı.

Gülümsediğimde tatsız bir içerleme duygusunun içime dolduğunu hissettim. Keşke ben de bir şey için bu kadar heyecanlanabilseydim. Üzerimde dolanan korku dolu kara bulutları hissediyordum.

Wade'in kurmak için çok çalıştığı her şey gözlerimin önünde parçalanıyordu.

Oğlanların Long Island'da bir devlet okuluna gitmelerini istemişti ama gitmiyorlardı. Onların aşırı para olmadan büyümelerini istemişti. Her gün okuldan bir limuzinle alınmanın bunu tamamen mahvettiğinden oldukça emindim.

Ve şimdi de Anderson Medya, Wade'in yaratmak için çok çabaladığı kariyer- onun en büyük hayali işini oğlanlara devredebilmekti.

Bense onu kaybediyordum... onu da kaybediyordum.
Dizüstü bilgisayarıma dönerken derin bir nefes verdim.
Wade... bana yardım et.

Yorulmuştum. Bu hafta kurulla sonu gelmeyen toplantılar silsilesiyle geçmişti. Ayakta kalmanın en son aşamalarındaydık ve ne yapacağımı bilmiyordum. Arabayı süren Tristan'a doğru bakarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Bana bakarak ciğer kapmış kedi gibi gülümsediğinde sinirlerimi sakinleştirmeye çalıştım. Sürprizler için hiç havamda değildim. O kadar endişeliydim ki boğulacak gibi hissediyordum.

Tesirli bir şeyler olmazsa, bir yerlerden büyük bir bütçe akışı almazsam, olacaklar belliydi: tasfiye memurları altı ile sekiz hafta arasında gelip şirketimi benden alacaklardı. İflasa zorlanacaktım. Şirket batmış olacaktı.

Bununla ilgili olarak Tristan'la konuşmak istiyordum ama endişelenmesini veya para vermek zorunda hissetmesini istemiyordum. Ferrara'nın teklifini çoktan reddetmiştim; şimdi diğer tek seçeneğim Miles Medya'ya satmaktı ama o zaman sonsuza kadar Tristan'a kin güdeceğimi biliyordum. O her zaman Wade'in hayalini bizden alan adam olacaktı ve bunun ilişkimizi etkilemesini istemiyordum. Çünkü iş oraya gelirse... etkileyeceğini biliyordum.

Nasıl etkilemezdi ki?

Wade'in oğullarına bırakacak bir şeyi olması için ne kadar çok çalıştığını düşündüm. Ve ölümünden beş buçuk yıl sonra, uğruna çalıştığı her şeyi etkili bir şekilde öldürmüştüm.

Midem bulanıyordu.

Tristan araba sürerken kaygısız bir şekilde oğlanlarla gülüp sohbet ediyordu. Birden içime tatsız bir kıskançlık duygusu doldu. Mücadele etmenin ne demek olduğundan haberi bile yoktu.

Hiç mücadele etmek zorunda kalmamıştı.

Çok çalıştığını ve sahip olduğu her şeyi hak ettiğini biliyordum ama bu... ne hissettiğimi tam olarak isimlendiremiyordum bile... içerleme miydi?

Şu anda neden bu şekilde hissettiğimi bilmiyordum ama Anderson Medya'nın yaklaşan sonuyla birlikte beni içten içe yiyordu.

Belki sadece hormonlardandı, ya da belki de tanışma şeklimiz yüzündendi.

İlk günden beri Wade'in şirketinin Miles Medya'nın satın almalar listesinde olduğunu biliyordum. Onu istiyorlardı, bu bir sır değildi.

Tristan'la böyle tanışmıştık.

Bunu aklımdan uzun zaman boyunca uzak tutmuştum... ama gerçekleşmesi yaklaştıkça, düşünebildiğim tek şey buydu. Wade'in istediği her şeyin sonu geliyordu ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Büyük bir evin önünde caddeye park ettiğimizde Tristan bana bakarak gülümsedi.

"Bu ne?" diye sordum düz bir sesle.

Önümüzdeki arabadan bir adam inerek geniş bir şekilde gülümsedi.

Tristan ona el salladı. "Hadi, çocuklar, Claire."

"Ne yapıyoruz?" Kaşlarımı çattım.

"Bu eve bakıyoruz."

"Neden?"

"Çünkü onu bizim için almak istiyorum." Arabadan çıkınca oğlanlar da arkasından hemen çıktılar.

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

Bana dışarı çıkmam için el sallıyordu... lanet olsun, bu saçmalık için vaktim yoktu. Arabadan çıkıp adamla konuşan Tristan'ın yanına gittim.

"Michael, bu partnerim, Claire," diye beni tanıştırdı.

"Merhaba." Elini sıkarken sahte bir şekilde gülümsedim.

"Bunlar da oğullarım. Fletcher, Harrison ve Patrick."

Boynumun arkasındaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. *Oğulları.*

Onlar Wade'in oğullarıydı.

"Ne kadar güzel bir aileye sahipsiniz." Michael eve giden yolda bizi yönlendirirken gülümsüyordu.

"Evet, sahibim." Tristan gururla gülümsedi. Patrick'in elini tutmuş, diğer elini de korumacı bir şekilde Harry'nin omzuna koymuştu. Eve girerlerken Fletcher da yanlarında yürüyordu.

Kanın beynime sıçramaya başladığını hissediyordum. Neden bana ev gösteriyordu? Lanet olası Long Island'dan taşınmayacaktım. Benim bir evim vardı. Orada rahattım... biz orada rahattık.

Orası bizim evimizdi.

O, Wade'in istediği evdi.

Arkalarından giderken kızgın kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başlamıştım.

Sakin ol... sakin ol... sakin ol. *Sadece streslisin, kahrolası sakin ol.*

Ev devasaydı, New York'a yirmi dakika mesafedeki yeşil bir mahallede geniş bir araziye inşa edilmişti. Michael satış konuşmasına başladı. "Burası giriş."

Şu anki oturma odamızın boyutlarındaydı ve yukarı kata doğru ikiye ayrılan büyük ve geniş bir merdiveni vardı.

Gülümseyen Tristan heyecanla elimi tuttu. "Onlara etrafı ben göstereceğim, Michael," dedi.

Gözlerim soru sorar gibi ona döndü. Ne? Buraya daha önce gelmiş miydi?

Ne zamandır gizli gizli ev arıyordu? İçten içe köpürmeye başladım.

"Elbette." Michael gülümsedi. "Dışarıda bekleyeceğim."

Michael ön kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda Tristan gururla gülümsedi. "Oldukça güzel, değil mi?"

"Hımm," diye cevap vererek etrafa baktım.

"Burası mutfak." Büyük bir mutfağa girdiğimizde sinirle dudaklarımı büzdüm. "Büyücü'yle beraber burada her şeyi pişirebiliriz," dediğinde Harry'nin gözleri heyecanla irileşti.

Bense nefret etmiştim.

Wade burada hiç yaşamamıştı; onun hatıraları şimdiki evimizdeydi.

Onsuz yeni hatıralar istemiyordum.

Onun temsil ettiği her şeyi silmek istemiyordum. Tristan neden bunu anlamıyordu?

Nabzım şakaklarımda atmaya başlarken, patlamak üzereymişim gibi hissetmeye başladım.

Artık kan beynime sıçramıştı. Bununla baş edemiyordum.

Tristan coşkuyla, "Burası oturma odası," dedi.

Oğlanlar pencerelere doğru koştu. "Aman Tanrım, havuza bakın," diye bağırdı Patrick.

Fletcher, "Havuz barı var, anne," dedi heyecanla.

"İçki içecek yaşta değilsin," diye tersledim.

Tristan, "Ve bak," diyerek beni heyecanla evin içinde dolaştırmaya başladı. "Burası senin ofisin olabilir." Bir odanın içine göz attık. Pencerenin önünde büyük bir bank vardı ve oda yemyeşil bir verandaya bakıyordu. "Yan kapıdaki bu oda da benim ofisim olabilir." Beni ofisin içine soktu. "Bu katta bir banyo var. Oğlanlar için ikinci bir oturma odası. Bir spor salonu."

Oğlanlar heyecanla evin içinde koşturuyordu.

Öfkem midemde bir delik açmaya başlamıştı.

Nasıl cüret eder?

Beni yukarı kata çıkarıp koridorda ilerletti. "Ana yatak odasına bak, Claire." Beni odaya çektiğinde alaycı dilimi tutmaya çalışarak etrafa bakındım.

Güzeldi ve şimdiki evimin yarısı boyutlarındaydı.

"Ve banyo." Heyecanla gülümsedi. İçeri göz attığımda her zaman hayalini kurduğum kocaman, beyaz mermerden bir banyo olduğunu gördüm. "Kıyafet dolabının boyutuna bak, bebeğim."

Derinlerimde bir yerde bir şeyin koptuğunu hissettim. "O benim kıyafet dolabım değil, Tristan," dedim sinirle.

Beni kollarına aldı. "Ama hoşuna gitti... değil mi?" Söyleyecek şirretçe olmayan bir şey ararken etrafıma baktım.

Hiçbir şey bulamadım.

Çocuklar üst katın diğer bölümlerine bakarken heyecanla çığlık atıyorlardı.

"Bu oda benim," diye bağırdı Harry.

"Ben bunu istiyorum!" diye karşılık verdi Patrick.

"Benimkinden havuzu görebiliyorum."

Tristan'ın gözleri benimkileri inceliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" diye tersledim.

"Evi beğendin mi? Bugün bir teklif sunacağım sanırım."

"Ne için teklif?"

"Burada yaşamamız için satın alma teklifi, başka ne olacak?"

Cüreti karşısında yüzümü buruşturdum. "Burada yaşamak istemiyorum."

"Neden ama?" Yüzü asıldı. "Oğlanların yeni okuluna yakın. Sen, Fletch ve ben New York'ta çalışıyoruz. Beceriksiz ve Hav havcık için bahçe var." Beni yeniden kollarına çekerken gülümsedi. "Bizim için mükemmel."

"Ben taşınmıyorum, Tristan," diye ısrar ettim. "İçinde olduğumuz evde yaşamak istiyorum."

Düz bir sesle, "Claire," dediğinde bana en ciddi satış konuşmasını yapmak üzere olduğunu biliyordum. Bu evle ilgili olarak kararını verdiğini görebiliyordun ve Tristan Miles bir şeyi istediğine karar verdiğinde, onu alana kadar vazgeçmezdi.

Bu işe hemen şimdi son verecektim.

"Ben taşınmıyorum," diye tersledim. "Hikâyenin sonu." Ondan uzaklaşarak hışımla merdivenlerden inip arabaya geldim.

Ben caddeye çıktığım sırada Michael, "Nasıldı?" diye sorarak gülümsedi.

"Güzel," diye cevap verdim.

"Kendinizi burada yaşarken görebiliyor musunuz?" Göz kırptı.

Sabrımın sonuna gelerek adama ters ters baktım. "Aslına bakarsanız, hayır, göremiyorum."

Arabaya binip kapıyı çarparak kapattım. On dakika sonra Tristan ve oğlanlar sallana sallana evden çıktılar. Tristan'ın Michael'la konuşmasını ve oğlanların da dinlemesini izledim. En sonunda hepsi arabaya bindi.

Oğlanlar heyecanlıydı ve az önce gördükleri her şeyi konuşuyorlardı.

Tristan sinir olmuş bir şekilde bana yandan bir bakış attı.

"Ne?" diye parladım.

Trafiğe çıkarken, "Bana *ne* deme," diye homurdandı. "Eve doğru dürüst bakmadın bile."

"Bakmama gerek yok. Long Island'daki evimden taşınmıyorum."

"Orası bizim için çok küçük." Sanki ben bir aptalmışım gibi gözlerini devirdiğini görünce kanımın kaynamaya başladığını hissettim.

"Oğullarımın arkadaşlarını davet edebilecekleri odaları olmasını istiyorum," dedi kızgın bir şekilde.

İçimde bir şeyler koptu.

Wade'in, oğulları için planları vardı ve onları yok sayamazdım.

Saymayacaktım.

"Onlar Wade'in oğulları," diye bağırdım. "Onlara *benim* oğullarım demekten vazgeçmelisin."

Arabaya bir ölüm sessizliği çöktü.

Bana bakarak gözlerini kıstı. "Bu da ne demek oluyor?"

Ön camdan dışarı bakarken cümle kuramayacak kadar kızgın bir şekilde kollarımı önümde bağladım.

"Biliyorsun, Claire... evlendiğimiz zaman-"

"*Eğer* evlenirsek," dedim öfkeyle.

"Çocukları evlat edineceğim."

"NE?" diye patladım. Tam bir şok içinde ona bakakalmıştım... Bu da ne be? Onları evlat edinmek istiyordu. "Bu olmayacak, Tristan."

"Ne?" diye bağırdı.

"Onların zaten bir babası var," diye tersledim.

"Kanunların önünde de oğlum olmalarını istiyorum."

"Eh, onları yasal olarak alamazsın. Onlarla yaşayacaksın. Bu yeterli."

"Anne!" Fletcher arka taraftan bağırmıştı. "Kes şunu."

Tristan'ın gözleri neredeyse yuvalarından dışarı fırlayacaktı. Bakışları benimle yol arasında gidip geliyordu. "Yani bana onlara değer verebileceğimi, onları sevebileceğimi ama asla onlara oğlum diyemeyeceğimi söylüyorsun."

"Onların bir babası var," diye tekrar ettim. "Her zaman onun isteklerini hatırlayıp saygı duyacaklar."

"Adam lanet olası ölü, Claire," dedi bağırarak. "Ve o öldüğü için cezalandırılan ben olmayacağım. Onların yasal olarak oğlum olmalarını istiyorum."

Kontrolümün son kısmını da kaybettim. "Bu asla gerçekleşmeyecek," dedim tükürükler saçarak. "Onlar benimle Wade'in çocukları. Senin değil. Asla senin olmayacaklar. Sana başkasını bulup kendi çocuklarına sahip olmanı söylemiştim. Wade'inkileri alamazsın."

Kontrolünü kaybederek direksiyonu yumrukladığında hepimiz zıpladık. Patrick ağlamaya başlamıştı.

"Onu korkutuyorsun."

Tristan direksiyonu parmak boğumlarını beyazlatacak bir güçle kavradı. Dümdüz karşıya bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu.

Bunu neden söyledim?

Gözyaşlarım akmaya başlayınca sinirli bir şekilde onları sildim.

Yolun geri kalanında sessizdik. Tristan garaj yoluna girdiğinde arabayı çalışır halde bıraktı.

"Geliyor musun, Tris?" diye fısıldadı Harry.

Dümdüz karşıya bakarak, "Hayır, dostum," diye cevap verdi. "Sizi sonra ararım."

Patrick, "Hayır, Tristan," diye yalvarmaya başladı. "Lütfen içeri gel." Ağlamaya başlamıştı. "Gitme." Ona gitmemesi için yalvarırken koltuğunun arkasından ona tutundu.

Tristan gözlerini kapattı.

Çocuklarımın benim yerime onu seçmelerine kızarak arabadan çıktım. Eminim ki ne demek istediğimi anlıyorlardı? Babalarına karşı hiç mi sadakatleri yoktu?

Oğlanlara, "Arabadan çıkın," dedim.

Fletcher dışarı çıktı.

"Arabadan çıkın," diye tersledim. Patrick de yavaşça çıktı.

Harry yerinden kalkmadı.

"Arabadan çık, Harrison."

"Ben Tristan'la gidiyorum."

Öfkeliydim. Bunu çocukların önünde söyleyip beni kötü adam pozisyonuna sokmaya nasıl cüret ederdi? Ben babalarına sadık kalıyordum... onlar da kalmalıydı.

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Kapıyı hızla açarak kolunu kavradığımda benimle mücadele etmeye başladı. "Bırak beni!" diye bağırırken bana tekme atıyordu. "Onunla kalmak istiyorum."

Tristan durumun sıkıntısı yüzünden bunalmış bir şekilde burun kemiğini sıktı.

Diğer iki çocuk dehşet içinde bizi izlerken Harry'yi dışarı çıkarmak için mücadele ettim ve sonra kapıyı çarparak kapattım.

Tristan bir manyak gibi gaza basıp gidince lastikler acı bir ses çıkardı.

Çocuklara doğru döndüm. Bana ters ters bakarlarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Senden nefret ediyorum," diye bağırdı Harry. "Onu geri getir."

İçeriye koşarak kapıyı çarptı.

Patrick, "Her şeyi mahvettin, anne!" diye bağırdı.

İkisi de dönerek Harry'nin ardından içeri girdi.

Gözlerimi kapattım... Siktir. Tüm bunlar bu noktaya nasıl gelmişti?

24. BÖLÜM

Aşk, aptalcaydı. Aşkın gözü kördü.

Aşk, lanet olası bir kaltaktı.

Kalbimin kırılma sesini bastırmak için duşu sonuna kadar açmıştım... Çocukların beni ağlarken görmesini istemiyordum. Yaşlar yüzümden aşağı süzülürken sıcak suyun altında dikiliyordum. Boğazımdaki yumru büyüktü, kalbimdeki delikse devasa bir yarıktı.

O tartışma ne cehennemden çıkmıştı?

Tristan'ın gündeminde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Beni şok etmişti. Dürüst olmak gerekirse ödümü bokuma karıştırmıştı. Tristan'ın gözlerindeki incinmeyi gözümün önüne getirdiğimde kalbimin sızladığını hissettim.

Ben ne yapmıştım?

Bana destek olan tek kişiyi uzaklaştırmıştım.

Tristan.

Güzel Tristan'ım, beni seven adam. Hepimizle ilgilenen... beni memnun etmek için kelimenin tam anlamıyla ateşin içinde geçebilecek... çocuklarımın sorumluğunu almak isteyen adam. Ama ben... yapamazdım.

O kadar sorumsuz ve aşktan gözü dönmüş davranamazdım.

Neden onları evlat edinmek istiyordu? Bundan nasıl bir yarar sağlayacaktı?

Benimle birlikte olsaydı, onlara sahip olacaktı.

Onları evlat edinmesine izin vermek, sadece bana artık ihtiyaç duymazsa onları alabilecek gücü ona verirdi.

Aklı başında hiçbir kadın gelecekteki bir partnerinin, çocuklarını kanunen evlat edinmesine izin vermezdi. Onlar zaten mutlu ve istikrarlıyken olmazdı. Bunu istemesi için hiçbir sebep yoktu... ayrılmamız olasılığı dışında.

Aramızda ne olursa olsun yasal bir garanti istiyordu, onlara her zaman sahip olacaktı.

Hayır.

Üzgünüm.

Bunu ona veremezdim.

Çünkü eğer bir gün ayrılırsak, bunun onun aldatması veya ayrılmamıza sebep olacak bir şey yapması yüzünden olacağını biliyordum. Bizi bitirecek bir şeyi asla yapmazdım. Onu çok seviyordum. Öyle bir durumda, her hafta sonu oğullarımı hazırlayıp Tristan'ın yeni kız arkadaşıyla mutlu aile tablosu çizdiği eve göndermemin katiyen imkânı yoktu.

Hiçbir kadın bunu kabul etmezdi. Ne kadar âşık olursa olsun. Adam kim olursa olsun... oğulları ne istiyor olursa olsun.

Tristan arabayla uzaklaşırken kırılmış küçük yüzlerini hayal ettiğimde gözyaşları içindeki yüzümü buruşturdum.

Doğru olan şeyi yaptın, diye fısıldadı vicdanım.

"Öyle mi?" diye cevap verdim. "Çünkü kesinlikle hiç de öyle hissettirmiyor."

Omuzlarım hıçkırıklarımla sarsılıyordu. Midemde hastalıklı, ağır, berbat bir kurşun top varmış gibiydi. Kusmak ya da kaçmak istiyordum, ona gitmeyi de istiyordum... Ama bunların hiçbirini yapamazdım.

Sıcak suyun altında uzun bir süre durdum. Geçen her dakikayla birlikte, suçluluk duygusu biraz daha fazla artıyordu.

Kan dolaşımımda zehir gibi dolaşan iğrenç bir tat vardı. Ona bu öğleden sonra söylediklerim beni hasta ediyordu, o kadar

soğuk ve incitici davranabilmiş olmaktan dolayı utanıyordum. Onun tek yaptığı bizi sevmek olmuştu.

"En iyi arkadaşıma ihanet etmişim gibi hissediyorum." O korkunç şeyleri söylediğimde gözlerine dolan yaşları hatırladığımda daha çok ağlamaya başladım.

"Ah, Tanrım, Bu stresten bıktım. Neden benimle ilgili lanet olası hiçbir şey kolay değil?" Hıçkırdım. "Neden her şey bu kadar zor olmak zorunda?"

Oğullarımla birlikte bu evde yaşamak istiyordum... ve Tristan'la.

Bu kadardı. İstediğim lüks bir şey değildi, farklı bir şey değildi.

Neden her şeyin değişmesini istiyordu? Bu şekilde olmak zorunda değildi.

Oğlanlar benimle konuşmuyordu. Odalarındaydılar, ev sessiz ve kasvetliydi. Tristan'ın da kendi dairesinde yalnız ve kalbi kırık olduğunu biliyordum.

Duvardan aşağı doğru kayarak sert, soğuk fayanslara oturdum. Kendimi acıdan korumaya çalışmak için bir top gibi kıvrıldım.

Ama bu durumun bir panzehri yoktu... onu kaybedecektim.

Belki de çoktan kaybetmiştim.

Üzüntü ağırdı. Üzüntü sessizdi.

Karanlıkta uzanmış, zamanın geçişini izliyordum. 23:53.

Aklım güzel erkeğime gitti. Ne yapıyordu acaba?

Bunu yapamayacaktım. Burada yatıp hiçbir şey yapmadan duramayacaktım.

Bunu düzeltmeye çalışmam lazımdı. Onunla konuşmadan uyuyamazdım. Uzanıp komodinin üzerindeki telefonumu alarak numarasını çevirdim. Cevap vermesini beklerken kalbim gergin bir şekilde atıyordu.

Çalmayı bıraktı... aramayı reddetmişti.

Midem çalkalandı.

Daha önce hiçbir aramamı reddetmemişti... asla.

Bir süre düşünerek ona mesaj yazdım.

Bugün için üzgünüm,
Ne olduğunu bilmiyorum.
Her şey kontrolden çıktı.
Seni yarın arayacağım.
İyi geceler,
Seni seviyorum.
XOXO

Okundu simgesinin çıktığını görünce gülümsedim... Mesajı görmüştü.

Beklerken nefesimi tuttum.

"Cevap ver," diye fısıldadım. Nefesimi tutarak bekledim.

Hiçbir şey.

İzledim, izledim... ve bekledim.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Cevap ver, bebeğim."

Ama cevap vermedi, vermeyeceğini biliyordum.

Kalbim daha da parçalanırken yaşlar gözlerime hücum etti.

Her şeyi mahvetmiştim.

Oturmuş bilgisayarımdaki rakamlara bakıyor, mucizevi bir şekilde fazladan bir iki yüz bin dolar bulmaya çalışıyordum.

Tatil evimizi satmıştım, bütün hisselerimizi satmıştım. Wade'le birlikte geçirdiğimiz zamanda biriktirdiğimiz her şey gitmişti.

Şimdi de sevdiğim adamı elimde tutmak için Wade'in oğullarını da vermem bekleniyordu.

Bu adil bir istek değildi. Tristan'ın kesinlikle bunu bilmesi gerekiyordu. Nasıl olur da benim bakış açımı görmezdi?

Üzerimde dolaşan büyük kara bir bulut varmış ve bir daha asla gerçekten mutlu olamayacakmışım gibi hissediyordum.

En son yaşantımda kötü biri olmalıydım çünkü bir şeyler

yüzünden cezalandırılıyormuş gibi hissediyordum. Hayatım boyunca iki erkeği sevmiştim. Birini ölüme kaybetmiştim.

Diğerini ise...

Elimi çenemin altına koyup dün olanları daha iyi bir şekilde idare edip edemeyeceğimi merak ederek gözlerimi boşluğa diktim.

Edebileceğim kesindi.

Ama... söylediklerimin arkasındaydım. Hiç kimsenin oğullarımı evlat edinmesini istemiyordum. O gücü başka birine vermeyecektim.

O kişi hayatımın aşkı bile olsa. Bu Tristan'la ilgili değildi, kişisel değildi. Bu mantıklı olandı.

Onlar Wade'in oğullarıydı. Her zaman onun oğulları olacaklardı.

Her bir içgüdüm bunun asla yapmamam gereken bir şey olduğunu söylüyordu.

Her zaman içgüdülerine güven.

Telefonuma bir mesaj geldi. Tristan'dandı.

Konuşabilir miyiz?

İçim rahatladı. Cevap yazdım.

Lütfen.

Cevap geldi.

Bizim otelde,
Saat 1de.

Umutlanarak gülümsedim.

Tam o saatte görüşürüz.

Seni seviyorum.

XOXOX

Saat birde otelimizin giriş salonuna girerken nefesimi tuttum. Daha önce buraya pek çok defa gelmiştik. Normalde her zaman heyecan duyardım.

Bugün ise korku içindeydim.

Tristan asansörün yanında dikiliyordu. Onu güçlü gösteren takımını giydiğini, dimdik ve gururlu bir şekilde dikilişini gördüğümde midem heyecanla kasılmaya başladı.

Bir şeyi gerçekten istediğinde, bunun tartışmaya kapalı olduğunu biliyordum.

"Merhaba." Gülümsedim.

"Merhaba." Başını eğdiği an içime korku doldu.

Bunu boş vermeyecekti.

Onu kaybedeceğim.

Asansöre binerek kendi katımıza sessizlik içine çıktık.

Aman Tanrım... hayır. Bunun olmasına izin verme.

O kapıyı açarken sessiz bir şekilde arkasında dikildim, sonra içeri girerek yatağın üzerine oturdum.

Kapıyı kapatıp doğruca bara gitti ve kendisine viski doldurdu. "Bir içki ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Yavaş bir şekilde viskisini yudumladı. Ardından gözleri benimkilerle buluştu.

"Tristan... dün söylediklerim hakkında-"

"Evet," diyerek lafımı kesti. "Hadi bunu konuşalım."

Sinirlerimin göğsümde şiddetle attığını hissedebiliyordum. "Nereden geldiğimi anlaman gerekiyor. Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum." Duraksadım.

"Ama?"

"Ama ilk kocama verdiğim sözler var. Bunlar onun çocukları ve onun isteklerine saygı duymak istiyorum."

Çenesini sıktığında gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"O evde yaşamaya karar vermemizin bir sebebi vardı."

"Ne gibi?"

En azından beni dinlediği için minnettar olarak gülümsedim.

"O evi Wade istemişti. Daha iyisine paramız yetiyordu ama o evi istemişti. Oğlanların Long Island'da büyümesini istemişti."

Gözlerini bana dikmiş bakarken aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Çocukların devlet okuluna gitmelerini de istemişti ama onları oradan almana izin verdim."

Yüzü öfkeyle buruştu. "Sırf siktiğimin bir şeyini ispatlamak adına onlar için iyi olmayan bir okulda kalmalarına izin mi verecektin?"

"H-hayır," diye kekeledim panikle. "O konuda haklıydın. Haklı olduğunu biliyorum. En iyisini yaptık."

Ellerimi önümde kıvırıyordum. "Aşırı stresliyim. Kontrolü kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve aramızdaki her şeyin aynı kalmasını istiyorum."

Ellerini ceketinin ceplerine sokarak eğleniyormuş gibi başını eğdi ve gülümsedi.

Ah, hayır... bu bakışı biliyordum.

"Yani... söylemeye çalıştığın, Claire, benim devreye girip Wade olmamı istediğin."

Yüzüm asıldı. "Ne? Hayır."

"Evet, öyle."

"Öyle bir şey istemiyorum. Yemin ederim."

"Benden Wade'in evinde, Wade'in karısıyla... Wade'in çocuklarıyla yaşamamı istiyorsun."

Ona bakakaldım.

"Peki ya ben, Claire?" diye bağırdı. "Benim lanet olası hayatım nerede?"

Öfkesi karşısında gözlerim doldu. "Tristan," diye fısıldadım.

"Kendi çocuklarımla, kendi hayatımı istiyorum, Claire. Birlikte seçtiğimiz sikik bir evde yaşamayı istiyorum."

Yaşlar gözlerime dolarken kızgın bir şekilde onları sildim.

"İlk tanıştığımızda sana bağlı üç kalp daha olduğunu söylemiştin." Volta atmaya başladı. "Öyle değil mi?"

Sessiz kaldım.

"Bana siktiğimin cevabını ver!" diye bağırdı.

Oturduğum yerde zıpladım. "Evet."

"Yani şimdi ben o kalplere âşık olmuşken ve onları kendi

oğullarım olarak isterken..." Bana dik dik baktı. "Onlara sahip olamayacağımı mı söylüyorsun?"

Silueti bulanıklaştı. "Tristan," diye fısıldadım. "Lütfen bunu benim bakış açımdan görmeye çalış."

"Sen bencilin tekisin, Claire." Gözleri yaşlarla doldu.

İçim korkuyla dolarken başımı öne eğdim. Onu da kaybedecektim.

"Kendi aileme sahip olmayı hak ediyorum."

"Ettiğini biliyorum," diye mırıldandım.

"Çocukların benim olmasını istiyorum."

"Tristan." Başımı iki yana salladım. "Yapamam."

Çenesini sıktı. "Biliyor musun... annem bana en başta söylemişti. Onların her zaman için başka bir adamın çocukları olacağını, senin her zaman için başka bir adamın karısı olacağını." Gözleri benimkilerle buluştu. "Asla gerçek anlamda benim ailem olmayacağını, benim her zaman bir yedek olacağımı."

Gözyaşları içindeki yüzüm buruştu. O kadar incinmişti ki.

Başını iki yana salladı. "Bu şekilde yaşayamam, Claire."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Hoşça kal diyorum... Ben hiç kimsenin yedek planı değilim."

Hıçkırıklarımı tutmaya çalışıyordum. "Hayır, Tris," diye yalvardım.

Kederli gözleri benimkilere bakıyordu... içlerinde onu durdurmam için sessiz bir yakarışla.

Birbirimize bakarken o an gelmişti. Geçmişimle geleceğim arasında seçim yapacağım kader anı.

Aramızdaki havada pişmanlık asılı kalmışken, istediği şeyi yapmak istiyordum. Taleplerine boyun eğmek istiyordum.

Onu burada benimle tutacak her şeyi.

Ama yapamazdım... ve bu beni öldürüyordu.

En sonunda dönerek çıkıp gitti. Arkasından sessizce kapanan kapıdan kilit sesi geldi.

Sessizliğin içinde yüksek sesle ağlamaya başladım.

Gitti.



Günler uzundu... ama geceler sonsuzdu.

Onsuz uyumak, katlanamadığım bir cehennem azabı gibiydi.

O yüzden uyumuyordum.

Volta atıyordum... tüm gece. İleri geri, ileri geri... bacaklarım ağrıyana kadar.

Tristan beni terk ettiğinden beri dokuz gün olmuştu.

Katıksız bir cehennemde dokuz gün.

Ev sessizdi, kahkahalar gitmişti. Çocuklar benimle zar zor konuşuyordu.

Sadece kendi kalbimi kırmamıştım. En çok sevdiğim dört kalbi daha kırmıştım.

Oğullarımın ve Tristan'ınkini.

Bilgisayarıma gözlerimi diktim. İşyerinde olmak için hiç isteğim yoktu... evde olmak için de... hatta nefes almak için de.

Masanın üzerindeki telefonum titreştiğinde *Fletcher* adı ekranı aydınlattı.

"Selam, dostum." Gülümsedim. Umarım benimle artık konuşmaya başlayacaktı.

"Tristan gidiyor," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Paris'e gidiyor."

"Ne kadar süre için?"

"Stajımı Jameson'a transfer etti."

Gözlerim irileşirken ayağa kalktım. "Ne?"

"Geri gelmeyeceğini söyledi, anne. Gerçekten başardın," diye fısıldadı kızgın bir şekilde.

Yüzüm gözyaşlarıyla buruştuğunda uçurumun kenarına o kadar yakındım ki neredeyse dibe vurduğumu hissedebiliyordum. "G-geliyorum," diye kekeledim. "Onu orada tut. Geliyorum."

Çantamı kaparak koştum.

Yanından geçtiğim sırada Marley ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

"Bugün için izinliyim," diye seslendim.

"Ha?" diye seslendi arkamdan. "Ama bir saat içinde bir toplantın var."

Asansörün içine koşarken, "İptal et," diye seslendim. Sert bir şekilde düğmeye bastım. "Hadi, hadi."

Gitmesine izin veremezdim.

Gidemezdi.

Kapılar yavaşça kapanırken gergin bir biçimde ayağımı yere vuruyordum. "Acele et."

Terlemeye başlayarak ellerimi saçlarımdan geçirdim... hayır... hayır... hayır. Bu yaşanıyor olamazdı.

Asansör yavaşça aşağıya indi ve kapılar açıldı. Bir grup insan orada binmek için bekliyordu. "Üzgünüm." Kapıları kapatmak için düğmeye sertçe bastım. "Sizin için vaktim yok."

Yüzleri asılırken kapı kapandı. Zemin kata ulaştığımda giriş bölümünden koşarak caddeye çıktım ve kolumu havaya kaldırdım. "Taksi!" diyerek geçen arabaya seslendim.

Kaldırımın kenarında başka bir adam daha taksi bekliyordu.

"Aman Tanrım," diye bağırdım ona. "Bu acil bir durum, erkek arkadaşım beni terk ediyor."

Adam irkildi.

Caddeden yukarı doğru koşarken, "Bencil olduğum için," dedim nefes nefese. Kolum hâlâ havadaydı. "Şimdi veda bile etmeden Paris'e gidiyor."

Gözlerini devirdi. "Benim taksimi almayacaksın."

"Senin kahrolası taksini istemiyorum," diye hırladım. Bir taksi durduğunda delirmiş gibi arka koltuğuna daldım. "Kendi taksim var. M-Miles Medya binası, lütfen," diye kekeledim.

Benim uzaklaşmamı izleyen adam arkamdan, "Hey!" diye seslendi. Ona yarım yamalak bir şekilde el salladım.

"Hoşça kal."

İlerideki trafik sıkışıklığına bakmak için boynumu uzattım.

"Hızlı sürebilir misiniz, lütfen? Bu acil bir durum."

"Peki, bayan." Direksiyonu kırarak yan caddelerden birine döndü.

Telefonum çaldığında *Fletcher* ismi ekranı aydınlattı. "A-alo," diye kekeledim.

"O gitti, anne."

Yüzüm asıldı. "Ne?" Pencereden dışarı baktım. Buna inanmıyordum. "Hangi havaalanına gidiyor?"

"Bekle." Telefonu bırakarak birisine, "Hangi havaalanı?" diye sordu.

Bir kadının, "JFK," diye cevap verdiğini duydum. "İki numaralı terminal."

Fletcher, "JFK," diye bağırdı. "İki numaralı terminal."

"Tamam, anladım." Telefonu kapattım. "Plan değişikliği!" diye şoföre bağırdım. "JFK Havaalanı. İki numaralı terminal. Lütfen acele edin, bu bir ölüm kalım meselesi."

Şoför keskin bir U dönüşü yaptığında sıkı sıkı tutundum.

Otuz dakika sonra havaalanına vardığımız anda adama parayı atarak çıkıp koşmaya başladım.

Yolcu kontrol bölümü kalabalık ve hareketliydi, çılgın gibi etrafa bakınmaya başladım.

Neredeydi? Nerede... 360 derecelik bir dönüş yaptım. Neredeydi?

Fletcher'ın numarasını çevirdim.

"Nerede o? Onu bulamıyorum. Havaalanındayım. Onu ara ve nerede olduğunu öğren," diye bağırırken çılgınlar gibi etrafa bakınmaya devam ediyordum.

"Tamam. Sammia, onu ara ve nerede olduğunu öğren." Bana döndü. "Hatta kal, anne."

Telefonu sımsıkı kulağımda tuttuğum için Sammia'nın arka planda Tristan'la konuştuğunu duyabiliyordum.

"Hâlâ arabadaymış," diye fısıldadı Fletcher. "Şimdi kenara çekiyormuş."

Telefonu kapatarak ön kapılardan dışarı koştuğumda uzun siyah limuzini terminalin diğer köşesine park ederken gördüm. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, elime alarak koşmaya başladım.

Tristan yavaş bir şekilde arabadan çıktı. Bagajdan eşyalarını aldı. Üç valiz.

Beni terk ediyor.

Kalabalığın içinden yapabildiğim kadar hızlı koştum, ona yaklaştığım sırada başını kaldırıp beni görünce yaptığı şeyi bırakarak durdu.

Çaresizlik içinde kollarımı yukarı kaldırdım. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Zırhı sıkıca yerinde duruyorken başını öne eğdi. "Claire, olay çıkarma."

"Olay çıkarma mı?" diye bağırdım. "Bizi terk ediyorsun."

Bana bakarak çenesini sıktı. Kahretsin, onu incitmiştim.

Koşarak ona doğru gittim ve sıkıca sarıldım. "Tris," diye fısıldadım. "Seni seviyorum. Gitmeni istemiyorum. Sadece işi kaybettiğim için çok stresliyim, o yüzden korkunç şeyler söyledim."

Kaşlarını çattı. "İşi kaybetmek mi?"

Gözyaşlarıyla kaplı yüzümü buruşturdum. "Bitti." Gözlerimdeki yaşları kızgın bir şekilde sildim. "Onu daha fazla elimde tutamıyorum."

"Ne?" Yüz ifadesi aniden değişmişti. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü beceremediğimi bilmeni istemedim," diye fısıldadım. "Benimle gurur duymanı istemiştim."

Yüzünde bir şok ifadesiyle bana bakıyordu.

"Sonra da sen her şeyi değiştirmek istedin. Ev, sonra çocuklar derken duygularıma yenik düştüm ve..." Umutsuzluk içinde başımı iki yana salladım. Hepsi ağzımdan yanlış bir şekilde çıkıyordu. "Bana sahip olursan zaten çocuklara da sahip olacaksın. Onları evlat edinmene gerek yok."

Sırtı dikleşti. "Bu tartışmaya açık bir konu değil, Claire."

Yüzümü astım. "Ne?"

"Eğer seninle evlenirsem, çocukları evlat edinmek istiyorum."

"N-neden bir şeyleri değiştirmek istiyorsun?" diye kekeledim.

"Çünkü... kendi ailemi istiyorum."

"Ama seni seviyorum."

"Bu yeterli değil."

Yüzüm asıldı.

Aman Tanrım... bu gerçekten de sondu. Gözlerime yaşlar dolarken havaalanındaki herkes kayboldu ve birbirimize bakmaya başladık. Söylediklerinden kendimi korumaya çalışarak ondan bir adım uzaklaştım.

"Seninkileri kaybetmemek için kendi çocuklarıma sahip olma şansından vazgeçerim, Claire."

Yanağımdan aşağı bir yaş akarken boğazım yumru yüzünden neredeyse kapanacak gibiydi.

"Onları seviyorum. Onları oğlum olarak istiyorum. Soyadlarının Anderson-Miles olmasını istiyorum."

Dudaklarımdan hayır kelimesini çıkarmayı başaramayarak başımı iki yana salladım. "Sadece onları almak istiyorsun," diye fısıldadım. "Beni çoktan ele geçirdin, oğullarımı da ele geçiremezsin. Onlar herkese açık değiller. Sen güç istiyorsun. Senin nasıl çalıştığını biliyorum, Tristan. Yetkili her zaman sen olmalısın."

Yüzü asıldı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Başımla onayladım. Başka ne olabilirdi ki?

Başını öne eğdiğinde yüzü çok ciddiydi. "Hoşça kal, Claire."

"Neden?" diye bağırdım. "Neden bunu bu kadar çok istiyorsun?"

Bana şeytanın ta kendisiymiş gibi döndü. "Çünkü kendi ailemi hak ediyorum, kahretsin. Ve onları seviyorum, eğer bunu göremiyorsan senin lanet olası kim olduğunu bile bilmiyorum demektir."

Kalbim durdu.

Öne doğru eğildi. "Bunca zaman... beni sevdiğini düşünmüştüm," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. Gözlerim onunkileri araştırırken duraksadı. "Sanırım yanılmışım."

"Tris," diye fısıldadım.

Arkasını dönerek kapılardan geçti ve havaalanına girdi.

"Tristan," diye seslendim.

Yürümeye devam etti.

"Tristan!" diye bağırdım.

Özel kapılar açıldığında arkasına bile bakmadan içeri girdi. Güvenlik görevlileri peşinden koşmamı engellemek için kapıların önüne geçti.

Gitmişti.



Tristan

On dört gün ve on dört gece... o olmadan yaşamıştım.

Onlar olmadan.

Ekrandaki futbol maçına bakarak biramdan bir yudum aldım. Paris'teki en kalabalık Amerikan barındaydım. Her yerde insanlar vardı. Seslerini uzaktan duyabiliyordum. Neşeli kahkahalarının yankıları mekânı dolduruyordu. Bense onların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordum. Burada değildim, orada da değildim.

Kopmuş bir haldeydim, parçalanmıştım... ciğerlerime kadar.

Eğer bu fiziksel bir yara olsaydı, zar zor hayata tutunur bir halde yoğun bakımda yatıyor olurdum.

Kalp, hiçbir yaranın yapamayacağı kadar çok acıtıyordu. Zayıf bir şekilde atıyordu... hatta neredeyse hiç atmıyordu.

Aldığım her nefesle birlikte sanki göğsüm çökecekmiş gibi hissediyordum.

Her nefes verişim bir mücadeleydi.

Etrafı duvarlar sarmış, tozlar yatışmıştı. Fakat yine de hiçbir şey değişmemişti.

Dünya dakikada bir milyon kilometre hızla dönüyordu ama onlar olmadan sessizlik... sağır ediciydi.

Daha önce sevdiğin birini kaybetmenin nasıl hissettirdiğini hiç bilmezdim. Bir zamanlar paylaştığımız kalp atışını artık duyamıyordum.

Aynı gün içinde kendimden dört parçayı birden kaybetmiştim.

Tüm dünyamı.

Duvardaki televizyona bakarak biramı yudumladım.

Oğullarımla konuşmak istiyordum... kadınımı öpmek istiyordum.

Ama sonra acı gerçeği hatırladım.

Onlar benim değillerdi. Hiçbir zaman benim olmayacaklardı.

Onlar Wade'e aitler.

Cebimdeki telefon çalmaya başladığında *Jameson* ismi ekranı aydınlattı. "Selam," diye cevapladım.

"İyi misin?"

"İyiyim, Jay." İçimi çektim.

"Elliot ve Christopher yolda."

"Buna gerek yok."

"Hımm... bence biraz var."

Sessiz kaldım.

"Neredesin?"

"Barda."

"Yalnız mı?"

"Evet." Gözlerimi devirdiğimde barın arkasındaki aynadan kendi görüntüm gözüme çarptı.

Dünyanın gördüğü haliyle, pahalı takımının içindeki kalpsiz ele geçirme kralını, o adamı gördüm.

İçten içe ölmüş olan adamı.

Bu defa haklılardı... ölmüştüm.

"Kapatmam gerek." İçimi çektim.

"İyi olduğuna dair söz ver."

"Seni yarın ararım. İyiyim," dedikten sonra kapattım. Ama iyi olup olmadığımı bilmiyordum. Artık ne olduğumu bile bilmiyor-

dum. Ya da kim olduğumu... Kaşlarımı çatarak içkimi yudumladım.

Bu, nasıl savaşacağımı bilmediğim bir boşluktu.

Garson bar tezgâhının üzerini silerek, "Başka bir tane?" diye sordu.

"Evet." Başımı bir kez salladım. "Getirmeye devam et."



Açılmamış e-postalar listesini okurken kaşlarımı çattım.

Anderson Medya.

Bana iş hesabından e-posta göndermişti. Tıklayarak gönderdiği maili açtım.

Sevgili Bay Miles,

Yapabildiğim kadar savaştım, verecek hiçbir şeyim kalmadı. Ufukta hiçbir finansal rahatlama olmadığı için, Anderson Medya'yı almak için yaptığınız teklifi kabul etmek istiyorum.

Tüm personelin şirketteki pozisyonlarının korunacağına ya da alternatif iş imkânları sunulacağına dair garanti istiyorum.

Durum tespiti için ihtiyaç duyacağınız finans raporları ve hesap tabloları ektedir.

İlk teklifiniz kabul edilecektir.

Saygılarımla,

Claire Anderson

Duygudan yoksun bir şekilde e-postaya bakıyordum. Ne kadar süredir işini ayakta tutmak için mücadele ediyordu?

Bana neden söylememişti?

Aklım onunla ilk karşılaşmamıza ve onunlayken ne kadar agresif olduğuma gitti.

Şirketini almayı kafama öyle koymuştum ki başka hiçbir şeyi umursamamıştım. Onu ne kadar çekici bulmuş olursam olayım, asıl istediğim şey şirketi ele geçirmekti.

Sonuna kadar savaşmaya ne kadar kararlı olduğunu hatırladım.

İçindeki ateş o kadar parlaktı ki onu hissedebilmiştim. Beni

ona çeken şey de oydu. Onunki gibi bir kararlılık bugünlerde çok nadirdi, böylesiyle çok sık karşı karşıya gelmiyordum.

Bağımsız olmak için hissettiği o kararlılık şimdi aramızı bozmuştu. Dürüst olmam gerekirse, en başından beri böyleydi.

Onun hayatında yer almak için savaşmam gerekmişti, şimdi de hak ettiğimi bildiğim şeyle onun istediği arasında bir seçim yapmam gerekiyordu. Aslında ikisi de aynı olmalıydı.

Aynı sayfada bile yer almamaları kalbimi kırıyordu. Bu kasvetli düşünceler ruhumu doldururken derin bir nefes verdim.

Buraya nasıl gelmiştik?

Bunca zaman elde tutmak için çok savaşılan bir şeyi kaybetmek nasıl hissettiriyordu? Onun ne kadar tükenmiş hissettiğini hayal ettim. Zamanlama daha kötü olamazdı.

"Claire," diye fısıldadım. "Neden bana söylemedin?"

Derin bir nefes vererek mali hesap tablolarını açtım.

İşle zevki birbirinden ayırma vaktiydi... ya da bu durumda, işle kalp kırıklığını.

Burada kazanan kimse olmayacaktı.



Claire

"Bu hafta sonu Bob dayımla balık tutmaya gidebilir miyiz?" diye sordu Harry.

Rahatlayarak gülümsedim. Harry bütün hafta benimle ilk kez konuşmuştu. "Nereye gidiyormuş?"

"Bear Dağı'na. Arayıp Patrick'le birlikte gitmek isteyip istemediğimizi sordu."

"Ah." Bir süre ona baktım. "Şu anda gerçekten balık tutmaya gitmek istiyor musun?" diye sordum. Tipik çocuk işte, şu anda onlara yakınımda ihtiyacım olduğunu anlamıyordu. "Fletcher gidiyor mu?"

"Hayır, Fletcher bütün hafta çalıştıktan sonra gitmek istemediğini söyledi."

"Bunu düşüneceğim," diye cevapladım.

Bir şey söylememi bekliyormuş gibi kısa bir anlığına bana baktı.

"Cumartesi günü hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Elini tavırlı bir şekilde kalçasının üzerine koydu. "Tristan'ı arayıp özür dileyecek misin?"

"Çoktan gidip Tristan'ı gördüm, Harry."

Yüzü heyecanla aydınlandı. "Ne söyledi?"

Doğru kelimeleri ararken omzumu silktim. "Şu an için sadece arkadaş olacağımıza karar verdik," diye cevap verip kahvemi yudumladım. Havaalanındaki konuşmamızın ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu. Ben kendim de hatırlamak istemiyordum.

Kaşlarını çattı. "Yani... geri gelmeyecek mi?"

Kalbim durdu. "Hayır, tatlım. Unuttun mu, bir süreliğine iş için Paris'e gitmesi gerektiğini sana söylemiştim." Elini kendi elimin içine aldım. "Evlat edinme olayında Tristan'la neden farklı fikirlere sahip olduğumuzu anlaman gerekiyor."

Dik dik bana bakıyordu.

"Tristan senin baban değil, Harry. Hepimiz birbirimizi sevmemize rağmen, işler bazen istediğimiz şekilde gelişmeyebiliyor. Tristan benim erkek arkadaşımdı ve nerede durduğumuzdan pek emin değilim. Ben de çok üzgünüm. Bu hepimizi etkiliyor. Ama o her zaman senin arkadaşın olacak. Hiç kimse bunu ikinizden asla almayacak."

"Babam öldü, anne. Geri de gelmeyecek," dedi tükürürcesine. "Tristan benim yeni babam olmak istedi... sense ona izin vermiyorsun."

Soğuk tavrı karşısında gözlerim yaşlarla doldu. "Harry."

"Bunu mahvettin," diye konuştu ağzından zehir saçar gibi. "Her şeyi mahvettin." Bir hışımla yanımdan uzaklaştı.

"Harry, buraya geri gel!" diye arkasından seslendim.

Merdivenden yukarı sert adımlarla çıktı ve yatak odasının kapısını sertçe çarptı.

Elimi yüzümden geçirdim. Tanrım, bu lanet olası bir kâbustu.

Tristan'la beraber olduğumuz ilk iki ay, Harry ondan tutkuyla nefret etmişti ve şimdi... olan biten her şeyle baş edemeyen oydu.

Benimkine bağlı üç kalp daha var.

Erkek kardeşimin numarasını çevirdim ve çalarken bekledim. "Selam, kız kardeş," diye cevap verdiğinde gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Selam," diye fısıldadım. Kardeşimi çok seviyordum. Bunun gibi zamanlarda sırf ona yakın olabilmek için gidip koltuğunda uyumak istiyordum. Her şeyin daha iyi görünmesine sebep oluyordu, oğullarımın bu yüzden onunla olmak istediklerinden şüphem yoktu.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyi." İçimi çektim.

"Gerçekten nasılsın?"

"Bombok." Üzgün bir şekilde gülümsedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gerçekten oğlanları bu hafta sonu balığa götürmek istiyor musun?"

"Evet, elbette. Harry beni aradığında-"

"Harry mi seni aradı?" diye onu böldüm.

"Evet, oğlanlarla birlikte hafta sonu için uzaklaşmak istediğini söyledi."

Boğazıma bir yumru oturdu... gerçekten Tris'i özlüyordu.

"Her neyse," diye devam etti. "Gideceğim için mutluyum. Onlarla biraz zaman geçirmeyi isterim."

"Tamam."

"Harry'ye tüm detayları mesaj atarım, onunla iletişimde olacağım," dedi.

"Teşekkürler." Üzgün bir şekilde içimi çektim. Kalbim suçluluk duygusundan patlayacak gibiydi.

"Hey... kız kardeş?" dedi Bob.

"Evet."

"Tristan'la ilgili olarak doğru şeyi yaptığına emin misin? Oradaki herkesin kalbi oldukça kırılmış gibi görünüyor."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Hayır, Bob, değilim," diye fısıldadım.

"Yakın zamanda bu işi çözmek isteyebilirsin... çok geç olmadan önce."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Biliyorum," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

Çok geç.

Oldukça aşina olduğum bir duyguydu. Wade öldükten sonra söylenmemiş çok fazla şeyim kalmıştı... ona söylemek için artık çok geçti.

"İyi misin?"

"Hı-hı," diye yalan söyleyerek gözyaşlarımı sildim. "Zor bir hafta oldu. Ama hayatta kalacağım." Üzgün bir şekilde gülümsedim. "Her zaman kalırım."

"Görüşürüz, tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Oturup bir süre telefonuma baktım ve en sonunda kendime daha fazla engel olamadan Tristan'a mesaj attım.

Seni seviyorum,

XOXO

Gönder simgesine basıp telefonuma bakmaya devam ettim, en sonunda o kelime göründü.

Okundu.

Mesajımı okumuştu.

Bekledim... ve bekledim... Tam şu anda ne yaptığını merak ettim.

Bana cevap ver... lütfen.

Fakat cevap vermedi, ağlamaya başladım çünkü belki de çoktan çok geç olduğunu biliyordum.

Fletcher'ın binasının önündeki bekleme alanında arabada oturuyordum. Cuma öğleden sonraydı, onu işten almaya gelmiş-

tim. Çocuklar okuldan çıkıp doğruca balık tutma gezilerine gitmişlerdi. Üç gün boyunca sadece ikimiz olacaktık.

Jameson'la birlikte ön kapılardan çıkmasını izledim. Konuşup gülüşüyorlardı.

Jameson, Tristan'la beni biliyor muydu?

Jameson arabaya göz attıktan sonra başını öne eğdi. Ardından dikkatini yeniden Fletcher'a çevirdi.

Elbette biliyordu ve çok kızgındı.

Tüm dünya benim yanlış şeyi yaptığımı düşünüyordu... belki de yapıyordum.

Tristan'ı seviyordum. Tüm kalbimle, Tristan'ı seviyordum. Yeniden hayatımda olması için her şeyi verirdim. Ama birisine çocuklarım üzerinde kontrol veremezdim, yapamazdım işte.

Bu tartışmaya kapalıydı.

Eğer beni sevseydi, nedenini anlardı.

Bu bir ele geçirme değildi, işte olduğu gibi yapacağı başka bir ele geçirme hamlesinden ibaret olmayacaktı. Söz konusu olan benim çocuklarımdı.

Wade'in kanından canından olan çocuklarımı kendi imzamla başkasına devretmeyecektim.

Bu beni ne kadar öldürürse öldürsün.

Öldürebilirdi de... daha önce hiç bu kadar üzgün hissetmemiştim. Hayır, bu bir yalandı. Hiç böylesine üzgün hissetmiştim ama bu farklı bir üzgünlüktü. Bu kederdi, kederden oluşan derin ve karanlık bir delikti.

Bu defa, sevdiğim kişi oldukça hayatta ve sağlıklıydı.

Açıklayamadığım bir işkenceydi.

Tristan'ın da acı çektiğini biliyordum ve onu rahatlatamıyordum, ona ulaşamıyordum.

Aramalarıma cevap vermeyecekti. Beni dinlemeyecekti.

Geri alabilmeyi dilediğim korkunç şeyler söylemiştim ama sonuçta, kararımın arkasındaydım.

Neden bunu göremiyor?

Fletcher gelip arabaya bindi. Çantasını arka koltuğa atarak, "Selam," dedi.

"Selam." Ona bakarak gülümsedim. "Günün nasıldı?"

"Eh, iyiydi."

Trafiğe çıktım. "Hadi akşam yemeğine gidelim, sadece ikimiz."

"Ah..." Tereddüt etti.

"İstemiyor musun?" Ona bakıp kaşlarımı çattım.

Burnunu kırıştırdı. "Pek değil. Yorgunum. İşte büyük bir hafta oldu. Tek istediğim eve gidip rahatlamak, sorun olmazsa."

Üzülerek başımla onayladım. "Tamam, dışardan söylüyoruz o zaman."

Eve yolculuk sessiz geçti. Fletcher'ın Tristan'la beni sorun etmediğini düşünüyordum ama belki de bunun sebebi sadece onun sessiz olmasıydı. Şu an onunla yalnız kalınca, hislerini biraz daha fark ediyordum.

Kızgındı.

Eve doğru ilerlediğimiz her kilometreyle, sessizlik aramızda daha çok düşmanlık yaratıyordu.

Eve yakınlaşmıştık ki içki dükkânının önünde durdum. "Bir koşu gidip bir şişe şarap alacağım."

Umursamaz bir şekilde gözlerini devirdi.

Arabadan çıkıp sinirlenmiş bir halde kapıyı sertçe çarptım. Ne zamandan beri bir şişe şarap almak lanet olası bir suç olmuştu? Kızgınca kendi kendime mırıldanarak dükkânın içinde dolaştım.

Ölmüş babalarının adına oğullarımın haklarını savunmak için Tristan'ı kaybetmiştim ve şimdi de onlar benimle konuşmuyor muydu?

Ne şakaydı ama.

Hem Tristan'ı ne kadar çok severlerse sevsinler, benim sevdiğim kadar sevemezlerdi.

Sinir olmuş bir şekilde sert adımlarla arabaya döndüm. Kahrolası çocuklar. Arabayı çalıştırdım, eve kalan son iki bloğu da hızlıca geçtik. Fletcher arabadan çıkıp kapıyı çarparak içeriye girdi.

İçimdeki bir şeyler kopunca arkasından hışımla içeri girdim. Onu mutfakta buldum.

"Senin sorunun ne, Fletcher?" diye parladım.

"Eğer sorunumun ne olduğunu bilmiyorsan, o zaman büyük ihtimalle sorunumu görmezden geliyorsun demektir," dedi hırlar gibi.

Saldırgan tutumu karşısında donakalmıştım. Fletcher bana asla kızmazdı, hiçbir zaman. "Bunu anlayacak kadar büyüksün, Fletch. Burada kötü adam ben değilim. Ben babanın adına hareket ediyorum."

"Ne?" diye bağırarak yüzünü tiksinmiş gibi buruşturdu. "Sen babamın adına hareket ettiğini mi sanıyorsun?" dedi dalga geçer gibi.

Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Bu da ne demek?"

"Tristan'ı bize babam gönderdi, anne."

Gözleri benimkileri inceliyordu.

"Görmüyor musun?" diye bağırdı. "Tristan'ı bulup bize gönderen babamdı." Gözleri yaşlarla doldu. "Tristan Miles gibi bir adamın bizimle ne halt işi olurdu... eğer babam bunu cennette ayarlamasaydı?"

Yüzüm asıldı. Kalbim acıyla kasılıyordu. Güzel Wade'imin çocukları için yeni bir baba aradığı düşüncesi kalbimi kırdı çünkü bu onun yapacağı bir şeydi.

Gezegendeki en iyi adamı bana yollayabilseydi, yapardı.

Yaptı.

Oda dönmeye başladı. Wade'i cennetten benim kırık kalbimi... kırılan kalpleriyle çocuklarını izlerken... bize yardım edemezken hayal edince her şeyi puslu görmeye başladım.

Fletcher, "Bunu görmeyen sadece sensin," dedi ters bir şekilde.

"Tristan'ı bizim için babanın gönderdiğini mi düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Bunu biliyorum, anne. Harry ve Patrick de biliyor... sen neden bilmiyorsun?" diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Bunu nasıl göremezsin, anne? Bizim görebildiğimiz tek şey buyken hem de."

Başımı öne eğip yere baktım. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Hepsi, sıcak ve tuzluydu.

Bu kalp kırıklığı, bu acı... buna daha fazla dayanamayacaktım. *Durdur şunu.*



Güneş perdelerin arasından içeri girerken yan komşunun çim biçme makinesinin sesini dinliyordum. Arada sırada bir taşın üzerinden geçerken rahatsız edici bir ses çıkarıyordu.

Neden lanet olası çimlerini her cumartesi biçmek ve tüm mahalleyi uyandırmak zorundalardı?

İşe bile gitmiyorlardı. Neden bunu hafta içi yapamıyorlardı?

Neden hafta sonu bu kadar erken saatte yapıyorlardı?

Kalkıp banyoya giderek perdenin yanından bunu yapan kişiye bir bakış attım. Oraya gidip ağızlarının payını vermeliydim.

Ama vermeyecektim çünkü bu beni yıllardır rahatsız ediyordu ama onları her gördüğümde gülümsüyordum. Onlar benim holigan çocuklarımın bahçelerine top atmalarına, kestirme olarak çimlerinin üzerinden bisikletleriyle geçmelerine katlanıyorlardı. Sanırım ödeşmiştik.

Telefonumu alarak yatağa geri döndüm. Dün bütün gece ağlamıştım. Kahrolası bir çöküş veya onun gibi bir şey yaşıyormuşum gibi hissediyordum. İşler daha kötüye gidemezdi. Gerçi bugün biraz daha iyi hissediyordum, bu da bir şeydi.

Facebook'a girip bakındım. Sonra Instagram'a girip bir süre gezindim, o sırada erkek kardeşimin hikâyesinde bir video belirdi.

Bir barda dans ediyordu.

Ha?

Geri gidip videoyu yeniden izledim. Eski bir kayıt olmalıydı. Çocuklarla birlikte ıssızlığın ortasında kamp yapıyordu... bu bar neredeydi?

Yazıyı okudum: *Sabaha kadar dans.*

Ha?

Bob'un Facebook sayfasına geçip aşağıya doğru indim. Sahiden de, *Florida ben geliyorum* yazısıyla birlikte uçağa binerken bir fotoğrafını paylaşmıştı.

Ne?

Hemen numarasını tuşladım. Sonuna kadar çaldırdım ve yeniden aradım.

Akşamdan kalma bir sesle, "Alo," diye cevap verdi sersemce.

"Neredesin?" diye sordum.

"Florida'da."

"Çocuklarım nerede?" diye parladım.

"Ha?"

"Çocuklarım nerede?"

"Ne demek istiyorsun? Gidemeyeceklerini söyleyip iptal ettiler. Ben de arkadaşlarımla buraya geldim."

Yatakta doğruldum. "Bob, burada değiller. Onları cuma sabahından beri görmedim."

"Ne?"

"Seninle olduklarını sanıyordum!" diye bağırdım.

"Ben de seninle olduklarını sanıyordum," diye bağırarak cevap verdi.

Gözlerim irileşirken, "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Evden kaçmışlar, Bob."

"Hassiktir, polisi ara."

25. BÖLÜM

Tristan

Paris'teki otel odamın balkonunda oturuyordum. Otelin spor salonundan yeni gelmiştim ve bu öğleden sonra ofise gidecektim. Hâlâ Anderson Medya'nın durum tespiti üzerinde çalışıyordum. Anlaşmanın mümkünse bu hafta erkenden bitmesini istiyordum.

Yeni şeylere ne kadar çabuk sürede geçersem, o kadar iyi olacaktı. Burada kendimi resmen sürüklemem gerekiyordu. Bu şekilde devam edemezdim.

Sadece bir an önce bitmesini istiyordum.

Oda telefonum çalınca kaşlarımı çattım. Beni kim otelden arardı ki? Daha önce hiç kimse aramamıştı. İçeri girerek telefonu cevapladım. "*Bonjour.*" *Merhaba.*

"Bay Miles?"

"*Oui.*" *Evet.*

"*Vous avez des visiteurs.*" *Ziyaretçileriniz var.*

Kaşlarımı çattım. "*Qui est-ce?*" Kimmiş?

"*Juste une minute.*" *Bir dakika.* Telefonu birisine uzattı.

"Tris?"

Kaşlarımı çatıp kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturdum... Ne? "Harry?"

"Gelip bizi al."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Hemen aşağı geliyorum." Kapıya koşarak asansör düğmesine bastım.

Buradalar.

Kapıların üzerindeki numaraları izlerken ayağımı yere vuruyordum. Hadi... hadi.

Kapılar açılınca koşarak dışarı çıktım, etrafıma bakındığımda lobide oturmuş beni bekleyen Harry ve Patrick'i gördüm. Kafalarını kaldırıp beni gördüklerinde ikisi de dakikada bir milyon kilometre hızla bana doğru koştu. Her biri bir bacağımdan tutarken beni neredeyse yere devireceklerdi.

Kollarımı dolayıp onları sımsıkı tuttum. "Anneniz nerede?" diye fısıldadım saçlarına doğru.

"Evden kaçtık."

Ağzım dehşetle açıldı. "Anneniz burada olduğunuzu bilmiyor mu?" dedim şok içinde.

İkisi de başını iki yana salladı. "Hayır."

"Aman Tanrım." Telefonumu çıkardım. "Kafayı yiyecek." Claire'i aradım.

"Tristan," diye bağırdı panikle. "Çocuklar evden kaçtı."

"B-burada ortaya çıktılar," diye kekeledim.

"Ne?" dedi nefesi kesilerek.

"Patrick ve Harrison az önce Paris'teki otelimde ortaya çıktı."

"Ne diyorsun sen?" dedi şokla. "Gerçekten mi?"

"Evet.

Birisine, "İyilermiş, iyilermiş," dediğini duydum.

"Neredesin?" diye sordum.

"Polis merkezinde. Aman Tanrım, Tristan," diye ağlamaya başladı rahatlayarak. "Aman Tanrım. Her şey yolunda, Fletcher. Güvendeler."

Harry'nin şapkasının siperliğine bir fiske attım. "Başın çok fena belada," dedim ağzımı oynatarak.

Tavırlı bir şekilde, "Umurumda değil," diye ağzını oynatarak cevap verdi.

"Y-yola çıkıyorum," diye kekeledi. "Fletcher'la birlikte ilk uçağı yakalayacağız."

"Tamam."

"Hoşça kal, Tris." Telefonu kapattı.

Başımı eğip beni izleyen iki çocuğa baktım. "Ne düşünüyordunuz ki?" diye parladım. "Anneniz çıldırmış," diye fısıldayarak asansörü işaret ettim. "Başınız çok büyük dertte, ben bile inanamıyorum," diye fısıldadım kızgın bir şekilde.

Bana bakarak gülümsediklerinde göğsüm sıkıştı. Eğilip ikisini de kollarıma aldım. "Sizi küçük pislikler," diye mırıldandım saçlarına doğru.

Patrick omzuma doğru, "Seni almaya geldik," diye fısıldadı. "Babamız olmanı istiyoruz. Annemin ne dediği umurumuzda değil. Bu zaten bizim kararımız."

Onları kollarımda daha da sıkarken neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Uzun bir süre birbirimize sıkıca sarıldık, etraftaki herkesin bizi izlediğinden oldukça emindim.

Ellerini tutarak onları asansöre bindirdim. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musunuz? Hem siz bir uçağa nasıl bindiniz ki?" diye sordum.

"Senin kredi kartınla."

Ağzım açık kaldı. "Benim kredi kartımı mı çaldınız?" dedim şokla. "Aman Tanrım. Harrison," diye onu azarladım. "İnanılmazsın."

"Hayır, ödünç aldım. Annemin çekmecesinde duruyordu."

Claire'e acil durumlar için verdiğim kredi kartıydı. Kullanmayı reddettiği.

Elini tutarken, "Ömrünün sonuna kadar cezalısın," diye fısıldadım.

Bana arsız bir şekilde gülümsediğinde ona bakarak sırıttım.

Bu çocuğu cidden seviyorum.

Süit odama vardığımızda kendimi kanepenin üzerine attım. İkisi de neredeyse üzerime oturuyordu. Bob ve Claire'e nasıl yalan söylediklerini, evden gizlice çıkıp havaalanına giden metroya bindiklerini ve bir şekilde durdurulmadan uçağa bindiklerini an-

lattılar. Geçirdikleri son on beş saati her bir detayına kadar anlattıklarında inanmakta zorluk çektim.

Konuşurken Patrick'in küçük kolları boynuma sımsıkı dolanmıştı ve Harry'nin eli bacağımın üzerindeydi. Hayat dolu bir şekilde birbirlerinin sözünü kesiyor, bu işi gerçekten başardıkları için kendileriyle gurur duyuyorlardı.

Gözlerimi ikisinin arasında gezdirerek, "Buraya neden geldiniz?" diye sordum.

"Çünkü seni seviyoruz," dedi Harry. "Ve sen eve dönene kadar seninle kalıyoruz... bizi gönderemezsin. Sen bizim babamızsın ve babaların yeri oğullarının yanıdır."

Onları kendime çekerek sımsıkı sarıldım. "Ben de sizi seviyorum," diye fısıldadım saçlarına doğru.

Kalbim bu çocuklara hissettiğim sevgiyle patlayacak gibiydi.

Gülümsedim. Görünen o ki bu kadar yalan söylemek iki çocuğu da oldukça terletmişti. "İkinizin de duşa ihtiyacı var. Leş gibi kokuyorsunuz."

Aynı anda inlediler.

Onları banyoya doğru yönlendirirken, "Fletch nerede?" diye sordum.

"Annemi hafta sonu yalnız bırakmak istemedi."

Gururla gülümsedim. *Her zamanki gibi annesine sahip çıkıyor.* "İşte benim oğlum."

Saat sabaha karşı 03:40'ta Claire'den beklediğim mesaj en sonunda geldi.

Şimdi otele vardık.

O, burada.

Mesajına cevap yazdım.

Resepsiyon görevlisi geleceğinizi biliyor.

Size anahtar verecek.

Anında cevap geldi.

Birazdan görüşürüz.

Volta atmaya başladığımda kalbim boğazımda atıyordu. Claire küplere binecekti.

Tanrım, oğlanların yaptığı şey o kadar tehlikeliydi ki.

Bundan sorumlu olan havayollarını elime geçirene kadar bekleyin.

Derin nefesler aldım. Onu göreceğim için gergindim.

Uzun, yalnız ve cehennem gibi birkaç hafta geçirmiştim.

Kilitten ses geldi, ardından kapı yavaşça açıldı. İçeri giren Fletcher'ı kendime çekerek sarıldım. Sonra Claire'i gördüğümde kalbim durdu.

Perişan olmuştu, gözyaşları içinde ve solgundu. Çok kilo vermiş gibi görünüyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadım.

Yüzü gözyaşlarıyla buruşunca onu kollarımın arasına aldım. Onu sımsıkı tuttuğum sırada omzuma yüzünü yaslamıştı ve ağlıyordu. "Şşş, onlar iyi," diye fısıldadım saçlarına doğru. "Uyuyorlar. İyiler." Elinden tutarak yatak odasına götürdüğümde uyuyan çocukların alınlarını öptü.

"O iki mankafayı öldüreceğim," diye fısıldadı Fletcher.

Claire'in onlara bakıp ağlamasını izlerken, "Sıraya gir," diye mırıldandım.

Fletcher'a döndüm ve onu yeniden kollarıma aldım. "Annenle kaldığın için aferin sana," diye fısıldayarak sırtına vurdum.

"Ben nerede uyuyacağım?" diye sordu. "Çok yorgunum."

"Yan odada."

Fletcher, "İyi geceler, anne," diye fısıldadı.

Claire kollarını ona doladı. "Çok teşekkür ederim, Fletch. İyi geceler, tatlım."

Çocukların odasının kapısını kapattım ve birlikte oturma odasına girdik. Claire'den gelecek saldırıyı bekliyordum.

Ona doğru döndüm. "Claire-"

"Seni seviyorum," diyerek lafımı kesti. Gözleri yaşlarla dolmuştu, içlerindeki acıya bakmak benim için dayanılmazdı. "Ben-

den ne yapmamı istersen," diye fısıldadı. "Nerede yaşamamı istersen. Yapacağım."

Gözleri benimkileri inceliyordu.

"Yeter ki beni bir daha terk etme." Hıçkırdı. "Buna dayanamıyorum. Bunu sensiz yapamam, Tris." Göğsü gözyaşlarıyla inip kalkerken uzun süredir ağladığı belliydi. "Lütfen beni bir daha terk etme," diye fısıldayarak yalvardı.

Onu kendime çekerken, "Bebeğim," diye fısıldadım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. "Terk etmeyeceğim. Söz veriyorum. Seni seviyorum. Senin istediğin gibi yaşayabiliriz." Onu sıkıca tutuyordum. "Seninle olduğum sürece, sorun değil. Herhangi bir evraka ihtiyacım yok, sorun değil."

Uzun bir süre boyunca kollarımda kalarak ağladı. Onu bu şekilde görmekten nefret etmiştim. Tamamen yıkılmıştı. Normalde her zaman çok güçlü dururdu. "Hadi. Duşa." Onu banyoya doğru yönlendirip sıcak suyu açtım. Sonra yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başladım.

Önümde zayıf ve kırılgan bir şekilde dikiliyordu. Hiç de benim güçlü Claire'im gibi değildi.

Ne kadar kilo verdiğini görünce göğsüm sıkıştı. Onu suyun altına doğru yürüttüğümde üzgün gözleri benimkileri buldu. "Yanıma gelir misin?"

Kıyafetlerimi çıkarıp yanına girdim. Sıcak suyun altında birbirimize sarıldık. Başı göğsümdeydi, kollarım da küçük bedenine sarılmıştı.

Bu birlikte yaptığımız normal duşlarımız gibi değildi. Bu seksle ilgili değildi, aşkla ilgiliydi.

Benim aşkımla... *onun* için.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Boynuma doğru yüzünü buruşturdu. "Beni bir daha terk etme."

"Etmeyeceğim," diye söz verdim.

Bana sıkıca tutundu. Bunu atlatmamız biraz zaman alacaktı.

İkimiz için de. Ama o buradaydı. Ailem benimle birlikteydi.

Bunu atlatacaktık.

Atlatmak zorundaydık.



Yan tarafıma uzanmış uyuyan Claire'i izliyordum. Tamamen bitap düşmüştü.

En sonunda yaşanan her şeyin acısı çıkmıştı. İşteki stres, ayrılığımız ve çocukların kaybolması. Bu durum onu o kadar harap etmişti ki dün gece ağlamayı kesememişti. Vücudu artık tükenmişti. Artık yeter demiş ve en sonunda uyuyabilecek kadar rahatlayabilmesi için ona iki tane uyku ilacı vermiştim.

Diğer odadan gelen tartışma seslerini duyunca gülümsedim. Sabahın köründeki didişme seslerinin bu kadar güzel olacağını kim tahmin ederdi? Ayağa kalkarak araştırmaya gittim.

Fletcher, Harry'yi, "Başka şort getirmemiş olman umurumda değil," diye tersledi. "Benimkini giymiyorsun. Valize koymak için hiçbir eşyamı bulamamama şaşırmamak lazım. Hepsi senin valizindeymiş."

Odaya girerken, "Şşş, anneniz uyuyor," diye fısıldadım. "Neler oluyor?"

"Harry bütün kıyafetlerimi çalmış," diye kızgınca fısıldadı Fletcher.

"Çalmadım." Harry bana baktı. "Artık hiçbir şortum bana olmuyor."

"Bunun için çok erken." İçimi çektim. "Fletcher'a şortunu geri ver. Sana bugün yenileri alacağım, Harry."

"Ama bu adil değil," diye parladı Fletcher. "O neden yeni şort alıyor?"

Patrick yataktan, "Ben de yeni şort alabilir miyim?" diye sordu. "Ben de son zamanlarda büyüdüm, tamamen yeni kıyafetlere ihtiyacım var."

Harry gözlerini devirdi. "Ah, kes şunu. Büyüdüğün falan yok."

Didişmeye devam eden oğlanlara bakarken yüzümden koca-

man bir gülümseme geçti. Onların kavga ettiklerini dinlediğim için gerçekten minnettardım... kimin aklına gelirdi? "Hepinize bugün yeni kıyafetler alacağım."

Gözleri irileşti.

"Ama şu anda giyinip giriş katına inerek kahvaltı etmenizi istiyorum," dedim. "Büfeden sağlıklı bir şeyler yiyin."

"Sen geliyor musun?" diye sordu Patrick.

"Burada annenizle birlikte kalacağım. Fletcher'la beraber iyi olacaksınız. Başka bir yere gitmeyin." İki baş belasını işaret ettim. "İşiniz bittiğinde doğruca odaya geleceksiniz. Ciddiyim, siz ikiniz ömrünüzün sonuna kadar cezalısınız. Yanınızda yetişkin olmadan hiçbir yere gitmek yok. Asla."

Fletcher iki erkek kardeşine kendini beğenmiş bir şekilde güldü. Onu yetişkin sınıfına sokmuş olmamı sevmişti.

Kendime kahve yaptığım sırada, onlar da duş alıp bir süre odada takıldılar. Yaklaşık yarım saat sonra kahvaltı için aşağıya indiler.



Claire

Ön kapının çocukların arkasından kapandığını duyunca, "Tris?" diye seslendim. Gitmelerini bekliyordum. Onlar odadan çıkmadan önce kalksaydım kahvaltıya onlarla birlikte gitmem gerekeceğini biliyordum ve biraz zamana ihtiyacım vardı.

Tristan kapıda göründü. "Selam." Üzerinde lacivert iç çamaşırı dışında hiçbir şey yoktu. Güzel bedeni gözler önündeydi.

Davet edercesine örtüyü açtım.

Gülümseyerek kapıyı kilitledi ve yatağa girerek beni kollarının arasına aldı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Göğsüne yaslanarak gözlerimi kapattım. "Tanrım, dün gece için çok üzgünüm. İşe yaramaz haldeydim."

"Üzülme. Aşırı streslisin, senin için endişeleniyorum."

Ona daha sıkı sarıldım. Büyük, güçlü kollarında olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Anderson Medya'nın zor durumda olduğunu bana neden daha önce söylemedin?"

Elimi karnındaki kasların üzerinde gezdirdim. "Endişelenmeni istemedim."

"Kes şunu. Bunu konuşmak zorundayız." Elimi ittirdi. "Yani... her şeyi kendi başına üstlendin?"

"Tris." İçimi çektim. "İlk günden beri benim parlak zırhlı şövalyem oldun. Bir kere olsun benimle gurur duymanı istemiştim."

Gözleri benimkileri inceliyordu. "Seninle gurur duyuyorum zaten, aksini nasıl düşünebildin ki?"

İçim üzüntüyle dolarken başımı öne eğdim. "Çünkü ben Wade'in şirketini kaybettiğim için kendimle gurur duymuyorum, senin nasıl duyduğunu da hiç bilmiyorum."

Bakışları benimkilere odaklandı, ardından yüzümdeki saçlarımı geriye doğru ittirdi. "Orası senin de şirketin, Claire. Bunu unutma. Başlatan Wade olabilir ama beş yıldır gemiyi yalnız başına yüzdüren sensin."

Yalnız başına geçen beş yıl... sırf bu kelimeleri duymak bile gözlerimin yaşarmasına sebep olunca onları saklamak için gözlerimi kırpıştırmaya çalıştım.

O kadar yalnız hissediyordum ki.

"Bebeğim." Tristan beni kendisine çekerek alnımı öptü. "Beni içeri al, Claire. Artık hiçbir şeyle tek başına uğraşmak zorunda olmanı istemiyorum." Yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerimin içine baktı. "Tamam mı?"

Gözyaşları içinde başımla onayladım.

Dudakları, kalbimi yerinden söken bir hassasiyetle benimkilere dokunduğunda gözlerim yeniden yaşardı.

Erkeğimi özledim.

Elimi iç çamaşırından içeri sokarak parmaklarımı kasık kıllarında gezdirdim.

Gözleri benimkilere kilitliyken, aletini elime alarak yavaşça onu okşamaya başladım. Kanın bedeninde dolaştığını, giderek sertleştiğini hissedince onu yeniden okşadım.

Bakışlarımız birbirine kilitlenmişti.

En iyi olduğumuz halimiz buydu. Yatakta yalnız, örtülerin altında. Bizden ve paylaştığımız sevgiden başka kimse yoktu. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Yüzümü ellerinin arasına alarak beni yavaşça öptü. Dili benimkiyle baştan çıkarıcı bir dans başlatarak uyuyan bedenimi uykusundan uyandırdı.

Onu okşamaya devam ettikçe daha da sertleşti. Dudaklarımız birbirine kenetlenmişti. Tanrım, nasıl olmuştu da onsuz yaşayabileceğimi düşünmüştüm?

Kalbimin kırılmış olmasına şaşırmamak lazımdı. Atmasını sağlayan kişi Tristan'dı.

Parmakları bacaklarımın arasındaki yeri buldu. "Aç," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Sırtüstü uzanarak bacaklarımı iki yana açtığımda yanımda dirseğinin üzerine yaslandı.

İki kalın parmağını derinliklerime soktuğu anda sırtım zevkten yay gibi gerildi. "İşte bu," diye fısıldadı. "Seni nasıl rahatlatacağımı biliyorum, bebeğim."

Parmaklarını içime sokup çıkarırken dudakları yavaşça benimkilerle buluştu. Zevk dalgaları birikmeye başlamıştı. Parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ederken ellerimi kolunun ön kısmına koydum. Hareketleri gitgide daha da sertleşiyordu.

Koyulaşmış gözleri benimkilere dikildiğinde yatak kuvvetle duvara vurmaya başladı.

Tristan Miles parmaklama kralıydı. Daha birleşme kısmına bile gelmeden beni öyle bir hale getiriyordu ki. Elinde çok fazla güç vardı ve ona karşı hiç şansım yoktu. Yeteneğine karşı hiçbir savunmam yoktu.

Beni bu şekilde aldığında, bana sahip oluyordu.

Kimi kandırıyordum ki? Nerede olursak olalım bana sahipti.

Bacaklarımı göğsüme doğru bükülecek şekilde geriye ittirdiğinde tamamen onun insafına kalmıştım. Islanmış bedenimin

onun parmaklarını içeriye hapsetmesinin sesi odada yankılanıyordu.

O beni izlerken, "Mmm," diye inledim. Gözlerim odağını tamamen kaybetmişti, uzay boşluğundaki bir yerlerde süzülüyor gibiydim. "Sana ihtiyacım var," dedim nefesim kesilerek. Başının arkasını kavrayıp onu üzerime çekerek, "Becer beni," diye yalvardım.

Koyulaşmış gözlerle üzerimde yükseldiğinde bacaklarımı beline doladım. Derinliklerime kaydığı an ikimiz de kontrolü kaybetmeye yakın bir şekilde titredik.

Öpüşmemiz yavaş ve nazikti, içimdeki bedeniyle aynı anda hareket ediyorduk.

Dudaklarıma doğru, "Seni özledim," diye mırıldandığında ona daha sıkı sarıldım. Onu neredeyse kaybettiğime inanamıyordum.

Dayanmaya çalışarak sertçe titredim. Gözleri alevler içinde titreşirken yavaşça çıktı ve sonra sertçe tekrar içime girdi.

Oh... işte başlıyorduk.

Düzleştirdiği kollarıyla üzerimde yükselerek tam güç içime girmeye başladı. Dizleri geniş bir şekilde açılmıştı, ellerim kıçının üzerindeydi. Sonuna kadar içime girerken kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum.

Çok iyiydi... lanet olasıca çok iyiydi.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Siktir," diye hırladı. "Dizler yukarı."

Dizlerimi omuzlarının üzerine koyduğumda gözleri kendinden geçercesine odağını kaybetti. Hayretle ona bakarak gülümsedim. "Seni seviyorum."

Beni sert bir şekilde öptükten sonra tamamen harekete geçti. Tüm gücüyle. Yatak duvara o kadar sert bir şekilde vuruyordu ki, odanın yıkılacağını düşünmeye başlamıştım. Boynumu ısırdığında daha fazla dayanamadım. Sertçe boşalırken kasıldım. O da aynı şeyi yaparken derinlerimde hareketsiz kaldı.

Bedenini tamamen bana, içime boşaltması için yavaşça hareket ettik.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

Onu kollarımda sımsıkı tuttum. "Ben de seni özledim."



Tristan

Artık Long Island'a geri dönmüştük. Yatak odasında etrafıma bakınırken elimi uyuyan Claire'in kalçasından yukarı doğru kaydırdım. İçime derin bir nefes çekerek saçlarına doğru gülümsedim.

Bugün o gündü.

"Günaydın." Uykulu bir şekilde içini çekti.

"Ben kalkıyorum, bebeğim."

Gözleri kapalı bir şekilde, "Hımm," diye mırıldandı. "Neden bu kadar erken?"

"Çocukları New York'taki fuara götüreceğim, unuttun mu?"

"Ah, doğru ya," diye cevap verdi. Gözleri sımsıkı kapalıydı. "Kalkıp sizi yolcu etmemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim. Çocuklar çoktan kalktı. Aşağıdan seslerini duyabiliyorum. Burada kal ve uyumaya devam et."

"Tamam." Kollarını bana dolarken gülümsedi, ardından sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum."

Onu yumuşak bir şekilde öptüm. "Ben de seni seviyorum."

Yataktan çıkıp hızlıca bir duş alarak aşağı indim.

Çocuklar suratlarında kocaman sırıtışlarla mısır gevreklerini yiyordu. "Hazır mıyız?" diye fısıldadım.

"Evet, elbette hazırız," diye fısıldadı Patrick heyecanla.

Gülümsedim. "Acele edin. Gitmemiz gerek."



New York'ta alışveriş merkezinde yürüyorduk. Kar yağıyordu ve her tarafta yüksek sesle Noel ilahileri çalıyordu. Patrick elimden tutmuştu, Harry ve Fletcher iki yanımdaydı. Saatlerdir arıyorduk. Hâlâ beğendiğim bir şey olmamıştı. "Ya istediğin gibi bir tane bulamazsak?" diye sordu Harry.

"Bulacağız."

"Özel olarak yaptırmalıydın." Fletcher gözlerini devirerek içini çekti.

"Zamanım olmadı."

Oğlanlarla birlikte Claire için bir nişan yüzüğü arıyorduk. En sonunda bir aile olacaktık.

"Ona ne zaman için ihtiyacın var?"

"Hımm, Aspen'e gitmek için üç hafta sonra yola çıkacağız. Planım ona Noel arifesinde sormak," dedim yürürken. "Her şeyi ayarladım. Şu anda sadece yüzüğe ihtiyacımız var." Midemdeki sinirler heyecanla kasılıyordu. En sonunda.

Karım.

Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. "Umalım ki evet desin, değil mi?" diye ekledim.

Yürümeye devam ederken, "Evet dese iyi olur," diye ters bir şekilde cevap verdi Harry. Elimi tuttu. "Eğer demezse bütün geziyi mahvedecek."

Kıkırdadım. "Katılıyorum. Hayır derse Aspen'de iki haftalık kayak tatili oldukça rahatsız edici olacak."

Aile olarak birlikte ilk Noel arifemizi gözümde canlandırınca gülümsedim. Daha önce bir tatil için bu kadar çok heyecanlanmış mıydım bilmiyordum.

"Elbette evet diyecek," dedi Fletcher. "Sanki dememe ihtimali varmış gibi."

"Ağlayacağına bahse girerim." Harry annesinin yüzünü hayal edermiş gibi gülümsedi. "İyi şeyler olduğunda her zaman ağlar."

"Unutmayın, bununla ilgili kimseye bir şey söylemek yok." Özellikle ona hatırlatmak için Patrick'e doğru gözlerimi irileştirdim.

Eğer Claire'e boşboğazlık edecek biri varsa bu oydu. Fakat onları bunun dışında bırakmak istememiştim.

Tiksintiyle, "Biliyorum," dedi. "Büyük bir sır."

"Söylersen Noel'i mahvedersin," diye ekledi Fletcher.

"Söylemeyeceğim," diye tersledi Patrick. "Söyleyeceğimden bahsedip durmayın çünkü söylemeyeceğim."

Yürüdük, yürüdük, yürüdük. "Neredeymiş, Fletch?" diye sordum.

Telefonundan yol tarifini kontrol etti. "Hemen köşeyi dönünce."

Köşeyi döndüğümüzde işte oradaydı.

NEW YORK ELMAS TÜCCARLARI

"İşte bu."

Hepimiz hareketsiz kalarak tabelaya baktık.

"Bu beni geriyor," diye fısıldadım.

"Beni de," diye cevap verdi Fletcher. "Ya nefret edeceği bir yüzük alırsak?"

"Almayacağız." Yenilenmiş bir kararlılıkla oğlanları mücevher mağazasının içine yönlendirdim. Etrafımıza bakınmaya başladık.

Tezgâhın arkasındaki adam, "Yardımcı olabilir miyim, efendim?" dedi.

"Evet," diye lafını kesti Fletcher. "Bir nişan yüzüğü arıyoruz."

Artık yabancılarla özgüvenle konuşmasından gurur duyarak gülümsedim.

"Annem için," diye ekledi Patrick.

"Ah." Satış görevlisinin gözleri keyifle irileşti. "Ne kadar harika."

"Evet, öyle." Elimden tutarak kolumu sallayan Harry'nin sevinçten gözleri parlıyordu.

Oğlanları izlerken gülümsedim. Bu konuda benim kadar heyecanlılardı. Onları da dahil ettiğim için çok memnundum.

"Nasıl bir şey arıyorsunuz, efendim?" diye sordu satış görevlisi.

"Altın." Soru sorar gibi Fletcher'a baktığımda başıyla onayladı. "Evet, on sekiz ayar altın. Tek taş bir pırlanta, çok büyük ve gösterişli olmasın ama elmasın mükemmel olması gerekiyor."

"Tamam. Bu taraftan, lütfen." Bizi sıra sıra pırlanta yüzüklerin sergilendiği cam bir dolaba yönlendirdi.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Bu biraz zaman alabilir."

"Tabii ki. Sizi yalnız bırakayım. Bana ihtiyacınız olursa hemen şurada olacağım."

Hep beraber cam dolabın içine göz attık.

"Beğendiğiniz bir tane var mı?" diye fısıldadım.

"Hımm." Patrick boynunu uzatarak baktı. "Bir kız olduğumu hayal etmeye çalışıyorum."

Harry, "Çok da zorlanmana gerek yok," diye mırıldandı kuru bir sesle.

"İşte şu." Fletcher tek başına duran bir yüzüğü işaret etti.

Işığın altında mükemmel bir şekilde parlayan, siyah kadife kutusunda tek taş pırlanta bir yüzüktü.

"Ah, evet," diye fısıldadı Harry. "Ben de onu beğendim."

"Sen ne düşünüyorsun, Hileci?" diye sordum.

"Hımm." Konsantre oluyor gibi kaşlarını çattı. "Bence onun yerine kalp şekilli olanlardan birini beğenebilir. Bilirsiniz, aşk için."

Harry tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "On yaşında değil," diye dudak büktü. "Hiç kimse kalp şekilli yüzük sevmez."

Önümüzdeki yüzüğe bakarken, "Bence hoş olurdu," diye cevap verdim. "Ama belki de annen yuvarlak bir yüzüğü tercih eder." Omzumu silktim. "Ama yine de iyi fikir, Hileci." Küçük kafasını ovalayarak saçlarını karıştırdım.

Başını kaldırıp bana bakarak gülümsedi. "Sanırım."

"Affedersiniz," diye seslendim satış görevlisine.

"Evet."

"Şu yüzüğe bakabilir miyiz, lütfen?" Hepimizin beğendiği yüzüğü işaret ettim.

"Elbette." Onu dolaptan çıkarıp bana uzattı.

Hepimiz elimdeki yüzüğe bakmaya başladık. "Onunla ilgili bilgi verir misiniz?" diye sordum.

"Evet, bu mükemmel kesimli, iki karatlık bir tek taş pırlanta. Geleneksel dizilişte on sekiz ayar altın."

Yüzüğe bakarak gülümsedim. Sanırım aradığımız buydu. "Bir dakika yalnız kalabilir miyiz, lütfen?" diye sordum.

"Elbette." Bizi yalnız bıraktı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye fısıldayarak yüzüğü Fletcher'a

uzattım. Dikkatli bir şekilde inceledi. "Bunu sevdim." Yüzüğü uzattığı Harry detaylı bir şekilde inceledi ve sonra onaylar gibi başını salladı. Yüzük Patrick'e geçtiğinde anında onu yere düşürdü.

Harry, "Patrick, seni aptal," diye fısıldadı kızgın bir şekilde. "Ne yaptığına dikkat et."

"K-kayganmış," diye kekeledi Patrick.

Satış görevlisine, "Aman Tanrım, üzgünüm," diye kekeledim ve hepimiz yüzüğü almak için yere eğildik.

Yüzüğü aldıktan sonra parmaklarımda tuttuğum an yüzümden kocaman bir gülümseme geçti. "İşte bu." Satış görevlisine döndüm. "Bunu alacağız."

Kar yağıyordu, çocuklar da dağ evimizin penceresinden dışarı bakıyorlardı.

Noel arifesiydi, ağacın yanında yanan ateşin kenarında oturuyorduk.

Bugün özel görünüyordu... *özeldi.*

Onlarla geçireceğim ilk Noel'di.

Claire bana bakarak gülümsedi. "Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler." Beni yumuşak bir şekilde öptü. "Burası mükemmel."

"Çocuklar," diye seslendim.

Hepsi koşarak geldi ve az sonra olacaklar için heyecanlı bir şekilde oturdular.

"Senin için bir şeyimiz var." Gülümsedim.

Patrick ağzından kaçırmamak için elini dudaklarının üzerine koydu.

Claire'in gözleri soru sorar gibi bana döndü.

Önünde tek dizimin üzerine çökerek yüzüğü uzattım. "Claire, benimle evlenir misin?"

Üç oğlan da heyecanla yerinde zıplıyordu.

Claire kıkırdayarak öpmek için beni kendine çekti. "Hiç sormayacağını düşünmeye başlamıştım." Biz öpüşürken çocuklar birbirlerine beşlik çaktılar. "Benim de senin için bir Noel hediyem var, Tris," diye fısıldadı.

Gülümseyerek onu yeniden öptüğümde elimi tutarak karnının üzerine koydu.

"Baba olacaksın."

Dünyam durdu.

Gözyaşlarının arasından gülümsüyordu. "İki aylık hamileyim."

İrileşmiş gözlerle ona bakakalmıştım, çocuklara baktığımda onların da gözlerinin kocaman açıldığını gördüm.

Bu da ne...

Elim nazik bir şekilde karnında dururken Claire kıkırdadı. "Ne dilediğinize dikkat edin, Bay Miles. Artık dört tane çocuğunuz var."



İki Hafta Sonra

Jameson'ın ofis kapısının dışında dikilirken derin bir nefes verdim. Kendimi hazırlamak istercesine vücudumu dikleştirdim.

En vahşi hayallerimde bile aklıma getirmediğim bir şey yapmak üzereydim.

Kapıyı iki kere tıklattım.

"İçeri gel," diye seslendi.

İçeri girip tek kelime etmeden ona zarfı uzattım.

Kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"İstifam."

"Ne?" Bakışları benimkilerle buluştu. "Bana şaka yaptığını söyle."

"CEO olarak Anderson Medya'nın başına geçiyorum. Fletcher'la beraber yöneteceğiz."

Yüzü asıldı. "Sanmıyor-"

"Karar çoktan verildi, Jay," diye lafını kestim. "Gidiyorum."

"Claire ne dedi?"

"Henüz bilmiyor."

Kaşlarını çattı. "Başka birinin şirketini yönetmek için aile şirketinden mi ayrılıyorsun? Bu çılgınlık."

Başımı öne eğdim.

"B-bunu yapmana izin veremem," diye kekeledi.

"Oğullarımın şirketini... onlar için yöneteceğim. Onu yeniden ayağa kaldıracağım, böylece devralacak yaşa geldiklerinde yükselişe geçmiş olacak."

Gözlerini benimkilere dikerek yavaş bir şekilde gülümsedi. "Sen iyi bir adamsın, Tristan." Beni kendine çekerek sarıldı ve yanağımı öptü.

Bebek beklediğimizi, üzülmemesini söylemek istiyordum çünkü bu harika bir şeylerin başlangıcıydı -sevdiğim kadınla ve dört güzel çocukla bir yaşam- ama yapamazdım. Claire ikinci üç ayın içine girene kadar bir ay daha hamileliği kendimize saklamaya karar vermiştik.

Ancak bunun erkek kardeşlerimle çalışma zamanımın sonu olduğunun açıkça farkındaydım ve bu yüzden gerçekten yıkılmış hissediyordum.

Onlarla çalışmıyorken hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Sarıldığımızda gözlerim yaşardı. Bu bir devrin sonuydu.

En sonunda kollarından çıkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Ne zaman geri geleceksin?" diye sordu.

Ona doğru döndüm. "Oğullarım erkek olduğunda."

SON